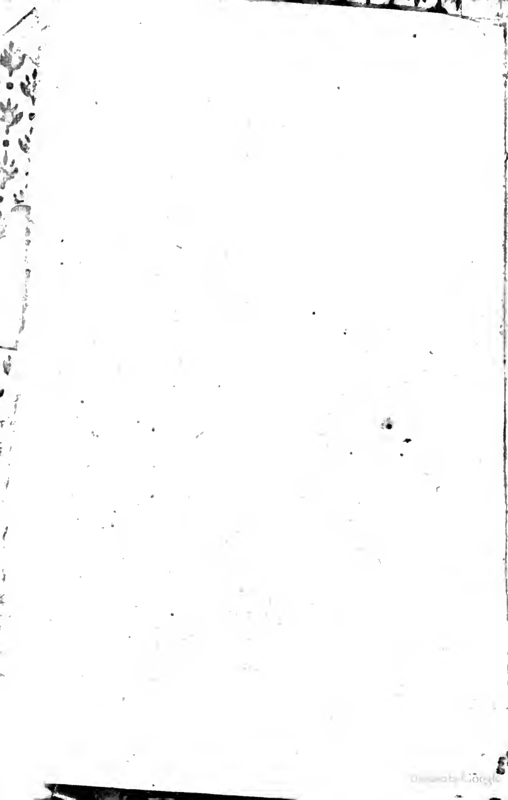

NOVA
CLAVIS HOMERICA:

Cujus ope
Aditus ad intelligendos ſine Interprete
ODYSSEÆ LIBROS
omnibus recluditur.

Interſperſæ ſunt ſelectæ Clariſſ. Virorum
CLARCKII, ERNESTI, SPONDANI, cet.
Annotationes & Scholia.

Opera
JOANNIS SCHAUFELBERGERI,
Publici in Schola Turic. Pædagogi.

Tom. VI.

H. —— Λ.

TURICI,
LITTERIS FUESSLINI ET SOCC.
MDCCLXVI.

LECTORIBUS
BENEVOLIS,
HOMERI Studioſis,
S. P.

Minus neceſſe eſſe duco, longum Tomo iſti præmittere præfamen, dum Libri Odyſſ. quos complectitur, eodem, quo duo poſteriores antecedentis Tomi, modo ſint explanati. Licet autem Clav. hæc Hom. ope a *Celeb.* DAMMIO editi *Lexici*, quod merito Græcæ Eruditionis Theſaurus vocari poteſt, & quo de induſtria religioſe ſum uſus, longe aliam nunc acceperit formam; nunquam tamen perſuadere mihi poſſum, IV. illos Tomos, quos in *Iliadem* edidi, ut jam in notis *Ephem. Litter.* iteratis vicibus contenditur, & ſi centenis adhuc vicibus contenderetur, parum vel nihil ad *Hom.* intelligendum eſſe collaturos. Quamvis in ſuſcipiundo labore iſto neutiquam mecum conſtituerim, prolixam *Iliadis* explicationem exhibere; ſi enim hoc mihi fuiſſet propoſitum, loco Lexicorum ma-

nualium

nualium, quæ in consilium vocavi, SUIDÆ, HESYCHII, aliorumque Lexica majora ac præstantiora, inprimis autem EUSTATHII *Comment. in Hom.* consuluissem, & hac ratione labor hic omnino longe majoris usus fuisset: spero tamen, illos, quibus hoc subsidio uti lubet, id non sine omni plane fructu esse facturos. Nullum dubium est, quin molestia, quæ cum Græcorum monumentorum lectione conjuncta est, & adolescentes ordinaria Lexica continuo evolvere cogit, permultos a Græcarum litterarum studio deterreat. Hac necessitate liberati sunt, qui IV. priores hujus Clavis Tomos adhibentes Homerum legere cupiunt: ut ea taceam, quæ citatis subsidiis, quæ sane in paucissimorum juvenum manibus versantur, usus ad Poëtam istum melius intelligendum in medium protuli.

Exprobratur quidem mihi, hanc methodum non tantum sermonem Græcum discere incipientibus parum facere ad eum facilius discendum; sed eam etiam caussam esse posse, quod minori cum accuratione

ratione eum discant. Provocatur, ad id probandum, ad exemplum aliquod, & statuitur, si semel sciam, ἀγηγέρατο esse 3. plur. plusq. perf. ind. Pass. v. ἀγείρω, me alia vice, si iterum occurrat, ejus, quod audiverim, minus adhuc certum esse posse. *Lexico* ergo *Dammiano* evoluto, hæc inveni, *sub voce* ἀγείρω. περὶ δ' αὐτὸν ἀγηγέρατο ὅσοι ἄριστοι, circa eum condensabant se fortissimus quisque, *Il.* Δ. 211. & est plusq. perf. Pass. cum reduplicatione Attica ab initio, & terminatione Jonica & Attica, pro ἤγερντο. Sic Υ 13. οἱ μὲν (θεοὶ) Διὸς ἔνδον (in domo Jovis) ἀγηγέρατο, conveniebant in concilium. Conferantur nunc cum his ea, quæ in *Clavi* in *hæc loca* dicta sunt, & judicium in illam Crisin feratur. Si Clavem istam solis Grammaticis Annotationibus implevissem, cui non vel primo intuitu tædium creasset? (Ad hoc evitandum, alias non minus utiles quam necessarias interserui.) & qualem tum ii, quibus nomen *Gustus* semper in ore & penna versatur, de ea tulissent sententiam?

Sed

Sed non pauci procul dubio dicent, me nunc labore isto continuando supersedere potuisse, postquam *Celeb.* DAMMIUS *Lexic.* suum edidit, quo omnes Homerum legentes sibi magnopere devinxit. Hæc est objectio, quam providere facile potui, & quæ me ab hoc labore prosequendo propemodum detinuit: meæ enim menti cogitatio subiit, me hoc modo plagii criminis denuo incusatum iri. Ab altera tamen parte cogitavi, multos fore, quibus Opus illud pretiosum sibi comparandi facultas desit. Et in eorum inprimis gratiam mihi animo proposui, laborem hunc iterum adgredi: & nullus dubito, quin mecum majori cum voluptate, quam hactenus factum est, Homerum sint lecturi. Quod si priores Tomi hujus Clav. ad *Iliadem* intelligendam minus sufficientes sint, suisque vitiis laborent, eis medela nunc adhibita est, & in posterum adhibebitur.

At, nonnulli inquient: multos libros compilando, & ex iis unum conscribendo, facilem ac commodam Auctoris nomen

men adipiſcendi eſſe viam. Non repugno; nec mirum, magnam eorum eſſe copiam, qui eam ingrediantur. De me autem, nunquam ſum gloriam talem aucupatus, &, quicquid hactenus feci, licet non ad omnium *Saporem* fecerim, ad faciliora aliquo modo Juvenibus reddenda Græcarum litterarum ſtudia feci. Qui propoſitum meum aliter interpretantur, magna me afficiunt injuria.

Progredior nunc ad mentionem faciendam Virorum Celeb. qui nuper de editis Auct. Græcis ſunt meriti:

I. *Celeb.* JO. JAC. REISKE. 1766. edid. *Theocriti Reliquiarum* Tom. II. Viennæ & Lipſiæ.

II. *Cel.* SAM. FRID. NATH. MORUS. *eod. anno. Iſocratis Panegyricum* recenſuit, & Animadverſionibus illuſtravit. Lipſiæ.

Sunt & alii, quorum *Clar.* KLOTZIUS in *Actis* ſuis *Litter.* meminit.

I. *Cel.* NICOL. SCHWEBELIUS. 1762. ejus ſtudio prodiit: Ὀνοσάνδρου Στρατηγικός. *Onoſandri Strategicus.* ſive, de Imperatoris inſtitutione Liber. ad Codicum manuſcriptorum fidem expreſſus, & ex antiquorum Tacticorum potiſſimum collatione, Notis perpetuis Criticis emendatus. Norimbergæ. a)

II. *Cel.* HENR. VERHEYK. *eod. anno: Eutropii Breviarium Hiſtoriæ Romanæ*, cum Metaphraſi Græca *Pæanii* — recenſuit, ſuasque Adnotationes cum Indicibus copioſiſſimis addidit. Lugd Bat. b.)

III. *Cel.* JEREM MARKLANDUS. 1763. ejus cura prodierunt: Εὐριπίδου Ἱκέτιδες. *Euripidis* Drama: *Supplices mulieres,*

a.) *Vol. I. p. 22. ſqq.* b.) *p. 93. ſqq.*

lieret. Ad Codd. MSS. recenſitum, & Verſione correcta, Notis uberioribus illuſtratum, &c. Londini. c.)

IV. *Mr. le Marquis d'* ARGENS. 1762 ejus cura prodiit: *Ocellus Lucanus.* en Grec & en François, avec des Diſſertations ſur les principales Queſtions de la Metaphiſique, de la Phiſique, & de la Morale des Anciens, qui peuvent ſervir de ſuite à la Philoſophie du Bon Sens. à Berlin.

item: 1763.

Timée de Locres. en Grec & en François, avec Diſſertations &c. à Berlin. d.)

V. *Cel.* ANG. MAR. BANDINIUS. *eod. anno:* Καλλιμαχυ Κυρηναία Ὕμνοι. *Callimachi Cyrenæi Hymni.* — variantes Lectiones, ſelectas Annotationes & metricas aliquot Latinas Verſiones — adjecit BAND. Florentiæ. e.)

Prodierunt 1763. Norimbergæ, in Fol.

Antiquitates Græcæ & Romanæ, a Viro maxime reverendo atque doctiſſimo, *Dn.* BERNARDO DE MONTFAUCON, pluribus olim Voluminibus explanatæ, & Schematibus illuſtratæ: nunc autem ad commodiorem ſtudioſæ Juventutis uſum in compendium redactæ, & Figuris æneis forma minori exornatæ, a *Clar.* M. JOH. JAC. SCHATZIO. Notas Criticas paſſim adjecit Vir maxime Rever. atque Doctiſſ. *Dn.* JOH. SALOM. SEMLER.

c.) p. 190 *ſqq.* d.) *Vol. II. p.* 39. *ſqq.* e.) p. 140. *ſqq.*

Valete interim, *Lectores Humaniſſimi*, meque benevolentiæ Veſtræ commendatum habete. *Scripſi* TURICI, PRID. ID. AUGUSTI. MDCCLXVI.

Dulcedine carminis, & melliflua ſermonis ſuavitate, & jucundiſſima denique rerum & verborum copia ac veritate HOMERUS ceteros omnes antecellit.

AUGUSTIN. *Confeſſ. Lib. I. Cap.* 14.

CLAVIS

CLAVIS HOMERICA,

IN H. ODYSSEÆ.

V. 3.

Ἀγακλυτὸς, *Od.* Γ. 388.

V. 4.

Στῆσεν ἄρ' ἐν προθύροισι,] Currum nempe ad ædium introitus ſtitit. *Barneſius* & verſiones vulgatæ reddunt: *Conſtitit in veſtibulo.* Sed minus recte: ut liquet ex aliis locis, ubi vocem Στῆσεν uſurpat Poëta: Ἔνθ' ἵππους ςήσασα θεὰ λευκώλενος Ἥρη, *Iliad.* E. 755. Στῆσαν ἄρ' ἡμιόνους τε καὶ ἵππους, ὄφρα πίοιεν, Ω. 350. Στῆσα δ' ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ νέας ἀμφιελίσσας, *Odyſſ.* Ξ. 258. P. 427. CLARK.

V. 5.

Ἀπήνη, *Od.* Z. 57.

V. 8.

Θαλαμηπόλος, ου, ἡ, fœmina cubiculo præpoſita, in cubiculo herili verſans cura ſua, eine Kammerfrau oder Jungfer. Deinde in genere, cellæ ant penui præpoſita: nam ὁ θάλαμος non ſolum cubiculum, ſed & cellam, & quodvis conclave notat: eine Beſchlieſſerin. Γρηῦς Ἀπειραίη θαλαμηπόλος Εὐρυμέδουσα. Sermo eſt de Nauſicaa, quæ rediens ex agro in ſuum conclave ſecedit, ibique a cubicularia ſua curatur.

V. 9.

Τήν ποτ' Ἀπείρηθεν νέες ἤγαγον] ἢ μάχης νόμῳ· ἢ κατὰ ἐμπορίαν. *Euſtath.*. Poſterior harum expoſitionum potior, quia Phæaces bellorum ſemper inſueti narrantur. Vide ſupra ad *Od.* Z. 270. Fortaſſe autem rectius intelligas, mulierem hanc captivam ex præda communi per piraticam (ut mos erat antiquis) quæſita, Alcinoo munus electam. Quæ & vocis γέρας maxime propria ſignificatio. Vide ad *Il.* Σ. 444. CLARK.

Quæ terra deſignetur, νῆες αὐτὴν ἤγαγον Ἀπείρηθεν, quæ forma eſt ſicut Ἀθήνηθεν, Θήβηθεν, &c. a qua fortaſſe dicta eſt γρηῦς Ἀπειραίη, non ſatis liquet. Fortaſſe

notat hîc ἤπειρος terram continentem in genere, in oppoſito inſularum.

Ἀμφιέλισσος, *Od.* Z. 264.

v. 10.

Ἔξελον, *Il.* Π. 56. Σ. 444.

v. 11.

Θεοῦ δ' ὣς δῆμος ἄκουεν,] Et c'eſt comme les bons Rois doivent être écoutez, leurs paroles ſont reſpectables comme des oracles. DAC.

v. 12.

Λευκώλενος, pulcra & candida habens brachia cum lacertis. & a parte ad totum, formoſus. nam ejusmodi formoſitatis Epitheta imitantur conjectum oculorum. ſi quis conſpicit mulierem formoſam, quocunque conjicit oculos, id apparet ei admirabile. Si ergo forte ad brachia flexit oculos, dicit λευκώλενος: ſi ad pedes candidos, ἀργυρόπεζα: ſi ad crines, ἐυπλόκαμος: ſi ad genas, καλλιπάρειος: &c. & ex ejusmodi parte totam pulcram vult intelligi. ceterum candida & plena brachia, magna ſunt pars formoſi corporis.

v. 13.

Ἔισω δόρπον ἐκόσμει, i. e. εὐπρεπῶς ἔταττε cœnam. Eſt ergo & verbum convivale: inſtruebat cœnam in domo, curabat cœnam. κοσμῆσαι ἵππους τε καὶ ἀνέρας, i. e. εὐτακτεῖν, bene diſponere & inſtruere aciem: nam κόσμος πολέμου, ordo pugnæ, eſt ἡ παράταξις, acies. *Il.* B. 554. ἐπὶ τάφρῳ κοσμηθέντες, ad foſſam diſpoſiti ordine, *Il.* Λ. 51. πένταχα κοσμηθέντες, in quinque agmina ordinati, *Il.* M. 87.

v. 15.

Φίλα φρονέουσ' Ὀδυσῆϊ, amica & utilia fovens animo erga Ulyſſem, amans Ulyſſem. Vide ad *Il.* Δ. 219. *Od.* A. 307. Z. 313.

v. 16.

Ἀντιβολήσας, *Od.* Z. 275.

Μήτις Φαιήκων — Κερτομέοι ἐπέεσσι, ne quis Phæacum jocoſa dicta proferat de hac re; inquit regia virgo, adducens ignotum hoſpitem facie honeſta: darüber ſpöttiſche Scherzreden führe. οἱ δ' ἐπελώβευον καὶ ἐκερτόμεον ἐπέεσσιν, illi

illi vero illudebant id dictis & jocabantur, *Od.* B. 323. & in sequentibus narrantur ii joci falsi. σὺ δὲ κερτομέων ἀγορεύεις, *Il.* B. 256. tu exprobratorie loqueris; tu acerbe ludens regem loqueris, *coll.* 255. ubi videtur esse oppositum: nos regi multa damus, tu, qui in id inveheris, nihil aliud nisi verba confers. παῖδες αἰεὶ κερτομέοντες, pueri semper illudentes vespis illis, *Il.* Π. 261. ubi sermo est de pueris, qui nidum vesparum vel crabronum sæpius incessunt, eosque irritant.

V. 18.

Ὅτε δὴ ἄρ' ἔμελλε πόλιν δύσεσθαι, Cum jam urbem ingressurus esset.

Πόλιν — ἐρατεινήν, urbem — amabilem: ob amœnitatem & felicitatem terræ. ἐρατεινός, *Il.* I. 527.

V. 19.

Ἔνθα οἱ ἀντεβόλησε θεά, Tum occurrebat ei favens dea.

V. 20.

Παρθενική, *scil.* κόρη, *Il.* Σ. 567.

Νεῆνις, *ibid.* 418.

Κάλπις, ιος, & ιδος, ἡ, urna, situla, ἀγγεῖόν τι ὑδροδόχον, ein Wasser-Krug. Est quasi καλοῦσα πιεῖν, invitans ad bibendum.

Παρθενικῇ ἐικυῖα νεήνιδι, κάλπιν ἐχούσῃ, Virgini similis juvenculæ, urceum aquæ ferenti, *vel* urnam aquatoriam tenenti: ex more antiquo virginum, aquas petentium. Vide ELSN. *Obs. S.* WOLFII *Cur. Philol. ad Joh. IV.* 7. Ἔρχεται γυνὴ ἐκ τῆς Σαμαρείας ἀντλῆσαι ὕδωρ. nec non SCHLICHT. *Dec. Sacr. Obs. VI.* §. *IV.*

V. 22.

Οὐκ ἄν μοι (εἰς *vel* πρὸς) δόμον ἀνέρος ἡγήσαιο; nonne mihi præeundo domum viri monstrares? nonne me ad domum viri duceres?

V. 24.

Ἐγὼ ξεῖνος ταλαπείριος ἐνθάδ' ἱκάνω, Hic videri possit Etymologia a Poëta indicata, quasi nomen ex τῆλε & περᾶν, procul ex aliquo loco transire, sit compositum. Sed, utut non negamus, notionem τοῦ περᾶν inesse posteriori parti compositi, siquidem ipsa ἡ πεῖρα ab eo verbo dicta est, quando quis conatur in ulteriora & in-

 cognita

cognita pertingere: ſic prior pars per contextum ſatis determinatur eſſe a *πελάω. ἱκέτην πελαπείριον*, *Od.* Z. 193.

v. 25.

Τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης, Ex errore longo ad Phæaces delatus Ulyſſes hæc verba loquitur: unde manifeſtum eſt, *ἀπίην* in genere notare *γῆν ἄπο ἀφεςῶσαν καὶ ἀλλοδαπήν*. Vide ad *Il.* A. 270. ubi eadem verba Ulyſſes loquitur.

v. 30.

Ἴθι σιγῇ τοῖον,] Facetum *τὸ τοῖον*, cujus & alia, etiam apud Latinos exempla; ut apud *Terentium* in Eunucho: *Ei ventulum* ſic *facito.* Prægreſſa puella monſtrat ingreſſu ſuo, quomodo incedere debeat. ERN. I tacite ſic. Neutrum *τοῖον* ſæpe eſt adverbialiter, pro *οὕτως*, adeo, ſic. *τοῖον γὰρ ὑποτρομέουσιν ἅπαντες*, adeo enim metu exterriti ſunt omnes, *Il.* X. 241. *θαμὰ τοῖον ἐμισγόμεθ' ἀλλήλοισι*, crebro ſic, uti nunc, verſabamur familiariter nobiſcum, *Od.* A. 209. *τοῖον γὰρ ὑπέκφερον ὠκέες ἵπποι*, adeo celeriter efferebant eos veloces equi, *Od.* Γ. 496. *σιγῇ τοῖον ἀναστάντες τελέωμεν μῦθον*, ſic tacite ſurgentes perficiamus conſilium deliberatum. vel etiam, ſilentio & ſine multis verbis efficiamus tale conſilium; & mens Antinoi eſt: loco verborum perficite rem ipſam, cædem nimirum Telemachi, *Od.* Δ. 776. *coll.* 771.

Ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμονεύσω, *Od.* Z. 261.

v. 31.

Μηδέ τιν' ἀνθρώπων προτιόσσεο, Ne reſpice animo tuo quemquam hominum horum, ne confide illis; nam non ſunt amici extraneorum: ſed ſoli mihi, inquit Minerva, fide, *i. e.* prudentiæ tuæ. *κραδίη προτιόσσετ' ὄλεθρον*, *Od.* E. 389.

v. 32.

Οὐ γὰρ ξείνους οἵδε μάλ' ἀνθρώπους ἀνέχονται, Non enim hi nimis tolerant hoſpites: ſie ſehen nicht gerne Fremde.] Notat Phæacas inhoſpitalitatis, quæ hinc manavit, quod, cum a ceteris hominibus diſtarent, *αὐθάδεια* quædam in eorum animis radices egerit; ut, dum ſibi ſolis vivunt, alienos non ſolum non curent, ſed etiam contumelioſe tractent, ſi in ſuam poteſtatem devenerint. Quod vitium

um in iis regnare ſolet, qui ſolitudine delectantur, & ı genere populis & gentibus aliarum commercio ca-:ntibus. SPOND.

v. 33.

'Οὐδ' ἀγαπαζόμενοι φιλέουσι (ξείνους,) Neque benigne ex-:ipiunt & tractant. (hoſpites.) Θεὸν ὧδε βροτοὺς ἀγαπα-ζέμεν ἄντην, Deum ſic homines palam caros habere, ſich ihrer ſo offenbar herzlich anzunehmen, *Il.* Ω. 464.

v. 34.

Νηυσὶ θοῇσιν τοίγε πεποιθότες — *Ce ſont des hommes nez pour la marine,*] Et par conſéquent plus groſſiers & plus intraitables que les peuples qui cultivent les autres Arts. DAC.

v. 35.

Λαῖτμα μέγ' ἐκπερόωσιν, Æquor tranſeunt. pro ἐκπεράουσι, *contr.* ἐκπερῶσι. δόρυ ἀντικρὺ ἐξεπέρησεν, haſta e regione tranſiit, *Il.* Π. 346.

v. 36.

Τῶν νέες ὠκεῖαι, ὡσεὶ πτερὸν, ἠὲ νόημα, Horum naves veloces, veluti penna, ſive cogitatum. πτερὸν notat hic *avem*, a parte totam, & quidem velociſſimam, ὄρνιν ὠκυπέτην.

v. 38.

'Ο δ' ἔπειτα μετ' ἴχνια βαῖνε θεοῖο, *Od.* E. 193.

v. 39.

Ναυσικλυτὸς, ὁ, ὁ, ἡ, navigandi peritia clarus.

v. 40.

'Ερχόμενον κατὰ ἄστυ διὰ σφέας, Vadentem per urbem inter & per ipſos, durch ſie hindurch gehend.

v. 41.

Δεινὴ θεὸς, Dea reverentiam ſibi parans.

"Η ῥα οἱ ἀχλὺν θεσπεσίην κατέχευε, *i. e.* exſpectabatur veſpertinum tempus, antequam ingrederetur urbem; & aliqua ex miniſtris Nauſicaæ fuit ei dux viæ: hoc vocat Poëta, nebula cingi a Minerva, ne videretur ab aliis, *coll.* 15. ἀμφὶ δ' Ἀθήνη πολλὴν ἠέρα χεῦε. Conf. KYPKE *Obſerv. S. in Act.* XIII. 11. Παραχρῆμα δὲ ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτὸν ἀχλὺς καὶ σκότος.

v. 45.

Σκολόπεσσιν ἀρηρότα τεῖχεα, muros vallis apte munitos; munimenta urbis, vallis denſe circumdata. σκόλοψ, *Il.* Η. 441.

Θαῦμα ἰδέσθαι, *Od.* Ζ. 306.

v. 47.

Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε θεά, hoc τοῖσι non ſemper eſt ἐν τοῖσι, *inter hos:* ſed & ablativus, *his verbis*, ut apparet ex *h. l.*

v. 49.

Πεφραδέμεν, Indicare & monſtrare tibi. Jonica terminatione pro πεφραδεῖν, vel communiter φραδεῖν. Sic & in imperativo hujus formæ manet notio activa *indicandi.* μῦθον πέφραδε πᾶσι, orationem indica omnibus clare, *Od.* Α. 273. pro φράδε. Etiam in optativo, Θεοῖσι δὲ πᾶσι πεφράδοι, Diisque omnibus indicaret, *Il.* Ξ. 335. pro φράδοι.

v. 50.

Δαίτην δαινυμένους, Convivium celebrantes.

Μηδέ τι θυμῷ τάρβει, nec quidquam verere.

v. 51.

Ταρβέω, *Il.* Α. 331. Β. 268. Δ. 388.

Θαρσαλέος, fiduciæ & animi plenus, animoſus, *Il.* Ε. 602.

v. 52.

Τελέθω. νὺξ δ' ἤδη τελέθει, nox jam regnat, *Il.* Η. 282. Λυκίων ἀγοὶ, οἵπερ τὸ πάρος ζαχρηεῖς τελέθουσι, qui & aliâs magno impetu rem gerunt, *Il.* Μ. 347. ζαφλεγέες τελέθουσι, valde ſplendidi conſpiciuntur, & florent, *Il.* Φ. 465. οἷοθ', οἷαι νέου ἀνδρὸς ὑπερβασίαι τελέθουσι, noſti, qualia juvenis errata & extravagantiæ quaſi, exoriuntur, wie ſtark ſeine Ausſchweiffungen ſind, *Il.* Ψ. 589. ἵνα ἄρνες ἄφαρ κεραοὶ τελέθουσι, ubi agni ſtatim cornuti fiunt, *Od.* Δ. 85.

Ἐι καί ποθεν ἄλλοθεν ἔλθοι, *i. e.* εἰ καὶ ἀλλοδαπὸς εἴη ξένος.

v. 51. 52.

— θαρσαλέος γὰρ ἀνὴρ ἐν πᾶσιν ἀμείνων
Ἔργοισιν τελέθει, εἰ καί ποθεν ἄλλοθεν ἔλθοι.

— *con-*

— *conſtans enim & animoſus vir in omnibus melior & præſtantior*
Rebus eſt, etiam ſi quando aliunde veniat.]
Il eſt certain que la timidité a gâté beaucoup de grandes affaires. Il faut de la hardieſſe; mais il faut que cette hardieſſe ſoit conduite par la prudence. DAC.

v. 53.

Δέσποινα, *Od.* Γ. 403.

Δέσποιναν μὲν πρῶτα κιχήσεαι, Reginam *ſeu* dominam primum invenies: *i. e.* accedes ad eam, eique ſupplicabis; & futurum eſt imperative,] Ad reginam prius accedere jubet, quod, ut arbitror, cum muliebre genus afflictorum commiſeratione facilius tangatur, veriſimile eſt, procliviorem ad Ulyſſem humaniter excipiendum futuram Reginam. Siquidem forte & pro hominum illorum ingenio, de quibus *antea* dictum eſt: ὐ γὰρ ξείνυς ὅιδε μάλ᾽ ἀνθρώπυς ἀνέχονται, *&c.* poterat eſſe minus humanus Alcinous, & ad benevolentiam proclivis: quod ex eo videtur conſtare, quod *in ſeqq.* oporteat Alcinoum ad hoſpitalitatis officium ab heroë Echeneo excitari: quanquam & ille hanc gloriam Aretæ uxori eripiet. SPOND.

v. 54.

Ἀρήτη δ᾽ ὄνομ᾽ ἐςὶν ἐπώνυμον, nomen ejus eſt Arete, & quidem una cum re ipſa. ἐπώνυμος, cognominis, zubenamet. *in genere*, nominatus, benamet, *Il.* I. 558.

v. 58.

Ὁπλότατος, η, ον, maxime juvenis & aptus ad arma. Deinde &, minimus natu. propr. de viris adoleſcentibus; impropr. de puellis virginibus. Νέςορος ὁπλοτάτη θυγατηρ, adulta tamen jam & nubilis, *Od.* Γ. 465.

Εὐρυμέδων, οντος, ὁ, rex Gigantum.

v. 59.

Ὅς ποθ᾽ ὑπερθύμοισι Γιγάντεσσιν βασίλευεν, Qui olim ſuperbis Gigantibus imperabat.] Ex hoc *Homeri* loco, ut ex *S. Scripturis*, abunde conſtat, vaſtos & robuſtos homines olim extitiſſe, qui communem hominum ſtaturam excederent: de qua re *Kercherus* in Mundo Subterraneo, *Fazellus* de Rebus Siculis, *Cælius Rhodigin.* Lib. II. Cap. VI.

Hugo Grotius Lib. I. de Veritate Chrlft. Relig. &c. BARNES. Conf. etiam RICC. *Diff. Hom. Tom. I. Diff. XVIII. de flatura & robore prifcorum Heroum.* AUG. CALMETS Bibl. Unterfuchungen, *Tom. I.* Unterf. *II.* von den Riefen.

v. 60.

Ὤλεσε λαὸν ἀτάσθαλον, ὤλετο δ' αὐτός, perdidit populum fuum improbum, periitque ipfe. ἀτάσθαλα μηχανόωντο, iniqua moliebantur, *Il.* Δ. 694. fic μηχανόωνται, *Od.* Γ. 207. κεῖνος δ' οὔποτε πάμπαν ἀτάσθαλον ἄνδρα ἐώργει, nunquam omnino libidinofe quid & infolenter & præter morem bonum cuiquam faciebat, *Od.* Δ. 693.

v. 61.

Τῇ δὲ Ποσειδάων ἐμίγη, Cum ea vero Neptunus coiit.

v. 64.

Τὸν μὲν — βάλ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων] C'eft-à-dire, qu'il mourût de mort fubite. DAC.

Ἄκουρος, ου, ὁ, ἡ, filio carens, fine prole mafcula. ἄπαις κούρου ἄρρενος, ohne Sohn: nam filiam habebat.

v. 65.

Νυμφίον —, μίαν οἴην παῖδα λιπόντα, Recens maritum, relinquentem unicam filiam: eum ergo fic dicit, qui juvenis nondum diu vixit in matrimonio. νυμφίου, *Il.* Ψ. 223. fponfi, *i. e.* adolefcentis, mox inituri matrimonium.

v. 66.

Τὴν δ' Ἀλκίνοος ποιήσατ' (*i. e.* ἔθετο, ἔσχεν,) ἄκοιτιν, hanc vero Alcinous duxit uxorem.

v. 68.

Ὅσσαι νῦν γε γυναῖκες ὑπ' ἀνδράσιν οἶκον ἔχουσιν, Quotquot nunc mulieres nuptæ familiam habent, fo viel als Hausmütter und Hauswirthinnen find.

v. 69.

Ὡς κείνη περὶ κῆρι τετίμηταί τε, καὶ ἐστίν, Sicut illa maxime ex animo honorata inque pretio habita eft, & etiamnum habetur: nam fæpe uxores primis menfibus vel annis caræ fuerunt, at nunc non funt adhuc.

v. 70.

Ἐκ, *h. l.* a, ab.

v. 71.

v. 71.

Οἱ μιν ῥα, Θεὸν ὣς, εἰσορόωντες, qui eam ſane, Deam aliquam veluti, intuentes, ſuſpicientes & venerantes.

v. 72.

Δειδέχαται μύθοισι. Excipiunt & ſalutant verbis. præt. perf. pro δεδέχνται, & notat εὐφημεῖν καὶ εὐλογεῖν, excipiunt lætis acclamationibus. ὅι σε Θεὸν ὣς δειδέχατ', qui te velut Deum aliquem excipiebant, tuæque dextræ & fidei ſe commendabant, *Il.* X. 435. πλησάμενος δ' οἴνοιο δέπας, δείδεκτ' Ἀχιλῆα, dextra ſua prehendit dextram Achillis, ut ſolebant propinantes, *Il.* I. 224. & 667. τὸν μὲν ἄρα κυπέλλοις δειδέχατο ἄλλοθεν ἄλλος ἀνασταδὸν, ſalutabant poculis, & propinabant illis, prehenſis dextris. Sic & *Il.* Δ. 4. τοὶ δὲ χρυσέοις δεπάεσσι δειδέχατ' ἀλλήλους. notat ergo τὴν πρόποσιν: προπίνουσιν ἀλλήλοις οἱ ἀλλήλους δεπάεσσιν δεξιούμενοι, beym zutrinken gaben ſie ſich vorher die rechten Hände. qui mos & apud Romanos viguit.

Ὅτε στείχησ' ἀνὰ ἄστυ, quando per urbem ambulat.

v. 73.

Οὐ μὲν γάρ τι νόου γε καὶ αὐτὴ δεύεται ἐσθλοῦ, Non enim deeſt ei prudentia, οὐ δέεται φρονήσεως, es fehlet ihr nicht am guten Verſtand, περίφρων ἐστὶ: & quidem etiam ipſa, ſicut & conjux ejus.

v. 74.

Οἷσίν τ' εὖ φρονέῃσι, καὶ ἀνδράσι νείκεα λύει, Et quibus bene cupiat, etiam viris lites dirimit, *ſcil.* regina Phæacum. & ſenſus eſt: οἷς ἂν ἀνδράσι εὖ φρονέοι, τούτοις λύει τὰ νείκεα, nam judicem aliás non agit, niſi inter tales, quibus utrisque eſt amica, reliquos permittit judicio ordinario; & eſt tam ſapiens, ut ejus ſententia pronuntiata ſtatim juſta appareat utrique parti litiganti. Si igitur capitur pro arbitra, δικαστικῶς λύει τὰ νείκεα, amice & ex benevolentia. Alii minus bene legunt, ᾗσί τ' εὐφροσύνῃσι, i. e. ἰδίαις φρονήσεσι. Alii ᾗσι τ' εὖ φρονέῃσι καὶ ἀνδράσι, i. e. αἷς γυναιξὶ φιληδεῖ καὶ οἷς ἀνδράσι προσέχει, ταύταις καὶ τούτοις λύει τὰ νείκεα, ut inter uxores & maritos arbitram agat. νείκεα λύσω αὐτοῖς, ſolvam illis lites ſuas inter ſe, διακρινῶ, *Il.* Ξ. 205. nam litigantes ſunt quaſi vincti invicem.

v. 75. 76.

Vide ad *Od.* Z. 313. 314.

v. 77.

Οἶκον ἐς ὑψόροφον, In alte cameratis conclavibus ædificatam domum, ita *Od.* E. 42.

v. 79.

Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον, vide ad *Od.* Z. 226.

Σχερίην] ἡ τῶν Φαιάκων χώρα, ἡ νῆσος, καὶ ἡ Κέρκυρα τὸ πρότερον οὕτως ἐκαλεῖτο. *Schol.* Vid. ad *Od.* E. 34.

Ἐρατεινὸς, *Od.* Δ. 13.

v. 80.

Μαραθῶνα] τόπον τῆς Ἀττικῆς. *Schol.*

Εὐρυάγυιος, Epith. *urbium magnarum & celebrium. Od.* Δ. 246.

Ἀθήνην,] νῦν τὴν πόλιν, τὰς Ἀθήνας. *Schol.*

Vias Athenarum quod attinet, in genere de iis dici poteſt, non admodum uniformes fuiſſe, nec pulchras, (ut refert *Dicaarchus in deſcriptione Græciæ,*) & quamvis *Homerus h. l.* εὐρυάγυιαν nuncupet,

Ἵκετο δ' ἐς Μαραθῶνα, καὶ εὐρυάγυιαν Ἀθήνην,

Venit autem Marathona, & latas plateas habentes Athenas. videtur tamen duntaxat magnitudinem, non vero pulchritudinem ipſarum deſignare; ita enim aliis in locis eodem epitheto uſus eſt. Magnus ſine dubio viarum numerus, ſed plurima earum nomina plane perierunt. POTT. *Tom. I. p.* 31.

v. 81.

Δῦνε δ' — δόμον, intrabat — domum.

Ἐρεχθεὺς, ἔως, *Jon.* ῆος, rex Athenarum, & ſimul ſacerdos Minervæ: adeo περικλυτος, ὥστε πάνυ ἔχαιρον οἱ Ἀθηναῖοι Ἐρεχθεῖδαι λεγόμενοι.

Πυκινὸν δόμον, domum regiam bene munitam.

v. 82.

Πολλὰ δέ οἱ κῆρ Ὥρμαιν' ἱσταμένῳ, multa vero ei cor Cogitabat ſtanti.

v. 83.

Πρὶν χάλκεον οὐδὸν ἱκέσθαι, antequam ad æneum limen, domus Alcinoi regis, veniret.

v. 84.

v. 84.

Vide ad *Od.* Δ. 45.

v. 85.

Ὑψερεφὴς, *Od.* Δ. 15.

v. 86.

Χάλκεοι μὲν γὰρ τεῖχοι ἐληλάδατ' (ἐληλάδατο, *pro* ἐληλαμένοι ἦσαν,) ἔνθα καὶ ἔνθα, Ærei etenim parietes ducti erant hinc atque hinc. ἐληλάδατ', plusq. perf. ind. Paſſ. v. ἐλαύνω. Vide FISCH. *Animadv. in* WELL. *Gramm. Gr. p.* 259. Alii legunt ἐρηρέδατο, parietes ære obducti erant utrinque, waren mit Kupferblechen beſchlagen und überzogen, anſtatt der Tapeten. v. ἐρείδω.

v. 87.

Ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ, a limine usque ad interiora, in partem interiorem domus a primo limine, von der Thüre an bis ganz hinten hin und zu innerſt.

Θριγκὸς, οῦ, ὁ, eſt ἡ τοίχων κόμη ἡ στεφάνη ἡ στεφάνωσις, lorica muri aut parietis ſuperna, ornatus cauſa & contra pluvias. Eſt a θρὶξ, τριχὸς, a quo genitivo, inſerto ν, eſt τριγχὸς, & deinde *Jonice* mutatis conſonis θριγκός. Eſt ergo θριγκὸς ὑπερκείμενος, καὶ οἱονεὶ τριχῶν δίκην κοσμῶν, eine obere Einfaſſung einer Mauer oder Wand, zur Zierde und zur Verdeckung wieder das Wetter.

Περὶ δὲ θριγκὸς κυανοῖο, circa autem lorica ex cyano. κύανος, *Il.* Λ. 24.

v. 88.

Χρύσειαι δὲ θύραι πυκινὸν δόμον ἐντὸς ἔεργον, Inauratæ vero fores firmam domum concludebant, συνέκλειον.

v. 89.

Ἀργύρεοι δὲ σταθμοὶ ἐν χαλκέῳ ἕστασαν οὐδῷ, Argentei autem poſtes in cupreo ſtabant limine januæ, ſilberne Thürpfoſten auf der küpfernen Unterſchwelle.

v. 90.

Ὑπερθύριον, ου, τὸ, limen ſuperius januæ, τὸ ἐπικείμενον ταῖς θύραις, εἰς ὃ αἱ ἄνω στρόφιγγες ἁρμόζονται. ἀργύρεον δ' ἐφ' (*ſc.* ἦν) ὑπερθύριον, in regia Alcinoi, argentatum ſuperliminare. niſi potius τὸ ὑπερθύριον eſt ornatus, januæ ſuper inductus; ut ἀργύρεον *h. l.* notet januam argenteis

genteis laminis superinductam, der Ueberzug der Thüre war silbern: & sic omnino esse videtur.

Κορώνη h. l. τὸ κρικίον, ᾧ ἐπισπᾶταί τις τὴν θύραν, curvum illud manubrium, quo janua attrahitur; vel & marculus, quo janua pulsatur. χρυσέη δὲ κορώνη, in janua argenteis laminis superinducta, in domo regia Alcinoi, regis Phæacum. Vides ergo magnificentiam antiquam in domibus ornandis, quam & rex Salomo in templo suo adhibuit.

V. 91.

Χρύσειοι — καὶ ἀργύρεοι κύνες, Tales canes, a Vulcano facti, dicuntur custodire limen regis Alcinoi, immortales & senectuti non obnoxii: nam aurum & argentum nec putredine perit, nec senescit unquam & pretium suum amittit; *præterea* facti erant ea arte, quasi viverent & custodirent.

V. 92.

Οὓς Ἥφαιστος ἔτευξεν ἰδυίῃσι πραπίδεσσι, i. e. ἐπιστημονικαῖς πραπίδεσσιν, sehr künstlich, ἐπιστημόνως. Vide ad *Il.* Σ. 380.

V. 94.

Ἀγήρως, *Od.* E. 218. *h. l.* accus. plur. *Atticus.*

V. 95.

Ἐν δὲ θρόνοι περὶ τοῖχον ἐρηρέδατ' (ἐρηρέδατο) ἔνθα καὶ ἔνθα, Intus vero sellæ ad parietem erant acclinatæ utrinque. Vide ad *v.* 86.

V. 96.

Ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῖο διαμπερὲς, In interiora loca a limine usque penitus.

Ἔνθ' ἐνὶ πέπλοι — βεβλήατο, ibi pepli — instrati erant. πέπλοι *h. l* notant ἁπλῶς, ὕφασμά τι λαμπρὸν, & quidem integumenta sellarum, Stul- und Sitz-Tapeten oder Decken. sic & φᾶρος & σπεῖρον sæpe simpliciter ponuntur pro ὑφάσμαλι. — ἐνὶ — βεβλήατο est pro ἐμβέβληντο, vel ἐνεβέβληντο: lagen darinnen.

V. 97.

Λεπτοὶ ἐΰννητοι πέπλοι, Tenues bene neti pepli. λεπτὸς, ἐΰννητος, *Il.* Σ. 595. 596.

V. 98.

Ἐδριόωντο, *Il.* K. 198.

V. 99.

V. 99.

Ἐπηετανὸν γὰρ ἔχεσκον, abundanter enim habebant, *scil.* Phæaces, ad edendum & bibendum. Vide ad *Od.* Z. 86.

V. 100.

χρύσειοι — κοῦροι, Auratæ ſtatuæ juvenum, loco lychnuchorum.

Ἐϋδμήτων ἐπὶ βωμῶν, in baſibus bene ſtructis. ἐΰδμητος, *Il.* A. 448.

Χρύσειοι δ' ἄρα κοῦροι ἐϋδμήτων ἐπὶ βωμῶν Ἕστασαν, Aurei juvenes, *i. e.* inaurati λυχνοῦχοι in forma κούρων λυχνοφόρων, ſtabant in apte factis baſibus, auf artig gemachten Fußgeſtellen. & id in aula regia Alcinoi.

V. 101.

Αἰθομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες, Vide ad *Od.* A. 428.

V. 102.

Δαιτυμόνες *h. l.* ſunt οἱ δαινύμενοι, qui una convivantur. Sed *Od.* Δ. 621. non ſunt οἱ φίλοι ἢ μνηστῆρες, ſed οἱ τὴν δαῖτα ἑτοιμάζοντες, nam οὗτοι πάντως τὰ μῆλα ἦγον. ſunt ergo domeſtici Ulyſſis, minus fidi dominis: nam de procis ipſis, ut convivis, ſequitur 625.

V. 104.

Ἀλετρεύω, *idem quod* ἀλέω, molo, comminuo frumenta in farinam tenuem.

Μύλη, ης, ἡ, mola.

Μήλοψ, οπος, ὁ, pomi maturi colorem habens, apfelgelb. a τὸ μῆλον, malum, ein Apfel, & ἡ ὀπωπὴ, *i. e.* ἡ θέα, adſpectus. μήλοπα καρπὸν, flavum triticum, τὸν σῖτον, ὡς μηλοειδῆ τὴν χροίαν, *i. e.* κιῤῥὸν καὶ ξανθόχρουν, unde & ἡ Δημήτηρ ξανθὴ dicitur.

V. 103. 104.

Panem ſolitæ olim *mulieres parare*, & cetera, quæ ad victum pertinebant. Sic in aula Alcinoi quinquaginta ancillæ, quarum aliæ frumentum mola contundebant, aliæ texebant, (*v. ſeq.*) Et in ædibus Ulyſſis ancillæ duodecim, quæ noctu molebant. *Odyſſ.* XX. 107. *Theophraſtus de Ruſticitate* ſimiliter ancillam molentem introducit, cui operam addit homo inſulſus, κᾆτ' ἀλέσας μετ' αὐτῆς τοῖς ἔνδον πᾶσι καὶ αὐτὰ τὰ ἐπιτήδεια. *Deinde vero cum illa* (ancilla panifica) *molere, & quæ ſunt ad victum neceſſaria,*

tum

tum sibi tum universæ familiæ parare solet. Sic *Simonides de mulieribus:*

Ἡ δȣλ' ἔργα καὶ δύην περιδρέπει,
Κȣ̓τ' ἂν μύλης ψαύσειεν, ȣ̓τε κόσκινον
Ἄρειεν. — —
Hæc servilibus operibus anxie occupat.i
Neque a mola unquam cessat, vel cribrum
Seponit. — —

Eo pertinet, quod dicitur in *Evang. Matthæi*, *Cap. XXIV.* 41. Δύο ἀλήθουσαι ἐν τῷ μύλωνι· μία παραλαμβάνεται, καὶ μία ἀφίεται. *Duæ molentes in pistrino erunt: quarum una accipietur, altera relinquetur.* FEITH. *L. IV. C. III.* §. *V.* Conf. etiam WOLF. *Cur. in Matth. XXIV.* 41. nec non *Eundem* & BOS *Exercit. in Luc. XVII.* 35. Δύο ἔσονται ἀλήθουσαι ἐπὶ τὸ αὐτό.

v. 105.

Ὑφάω, texo, ich webe. ἱςὺς ὑφόωσι, pro ὑφάωσι, *contr.* ὑφῶσι, & distracto circumflexo per insertum ο. telas texunt.

Ἠλάκατα ςρωφῶσιν, pensa versant nendo. Vide ad *Od.* Z. 53. & 306.

v. 106.

Μακεδνός, ἡ, όν, longus, procerus. a τὸ μᾶκος (*Dor.* pro μῆκος, εος, τὸ, longitudo,) est adjectivum μακεδανός, & *per Sync.* μακεδνός.

Οἷά τε φύλλα μακεδνῆς αἰγείροιο, texentes & nentes ancillæ comparantur foliis populi', διὰ τὸ εὐκίνητον καὶ συνεχὲς τῆς τῶν δμωῶν ἐργασίας: εὐκράδαντα γὰρ τὰ τῶν αἰγείρων φύλλα διὰ τὸ ὕψος, semper in motu sunt folia populi, maxime ob altitudinem arboris: hinc & μακεδνή additum, *i. e.* μακρά, ἐπιμήκης, procera: so wie die Blätter der hohen Pappelweide sich immer mit Geräusche bewegen; so gieng die Arbeit der Mägdchen immer frisch fort. qualia folia populi arboris, quæ semper sunt in motu; sic operosæ semper & agentes aliquid mulieres illæ apud Phæaces.

v. 107.

Καιρόεις, όεσσα, όεν, bene contextus & compactus licio, dichte zusammengeschlagen im weben. καιροσέων ὀθονίων,

νίων, pro καιροεσσῶν ὀθονῶν. ab ἡ καιρόεσσα ὀθόνη, *i. e.* εὐϋφὴς, εὖ κεκαιρωμένη. a καιρόω, licio contexo. ἀγαθὸν ἴχουσα τὸ καίρωμα, *i. e.* μίτωμα. Est ergo καιροσέων per metathesin litterarum Jonicam, abjecto uno sigma. καῖρος, ου, ὁ, licium, der Einschlag am Gewebe, ὁ μίτος.

Ὀθόνη. ἀργεννῇς καλυψαμένη ὀθόνῃσι, *Il.* Γ. 141. ubi pluralis est loco singularis: candido indusio velata; & sermo est de Helena formosa. αἱ μὲν (παρθένοι) λεπτὰς ὀθόνας εἶχον, οἱ δὲ (ἠΐθεοι, adolescentes mares) χιτῶνας, virgines saltantes in choro gestabant indusia tenuia, pueri vero tunicas, *Il.* Σ. 595. ubi vides, ὀθόνας λεπτὰς esse ἱμάτια γυναικεῖα, ob tenuitatem suam pellucentia, qualia Romæ erant multitia: χιτῶνες vero sunt viriles non λεπτοὶ ἢ διαφανεῖς, sed densiores.

Ἀπολείβω, defluere facio.

Καιροσέων δ' ὀθονέων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον, per Epitheton determinantur lintea, tenuia quidem filis, at ita dense & arcte contexta, ut ne oleum quidem per ea penetret, sed defluat.

V. 108.

Τόσσον Φαίηκες πέρι πάντων ἴδριες ἀνδρῶν, Tantum Phæaces supra omnes sunt periti homines.

V. 109.

(Ἴδριες) Νῆα θοὴν ἐνὶ πόντῳ ἐλαυνέμεν, (*pro* ἐλαύνειν,) (Periti) In celeri nave per pontum dirigenda, erfahrne See-Leuthe. ἴδρις ἀνὴρ, *Od.* Z. 233.

Ὡς δὲ γυναῖκες, sic & fœminæ.

V. 110.

Ἱστὸν τεχνῆσαι, (peritæ) In tela texenda, (aptæ) Ad artificiose texendum, mit dem weben künstlich umzugehen. ὁ δ' εὖ τεχνήσατο καὶ τά, *Od.* E. 259.

Πέρι γάρ σφισι δῶκεν Ἀθήνη *κ. τ. λ.* supra modum enim illis dedit Pallas &c.

V. 111.

Φρένας ἐσθλὰς, ingenium solers & præstans. Vide ad *Od.* B. 117.

V. 112.

Ἔκτοσθεν δ' αὐλῆς μέγας ὄρχατος *κ. τ. λ.* de horto regio juxta aulam regiam Alcinoi: & is hortus variis arboribus

ordine

ordine consitus erat, & vitibus. Vide Hrn. Breitingers Critische Dichtkunst, *Tom. I. p.* 274. *sqq.* Du BOS Betracht. über die Poesie und Mahlerey, *Tom. II.* Abschn. 37. *p.* 507. (Kopenhagen 1760.)

Ὄρχατος, ου, ὁ, *idem quod* ὄρχος, ου, ὁ, series plantatarum arborum, eine Allee. in genere, plantæ ordine dispositæ, inter quas ambulari potest, hortus bene ordinatus. ἡ κατὰ τάξιν φυτεία, qualis maxime in vineis locum habet.

v. 113.

Τετράγυιος, ου, ὁ, ἡ, portio agri, οὗ ἑκάστη τῶν τεσσάρων πλευρῶν γύην (determinatam mensuram) εἶχε, ἵνα ἢ τετράπλεθρος ἢ τετραπέλεθρος, τετράγωνος, & hinc ἰσόπλευρος. In specie τὸ τετράγυιον erat διάστημά τι, ὅσον ἦν ἀροτριᾶν δι' ἡμέρας τοὺς ἀγαθοὺς ἐργάτας, καὶ χρωμένους βουσὶν ὁμοίοις, ein Acker von vier Stücken. μέγας ὄρχατος τετράγυιος, magnus hortus quadratus: ubi figura videtur innui. a τέτρα, in Composit. idem quod τέτταρα, quatuor; & γύα, *Jon.* γύη, ης, ἡ, scribitur & γυίη, ης, mensura certa terræ, jugerum, ein Stück Acker, ein Morgen Landes. quod ab ἡ γέα, *vel* γαῖα. in genere est arvum, ein tragbar Feld.

Περὶ δ' ἕρκος ἐλήλαται, septum autem circa ductum est, ist drum herum gezogen.

Ἀμφοτέρωθεν, *adv.* utrinque, von beyden Seiten. & in Poëta sæpe est pro πάντοθεν, undique. ex. gr. *h. l.* ubi de tetragono sermo est, quod includitur septo undique: nam latera parallela Poëta sumit pro uno. ut igitur tetragonum duo parallela latera habeat. Ergo *h. l.* ἀμφοτέρωθεν est pro τετραχόθεν, πανταχόθεν.

v. 114.

Δένδρεα μακρὰ πεφύκει, *Od.* E. 238. & 241.

Δένδρεα - τηλεθόωντα, arbores - virentes. ὕλη - τηλεθόωσα, *Od.* E. 63.

v. 115.

Ὄγχνη, ης, ἡ, pirus sylvestris, ein Holzbirnbaum. Deinde in genere notat arborem pirum, etiam hortensem & sativam, ut *h. l.*

Ῥοὰ,

Ῥοά, & ῥοιά, ᾶς, ἡ, malus punica, &, malum punicum, ein Granatapfelbaum, und, ein Granatapfel. Notat enim hoc nomen & δένδρον & καρπόν, ficut ἡ ἐλαία, quæ arborem & pomum ejus notat. *h. l.* dicitur de arbore.

Μηλέα, ας, ἡ, malus, ein Apfelbaum.

Ἀγλαόκαρπος, ου, ὁ, ἡ, fplendido fructu ornatus. μηλέαι ἀγλαόκαρποι, mali egregium fructum habentes, schöne Apfelbäume voll Aepfel.

V. 116.

Συκῆ, ῆς, ἡ, ficus arbor. συκαὶ γλυκεραὶ, ficus dulces.

Ἐλαία, ας, ἡ, olea, ein Oelbaum. arbor Minervæ olim facra, femper viridis & pinguis, ἀεὶ τὸ κάλλος φυλάττουσα. & fortaffe Minervæ facrata διὰ τὸν ἐξ αὐτῆς γλυκῶπα καρπόν: magis tamen, quia magna harum arborum copia erat in terra Attica, quæ terra Minervæ erat quafi propria. ἐλαῖαι τηλεθόωσαι, oleæ virefcentes.

V. 117.

Τάων οὔποτε καρπὸς ἀπόλλυται, Harum arborum fructus nunquam perit: οὐχ ὑπό τινος πάθους φθείρεται.

Καρπὸς οὐκ ἐπιλείπει ἐπετήσιος, fructus non deficit per annum: οὐ δαπανώμενος ἀπολείπει, man kan die Frucht nicht alle verzehren.

V. 118.

Χεῖμα, ατος, τὸ, fufio pluviarum aut nivium, hiems, der Guß, die Regen-Zeit, der Winter. a χέω, *vel* χείω, fundo.

Θέρευς, *Jon.* pro θέρους, a θέρος, *Il.* X. 151.

Χείματος, οὐδὲ θέρευς, Hiemis, nec æftatis *tempore*.

Ἐπετήσιος, ου, ὁ, ἡ, perennis, διηνεκής, ἐξαρκῶν εἰς ὅλον ἔτος, aufs ganze Jahr. οὐκ ἐπιλείπει καρπὸς ἐπετήσιος, de arboribus valde frugiferis: fie haben Früchte durchs ganze Jahr.

V. 119.

Ζεφύριος, ία, ιον, a Zephyro veniens & ad eum pertinens. Ζεφυρίη πνείουσα, *fcil.* πνοή. nam fic fæpe omittitur fubftantivum verbo cognatum. ex. gr. δικάσαι, ἰθεῖα δὲ ἔσται, *fc.* ἡ δίκη, *Il.* Ψ. 579. 580.

Ζεφυρίη πνείουσα τὰ μὲν φύει, Zephyrius flatus ſpirans alia procreſcere facit: & ſermo eſt de pomis.

Ἄλλα δὲ πέσσει, alia vero matura facit, maturat, coquit *poma.* & *h. l.* eſt in ſenſu proprio. γέρα πεσσέμεν, pro γέρατα πέσσειν, i. e. κατέχειν καὶ ταμιευχεῖν, die Ehren-Geſchenke verſchlingen, & innuit ereptum Achilli γέρας, *Il.* B. 237. βέλος καὶ οἴκοθι πέσσῃ, daß er an der Wunde auch zu Hauſe zu käuen habe, *Il.* Θ. 513. *i. e.* an einem empfangnen Schuß zu curiren habe: notat ergo & hic per Metaphoram partim θεραπεύειν, partim παρακατέχειν. Θεῶν ἐκ κήδεα πέσσει, *Il.* Ω. 617. & ſermo eſt de Niobe.

V. 120.

Ὄγχνη, *h. l.* fructum arboris notat, die Birn. ὄγχνη ἐπ᾽ ὄγχνῃ γηράσκει, pirum ad pirum ſeneſcit.

Γηράσκω, *Od.* Δ. 210.

Μῆλον, malum, *Il.* I. 538. μῆλον ἐπὶ μήλῳ γηράσκει, malum (der Apfel) ſeneſcit juxta aliud recens natum malum. nam ſermo eſt de arboribus felicibus ſemper fructus, alios maturos alios immaturos, habentibus.

V. 121.

Αὐτὰρ, Et, Porro.

Ἐπὶ σταφυλῇ σταφυλὴ γηράσκει, uva ſeneſcit & matura manet uſque in adventum novæ uvæ.

Σῦκον, ου, τὸ, ficus fructus, eine Feige. σῦκον ἐπὶ σύκῳ γηράσκει, ficus ſeneſcit, *i. e.* matureſcit, præſente jam nova protruſa ficu: quæ eſt deſcriptio feliciſſimi climatis, ubi arbores æſtate & hieme fructus ferunt.

V. 120. 121.

Ὄγχνη ἐπ᾽ ὄγχνῃ γηράσκει, μῆλον δ᾽ ἐπὶ μήλῳ,
Αὐτὰρ ἐπὶ σταφυλῇ σταφυλὴ, σῦκον δ᾽ ἐπὶ σύκῳ.

Pirum poſt pirum ſeneſcit, &c.

Et ſenſus eſt: quando pirum ſeneſcit, *i. e.* matureſcit, fit id ſequente alio piro adoleſcente; Es giebt gleich wieder in eben dem Jahr wieder anſetzende Birnen, wann die erſten reif ſind: ſo auch Aepfel, &c. nam bis uno anno ferunt arbores. die Birn wird reif bey neuen Birnen, die ſo gleich auf die reifen wieder wachſen. ut ergo ἐπὶ *h. l.* continuam & immediatam ſucceſſionem

notet:

notet: maturum prius, sequitur statim maturescens denuo alterum. Conf. WOLF. ELSN. KYPKE *in Phil. II.* 27. ἵνα μὴ λύπην ἐπὶ λύπῃ σχῶ. nec non LENNEP *Animadv. p.* 148. *sq.*

v. 122.

Πολύκαρπος, ε, ὁ, ἡ, multis fructibus obsitus. πολύκαρπος ἀλωὴ, area variis fructibus fertilis, ager fertilissimus.

Ἀλωὴ, *Od.* Ζ. 293.

Ῥιζόω, radices agere facio. *item* radices ago, ich mache einwurzeln, pflanze. πολύκαρπος ἀλωὴ ἐῤῥίζωται, fructuosa vinea plantata est.

v. 123.

Θειλόπεδον, ε, solum apricum, radiis solis expositum solum. Est compositum ex articulo τὸ & ἡ εἵλη, calor solis, & τὸ πέδον, solum: hinc novus articulus, qui nomini ipsi jam adhæret, addendus non est.

Λευρὸς, ρὰ, ρὸν, idem quod λεῖος: sic tamen, ut & notio τε̃ εὐρέος inesse videatur. planus & latus. sed in genere est, lævis, bene politus aut lævigatus. λευρῷ ἐνὶ χώρῳ, *i. e.* ὁμαλῷ, in regione plana: lato in loco.

v. 124.

Θειλόπεδον τέρσεται ἠελίῳ, campus apricus inenditur, & calefit, & arescit a sole. Vide ad *Od.* Ε. 151. 152.

Ἑτέρας δ' ἄρα τε τρυγόωσιν, pro τρυγῶσιν, ex τρυγάουσιν, alias uvas vindemiant, carpunt. ὅτε τρυγόῳεν (pro τρυγῷεν, ex τρυγάοιεν) ἀλωὴν, quando vindemiarent vineam, *Il.* Σ. 566.

v. 125.

Τραπέω, uvas calco, ich keltere, πατέω. a τρέπω: nam πατουμένη σαφυλὴ τρέπεται εἰς ἄλλο τι, εἰς οἶνον. Metaphorice ergo & Poëtice τραπεῖν σαφυλὰς dicitur pro communi πατεῖν αὐτάς.

Πάροιθε δέ τ' ὄμφακές εἰσιν, & uvæ quoque immaturæ sunt ante oculos, πρὸ ὀφθαλμῶν, ὥστε βλεπόμεναι, καὶ μὴ τὸ ἐπιὸν ἔτος ἐλπιζόμεναι: man hat da vor sich. optime men *h. l.* ut χρονικὸν intelligitur hoc adverbium: ante nt hic uvæ tales, deinde tales.

 Ὄμφαξ,

Ὄμφαξ, ακος, ὁ, *Jon.* ἡ, uva immatura, eine unreife Traube, ἡ τὸ ἄνθος καὶ τὴν κύπριν μεταβάλλουσα εἰς σταφυλήν. Vox est composita ex φάω, ostendo procul, & οἶνος, vinum: utpote spem vini futuri ostendens.

V. 126.

Ἄνθος ἀφιεῖσαι, Florem deponentes, protrudentes, die die Blüthe abstossen. vel &, florem amittentes, die nur erst die Blüthe verlohren haben, *i. e.* immaturæ omnino.

Ὑποπερκάζω, *idem quod* περκάζω, nigresco, incipio nigrescere. ἕτεραι δ' (σταφυλαὶ) ὑποπερκάζουσι, *i. e.* μελαίνονται.

RICC. *Diss. Hom. Tom. III. p.* 211. 212. Equidem scio, a plerisque hanc Homericam descriptionem ad fabulas aniles rejici. Quid autem, si contenderim, a veri similitudine illam non abhorrere? Nam præterquam quod *in Divinis Litteris* de fertilitate beatæ illius regionis Hebræis promissæ, lacte & melle fluentis testatum legitur, *Pomis arbores replebuntur; apprehendet messium tritura vindemiam, & vindemia occupabit sementem: Theophrastus & Plinius* arbores describunt semper pomiferas, *aliis pomis cadentibus, aliis maturescentibus, aliis vero subnascentibus;* quod idem prorsus de caffei planta in Arabia & Perside, deque nucibus myristicis & caryophillis in Moluccis narratur. Non ergo a natura alienum, quod de horto illo Vates refert. Fateor, hyperbolicum esse figmentum, quod illud miraculum in omnibus spectaretur arboribus; sed danda Poëtæ venia, cui quidlibet audendi potestas est, dummodo

Ficta voluptatis causa sint proxima veris.

V. 127.

Κοσμητὸς, ἡ, ὸν, bene ordinatus, bene dispositus.

Πρασιὰ, ᾶς, ἡ, area in horto, maxime area extrema, ambiens extremitates horti; longus & non latus ordo plantarum ad extremum latus horti, vel majoris alicujus partis horti: nam est a τὸ πέρας, extremum: quasi περασιά.

Παρὰ νείατον ὄρχον πρασιαὶ, areæ hortenses erant ad extremum ordinem arborum & vitium.

Νείατος,

Νείατος, novissimus, ultimus, *Il.* B. 824.
Ὄρχος, *idem quod* ὄρχατος, *v.* 112. *huj. Libri.*

v. 128.

Πρασιαὶ παντοῖαι πεφύασιν, pulvini in horto omnis generis protrudunt & gignunt suos flores & herbas. est perf. Medii. possis & pro perfecto Activi habere *Jonice*, extruso κ. Sic, ὄζοι ἐπ' ἀκροτάτῃ (αἰγείρῳ) πεφύασι, frondes in summa populo nati sunt, *Il.* Δ. 484. *coll.* 483.
Πρασιαὶ ἐπηετανὸν γανόωσαι, areæ horti perpetuum virentes, Gartenbeete, die das ganze Jahr durch schön sind.
Ἐπηετανὸν, *v.* 99. *huj. Libri.*
Γανάω, lætum & nitidum vultum præbeo, niteo, lætus appareo. κόρυθες καὶ θώρηκες λαμπρὸν γανόωντες, pro γανῶντες, *i. e.* γάνος ἐμποιοῦντες τῷ βλέποντι, qui videntem exhilarant, *Il.* N. 265. κόρυθες λαμπρὸν γανόωσαι, pro γανάουσαι, *contr.* γανῶσαι, *Il.* T. 359.

v. 129.

Ἐν δὲ, Intus vero. ita *v.* 95. *huj. Libri.*

v. 130.

Σκίδναται, Distribuit se.
Ὑπ' αὐλῆς οὐδὸν, sub limen, quod in aulam spectat, unter der Hof-Thüre.
Κρήνη ἵησι, *scil.* ὕδωρ, fons emittit *aquam.*

v. 131.

Ὑδρεύω, aquor, aquam peto. κρήνη, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται, fons, ex quo aquabantur oppidani, unde aquam petebant cives.

v. 132.

Ἐν Ἀλκινόοιο, *scil.* δόμῳ, *Ellipsi Attica*, in Alcinoi *domo.*

v. 133.

Ἔνθα σὰς θηεῖτο, *Od.* E. 75.

v. 134.

Θηήσατο, *ibid.* 76.

v. 135.

Ὑπὲρ οὐδὸν ἐβήσατο δώματος εἴσω, super limen ingressus est in domum.

v. 137.

Εὔσκοπος, ου, ὁ, ἡ, providus, consideratus, ὁ δεξιὸς σκοπεῦσαι, ὁ πάντα κατὰ σκοπὸν ποιῶν, omnia ad scopum

 bene

bene dirigens, der alles dem Zweck und der Absicht gemäß mit Vorsicht und Bedacht einrichtet. oppositum τῦ ἀσκόπυ, temerarii. Est Epitheton *Mercurii*, prudentiæ practicæ præsidis. Vide etiam ad *Od.* Δ. 38.

v. 138.

Ὧι πυμάτῳ σπένδεσκον, (*Jon.* pro ἔσπενδον,) Cui postremo libabant, post alios Deos: de ordine temporis.

Ὅτε μνησαίατο κοίτυ, si de cubili cogitarent, quando memores essent lecti ad dormiendum. pro μνήσαιντο. ita *Il.* B. 492.

Libationes fiebant perpetuo a surgentibus convivis: prælertim vero *Mercurio*, uti Phæaces *h. l.*

Ὧι πυμάτῳ σπένδεσκον, ὅτε μνησαίατο κοίτυ,

Cui ultimo libabant, quando cogitabant de lecto.

Meminit *Athenæus*, *Lib. I.* Ἔσπενδον δὲ ἀπὸ τῶν δείπνων ἀναλύοντες, καὶ τὰς σπονδὰς ἐποιῦντο Ἑρμῇ, καὶ ὐχ ὡς ὕστερον Διὶ τελείῳ· δοκεῖ γὰρ Ἑρμῆς ὕπνυ προστάτης εἶναι. *Post cœnam, cum jam dissolverentur convivæ, Mercurio libant antiqui, non, ut posteritas, Jovi Teleo, quoniam Mercurius somno præest.* FEITH. *L. III. C. V.* §. *IX.*

v. 140.

Πολλὴν ἠέρ᾽ ἔχων, ἥν οἱ περίχευεν Ἀθήνη, Multam nebulam seu caliginem habens, quam ei circumfudit Minerva, ne videretur: *i. e* ἀπροόρατος ἐπέρχεται, non provisus supervenit. Vide ad *v.* 41. *huj. Libri.*

v. 142.

Ἀρ] *Proinde, ut ei præceperat Nausicaa* —. supra Z. 310. CLARK

Ἀμφὶ δ᾽ ἄρ᾽ Ἀρήτης βάλε γύνασι χεῖρας Ὀδυσσεύς, sic circumscribit Hom. τὸ γυνάζεσθαι, genua amplecti.] Hic est modus *supplicum* jam antea sæpius observatus, non solum erga viros, sed etiam erga fœminas, ut hic erga Areten fecisse Ulyssem videmus. Præter autem hanc *genuum apprehensionem* erant etiam alii supplicantium ritus, ut videlicet *mentum & dextram* ejus, cui se insinuarent, *contingerent:* διὰ τὸ ἡγεμονικὸν καὶ πρακτικὸν, ut ajunt *Scholiastæ. Genibus advolvi* autem *supplices*, docet etiam *Plut. in Quæst. centur. Rom.* SPOND.

v. 143.

V. 143.

Αὖτοῖο πάλιν χύτο ἀὴρ, retro fundebatur caligo, *i. e.* removebatur ab eo.

Θέσφατος ἀὴρ, caligo fatalis & a Dei consilio circumdata, die von GOtt bestimmte: nam Deus fieri jubet, quod fieri vult; sicut & Sacræ Litteræ loquuntur. ὥς γὰρ θέσφατόν ἐστι, sic enim fatale & consilio Dei constitutum est, *Il.* Θ. 477. sic σοὶ δὲ ϰ, *Od.* Δ. 561.

V. 144.

Οἱ δ' ἄνεῳ ἐγένοντο δόμον κατὰ φῶτα ἰδόντες, Illi vero muti facti sunt per domum, cum viderent subito virum, alienum & præstantem, adesse. ἄπαντες ἦσθ' ἄνεῳ, omnes sedetis muti, *Od.* B. 240.

V. 145.

Ὁ δ' ἐλλιτάνευεν Ὀδυσσεύς, Vide ad *Il.* I. 577. X. 414.

V. 146.

Ἀρήτη] Minerva antea jubebat Ulyssem primo ad Aretem accedere, & illi se supplicem exhibere: nunc vero Ulysses non solum Aretes, sed etiam Alcinoi, atque adeo reliquorum convivarum opem & subsidium implorat. Dicendum est, Ulyssem personarum circumstantiam observasse. Nam cum omnes simul convenissent, non videbatur consentaneum, ut ceteris innominatis ad solam Aretem sese converteret: quin etiam videtur decorum usurpasse, cum prius Alcinoi mentionem facit, ut hoc etiam pacto ipsum maritum sibi devinciret. SPOND.

V. 147.

Σόν τε πόσιν, σά τε γοῦναθ' ἱκάνω, *Od.* E. 449.

V. 148.

Τούσδε τε δαιτυμόνας, Et ad hos tuos convivas. Vid. ad *v.* 102. *huj. Libri.*

Τοῖσιν Θεοὶ ὄλβια δοῖεν Ζωέμεναι, quibus Dii beate dent Vivere. ὄλβια est pro ὀλβίως, & ζωέμεναι pro ζώειν. Sequentia indicant, quid dicat ὀλβίως ζώειν, *i. e.* κτήματα satis ampla habere, eaque liberis suis relinquere; præterea, honoratum satis esse. ὄλβιος, *Il.* Ω. 543.

V. 149.

Παισὶν ἐπιτρέψειεν ἕκαστος Κτήματ' ἐνὶ μεγάροισι, liberis suis

mandet & relinquat quisque opes ſuas : quod pertinet inter fauſtiſſima fortunæ.

v. 150.

Γέρας θ', ὅ, τι δῆμος ἔδωκεν, & dignitatem in populo: ut filii ſint & hæredes *ἀξιωμάτων* paternorum, *i. e.* ut filios habeant, qui ſint principes poſt eos.

v. 151.

Αὐτὰρ ἐμοὶ πομπὴν ὀτρύνετε πατρίδ' ἱκέσθαι, beſchleuniget meine Wegbringung, daß ich ins Vaterland komme: maturate mihi dimiſſionem, in patriam ut veniam.

v. 152.

Θᾶσσον, *Od.* Β. 307.

Φίλων ἄπο, remotus procul a meis. *Od.* Λ. 49. a ſuis.

v. 153.

Κατ' — ἕζετ' (pro *καθέζετο*) *ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν κονίῃσι*, conſedit, ritu ſupplicis, ad focum in pulvere *vel* in cinere humi: nam *ἐσχάρα* erat *ἰσόπεδος*, in plana terra; & *ἐπὶ* ſæpe eſt pro *παρὰ*, neben, bey. hinc & explicatur *τὸ ἐπὶ ἐσχάρῃ* per *παρὰ πυρί*.

Locus ſupplicibus tutiſſimus (ſi templa & altaria excipias,) erat *focus*, quo illico confugiebat, qui in extera regione peregrinabatur aut exſulabat, quia Veſtæ & Penatum ara cenſebatur. Sic Ulyſſes in Alcinoi regia ſupplex

— — *κατ' ἄρ' ἕζετ' ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν κονίῃσι.*
— — *ſedit ad focum in cineribus.*

Ibi autem in cineribus jacentes ſtatu lugubri vultuque dejecto ullas voces querulas proferre nec indigebant nec ſolebant; ille enim triſtis habitus inopiam ac miſeriam ſupplicum alta voce clamabat, & plus ad movendum valebat, quam mille orationes: prout nos docet *Apollonius Argon. Lib. IV. v.* 693.

Τὼ δ' ἄνεω καὶ ἄναυδοι ἐφ' ἑστίῃ ἀΐξαντες
Ἵζανον, ἥ τε δίκη λυγροῖς ἱκέτῃσι τέτυκται.
Illi autem ſine ſonitu & voce, in focum impetu facto,
Sidebant, quod a miſerabilibus fieri ſupplicibus jus eſt.

Apud Moloſſos conſuetudo *ſupplicandi* obtinebat a ceterarum gentium moribus diverſa; qua uſus eſt Themiſtocles, cum illum Athenienſes & Lacedæmonii perſequerentur, & apud Admetum, illius populi Regem, aſylum quærere

quærere coactus fuerit : Principem enim infantem ulnis amplexus, coram Penatibus se inclinavit ; quod apud Molossos modus supplicandi sacratissimus habebatur, nec omnino contemnendus, prout *Plutarchus in Themistocle* tradit POTT. *Tom. I. p.* 267. FEITH. *L. III. C. XIV. §. VIII.*

v. 154.

Οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ, illi vero omnes obmutuere & conticuere : os non aperiebant loquendi causa, sed silebant, perturbati admiratione. *Il.* Γ. 95.

v. 156.

Ὃς δὴ Φαιήκων ἀνδρῶν προγενέστερος ἦεν, qui senior erat inter Phæaces. προγενέστερος, *Od.* Β. 29.

v. 157.

Μύθοισι κέκαστο, eloquentia præ aliis lucebat & excellebat. ἐκέκαστο, *Od.* Β. 158.

Παλαιά τε, πολλά τε εἰδώς, & vetusta, & multa sciens, *i. e.* homo peritus rerum humanarum, usu diuturno.

v. 158.

Ὅς σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν, qui iis dicebat ut *benevolus* non solum, sed & *prudens*. *Il.* Α. 73.

v. 159.

Οὐ μέν τοι τόδε κάλλιον, οὐδὲ ἔοικε, Ξεῖνον μὲν χαμαὶ ἧσθαι, non sane istud nimis pulcrum, neque decet, Hospitem humi sedere.

v. 161.

Οἵγε δὲ τὸν μῦθον ποτιδέγμενοι ἰσχανόωνται, Hi vero, *tuum* jussum exspectantes, continent se, ne *ipsi* jubeant. ποτιδέγμενος σῷ οἴκῳ δῶρον, donum sperans te accepturum tuæ domui, *Od.* Β. 186.

Ἰσχανάω. τὸν χειμάῤῥουν γέφυραι οὐκ ἰσχανόωσι, eum pontes non sustinent, sed rumpuntur, *Il.* Ε. 89. αὐτόν τ' ἰσχανάασκον, *Jon.* pro ἴσχανον, me prohibuerunt & retinuerunt ab eo consilio, *Il.* Ο. 723. ἰσχανάᾳ δακέειν, sie hält an mit stechen, *Il.* Ρ. 572. ἐπιθυμητικῶς ἀντέχεται, inhæret: & sermo est de musca, quæ non desinit mordere velle, etsi sæpe abacta. μέγα δρόμου ἰσχανόωσαν ἵππον, valde cupidam cursus equam. pro ἰσχανάουσαν, *Il.* Ψ. 300. Ἀργεῖοι ἐπὶ

νηυσὶν ἰσχανόωντο, in castris continebantur, continebant se, *Il.* M. 38. μηδέ τις ἰσχανάασθω, neque quis moretur, *Il.* T. 234.

v. 162.

Ἐπὶ θρόνου ἀργυροήλου, in sella argenteis clavis distincta. ξίφος ἀργυρόηλον, gladius, cujus capulus est argenteus, maxime superne, das einen silbernen Degenknopf, & a parte totum, ein silbernes Gefässe hat, *Il.* B. 45.

v. 163.

Εἷσον ξεῖνον ἐπὶ θρόνου, Jube *seu* fac hospitem in sella sedere. pro ἵσον, v. ἵζω, sedere facio, colloco.

Ἀναστήσας, surgere faciens eum a terra.

v. 164.

Οἶνον ἐπικρῆσαι, (Jonica forma verbi κεράω, fut. κήσω,) notat ἐπὶ τῷ προκεραθέντι καὶ ἕτερον κεράσαι, quod dicitur & ἀνακεράσαι, iterum infundere. Vide ad *Od.* Δ. 616.

v. 165.

Σπείσομεν, Libemus. *Jon.* pro σπείσωμεν, v. σπένδω. (quod per usum obtinuit, pro σπείδω.)

Διὶ, ὅσθ' ἱκέτῃσιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ, Jovi, qui venerabiles supplices una comitatur, & illis adest.

v. 166.

Δόρπον δὲ ξείνῳ ταμίη δότω (ἐκ τῶν) ἔνδον ἐόντων, Cœnam vero hospiti proma det de cibis, qui parati adservantur in penu.

v. 167.

Ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο, *i. e.* facer rex Alcinous.

v. 168.

Χειρὸς ἑλὼν Ὀδυσῆα, Manum Ulyssis apprehendens amice. deest ἐκ.

Ποικιλομήτης, *Od.* Γ. 163.

v. 169.

Ὦρσεν ἀπ' ἐσχαρόφιν, (pro ἐσχάρας,) eum, manu ejus apprehensa, surgere fecit a foco.

Ἐπὶ θρόνου εἷσε φαεινοῦ, in splendida sella sedere fecit.

v. 170.

Υἱὸν ἀναστήσας, Postquam filium exsurgere jusserat e sella.

Ἀγαπήνορα, *Il.* Θ. 114.

v. 171.

v. 171.

Ὃς οἱ πλησίον ἷζε, Qui ei proxime adſidebat.

v. 172.

Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα Καλῇ. Aquam vero miniſtra in gutto *vel* ex gutto infundebat *vel* ſuperfundebat manibus adferens Pulchro. *Od.* A. 136.

v. 174 — 176.

Vide ad *Od.* A. 138 — 140.

v. 179.

Κρητῆρα κεράσσάμενος μέθυ νεῖμον Πᾶσιν, craterem implens, ex eo diſtribue vinum Omnibus ad libandum.

v. 182.

Μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα, dulce vinum infundebat.

Μελίφρων, *Il.* B. 34.

Κιρνάω, & κίρνημι, *idem quod* κεράω, infundo in pocula, cornuum figuram habentia: præbeo bibendum ex ejusmodi poculis. a κέρας, cornu.

v. 183.

Νώμησεν (παρεῖχε) δ' ἄρα πᾶσιν, Diſtribuit igitur omnibus, *ſcil.* vinum in poculis. νώμησαν, *Od.* Γ. 340.

Ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν, initium faciebat, ut libarent omnes ex poculis, Diis ſacrum id ferentes. ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν, ex poculis ſuis libantes. *ibid.* ἐπάρχομαι eſt fere idem quod ἀπάρχομαι, niſi quod non de primitiis igni inferendis, ſed de libationibus, dicitur ἐπάρχομαι.

Ἄρα] *Deinceps* —. *Ut juſſerat Alcinous* —, v. 179. CLARK.

v. 188.

Νῦν μὲν δαισάμενοι κατακείετε οἴκαδ' ἰόντες, Nunc quidem, poſtquam epulati eſtis, de cubitum eundo cogitate domum euntes. δαίειν γάμον, *Il.* T. 299. κακκείοντες, *Od.* Γ. 396.

v. 189.

Ἠῶθεν, *Od.* Γ. 153.

Ἐπικαλέω, advoco inſuper.

Ἐπὶ πλέονας καλέσαντες, advocantes plures ad convivandum una.

v. 190.

Ξεινίζω, *Od.* Γ. 355.

v. 191.

Ἔπειτα δὲ καὶ περὶ πομπῆς Μνησόμεθ᾽, deinde & de deductione ejus in patriam suam cogitabimus.

v. 192.

Ἀνία, ας, *Jon.* ἀνίη, ης, ἡ, molestia, tædium. Est factum nomen ex α privat. vel deprecante, & ex particula negandi νή. ut notet rem, quam valde deprecamur ne sit.

Ἄνευθε πόνου καὶ ἀνίης, sine labore & molestia, ohne Kummer und Unlust.

v. 193.

Πομπῇ ὑφ᾽ ἡμετέρῃ, Deductione sub nostra, nobis eum comitantibus.

v. 194.

Ἐι καὶ μάλα τηλόθεν ἐστί. Vid. ad *Od.* Ζ. 312.

v. 195.

Μηδέ τι μεσσηγύς γε κακὸν καὶ πῆμα πάθησι, Πρίν γε τὸν ἧς γαίης ἐπιβήμεναι, Neque interea mali quid accidat ei, antequam accedat ad suam terram. μεσσηγύς, *Od.* Δ. 845,

v. 197.

Πείσεται, Patietur.

Καταχλῶθές τε βαρεῖαι] αἱ καταχλώθουσαι καὶ καταμοιροῦσαι ἑκάστῳ τὸ εἱμαρμένον. *Schol.*

Ἅσσα οἱ Αἶσα, Καταχλῶθές τε βαρεῖαι, Γεινομένῳ νήσαντο λίνῳ, quæcunque ei Fatum, Parcæque graves, Nascenti neverunt filo suo. De *Parcis & Fatis* vide inter alios BANIERS Götterlehre, *Tom. IV. p.* 122. *sqq.* HAGERS Göttergeschichte, *p.* 443. *sqq.*

v. 198.

Νήθω, neo, fila agglomero. νήσαντο, *pro* ἐνήσαντο, adneverunt, was die Schicksale ihm gesponnen haben: ut notetur nexus rerum a prævisione divina constitutus

Λίνον Αἴσης καὶ Καταχλώθων sunt αἱ τῶν πραγμάτων στροφαὶ καὶ τὰ ἐν βίῳ ὑφαινόμενα, nexus eventuum & casuum in vita humana. Vide ad *Il.* Υ. 127. & Ω. 209.

v. 199.

Ἐι δέ τις ἀθανάτων γε κατ᾽ οὐρανοῦ εἰλήλουθεν,] Hoc pertinet ad opinionem de Diis humana specie interdum oberran-

oberrantibus, (unde necessitas hospitum benigne tractandorum,) cujus multa apud veteres vestigia. ERN.

v. 200.

Περιμηχανάομαι, circa molior.

Ἄλλο τι δὴ τόδ' ἔπειτα Θεοὶ περιμηχανόωνται, Aliud certe Dii deinceps per hoc moliuntur, & in consilio suo statuerunt.

v. 201.

Ἀεὶ γὰρ τοπάρος γε, Semper enim & aliâs.

Θεοὶ φαίνονται ἐναργεῖς Ἡμῖν, Dii apparent nobis manifesto. Hinc sumtum a recentioribus, ut dicerent τὰς θείας ἐναργείας (ab ἡ ἐνάργεια,) i. e. τὰς θείας ἐπιφανείας, apparitiones divinas, göttliche sichtbarliche Erscheinungen: & germanica vox, Erscheinung, cum græca, splendorem & visum clarum significante, coincidit. χαλεποὶ δὲ Θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς, i. e. χαλεπόν ἐςὶ τῦτο Θεὸν ὀφθαλμοφανῶς ἰδεῖν, Il. Υ. 131. Conf. *Judic. XIII.* 21. *sq.* ubi hæc prisca sententia est eadem. Ἀθήνην, ἥ μοι ἐναργὴς ἦλθε, i. e. κατ' ὄψιν ἐφάνη σωματικῶς καὶ ἀναφανδὰ, quæ mihi apparuit: nam Minerva ad eum humana forma induta interdiu venerat & collocuta erat, *Od.* Γ. 420. ἐναργὲς ὄνειρον, somnium liquidum, φανερὸν, καὶ μὴ ἔχον τι λοξὸν, *Od.* Δ. 841.

v. 202.

Εὖθ' (*pro* εὖτε) ἔρδωμεν ἀγακλειτὰς ἑκατόμβας, quando facimus valde claras & celebres hecatombas. ἀγακλειτὸς, *Od.* Γ. 59.

v. 203.

Ἔνθα περ ἡμεῖς, ubi quidem nos, quo & nos, wohin auch wir.

v. 201 — 203.

Quod in antiquissimis temporibus consuetum post sacrificia epulum celebrare, eoque ritu inter Deorum convivas & familiares recenseri, certum est ex antiquis fabulis, e quibus, licet vel maxime fictitiis, & aliquando absurdis, Seculorum istorum opiniones haud raro colligi possunt. Atque sic Alcinous *h. l.* loquitur.

Ἀεὶ γὰρ τοπάρος γε Θεοὶ φαίνονται ἐναργεῖς
Ἡμῖν, εὖθ' ἔρδωμεν ἀγακλειτὰς ἑκατόμβας.

Δαίνυν-

Δαίνυνταί τε παρ᾽ ἄμμι, καθήμενοι ἔνθα περ ἡμεῖς.
Semper enim antea Dii apparent manifesti
Nobis, quando mactamus inclytas hecatombas.
Conviventurque apud nos, sedentes ubi & nos.

Quo etiam referri debet Jovis ad Æthiopum convivia descensus, *Iliad.* Α. 423. *sq.*

Ζεὺς γὰρ ἐπ᾽ Ὠκεανὸν μετ᾽ ἀμύμονας Αἰθιοπῆας
Χθιζὸς ἔβη μετὰ δαῖτα. Θεοὶ δ᾽ ἅμα πάντες ἕποντο.
Jupiter enim ad Oceanum inclytosque Æthiopas
Hesternus profectus est ad convivium: Diique ipsum omnes secuti sunt.

Eo nempe tempore Æthiopes solenne festum agitabant, quo Dii excipi olim credebantur. Et quidem adeo perpetuus & constans fuit hæc convivandi post sacrificia consuetudo, ut voces illæ *epulandi*, *comedendi*, & consimiles, aliquando totum sacrificandi officium denotent. POTT. *Tom. I. p.* 257. *sq.*

v. 204.

Εἰ δ᾽ ἄρα τις καὶ μοῦνος ἰὼν ξύμβληται ὁδίτης, Si autem aliquis, & quidem solus iens, occurrat viator: nam multitudini non ostendunt se Dii promiscue. ξύμβληται, *i. e.* συναντήσει, & est præs. Medii a σύμβλημαι, a βλῆμι. ξυμβλῆτο, *Od.* Ζ. 54.

Ὁδίτης, viator, proficiscens, qui in via aliqua vadit. ἄνθρωπος ὁδίτης, homo per viam eam iens, *Il.* Π. 263.

v. 205.

Οὔτι καταχρύπτουσιν, *scil.* ἑαυτοὺς, Nequaquam occulunt se: ἀλλ᾽ ἐναργεῖς καὶ αὐτῷ φαίνονται, & sermo est de Diis apparentibus. μήτι καταχρύψειν, nihil quidquam eos occultaturos: sed omnes divitias & opes suas indicaturos, ut dividi deinde in æquas portiones possint, *Il.* Χ. 120. ἄλλῳ δὲ αὐτὸν φωτὶ καταχρύπτων ἤϊσκε, alii viro assimilabat se, occulens ipse se, er verstellete sich, und gab sich für einen andern aus, *Od.* Δ. 247.

Ἐπεί σφισιν ἐγγύθεν εἰμὲν, quoniam ipsos prope sumus,] Quis intelligit: *quoniam ipsos prope sumus.* Verte: *quoniam ad ipsos proxime accedimus*, (scil. *similitudine.*) Eodem sensu dicuntur Phæaces ἀγχίθεοι, Ε. 35. ERN.

v. 206.

v. 206.

"Ωσπερ Κύκλωπές τε, καὶ ἄγρια φῦλα Γιγάντων.] ὡς εἰσὶν ἀλλήλων ἐγγὺς Κύκλωπές τε καὶ Γίγαντες, ἤτοι κατὰ γένος, ἢ κατὰ τόπον, ἢ κατὰ ἀδικίαν· οὕτως καὶ ἡμεῖς Θεοῖς πλησίον κατὰ δικαιοσύνην. *Schol.* Versus δύσνοητος est, qui varie exponitur. Quidam hunc sensum inesse dicunt: nos Phæaces sic Diis sumus familiares & similes, quemadmodum Cyclopes & Gigantes sibi invicem similes sunt malitia. Hic sensus idem est, ac si quis dicat, τόσον εἶναι Σωκράτην ἐγγύθι τῷ Πλάτωνι κατ' ἀρετὴν, ὅσον Ἄνυτος καὶ Μέλιτος ἀλλήλοις κατὰ κακίαν: Phæaces sunt ἐγγύθεν Θεοῖς κατὰ δικαιοσύνην καὶ φιλανθρωπίαν, ὡς Κύκλωπες καὶ Γίγαντες ἀλλήλοις κατὰ ἀδικίαν καὶ ὕβριν. Hæc expositio plerisque veterum non arridet; etsi in ore Phæacis tolerari posse videatur, qui odio Cyclopum ductus, eos Gigantibus antiquis θεομάχοις comparet. Sed habet tamen nescio quid Homero ejusque acumine indignum, & quæsitum. Præstat ergo, cum aliis dicere, his Cyclopibus, sicut olim Gigantibus, Deos crebro apparuisse, sicut & nunc appareant Phæacibus, *coll. Od.* P. 485 - 487. Et id restabat Homero, homini Ægyptio illustri, ex antiquissima Patriarcharum historia, & ex antediluviana: Gigantes enim *ante* diluvium, Cyclopes *post* fuerunt.

v. 207.

Πολύμητις, *Ulyssis* Epith. *Il.* A. 311.

v. 208.

Ἄλλο τί τοι μελέτω φρεσὶν, aliud cura: ne hoc cogites, ne id existimes: cura potius, ut me miserum adjuves; non enim sum Deus aliquis.] Ulysse ne peut souffrir qu'Alcinoüs le prenne pour un Dieu, & il reconnoît qu'il ne ressemble à aucun des Dieux, ni par le corps, ni par les proprietez qui élevent si fort la Divinité au dessus de l'homme. DAC.

v. 209.

Ἔοικα, similis sum.

v. 210.

Οὐ δέμας, οὐδὲ φυήν, Neque corporis structura, neque

que ſtatura: nam Deorum habitus corporis eſt auguſtior humano. Vid. ad *Od.* Z. 152.

v. 211.

Ὀχέοντας ὀϊζὺν, ferentes miſeriam impoſitam dorſo ſuo. Integra eſt ſententia: ſane ego non ſum ſimilis Deo alicui, ſed potius talibus mortalibus, quales vos fingere vobis poteſtis maxime inter homines ferre ærumnam. ergo ὀϊζυρὸς, oneratos miſeria. eſt ergo Metaphora ἀχθοφορικὴ, a portando onere deducta. Vide ad *Od.* E. 54.

v. 212.

Ἰσόω, æqualem facio, ich mache gleich groß.

τοῖσίν κεν ἐν ἄλγεσιν ἰσωσαίμην, illis ſane in ærumnis æquiparari me velim.

v. 213.

Μυθησαίμην, narrare poſſem.

v. 214.

Θεῶν ἰότητι, Deorum conſilio & deſtinatione: ita *Il.* T. 9. ἀλλήλων ἰότητι, mutua noſtra voluntate, dum alter alteri malum immittit, *Il.* E. 874. μητρὸς ἐμῆς ἰότητι, per conſilium matris meæ, *Il.* Σ. 396.

v. 215.

Ἐμὲ μὲν δορπῆσαι ἐάσατε, me quidem cœnare ſinite. δορπέω, *Il.* Ψ. 11.

Κηδόμενόν περ, valde vexatum miſeriis.

v. 216.

Ου γάρ τι συγερῇ ἐπὶ γαστέρι κύντερον ἄλλο Ἔπλετο, Poſt ventriculum moleſtiſſimum non aliud quidquam audacius Eſſe ſolet, nebſt dem traurig-machenden, beſchwerlichen, *i. e.* hungerigen, Magen. nam ille vult expleri, & ſuadet quavis audacia & impudentia, quo ſatis fiat deſiderio ſuo. ὐ σέο κύντερον ἄλλο, inquit Jupiter ad Junonem iratam: nihil te eſt impudentius & vehementius, *Il.* Θ. 483. αὐτὰρ ὁ μερμήριζε, μένων ὅ, τι κύντερον ἔρδοι, at ille cogitabat, quidnam permanens audacius faceret, *ſcil.* Diomedes, noctu ingreſſus caſtra Trojanorum cum Ulyſſe, & poſtquam jam interfecerat complures dormientes. *Il.* K. 503. ergo *h. l.* ſignificat κύντερον, ἔργου δεινὸν καὶ θερσύ. alibi proprie ἀναίδειαν, qualem habet κύων mordax & vehemens.

v. 217.

v. 217.

Ἠτ' (γαστὴρ) ἐκέλευσεν ἕο μνήσασθαι ἀνάγκῃ, qui jubere solet sui meminisse vi subactum hominem: *vel*, necessario.

v. 218.

Καὶ μάλα τειρόμενον, καὶ ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔχοντα, etiam valde adflictum, & in animo luctum habentem, auch den betrübtesten.

v. 220.

Ἐκληθάνω, *idem quod* ἐκλήθω, oblivisci facio, latere facio.

v. 221.

Ἐνιπλήσασθαι ἀνώγει, jubet, ut expleam me cibo & potu.

v. 222.

Ὑμεῖς δ' ὀτρύνεσθε, Vos autem festinate.

Ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφιν, simul cum aurora conspicua, so bald die Morgenröthe sichtbar wird, *Od.* Z. 31.

v. 223.

Ὥς κέ με τὸν δύστηνον ἐμῆς ἐπιβήσετε πάτρης, Ut tandem me infelicem reddatis meæ patriæ: ut me ærumnosum deportetis in patriam meam.

v. 224.

Ἰδόντα με καὶ λίποι αἰὼν Κτῆσιν ἐμήν, si videro possessionem meam, si sim apud meos & in meis, libens moriar.

v. 225.

Κτῆσιν ἐμήν,] Sua bona commemorat, eaque aliquantulum Epithetis extollit, cum videlicet vocat ὑψερεφὲς μέγα δῶμα, ut non etiam pro homine nihili a Phæacensibus existimaretur. SPOND.

v. 226.

Ἐπῄνεον, assentiebant.

v. 227.

Κατὰ μοῖραν, *Od.* B. 251.

v. 230.

Ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο, relinquebatur in domo, aliis abeuntibus. πέμπτον ὑπελείπετ' ἄεθλον, quintum reliquum erat præmium, ceteris jam distributis, *Il.* Ψ. 615.

v. 232.

Ἀποκοσμέω, est in Poëta convivale verbum, quando

 dapes

dapes & reliqua inſtrumenta convivii, finito eo, auferuntur ordine & reponuntur.

Ἔντεα δαιτὸς, vaſa convivii, in quibus cibus & potus apponebatur.

v. 239.

Ἐπὶ πόντον ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκέσθαι, per mare jactatum te huc veniſſe.

v. 241.

Ἀργαλέον, βασίλεια, διηνεκέως ἀγορεῦσαι κήδε', Difficile nimis eſt, o Regina, explicate & in totum narrare tibi ærumnas meas omnes, nach der Reihe, integra ſerie, a primo malo usque ad ultimum, nullo omiſſo. οὐ μέν τοι κεῖνον γε διηνεκέως ἀγορεύσω, non equidem tibi de illo recta dicam, ich kan es dir doch nicht gerade zu ſagen, ob er lebe oder nicht, Od. Δ. 836.

v. 243.

Τοῦτο δέ τοι ἐρέω, ὅ μ' ἀνείρεαι, ἠδὲ μεταλλᾷς, ich will dir das ſagen, was du mich frageſt, und wornach du forſcheſt. ita Il. Γ. 177. ἐπεὶ ταῦτά με ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς, quandoquidem iſta ex me quæris & ſciſcitaris, Od. A. 231. νῦν δὴ κάλλιόν ἐστι μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι ξείνους οἵτινές εἰσιν, nunc ſane opportunum eſt quærere ex hoſpitibus, quinam ſint, Od. Γ. 69.

v. 244.

Ὠγυγίη τις νῆσος ἀπόπροθεν εἰν ἁλὶ κεῖται, Ogygia quædam inſula procul in mari ſita eſt, weit von hier, & hic notat valde procul, & πολὺν ἐκτοπισμόν. στῆθ' οὕτω ἀπόπροθεν, Od. Z. 218.

v. 245.

Δολόεις, όεσσα, όεν, doloſus, dolis plenus. δολόεσσα Καλυψὼ, ſimulatrix: & ita dicitur διὰ τὰς περὶ ἀθανασίης ψευδεῖς ὑποσχέσεις. ſimul innuit, nimia pollicentibus difficulter credi.

v. 246

Καλυψὼ, δεινὴ θεὸς, omni reverentia digna Dea, reverenda.

Οὐδέ τις αὐτῇ μίσγεται, nemo cum ea verſatur, nemo ad eam accedit, es hat niemand Umgang mit ihr. de Calypſo, quæ ſola colit inſulam; niſi malis αὐτῇ, i. e. νήσῳ

νήσῳ Ὠγυγίῃ, intelligere, ad quam nemo accedit: nam prorsus ἐκτετόπισαι hæc insula a Poëta.

v. 248.

Ἀλλ' ἐμὲ τὸν δύστηνον ἐφέστιον ἤγαγε δαίμων Οἶον, Sed me infelicem solum deduxit Deus ad focum ejus Nymphæ, *i. e.* ad domum & cibos ejus. ἀπολέσθαι ἐφέστιος, perire apud focum meum, *i. e.* domi meæ, *Od.* Γ. 234. & sententia ibi est: malim tamen meliori ratione redire domum, quam perire ibi, sicut Agamemnon. ἐφέστιοι ὅσοι εἰσὶν, quotquot larem habent in urbe illa, οἱ κατὰ πόλιν οἰκῦντες καὶ ἑστίαν ἔχοντες, in oppos. ad auxilia externa, *Il.* B. 125. hinc liquet, qui sit ἀνέστιος.

v. 249 — 251.

Vide ad *Od.* E. 128. & 131 — 133.

v. 252.

Τρόπιν ἀγκὰς ἑλὼν νεὸς, carinam navis arripiens ulnis, tignum navigii amplexus. τρόπις, *Od.* E. 130.

Ἀγκάς. ἡ δ' ἀγκὰς ἐλάζετο θυγατέρα ἥν, ulnis excepit filiam suam & complexa est, *Il.* E. 371. ἀγκὰς ἔμαρπτε παράκοιτιν, ulnis amplexus est cupide uxorem suam, *Il.* Ξ. 346. ἀγκὰς δ' ἀλλήλων λαβέτην χερσὶ στιβαρῇσιν, de luctatoribus: complexu apprehendebant se invicem validis brachiis, *Il.* Ψ. 711.

Ἀμφιέλισσος, *Od.* Z. 264.

v. 253.

Ἐννῆμαρ φερόμην, Novem dies ferebar, *vel* nabam, *vel* ferebar fluctibus nando. ἐννῆμαρ, *Il.* A. 53.

Nullo cibo altum potuisse decem dies Ulyssem vivere procella divexatum in rei suspicionem, quæ esse nequiverit, bona *Longini* venia non est revocandum. Alia siquidem longioris etiam temporis exempla suppetunt, quæ illud verisimile esse confirmant. Satis esto exemplum Pauli, aliorumque cum eo in procelloso mari navigantium, qui omnes, ut *Act. XXVII.* narratur, tempestate exagitati ad dies quatuordecim, quin fame interirent, jejuni permanserunt. RICC. *Diss. Hom. Tom. III. p.* 150. Dico autem ego, hæc cum grano salis esse sumenda, non quasi prorsus ab omni cibo abstineret, verum ab ordinario, tempestivo, & lautiori. BARNES.

v. 254.

Πέλασαν, appulerunt.

v. 255.

Ἥ με λαβοῦσα, Ἐνδυκέως ἐφίλει, quæ me excipiens hospitaliter, humaniter tractabat, sie nahm mich auf, und that mir alles gutes.

v. 256.

Ἐνδυκέως, Il. Ψ. 90. adv. *pro* ἐνδυκῶς. ab ἐνδέχομαι, a quo est ἐνδυκὴς, ὁ, ἡ, cum cura recipiens, humaniter excipiens. & inde est hoc adverbium: accurate & humaniter excipiendo, μετὰ δεξιώσεως, data quasi dextra fideque, ἐπιμελῶς.

Ἔφασκε, Θήσειν ἀθάνατον, dicebat & constituebat firmiter, *Se* facturam esse me immortalem, *Od.* E. 135. 136.

v. 258.

Ἀλλ' ἐμὸν οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθεν, Sed meum nunquam animum in pectore flexit, *sc.* Calypso suis promissis,] Car il savoit que l'immortalité ne dépend point de ces Divinitez inferieures. Et il n'ignoroit pas qu'une personne qui aime promet toujours plus qu'elle ne peut & qu'elle ne veut même tenir. DAC.

v. 259.

Ἔνθα μὲν ἑπτάετες μένον ἔμπεδον, Illic quidem septem annos manebam constanter. ἑπτάετες, *Od.* Γ. 305.

Εἵματα δ' αἰεὶ δάκρυσι δεύεσκον, (*Jon.* pro ἔδευον,) vestes autem semper Lacrimis rigabam. Est Poëtice per Metaphoram positum verbum, quod propr. de hortnlano rigante plantas, aut de pluvia rigante agros, & stare faciente sata, ponitur.

v. 260.

Ἄμβροτα εἵματα, vestes immortales, *i. e.* putredini non obnoxiæ.

v. 261.

Ἀλλ' ὅτε δὴ ὄγδοόν μοι ἐπιπλόμενον ἔτος ἦλθε, Cum tandem octavus ad me accedens annus veniret. *pro* ἐπιπελόμενον. v. ἐπιπέλομαι, accedo, supervenio. Ut ergo sit Synonymia, ἦλθέν μοι, &, ἐπιπλόμενόν μοι.

v. 262.

Κέλευσέν με ἐποτρύνουσα νέεσθαι, me adhortans jussit abire.

v. 263.

v. 263.

Ζηνὸς ὑπ' ἀγγελίης, Ob denuntiationem Jovis, ex denuntiatione Jovis, auf die Mißive vom Jupiter.

Ἦ καὶ νόος ἐτράπετ' αὐτῆς, aut etiam ipsa mutaverat animum suum erga me, nec amabat me diutius: & bene sic pingit mores fœminarum nobilium in amore.

v. 264.

Πέμπε δ' ἐπὶ σχεδίης πολυδέσμε. Vide ad *Od.* E. 33.

v. 265.

Σῖτον καὶ μέθυ ἡδύ. *Od.* Δ. 746.

v. 266.

Οὖρον δὲ προέηκεν ἀπήμονά τε, λιαρόν τε, *Od.* E. 268.

v. 267.

Ἑπταδεκαίδεκα μὲν πλέον (*pro* ἔπλεον) ἤματα ποντοπορεύων, *Od.* E. 278.

v. 268.

Ὀκτωκαιδεκάτη —— *ibid.* 279.

v. 270.

Δύσμορος ꝛ *Od.* A. 49.

Σύνειμι & ξύνειμι, una sum, versor una.

Ἔμελλον ἔτι ξυνέσεσθαι οἰζύϊ, conflictaturus adhuc eram cum ærumna.

v. 271.

Ἐπῶρσε, immisit.

v. 272.

Ὅς μοι ἐφορμήσας ἀνέμες, Qui contra me excitans ventos.

Κατέδησε κελεύθες, mihi vias meas præligavit & præcidit, ne procedere posset via mea domum. Hinc communiter ὁδᾶ δέματα vocantur omnia, quæ prohibent, ne quis ulterius ibi progredi possit, e. c. vallum, aut fossa, aut dumeta densa, aut talia, quæ impediunt viam. τῶν ἄλλων ἀνέμων κατέδησε κελεύθες, *Od.* E. 383.

v. 273.

Ὤρινεν δὲ θάλασσαν, Commovitque mare.

Θάλασσαν ἀθέσφατον, mare magnum. ἀθέσφατον ὄμβρον, imbrem ingentem, *Il.* Γ. 4.

Ἀθέσφατος, valde a Deo factus & constitutus. nam est cum α intensivo; per usum notat, valde magnus, ingens.

gens. θέσφατος, a Deo dictus & constitutus, ejusque fato datus. *pro* θεόφατος.

v. 274.

'Αδινὰ (neutr. plur. adverbialiter,) στενάχοντα, largiter suspirantem. μῆλα ἀδινὰ σφάζουσι, largiter mactant pecudes, *Od.* A. 92. Δ. 320. ἀδινὸν γοόωσα, largiter gemens & lugens, Penelope, *Od.* Δ. 721.

v. 275.

Τὴν (σχεδίην) μὲν ἔπειτα θύελλα διεσκέδασ', Hanc quidem deinde procella fregit, *i. e.* ἐκέασε. Vid. ad *Od.* E. 369. 370.

v. 276.

Νηχόμενος τόδε λαῖτμα διέτμαγον, Natans has undas emensus sum, nans hoc æquor sulcavi. καὶ δὴ τόδε λαῖτμα διαμήξας ἐπέρησα, *Od.* E. 409.

v. 277.

'Επέλασσε, appulit.

v. 278.

Βιήσατό με κῦμ', fluctus me vi sua superasset, violenter mecum egisset. v. βιάω, vi afficio, vi ago: subigo, opprimo. βεβίηκεν, *Il.* K. 145. & 172. βιάσατο, *Il.* A. 467. ἐβιήσατο, *ibid.* 557. & 823. βιησάμενος, *Il.* Ψ. 576. βιήσατο, *Il.* Φ. 451.

'Επὶ χέρσου, ad littus.

v. 279.

Πρὸς ἀτερπέϊ χώρῳ, ad non gratum locum. λιμὸς ἀτερπὴς, fames ingrata, valde aversanda, *Il.* T. 354.

v. 280.

'Αναχασσάμενος νῆχον πάλιν, cedens inde nabam retro. ἀναχάζω, ομαι, *Il.* E. 443. ἀναχασσαμένη, *Il.* Φ. 403.

"Εως ἐπῆλθον 'Ες ποταμὸν, donec perveni Ad ostium fluvii.

v. 281.

Τῇ δὴ] *Qua demum.*

Τῇ δή μοι εἴσατο χῶρος ἄριστος, ibi demum mihi visus est locus opportunissimus. Vid. ad *Od.* E. 442.

v. 282.

Λεῖος πετράων· καὶ ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο, *ibid.* 443.

v. 283.

v. 283.

Θυμηγερέω, animum recolligo & recipio. a θυμὸς & ἀγείρω, ſicut diviſim Poëta ſæpe dicit, ηγέρθη θυμὸς ἐς φρένα. θυμηγερέων, i. e. συνάγων καὶ ἀνακλώμενος ψυχὴν, animam evaneſcentem recolligere, wieder zu Othem kommen.

Ἐπὶ δ' ἀμβροσίη νὺξ Ἦλυθ', ſuavis vero nox Advenit, ſie brach noch gerade an. *Od.* Δ. 429. Maxime autem *nox* habet hoc Epitheton ob refectionem virium.

v. 284.

Ἀπάνευθε διϊπετέος ποταμοῖο, remotus a fluvio, in terra Phæacum fluente.

Διϊπετὴς, Epith. *fluvii*, & quidem aptiſſimum, nam a Jove, *i. e.* a pluviis & nivibus, fontes fluviorum aluntur & oriuntur. Vid. etiam ad *Od.* Δ. 477.

v. 285.

Ἐν θάμνοισι κατέδραθον, in arbuſtis dormivi. Vid. ad *Od.* E. 471.

Ἀμφὶ δὲ φύλλα Ἠφυσάμην, circumquaque vero folia Congregabam & quaſi infundebam mihi, ad cubandum in iis, & contegendum me. ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἄφυσσον οἶνον, *Od.* B. 349. ἀφυσσάμενοι μέλαν ὕδωρ, *Od.* Δ. 359.

v. 286.

Ὕπνον — ἀπείρονα, ſomnum, — qui ultra ſolitum tempus ſe extendit. ἀπείρονα γαῖαν, *Od.* E. 46. δῆμος ἀπείρων, innumerus populus, *Il.* Ω. 776.

v. 287.

Φίλον τετιημένος ἦτορ, de Ulyſſe, maxima laſſitudine & triſtitia adfecto. de Telemacho, *Od.* A. 114. B. 298.

v. 288.

Εὗδον παννύχιος, Dormiebam tota nocte. παννύχιος, *Od.* A. 443. B. 434.

Καὶ ἐπ' ἠῶ, καὶ μέσον ἦμαρ, uſque ad auroram, & meridiem.

v. 289.

Δύσετό τ' ἠέλιος, καί με γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν, Occidebatque ſol, & me dulcis ſomnus ſolvit: quaſi ſomnus haberet pedicas & catenas, quibus ligaret hominem] Vertendus verſiculus ſic eſt: *Cumque occideret* (ad occaſum

 verge-

vergeret) *sol*, *dulcis me dereliquit somnus*. Est modus loquendi Hebræis inprimis usitatus, & simplicitatis vetertimæ. ERN.

v. 291.

Παιζούσας, Ludentes juveniliter. Vid. ad *Od.* Z. 100. Ἐν, inter *eas*.

v. 292.

(εἰς) Τὴν ἱκέτευσ', Ad hanc supplex accessi εἰς Πηλῆ' ἱκέτευσε, ad Peleum supplex venit, *Il.* Π. 574.

Ἡ δ' οὔτι νοήματος ἤμβροτεν ἐσθλοῦ, illa vero non segregavit se ullo modo a bono sensu animi, neutiquam abfuit ab indole bona & nobili, von edler Gedenkungsart.

v. 293.

Ὡς οὐκ ἂν ἔλποιο νεώτερον ἀντιάσαντα Ἐρξέμεν, Quemadmodum non sperares admodum adolescentem Facturum esse: Sicut non sane sperare possis juniorem occurrentem (den man vor sich hat) Facturum: nam juniores sunt insolentiores.

v. 294.

— αἰεὶ γάρ τε νεώτεροι ἀφραδέουσιν·

— *semper enim adolescentes minus bene consulunt.*

denken nicht genugsam nach, sind unvorsichtig und unbesonnen. σοὶ πρῶτα μαχήσομαι ἀφραδέοντι, *Il.* I. 32. ubi in sensu mitissimo accipiendum verbum; nam loquitur Diomedes ad Regem in concilio; tibi primum contradicam minus recte pronuntianti & dispicienti rem. quia tamen poterat durius videri verbum, hinc lenitur per addita, 33.] „Temeritas est videlicet florentis ætatis; prudentia senectutis.„ *Cicero*, *de Senectute*, §. 6.

v. 295.

Αἴθοπα οἶνον, *Il.* A. 462. Αἴθοψ est in Poëta Epitheton χαλκοῦ καὶ οἴνου: in utroque ob splendorem ejus & conspectum nitentem. *chalybs* enim politus late splendet; & *vinum* vetustum purumque non minus radios spargit, & admirabile est visu.

v. 296.

Καὶ λοῦσ' ἐν ποταμῷ] Non: *& lavit in flumine*; quomodo virgini & veritati, Z. 219. conveniat? *& lavandi copiam fecit.* Vid. ad Z. 210. ERN.

v. 297.

v. 297.

Ταῦτά τοι — (κατὰ vel πρὸς) ἀληθείην κατέλεξα, Hæc tibi — vere enarravi.

v. 299.

Ἦτοι μὲν τοῦτό γ' ἐναίσιμον οὐκ ἐνόησε Παῖς ἐμὴ, hoc certe decorum & juſtum non conſideravit & animadvertit Filia mea. ſic *Od.* Β. 122.

v. 301.

Ἦγεν ἐς ἡμέτερον, *ſcil.* δῶμα, Duxit in noſtram *domum.*

v. 303.

Ἀμύμονα] μῶμον καὶ ψόγον οὐκ ἔχουσαν, ἀγαθήν. *Schol.* Atqui vox ἀμύμονα non eam omni laude ornatam neceſſario denotat; ſed una pluribusve animi corporisve dotibus eximiam. Ut hoc in loco ſpecie ac forma corporis, itemque animi prudentia. Vide ſupra ad *Od.* Α. 29. CLARK.

Μή μοι τοὔνεκ' ἀμύμονα νείκεε κούρην, ne mihi, hujus rei cauſa, innocentem objurga puellam, **tadle ſie mir deßhalben nicht.**

v. 306.

Μήπως καὶ σοὶ θυμὸς ἐπισκύσσαιτο ἰδόντι, Ne & tibi videnti id, animus indignaretur & inique ferret, ὀργισθείη. ἐπισκύζομαι, *Il.* Ι. 370.

v. 307.

Δύσζηλος, ου, ὁ, ἡ, æmulatione mala utens. ira facile effervescens. invidus. male interpretans factum.

Δύσζηλοι γάρ τ' εἰμὲν ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων.
Nos homines ſumus in terra facile mali rerum interpretes, in deterius accipientes, quod male factum non eſt.
Suſpicaces & invidi ſumus homines.

Eſt phraſis Attica, ad ſenſum, non ad litteram, pro δύσζηλα φῦλα, vel δύσζηλοι ἄνθρωποι.] Nota Poëtæ prudentiam. Ulyſſes non quidem *Alcinoum* vocat *ſuſpicioſum*, verum ſe involvit, dicens: *Nos homines ſuſpicioſa gens ſumus.* BARNES. ἐκαίνυτο φῦλ' ἀνθρώπων (*i. e.* ἄλλους ἀνθρώπους πάντας) νῆα κυβερνῆσαι, ſuperabat alios in gubernanda nave, *Od.* Γ. 282.

v. 310.

Μαψιδίως κεχολῶσθαι, Temere iraſci. πίνουσιν οἶνον μαψιδίως,

δίως, bibunt vinum cupide & pro lubitu, nullo soluto pretio, *Od* Β. 58. ἢ μαψιδίως ἀλάλησθε ὑπεὶρ ἅλα οἷά τε ληϊστῆρες, sine certo proposito proficiscendi aliquo vagamini, *Od.* Γ. 72.

— — ἀμείνω (ἀμείνονα) δ' αἴσιμα πάντα.

— — *omnia moderata & juri apta sunt meliora.*

τὰ καθήκοντα πάντα καλά ἐστιν. *Schol.* & sensus est: αἴσιμον χόλον μέντοι ἀναλήψεταί ποτε ὁ σοφὸς, ἀλλ' ὐκ εἰκῆ καὶ μάτην χολωθήσεται.

v. 313.

Ἐχέμεν, *pro* ἔχειν θέλοις.

v. 315.

Ἀέκοντα δέ σ' ὔτις ἐρύξει, invitum vero te nemo detinebit a proficiscendo.

v. 316.

Μὴ τῦτο φίλον Διὶ πατρὶ γένοιτο, est formula, pro, μὴ τῦτο Θεὸς τελέσειε, ne Deus ita velit; prohibeat Deus id.

v. 317.

Πομπὴν δ' ἐς τόδ' ἐγὼ τεκμαίρομαι — Αὔριον, Deductionem *seu* deportationem tuam in patriam tuam in proximum *vel* proxime sequentem diem præfinio *aut* constituo perficiendam, bestimme, setze die Wegbringung auf den nächst kommenden Tag hiemit feste. τάδε ὧδε Θεοὶ κακὰ τεκμήραντο, ista sic Dii mala constituerunt & destinarunt, *Il.* Ζ. 349. κακὰ φρονέων τεκμαίρεται ἀμφοτέροις Ζεὺς, mala cogitans, mala definit & constituit utrisque, *Il.* Η. 70.

v. 318.

Ἐς τῆμος, eo usque, bis dahin; ad tunc.

Δεδμημένος ὕπνῳ, domitus somno. μαλακῷ δεδμημένοι ὕπνῳ, *Il.* Κ. 2.

v. 319.

Λέξεαι, Cubabis in navi: & hoc Futurum est præceptivum; cubato. nam volebat Rex, ut dormiret Ulysses inter transportandum.

Οἱ δ' ἐλόωσι γαλήνην, illi vero remis agitabunt navem placide & tranquille. οἵ μιν ἄδην ἐλόωσι, qui illum satis agitabunt, sollen ihn genug herum tummeln, *Il.* Ν. 315. accusativus γαλήνην adverbialiter positus, pro γαληνῶς: sicut paullo ante *v.* 297. ἀληθείην positum pro ἀληθῶς.

&

& ad verbum præsens loco futuri, ob certitudinem, deest νῆα. Consilium Regis est, ut Ulysses dormiat in navi: vel ne insidiæ suis fiant ab hoc hospite; vel ne viam observet, & aliquando cum armatis redeat, aut viam aliis saltem indicet; vel ne sui mercedem poscere videantur, si vigilantem exponant; vel ut Poëta mirabiliorem rem facere possit. Saltem dormienti plus boni datum est, quam vigilans unquam consequi potuerat.

v. 320.

Καὶ εἴπε τοι φίλον ἐςὶν, & si quid aliud præterea tibi carum est, was du sonst etwa noch liebes hast: in specie innuitur conjux, aut sponsa, aut liberi; nam de his τὸ φίλον maxime ponitur, utpote quæ τὰ φίλτατα dici solent.

v. 321.

Ἑκαςέρω, adv. quasi comparativi gradus, ab ἑκὰς. valde procul, ziemlich weit: magis procul, weiter.

Εἴπερ καὶ μάλα πολλὸν ἑκαςέρω ἔς' Εὐβοίης, Etiamsi valde multo longius distet hinc, quam Eubœa] Cum velit Alcinous *navium Phæacensium celeritatem* probare, adducit illius exemplum: Nam cum Phæaces, *inquit*, Rhadamanthum in Eubœam ad Tityum videndum deducerent, illuc pervenerunt, & rursus una eademque integra die in Phæaciam reversi sunt. Quod omnino incredibile est, sive Phæacum insula Epiro opposita est, ut vulgo tradunt; sive in loco remoto, ut videtur *Homerus* intellexisse. Sed, si naves istæ *pennas*, i. e. avium volatus, *vel mentis cogitationem velocitate æquent*, (ut *antea* dixit,) non est quod extra fidem hoc esse censeamus. Et licuit *denique* Poetæ dicere, quod nobis non lubeat pro re omnium certissima credere. *Didymus* ait in hoc loco videri Phæacas prope Fortunatas insulas collocatos. SPOND.

v. 322

Τηλοτάτω, *adv.* valde longe & procul. a τηλῦ, procul, longe.

Τὴν γὰρ τηλοτάτω φάσ' ἔμμεναι, Hanc enim insulam maxime procul remotam a nobis dicunt esse. *i. e.* πορρωτάτω. & innuitur, Phæacum terram esse in Oceano Atlantico, extra orbem nostrum, circa insulas μακάρων, ubi Rhadamanthus degit. Poëtice enim ἐκτοπίζει (ex loco suo amovet) hanc terram.

Οἱ

Οἱ μιν ἴδοντο λαῶν ἡμετέρων, qui eam viderunt Ex nostris hominibus, die von unsern Leuten.

v. 323.

Ξανθὸν Ῥαδάμανθυν, flavum Rhadamanthum. ξανθός, *Od.* Α. 285.

v. 324.

Ἐποψόμενον Τιτυὸν, ut videret Tityum. τάων μέν τοι ἐγὼν ἐπιόψομαι, ἥτις ἀρίστη, ex iis navibus tibi seligam inspiciendo, quæ est optima, *Od.* Β. 294.

Γαιειος, & *per dialysin* γαιήϊος, ου, ὁ, ἡ, ad terram pertinens. nam est κτητικὸν ab ἡ γαῖα.

Τιτυὸν, γαιήϊον υἱὸν, *i. e.* τὸν γῆς υἱὸν, δια ἐκεῖθεν ἀναδοθέντα. simul connotat & τὸν πολυπέλεθρον, καὶ τὸ εἰς σῶμα περιττὸν, nimium corpore & magnitudine staturæ.

v. 325.

Ἄτερ καμάτοιο τέλεσσαν, sine labore finierunt *iter*, sine ærumna absolverunt *navigationem.*

v. 326.

Ἀπήγαγον οἴκαδ' ὀπίσσω, rursus eum reduxerunt domum, sie haben ihn wieder zurück geführt.

v. 327.

Ὅσσον ἄρισται Νῆες ἐμαὶ, quam præstantissimæ Naves meæ, in wie weit, wie sehr, sie die besten sind.

v. 328.

Ἀναῤῥιπτέω, *idem quod* ἀναρίπτω, sursum jacio.

Πηδὸν, ου, τὸ, remus, ein Ruder, κώπη. a πηδάω, exsilio; exsilit enim & ipse ex aquis post pulsum, & exsilire facit aquas.

Ἀναῤῥιπτεῖν ἅλα πηδῷ, in altum projicere aquas marinas remo, *i. e.* κωπηλατεῖν, remigare.

v. 331.

Ζεῦ πάτερ, αἴθ' &c] Ulysse ne répond pas directement à l'obligeante proposition que le Roi lui a faite de lui donner sa fille, un refus auroit été trop dur. D'ailleurs comme il a connu ses soupçons, il répond à tout indirectement par cette priere, qui fait voir l'impatience qu'il a de retourner dans ses Etats, & la reconnoissance dont il est penetré pour la promesse qu'il lui a faite de lui en fournir les moyens. DAC.

Αἰθ.

Ἀιθ' ὅσα εἶπε, τελευτήσειεν ἅπαντα, utinam omnia, quæ dixit, re ipsa efficiat rex, o daß er doch alles ins Werk setzen müsse!

v. 333.

Ἄσβεστον κλέος εἴη, Fama ejus esset clara & insepulta. *Od.* Δ. 584.

v. 336.

Δέμνιον & Ῥῆγος, *Od.* Δ. 297.

v. 337 — 339.

Vide *ibid.* 298 — 300.

v. 340.

Στόρεσαν πυκινὸν λέχος, straverunt densum cubile. Videtur sic dici lectus ligneus, cui imponuntur deinde molliora.

Ἐγκονέουσαι, *scil.* αἱ ἀμφίπολοι, sedulo ministrantes.

Ἐγκονέω, sedulo ministro, ut quasi pulvis oriatur, festinante me. & hic significatus est tropicus. sic & διακονέω, & ὁ αὐτοδιάκονος.

v. 341.

Ὤτρυνον Ὀδυσῆα, Hortabantur Ulyssem: excitabant eum e sede sua.

v. 342.

Ὄρσο κέων, ὦ ξεῖνε, Surge decubiturus *vel* cubitum, o hospes, begieb dich nun in dein Schlaf-Gemach. ὄρσο, *Il.* E. 109.

Κέω & κείω, pono, compono, depono me *vel* aliud.

Πεποίηται δέ τοι εὐνὴ, nam paratus tibi est lectus.

v. 343.

Τῷ δ' ἀσπαστὸν ἐείσατο κοιμηθῆναι, ei vero gratissimum visum est dormitum ire. Ὀδυσῆϊ ἀσπαστὸν ἐείσατο γαῖα, *Od.* E. 398.

v. 345.

Vide ad *Od.* Γ. 399.

v. 346.

Λέκτο μυχῷ δόμου, componebat se dormitum in interiore parte domus. Λέκτο, *Od.* Δ. 453. E. 487. μυχῷ δόμου, *Od.* Γ. 402. Δ. 304.

v. 347.

Vide ad *Od.* Γ. 403.

IN

IN Θ. ODYSSEÆ.

v. 3.

Πτολίπορθος, *Ulyssis* Epith. *Il.* B. 278.

v. 4.

Ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο,] *Sanctus Alcinous.* Dicitur autem *sanctus*, vel *sacrosanctus*, quia rex eſt, quorum etiam apud Latinos eſt *sanctitas*, i. e. majeſtas. *Sueton. Caeſ. 6.* ERN. Vide etiam ad *Od.* H. 167. nec non HOOG. *ad* VIG. *de Gr. Dict. Idiot. Cap. III. Sect. I. Reg. IX.* (*N.* 63.)

v. 5.

Φαιήκων ἀγορήνδ', ἥ σφιν παρὰ νηυσὶ τέτυκτο, Phæacum in forum, quod ipſis apud portum erat,] Vide ſupra ad *Od.* Z. 266. CLARK. *Euſtathius* bene notat, ut ἔλαιον dicatur de foro oleario, ſic *naves* de loco ubi ſtant, de navalibus. Ceterum forum concionale quale fuerit, ipſe Homerus hic docet. ERN.

v. 6.

Κάθιζον ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοισι, conſidebant in cæſis & levigatis ſaxis. *Od.* Γ. 406. *Il.* Σ. 504.

v. 7.

Κάθιζον Πλησίον, conſederunt prope inter ſe, ſie ſetzten ſich neben einander.

Ἀνὰ ἄστυ μετῴχετο Ἀθήνη, per urbem circumibat Minerva.

v. 9.

Νόστον Ὀδυσσῆϊ — μητιόωσα, *Od.* Z. 14.

v. 12.

Εἰς ἀγορὴν ἰέναι, infinit. pro imperat. *pro* ἔλθετε.

Ὄφρα ξείνοιο πύθησθε, ut hoſpitem cognoſcatis, daß ihr den Fremden kennen lernet.

v. 14.

Ἐπιπλάζω, inerrare facio. πόντον ἐπιπλαγχθεὶς, qui per mare circumactus eſt errabunde.

Δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος, corpore immortalibus ſimilis.

v. 15.

Ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου, incitabat robur & impetum cujusque. Hic verſus eſt frequens in Poëta.

v. 16.

v. 16.

Ἐμπλήντο βροτῶν ἀγοραί τε καὶ ἕδραι Ἀγρομένων, Implebantur hominibus forumque & sedilia Congregatis.

v. 17.

Ἐθηήσαντο, admirati sunt. θηήσαντο, *Il.* Ο. 682. Χ. 370.

v. 18.

Τῷ δ' ἄρ' Ἀθήνη Θεσπεσίην κατέχευε χάριν,] Hoc idem factum est antea *Lib. VI.* Sed *hic* præstantior est finis propositus, quod, qui ab universo populo conspici debeat, admirationem sui ut concitaret, oportuit his elegantiis corporis insigniri, ut cum δεινὸς, tum αἰδοῖος Phæacibus videretur. Gravis quidem & formidabilis, ut, si qui in populo adeo feri reperirentur, qui eum aliqua afficere injuria conarentur, tanti viri præsentiam reformidarent: augustus autem & venerabilis, ut omnium animos in se converteret, faciliusque petitionis suæ finem ab illis impetraret. Quæ duo ubi virum comitantur, omnibus numeris absolutus, quod hæc mortalia pertinet, dici potest. SPOND. Vide supra ad Ζ. 229. nec non ad *Od.* Β. 12.

v. 20.

Μακρότερος, α, ον, longior, procerior. *Comparat.* a μακρὸς, longus, procerus.

Πάσσων, *Od.* Ζ. 230.

Καί μιν μακρότερον καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι, fecit, ut appareret procerior & habitior.

v. 22.

Δεινός τ', αἰδοῖός τε, Veneratione & reverentia dignus.

Ἐκτελέσειεν ἀέθλους Πολλοὺς, ut perficeret certamina multa inter nobiles viros, daß er viel ritterliche Lust-Kämpfe mit Ehren halten könnte.

v. 23.

Οὓς (ἀέθλους, omissa præposit. κατὰ) Φαίηκες ἐπειρήσαντ' Ὀδυσῆος, in quibus (certaminibus) Phæaces eum experturi erant, quid valeret. vel potius, eum deinde experti sunt. Nam is aoristus notat tempus quidem futurum *h. l.* sed in sensu præteriti, in welchen sie ihn nachher auf die Probe gesetzet haben.

v. 24.

v. 24.

Ἐπεί ῥ' ἤγερθεν, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο, *Od.* B. 9.

v. 26.

Κέκλυτε, Φαιήκων] Exponit Alcinous convocatæ co... cionis caufam, reliquosque hortatur ad præftandam illi operam, qui in patriam fuam deducatur. Itaque eum in finem jubet recentem navem in mare deduci, eamque nautis ac remigibus inftrui: tum vero parari convivium, quo alios omnes invitat, ut novum hofpitem ampiectantur, eodemque advocari Demodocum. SPOND.

v. 29.

Ἠὲ πρὸς Ἠοίων, ἢ Ἑσπερίων ἀνθρώπων, An ab Orientalibus, an Occidentalibus hominibus. Nam Homerus folet τὰ κοσμικὰ dividere εἰς δύσιν καὶ ἀνατολήν. ergo ἠοῖος eft ὁ πρωϊνός: eft &, ὁ ἀνατολικός. πᾶσαν δ' ἠοίην μένομεν, totum antemeridianum tempus. nam dicit fic τὴν ἀπὸ πρωίας ἕως ἐκτης ὥρας ἡμέραν. eft ergo Elliptice dictum, pro ἠοίην ἡμέραν, den ganzen Vormittag, quem & nos den ganzen Morgen vocamus, *Od.* Δ, 447.

Ἑσπέριος. ἑσπέριος γὰρ ἐγων αἱρήσομαι, vefpertinus enim (*i. e.* vefperi) ego accipiam, *Od.* B. 357. ἑσπέριος, λοεσσάμενος ποταμοῖο, πρὸς Ἴλιον ἀπονεοίμην, vefpertinus (*i. e.* cum fera vefpera) lotus ex flumine, Ilium redire pofsem, *Il.* Φ. 560.

v. 30.

Πομπὴν δ' ὀτρύνει, Deductionem fuam urget hofpes; er bittet um Beschleunigung seiner Fortschaffung.

Λίσσεται ἔμπεδον εἶναι πομπήν, precatur, ut deductio ejus illico fiat, ut illico deportetur hinc ad fuos. habet ergo ἔμπεδος *h. l.* notionem celeritatis. nifi mavis: precatur, ut deportatio ejus in certum diem firma conftituatur, fic tamen, ut primo quoque die: bestimmet und feste gesetzt werden möge.

v. 31.

Ἐποτρυνώμεθα πομπήν, maturemus deductionem ejus, wir wollen uns eilfertig anschicken, ihn an Ort und Stelle zubringen.

v. 32.

Οὐδὲ γάρ οὐδέ τις ἄλλος — Ἐνθάδ' — δηρὸν μένει εἵνεκα πομπῆς,

πομπῆς, Neque enim quiſquam alius — Hic — diu reſidet ob deductionem, ſed celeriter eam fieri jubere ſoleo.

V. 33.

Ἐνθάδ' ὀδυρόμενος δηρὸν μένει, Hic diu exſpectat, cum luctu deſiderans miſſionem.

V. 34.

Νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν, navem nigram deducemus in mare vaſtum. *Il.* Α. 141.

V. 35.

Πρωτόπλοος, ου, ὁ, ἡ, primum navigans.

V. 36.

Κρινάσθων κατὰ δῆμον, Seliguntor in *vel* e populo. κρίνασθαι, (infinit. pro imperat.) *Od.* Δ. 408.

Ὅσοι πάρος εἰσὶν ἄριστοι, quotquot aliâs ſunt præſtantiſſimi, ſonſt immer.

V. 37.

Δησάμενοι δ' εὖ πάντες ἐπὶ κληῖσιν ἐρετμὰ Ἔκβητ' (Ἔκβητε,) Poſtquam autem ligaveritis rite omnes ad tranſtra remos, Exite e navi.

V. 38.

Θοὴν ἀλεγύνετε δαῖτα, ſubitam vobis parate cœnam: celere convivium. ἄλλας δ' ἀλεγύνετε δαῖτας, curate alia convivia, aliasque dapes, *Od.* Β. 139.

V. 39.

Ἡμέτερόνδ' ἐλθόντες, *ſcil.* οἶκον.

Ἐγὼ δ' εὖ πᾶσι παρέξω, *ſcil.* δαῖτα, ego enim laute omnibus præbebo epulas.

V. 40.

Κούροισιν μὲν ταῦτ' ἐπιτέλλομαι, Adoleſcentibus iſta mando.

V. 41.

Σκηπτοῦχοι βασιλῆες, Epith. *magnorum Principum*, qui imperandi & judicandi jus habebant; hinc οἱ Κήρυκες, etſi ſceptra gerebant, nunquam dicuntur Σκηπτοῦχοι; aliud enim eſt, ſceptrum habere ſuo proprio jure, aliud id portare vicario nomine & ut miniſter.

V. 42.

Ἔρχησθ', pro Ἔρχησθε, Accedatis.

Ὄφρα ξεῖνον ἐνὶ μεγάροις φιλέωμεν, ut hoſpitem in palatio benigne tractemus.

v. 43.

Μηδέ τις ἀρνείσθω, Neque quis recuſet. v. ἀρνέομαι, *Od.* Α. 249.

Καλέσασθε δὲ θεῖον ἀοιδὸν Δημόδοκον, advocate vero huc & invitate divinum cantorem Demodocum.

v. 44.

Τῷ γάρ ῥα Θεὸς πέρι δῶκεν ἀοιδὴν Τερπνὴν, huic enim Deus præcipue dedit cantum Delectabilem,] Homere inſinuë par tout que toutes les bonnes & grandes qualitez ſont des dons de Dieu. On ne peut pas douter que la Muſique, qui embraſſe la Poëſie, n'en ſoit un conſiderable. Il y avoit de ces Chantres dans toutes les Cours des Princes. Nous avons déja vû Phemius à Ithaque; nous en avons vû un autre à Lacedemone chez Menelas, & voici Demodocus chez le roi Alcinoüs. Le goût pour la Muſique a toujours été general. Les Hebreux l'avoient encore plus que les autres Peuples. On ſait les effets que les chants de David faiſoient ſur l'eſprit de Saül. Salomon dit dans l'Eccleſiaſte, *feci mihi cantores & cantatrices.* II. 8. & comme les Grecs, ils admettoient ces Chantres à leurs feſtins. C'eſt pourquoi l'Auteur de l'Eccleſiaſtique compare la Muſique des feſtins à une emeraude enchaſſée dans de l'or. XXXI. 8. DAC.

v. 45.

Τερπνὸς, ἡ, ὸν, jucundus, delectabilis.

Ὅππη θυμὸς ἐποτρύνησιν ἀείδειν, quocunque animus eum tulerit ad canendum] ὅσα βύλεται αὐτος, ἢ, ὅσα ἡ ἐπιθυμία τῶν ἀκυόντων. *Schol.* Quæ poſterior explicandi ratio ferri nequit. CLARK.

v. 47.

Σκηπτῦχοι] Ex *h. l.* & *v.* 41. colligitur, imperium Corcyræ fuiſſe ariſtocratico-monarchicum, collato *v.* 390. & Η. 10. 11. Ζ. 197. ERN.

Κήρυξ δὲ μετῴχετο θεῖον ἀοιδόν, præco autem ibat ad arceſſendum divinum cantorem.

Mittebantur Κήρυκες, *Præcones*, *ad perferenda nuntia*, vel *ad aliquem accerſendum.* Vide ad *Il.* Α. 320. Præco *h. l.* abit ad accerſendum Demodocum. Porro ſocii Telemachi adventantis præmiſerunt κήρυκα, *præconem.*

Ἀγγε-

Ἀγγελίην ἐρέοντα περίφρονι Πηνελοπείῃ,
Nuncium dicturum perprudenti Penelopæ.
Od. XVI. 329. FEITH. *L. II. C. V. §. III.*

v. 48

Κούρω δὲ κρινθέντε δύω, — Juvenes vero ſelecti duo —.

v. 49.

Βήτην, Iverunt.

v. 51.

Νῆα — ἁλὸς βένθοσδε ἔρυσσαν, Navem — in altam maris aquam deduxerunt. *Od.* Δ. 780.

v. 52 — 54.

Vide *ibid.* 781 — 783.

v. 55.

Vide *ibid.* 785.

v. 56.

'Ρ'] *Ut juſſi erant*, *v.* 39. 40.

v. 57.

Πλῆντο δ' ἄρ' αἴθουσαί τε, καὶ ἕρκεα, καὶ δόμοι ἀνδρῶν, Implebantur autem porticusque, & ſepta *vel* aulæ, & domus *aut* conclavia viris, die Vorhallen, und Höfe, und Säle, nimirum pro dignitate cujusque & admiſſione ad Regem: nam præſtantiores in δόμους, medii in αἰθούσας, plebs in ἕρκεα, conveniebant.

v. 58.

Πολλοὶ δ' ἄρ' ἔσαν νέοι, ἠδὲ παλαιοί, multi nempe erant juvenes atque ſenes. Vid. ad *Od.* Δ. 720.

v. 59.

Μῆλ' ἱέρευσεν, oves ſolenniter mactavit. *ſcil.* Rex his congregatis populis. Nam ἱερεύειν non ſolum eſt θύειν, ſacri faciendi cauſa, ſed & ſimpliciter σφάζειν. nam ἱερεῖον Attice eſt τὸ σφαγιαζόμενον ζῶον. Vide ad *Od.* Β. 56.

v. 60.

Ἀργιόδοντας ὗας, albos *vel* acutos dentes habentes ſues. ἀργιόδους, *Il.* Ι. 535. ὗς, *Il.* Κ. 264.
Εἰλίποδας βοῦς, *Od.* Δ. 320.

v. 61.

Τοὺς δέρον, *pro* ἔδερον, v. δέρω, *Il.* Α. 459.
Ἀμφί θ' ἕπον, & circa eos aptandos occupati erant. ita *Il.* Σ. 559. Ψ. 167. Ω. 622. ἀμφίεπον τάφον Ἕκτορος, *Il.* Ω.

Il. Ω. 804. ἀμφιέποντες, occupati circa eos premendos & vincendos, *Od.* Γ. 118.

Τετυκοντό τε δαῖτ' ἐρατεινήν, pararuntque convivium gratum. *Il.* Α. 467.

v. 62.

Ἐρίηρον ἀοιδὸν, valde aptum & gràtum Musicum, τὸν ἐναρμονίως ᾄδοντα, τὸν πανυ ἁρμονικον. *Od.* Α. 346] Vide Hrn. Bodmers Betracht. über die Poetischen Gemählde der Dichter, *p.* 179. *sq.*

Τὸν πέρι Μῦσ' ἐφίλησε, Quem supra modum Musa dilexit.

Δίδυ δ' ἀγαθόν τε, κακόν τε,] *Bonum*, quod a Musa accepit Demodocus, est ars Musicæ egregia: τῷ γαρ ῥα Θεὸς πέρι δῶκεν ἀοιδὴν τερπνὴν, κ. τ. λ. ut *antea* dixit Alcinous. *Malum* autem est cœcitas. Unde non defuerunt, qui *h. l.* Poëtam de se ipso loqui suspicarentur, ut monet *Didymus*, & utriusque comparationem *Eustathius* persequitur. Quin & ipse *Giphanius*: *Videndum*, inquit, *an non se ipse describat Poëta nomine Demodoci.* Sed hoc mihi tolerandum non videtur. Nam de Homeri cæcitate, aut saltem de illius tempore ambigitur. SPOND.

v. 64.

Ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε, *pro* ἤμερσε, oculis quidem privavit eum, *i. e.* permisit Musa, ut casus aliquis eum privaret visu: nam & casus fortuiti subjacent Dei nutui. hinc precabatur aliquis veterum in nimia felicitate: ὦ Ζεῦ, μίξον τὶ τοῖς ἀγαθοῖς καὶ δυστύχημα, ut ostenderet, καὶ τὸ κακὸν εἶναι θεόσδοτον. ὄσσε δ' ἄμερδεν αὐγὴ ἀπὸ κορύθων, splendor a galeis perstringebat oculos, blendete die Augen, *Il.* N. 340. ὁπότε τὸν ὁμοῖον ἀνὴρ ἐθέλῃ ἀμέρδειν, privare parte sua, στερῆσαι μερίδος, *Il.* Π. 53. μὴ αὐτὸς φίλης αἰῶνος ἀμερθῇς, ne priveris vita tua, *Il.* X. 58.

v. 65.

Θρόνον ἀργυρόηλον, Vide ad *Od.* H. 162.

v. 66.

Μέσσῳ δαιτυμόνων, In medio convivarum.

Πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας, *sc.* τὴν ἕδραν *vel* θρόνον, sellam statuens *aut* adclinans ad columnam altam, in triclinio regio.

v. 67.

v. 67.

Πάσσαλος, *Il.* E. 209. *Od.* A 440.

Καδ' δ' ἐκ πασσαλόφιν κρέμασεν, *pro* καλεκρέμασεν ἐκ πασσάλε, Ex paxillo autem suspendit. καλακρεμάω, dependere facio.

Φόρμιγγα λιγεῖαν, citharam sonoram.

v. 68.

Ἐπέφραδε χερσὶν ἑλέσθαι τὴν φόρμιγγα Κήρυξ, præco admonuit cœcum eum Musicum, & indicavit ei locum, ubi penderet cithara, ut eam deinde, si vellet, manibus suis sumere inde posset.

v. 69.

Πὰρ δ' ἐτίθει κάνεον, καλήν τε τράπεζαν, Πὰρ δὲ δέπας οἴνοιο,] ἑκάςῳ δὲ τῶν δαιλυμόνων παρ' Ὁμηρον παράκειλαι [πολήριε.] Παντὶ γοῦν παρατίθελαι κάνεον καὶ τράπεζα καὶ δέπας, πιεῖν, ὅτε θυμὸς ἀνώγοι. *Athenæus*, *Lib. I. Cap. II. sub initio.* Fortasse autem non unicuique Convivarum, sed *Demodoco* soli, propter cæcitatem, mensa propria, & cibus & poculum, apposita fuerint, reliquis una epulantibus. CLARK.

v. 71.

Vid. ad *Od.* A. 148.

v. 72.

Vid. *ibid.* 150.

v. 73.

Μοῦσ' ἄρ' ἀοιδὸν ἀνῆκεν ἀειδέμεναι κλέα ἀνδρῶν, Musa tunc cantorem incitabat, instigabat, canere famas virorum fortium. *Il.* I. 189.

v. 74.

Οἴμη, ης, ἡ, via, ein Weg, eine Straſſe. *Metaphorice* est, deductio ordinatæ narrationis, ἡ διήγησις. etiam ᾠδή, cantio, ein Lied. ab οἴω, fero.

Οἴμης, τῆς τότ' ἄρα κλέος οὐρανὸν εὐρὺν ἵκανε, pro ἀπὸ οἴμης ἐκείνης, ἧς κ. τ. λ. A narratione illa, cujus tunc fama celeberrima erat: incipiebat enim canere a narratione illa. *vel*, & famam de ea narratione, quæ tunc erat vulgatissima. nam ἱκάνειν οὐρανὸν est, per omnem orbem notum esse.

v. 75.

Νῖκος Ὀδυσσῆος] *Didymus* refert, & post eum *Eustathius*, roganti Agamemnoni de fine belli Trojani respondisse Apollinis Delphici oraculum, tunc dirutum iri Trojam, cum Græcorum optimi inter se altercarentur: quod tandem Achilli & Ulyssi contigit, qui inter cœnandum quærentes, quo pacto Trojam capi oporteret, inter se de eo dissenserunt: nam Achilles robore, Ulysses prudentia & dolo id faciendum judicabat. Hac audita contentione Agamemnon dicitur gavisus, qui belli exitum instare animadverteret, prout ab Apolline prædictum intellexerat. SPOND.

v. 76.

Ὥς ποτε δηρίσαντο, Ut quondam contenderunt. τὼ περὶ Κεβριόνα δηριν͂θήτην, *Il.* Π. 756. ubi tamen meliores legunt, δηριθήτην.

Θεῶν ἐν δαιτὶ θαλείῃ, Deorum in convivio sacro celebri. Θεῦ ἐς δαῖτα θάλειαν, *Od.* Γ. 420.

v. 77.

Ἐκπάγλοις ἐπέεσσιν, Duris & apud alios horrorem excitantibus verbis: mit starken Worten.

v. 78.

Χαῖρε νόῳ, Gaudebat animo. *pro* ἔχαιρε.

Ὅτ' ἄριστοι Ἀχαιῶν δηριόωντο, *pro* ἐδηριῶντο, cum optimi Achæorum contenderent verbis. ὥστε δύο ἀνέρε δηριάασθον, sicut duo viri contendunt verbis, *pro* δηριάσθον, *Il.* Μ. 421. αὐτοὶ δηριαάσθων, ipsi prælientur. *Attice* pro δηριαέσθωσαν, *Il.* Φ. 467.

v. 79.

Χρείων — χρησόμενος] Notanda hic diversa vocum harum significatio: χρείων, *Oraculum reddens*; χρησόμενος, *Oraculum petiturus.* CLARK.

Χρέω, oraculum edo, vaticinor. a χράω, *ejusdem notionis.*

Ὡς γάρ οἱ χρείων (ει *ob metrum* pro ε, & *Jonice*,) μυθήσατο Φοῖβος Ἀπόλλων, Sic enim ei vaticinans edixerat Apollo Pythius.

v. 80.

Πυθώ, όος, & ἡ Πυθὼν, ῶνος, est eadem urbs, quæ postea

postea dicta ἡ Δελφὶς, ἴδος, & incolæ οἱ Δελφοί. Dicta & ἡ παρνασσία νάπη, ab adjacente monte Parnasso. Primum nomen esse dicitur a serpente confixo ibi sagittis Apollinis, & ibi computrescente, a πύθω, putrescere facio, σήπω. Sed fortasse verius a πυνθάνεσθαι, quia ibi oraculum celebre, & ἡ Πυθιὰς προφῆτις. Apollo, ibi cultus, dicitur ὁ Πύθιος. τὰ πύθια fuere ibi sacri ἀγῶνες. regio est saxosa.

Ἠγάθεος, *Od.* B. 308.

Πυθοῖ ἐν ἠγαθέῃ, *i. e.* Delphis. Vide ad *Il.* I. 405. (ubi pro οἷ lege οἶ.) De *Oraculo* isto *Delphico* conf. inter alios BANIERS Götterlehre, *Tom. I. p.* 693. *sqq.*

Ὅθ' ὑπέρβη (*pro* ὑπερέβη) λαϊνον οὐδὸν, cum transiret lapideum limen, & quidem oraculi pythici. *vel* cum supergressus esset saxeum limen templi. ὅτε κέν τις ὑπερβήῃ (*pro* ὑπερβαίη) καὶ ἀμάρτῃ, *Il.* I. 497. & utrumque verbum notat idem.

v. 81.

Χρησόμενος, Oraculum petiturus, *sc.* Agamemnon Delphis. nam *forma Media* est, accipio. *vel* interrogo oraculum. Aut potest subintelligi τῷ χρηστηρίῳ, vide BOS *Ell. Gr. p.* 375.

Τότε γάρ ῥα κυλίνδετο πήματος ἀρχὴ Τρωσί τε καὶ Δαναοῖσι, tunc enim sane volvebatur initium infortunii, quod Trojæ instabat, & a Danais inferendum erat: ἐκ Διὸς ἄνωθεν ἥκει αὐτοῖς αὐτό. τοῖσιν γὰρ μέγα πῆμα κυλίνδεται, quasi ἄνωθεν, de cœlo & a Jove, *Od.* B. 163.

v. 82.

Διὸς μεγάλου διὰ βουλὰς, Jovis magni per consilia, a Jove magno destinatum.

v. 84.

Πορφύρεον μέγα φᾶρος, Purpureum magnum pallium.

Ἑλὼν χερσὶ στιβαρῇσι, *Od.* Δ. 506.

v. 85.

Κακκεφαλῆς (*pro* κατὰ τῆς κεφαλῆς) εἴρυσσε, Super caput traxit sibi, ut obvolveret sibi caput.

Κάλυψε δὲ καλὰ πρόσωπα, obtexitque pulchram faciem.

v. 86.

Δάκρυα λείβων, ita mox *v.* 93.

v. 87.

Ὅτε λήξειεν ἀείδων, quando desiit canere, *Il.* I. 191. οὐ πρὶν λήξω ἐναρίζων αὐτοὺς, non prius desistam ab occidendo eos, *Il.* Φ. 224. λῆγ' ἔριδος, desine a contentione, moderare eam, modum ei fac, *Il.* A. 210. Φ. 359.

v. 88.

Δάκρυ' ὀμορξάμενος, lacrimas detergens sibi. χερσὶ παρειάων δάκρυα ὀμορξαμένην, manibus a genis lacrymas detergentem, *Il.* Σ. 124.

Κεφαλῆς ἀπὸ φᾶρος ἕλεσκε, removit a capite pallium.

v. 89.

Δέπας ἀμφικύπελλον, *Od.* Γ. 63.

Σπείσασκε Θεοῖσιν, *Jon.* pro ἔσπεισε, *i. e.* preces faciebat ad Deos. idem notat τὸ σπένδειν post epulas, quod cum nostra gratiarum actione ad Deum idem fere est.

v. 90.

Ὅτ' ἂψ ἄρχοιτο, quum rursus inciperet, *scil.* cantor canere.

Καὶ ὀτρύνειαν ἀείδειν, & eum hortarentur ad porro canendum.

v. 91.

Ἐπεὶ τέρποντ' ἐπέεσσιν, quippe delectabantur carminibus illis.

v. 92.

Κατὰ κρᾶτα καλυψάμενος, *pro* κρᾶτα κατακαλυψάμενος, obvolvens caput pallio.

Γοάασκεν, lugebat. Jonica terminatione imperfecti, pro ἐγόαεν. nam hoc imperf. ἐγόαον *Jonice* est γοάεσκον, *contr.* γοᾶσκον, & distracto rursus circumflexo, γοάασκον, ες, ε.

v. 93.

Δάκρυα λείβων,] Aliàs *in Iliade* Poëtam nostrum defendimus adversus Socratem, qui viro forti lacrymas indignas in Republica sua pronunciavit. Agnovit autem sane Ulysses, hoc indecorum esse, ideo faciem tunica tegit, ne a Phæacensibus observetur. Alcinoi tamen aciem non effugit. SPOND.

v. 94.

Ἐπεφράσατ', ἠδ' ἐνόησεν, animadvertit. utrumque enim est idem.

v. 96.

v. 96.

Φιλήρετμος, remigandi & navigandi ſtudioſus. *ſcil.* a parte intelligitur tota navis & navigatio. *Phæacum* Epith. Vid. ad *Od.* Α. 181.

v. 98.

Δαιτὸς κεκορήμεθα, ſatiati ſumus epulis, quod attinet appetitum edendi. ἐπεὶ κλαίων ἐκορέσθην, cum ſatietas flendi cepiſſet me, *Od.* Δ. 541.

v. 99.

Συνήορος, ου, ὁ, ἡ, conjunctus, copulatus. a συναείρω, conjungo, συζευγνύω.

Φόρμιγγός θ', ἣ δαιτὶ συνήορός ἐστι θαλείῃ,

Citharaque, quæ congruens vel *apte conjuncta eſt convivio florenti & hilari.*

Nam in epulis veterum principum ſemper erat concentus muſicus. Quidam pro θαλείῃ legi jubent ἑταίρη, *ſcil.* ἣ ἐστι. Vide ad *Od.* Α. 152.

v. 100.

Ἀέθλων πειρηθῶμεν Πάντων, periculum faciamus Certaminum Omnium.

v. 101.

Ὥς χ' (*pro* κε) ὁ ξεῖνος ἐνίσπῃ οἷσι φίλοισιν, ut narret ſuis.

v. 102.

Περιγίγνομαι, ſupero.

Ὅσσον περιγινόμεθ' ἄλλων, quantum ſuperemus alios.

v. 103.

Πὺξ, *Il.* Γ. 237.

Παλαισμοσύνη, *Il.* Ψ. 701.

Ἅλμα, ατος, τὸ, ſaltus, ein Sprung. ab ἅλλομαι, ſalio.

Πόδεσσιν, curſu.

Πύξ τε, παλαισμοσύνῃ τε, — ἠδὲ πόδεσσιν,] Vide infra ad *v.* 206. CLARK. Diſcus hic omiſſus, cujus infra *v.* 129. mentio. Sed talis variatio in enumerationibus partium frequens optimis auctoribus. ERN.

v. 97 — 103.

A cantu ad ludos tranſibatur: nam & Phæacum convivio poſtquam muſica & convivii apparatu ſaturati fuiſſent, ad luctam, ſaltum, curſum, aliaque corporis exer-

D 5 citia

citia ſe accingebant. *Euſtathius* ait: Ὅρα δὲ, ὅτι ἅμα δαὶς ἅμα ἄεθλοι, καὶ οὐκ ἦν ἔθος τοῖς Ἥρωσιν ἀναπαύεσθαι μετὰ βρῶσιν κατὰ τοὺς ὕστερον ἐπὶ σιτίων πέψει· *Obſerva, quod ſimul convivium & certamina fuerint: neque tum Heroës poſt convivium requieſcebant propter cibi concoctionem, ut poſtea moris erat.* Poſterioribus itaque Græcis ii præcipue ludi in uſu erant, qui ſine magna corporis agitatione exerceri poſſent. POTT. *Tom. II. p.* 340.

v. 105.

Vide ad *v.* 67.

v. 108.

Θαυμαίνω, ſpecto admirabundus. ἀέθλια θαυμανέοντες, ſpectaturi cum admiratione certamina, θαυμασόμενοι καὶ θεασόμενοι. nam eſt partic. fut. *pro* θαυμανοῦντες. Qui *h. l.* ſcribi voluerunt θαῦμα νέοντες, *i. e.* εἰς θαῦμα πορευόμενοι, jam ab antiquis exploſi ſunt.

v. 111.

Ἀκρόνεώς τε &c.] Phæacibus navigando celeberrimis conſulte aptata videntur hæc nomina, ex rebus nauticis omnia fere deſumta. CLARK.

v. 115.

Ἄν, *pro* ἀνέστη, Surrexit.

v. 120.

Ἐπειρήσαντο πόδεσσιν, *i. e.* ἔδραμον ἐν ἀγῶνι, ſie verſuchten es mit lauffen in der Rennbahn. nam πᾶς ἀγὼν eſt ἀπόπειρα ἀνδρῶν. & hoc certamen hîc erat primum, quia equos non habebant Phæaces.

v. 121.

Τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος, *Il.* Ψ. 758. νύσσα, *ibid.* 332.

v. 122.

Καρπαλίμως ἐπέτοντο, κονίοντες (διὰ) πεδίοιο, de hominibus, certantibus curſu: Celeriter volabant, pulverem excitantes in campo. κονίω, *Il.* N. 820.

v. 123.

Τῶν δὲ θέειν ὄχ' ἄριστος ἔην, Horum autem currendo longe præſtantiſſimus erat.

Ὄχα, factum per aphæreſin ab ἔξοχα, *i. e.* ἐξόχως, & jungitur adverbialiter ſuperlativis. Vid. ad *Il.* A. 69. *Od.* Γ. 129.

v. 124.

V. 124.

Ὅσσον ἐν νειῷ οὖρον πέλει ἡμιονοῖιν, Quantum eſt ſpatium determinabile duorum mulorum in novali agro : *i. e.* ὅσον ἀφορίζονται τῶν βοῶν, ἀροτριῶσαι ἡμίονοι, ὡς προφερέστεραι οὖσαι βοῶν, ἄροτρον ἐλαύνειν : τόσον ὑπερπροθέειν ὁ —. & hoc ſpatium ſic eſt concipiendum : imaginare agrum quingentos pedes longum ; finge, duo aratra juncta alterum bubus alterum mulis, eodem tempore & ab eadem linea incipientes arare ; quando igitur ad finem alterum pervenerint muli arando, longe relictæ erunt boves, antequam etiam ad eundem finem perveniant. & id ſpatium interjacens eſt illud οὖρον vel ἐπίουρον. ὅσα δὲ δίσκου οὖρα πέλονται, quantum eſt ſpatium diſci jacti, ſo weit die geworfene Wurf-Scheibe flieget, *Il.* Ψ. 431. quas voces compoſite dicit *v.* 523. καὶ ἐς δισκοῦρα λέλειπτο, etiam tantum relictus erat in certamine curuli, quantum eſt ſpatium jacti diſci.

V. 125.

Τόσσον ὑπεκπροθέων λαοὺς ἵκεθ', Tantum præcurrens ad populum venit. ὑπεκπροθέει πάσας πολλὸν, præcurrrit omnes multum, *ſc.* ἡ Ἄτη, *Il.* I. 502. τυτθὸν ὑπεκπροθέοντα, parvo ſpatio præcurrentem, *Il.* Φ. 604.

Οἱ δ' ἐλίποντο, ceteri vero relinquebantur curſu, οἱ συνθέοντες ὄπισθε ἔμειναν, nam λειφθῆναι ſæpe eſt ἡττηθῆναι, ſuperari in certamine.

V. 126.

Οἱ δὲ παλαισμοσύνης ἀλεγεινῆς (διὰ τὸ κατ' αὐτὴν βίαιον καὶ πάνυ κοπηρὸν) πειρήσαντο, Alii autem luctationis moleſtæ periculum fecerunt.

V. 127.

Τῇ δ' — ἀπεκαίνυτο πάντας ἀρίστους, Hoc exercitio ſuperabat omnes præſtantes. *ἀποκαίνυμαι idem quod καίνυμαι,* *Od.* Γ. 282.

V. 128.

Προφερὴς, έος, ὁ, ἡ, provectus, præſtans, qui præfert ſe *vel* præfertur aliis.

Ἅλματι — πάντων προφερέστερος ἦεν, Saliendo — omnibus præſtantior erat. ἡμίονοι βοῶν προφερέστεροί εἰσιν ἑλκέμεν ἄροτρον, *Il.* K. 352. ubi fere in ſenſu primo eſt nomen : muli

muli præferunt ſe bubus, & antevertunt eos, in trahendo aratro, ſie ziehen geſchwinder, und kommen zuvor.

v. 129.

Δίσκῳ — πάντων προφερέσατος ἦεν, Diſco jaciendo — omnium præſtantiſſimus erat.

v. 130.

Πὺξ, *ſcil.* ἐνίκα πάντας. Pugilatu *vincebat omnes* —.

v. 131.

Ἐτέρφθησαν φρέν' ἀέθλοις, delectati ſatis ſunt animo certaminibus ludicris.

v. 132.

Ἆρα] *Deinde.*

v. 134.

Δεδάηκε, didicit. v. δαίω.

Φυὴν γε μὲν ἐ κακός ἐςι, ſtatura quidem non vilis aliquis & non contemnendus eſt.

v. 136.

Αὐχένα τε ςιβαρὸν, Cerviceque muſculoſa & nervoſa.

Οὐδέ τι ἥβης δεύεται, non deeſt ei juvenilis ætas & vigor.

v. 137.

Συῤῥήσσω, confringo, corrumpo. κακοῖσι συνέῤῥηκται πολέεσσιν, malis & ærumnis multis fractus eſt, das viele Unglück hat ihn ſehr mitgenommen, hat ihn entkräftet. Eſt elegans Metaphora, er iſt mürbe gemachet. ſic δῶμα συνεῤῥῆχθαι dicitur, es hat Riſſe.

v. 138.

Ου γὰρ ἔγωγέ τι φημὶ κακώτερον ἄλλο θαλάσσης, Nihil enim ego exiſtimo maleficentius eſſe mari, non pejus aliud mari.

v. 139.

Ἄνδρα τε συγχεῦαι, Ad conturbandum virum, *i. e.* παραλῦσαι αὐτὸν τῆς κατὰ φύσιν ἁρμονίας καὶ συνθήκης, ὥς πε οἶκος καταπετῶν συγχέεται.

v. 142.

Προκάλεσσαι, provoca eum, *ſcil.* ad certandum in certamine ludicro. προκάλεσσαι Μενέλαον, provoca Menelaum, ad pugnandum tecum, *Il.* Γ. 432.

Πέφραδε

Πίφραδε μύθῳ, alloquere eum fermone. *pro* φράδε. μῦθον πίφραδε πᾶσι, orationem indica omnibus clare, *Od.* A. 273.

v. 145.

Πείρησαι ἀέθλων, periculum fac certaminum.

v. 146.

Ἔοικε δέ σ' ἴδμεν ἀέθλους, par enim eſt, te ſcire certamina,] Poteſt etiam eſſe: Videris vero ſcire; credibile eſt, te talem virum ſcire: quanquam hoc ſenſu uſitatius eſt, ἔοικας ἀνδρὶ εἰδότι. ERN.

v. 147. 148.

Οὐ μὲν γὰρ μεῖζον κλέος ἀνέρος, ὄφρα κεν ἦσιν,
(*i. e.* ἕως ζῇ,)
Ἢ ὅτι ποσσίν τε ῥέξῃ καὶ χερσὶν ἑῇσιν.
Neque enim major gloria hominis, quamdiu vivat,
Quam quod pedibus ſtrenue agat & manibus ſuis]

Duobus verbis omnia illa quinque *certamina* complexus eſt; nam illa aut *pedibus* aut *manibus* peraguntur. *Pedibus* nimirum curſus & ſaltus, *manibus* diſcus, pugna & lucta. SPOND.

v. 149.

Σκέδασον δ' ἀπὸ κήδεα θυμοῦ, *pro* ἀποσκέδασον, dimitte curas ex animo tuo. v. ἀποσκεδάζω, *Il.* T. 309.

v. 150.

Σοὶ δ' ὁδὸς οὐκ ἔτι δηρὸν ἀπέσσεται, Tibi iter non diu aberit, non longe erit, *i. e.* celeriter eam viam & profectionem conficies, mox proficiſceris, die Abreiſe von hier wird bald geſchehen. ſic *Od.* B. 285.

v. 151.

Νηῦς τε κατείρυσται, Et navis deducta eſt. κατείρυσε νῆα, deduxit navem, *Od.* F. 261.

Ἐπαρτής, έος, ὁ, ἡ, paratus, aptus, perfectus, ἑτοῖμος. Ἐπαρτέες εἰσὶν ἑταῖροι, congregati jam ſunt & parati ſocii, ſie ſind beyſammen und in voller Bereitſchaft.

v. 153

Λαοδάμα,] Quaſi dicat: Voſne ſic nihili meum infortunium & calamitatem facere, ut ad hæc oblectamenta provocetis, quibus ego gaudere non poſſum, cum tot angar doloribus, quibus nullum eſt cum lætitia & recreatio-

creatione animi commercium? Ego vero id vobis concedere non possum, ut qui etiam non hujus gratia apud vos diverterim, sed ut deductionem in meam patriam a vobis impetrem. quasi dicat: hoc vos oporteret potius exequi, quod tam suppliciter a vobis postulavi, quam mihi reditum longius distrahere, ut velle videmini, cum me ad hæc certamina provocatis. SPOND.

Τί με ταῦτα κελεύετε κερτομέοντες; quid me ad ista hortamini illudentes me? inquit Ulysses ad provocantes eum ad certamen ludicrum; putabant autem, eum esse senem imperitum ludorum nobilium, sie forderten ihn also spöttisch auf.

v. 156.

Νόστοιο χατίζων, reditus domum indigens, desiderio redeundi domum captus. τίνος χατίζεις; qua re eges? was verlangest du noch? *Il.* B. 225.

v. 158.

Νείκεσέ τ' ἄντην, vituperabatque coram stans.

v. 159.

Οὐ γάρ σ' οὐδὲ — δαήμονι φωτὶ ἐΐσκω Ἄθλων, Non enim te — virum peritum puto Certaminum, ich sehe dich nicht für einen Mann an, der die Wettstreite verstehet. τέκτονος ἐν παλάμῃσι δαήμονος, *Il.* O. 411. οὐδ' ἄρα πως ἦν, ἐν πάντεσσ' ἔργοισι δαήμονα φῶτα γενέσθαι, nequaquam fieri potest, virum omnium operum peritum esse, *Il.* Ψ. 671.

Οὐ γάρ σ' οὐδὲ] Refertur istud γὰρ ad id, quod eleganter reticetur: *Optime fecisti, quod certamina inire recusaveris;* Vel, *Ne nos te ad certamina ineunda coacturos esse metuas; Nequaquam ENIM revera &c.* CLARK.

v. 161.

Πολυκληΐς, ἶδος, ἡ, Epith. *navis magnæ & bellicæ*, quæ multos habet remiges, ordine sedentes ad κληῗδας nauticas, *Il.* B. 74.

Ὅς θ' (ὅστε) ἅμα νηῒ — θαμίζων, qui assiduus est ad navem. πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις, *Od.* E. 88.

v. 162.

Ἀρχὸς ναυτάων, (*pro* ναυτῶν,) *i. e.* ναύκληρος, ein Schiffherr, ὁ ναύαρχος: Princeps nautarum.

Οἵτε πρηκτῆρες ἔασιν, qui negotiatores sunt: πραγματευταὶ dicun-

dicuntur apud recentiores. μύθων τε ῥητῆρ' ἔμεναι, πρηκτῆρά τε ἔργων, sermonum elocutorem, & rerum effectorem, εὖ πράσσοντα, der zu Ausführung der Thaten tauget, *Il.* I. 443.

v. 163

Φόρτος, ου, ὁ, onus, die Last, die Ladung die getragen wird. propr. ponitur de onere navis, quod & ὁ γόμος dicitur.

Μνήμων, ονος, ὁ, ἡ, memor, firmiter attentus, accurate cogitans.

Φόρτου τε μνήμων, qui in memoria servat onera navis, qui tabulas mercium in nave habet, ὁ γραμματεύς, ὁ λογιστής, ἐπιμελητής, der Schiffs-Schreiber, der das Register und die Aufsicht über die Ladung des Schiffes hat.

Ὁδαῖος, αία, αῖον, ad viam aut iter pertinens & idoneus, aut necessarius. in specie τὰ ὁδαῖα sunt eæ merces, propter quas mercator iter suum mercatorium instituit, das, weswegen der Kaufmann eine Reise thut.

Ἐπίσκοπος ὁδαίων, inspector mercium in itinere comparandarum aut permutandarum, inspector & administrator viaticorum, ὁ ταμίας τῶν ἐφοδίων. ἤ τινα ἑταίρων ὀτρύνεις Τρώεσσιν ἐπίσκοπον; an aliquem sociorum adhortari cogitas, ut eat explorator adversus Trojanos? *Il.* K. 38. Θεοὶ γὰρ ἄριστοι μάρτυροι ἔσσονται καὶ ἐπίσκοποι ἁρμονιάων, Dii sunt optimi testes & præsides pactorum, *Il.* X. 255. ἦ γὰρ ὄλωλας ἐπίσκοπος, ὅς τε πόλιν ῥύσκευ, ἔχες δ' ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα, dicitur de Hectore in luctu funebri: certe enim periisti tutor, qui servabas urbem, & tuebaris matronas infantesque, *Il.* Ω. 729.

v. 164.

Ἁρπαλέος, έα, έον, quod studiose festinatur & quasi rapitur.

Κερδέων - ἁρπαλέων, lucrorum - studiose quæsitorum & arreptorum.

Ἀθλητήρ, ῆρος, ὁ, certans in certamine. οὐδ' ἀθλητῆρι ἔοικας, non videris similis certatori & callenti certamina.

v. 165.

Ὑπόδρα, ex obliquo intuens: qui est gestus intuentis cum aliqua indignatione aut ira, ὑποβλεπτικῶς διορῶν. *Il.* A. 148.

v. 166.

v. 166.

'Ου καλὸν (*pro* καλῶς) ἔειπες, non honeſte (fein, artig,) dixiſti, non liberaliter & decenter loqueris.

'Ατασθάλῳ ἀνδρὶ ἔοικας, ſimilem te facis homini temerario, du ſieheſt hierin aus wie ein Mann, der ſich gern übereilet, und andern zum Nachtheil verfahret. Vide ad *Od.* H. 60.

v. 167.

Χαρίεντα, *ſcil.* δῶρα.

v. 168.

'Αγορητὺς, ύος, ἡ, facultas dicendi, eloquentia canora.

v. 167. 168.

"Ουτως ὐ πάντεσσι Θεὸς χαρίεντα δίδωσιν
'Ανδράσιν, ὔτε φυὴν, ὔτ' ἄρ φρένας, ὔτ' ἀγορητύν. κ. τ. λ.
Ita non omnibus Deus amabilia munera dat ſimul
Hominibus, neque ſtaturam aptam & celſam, neque intelligentiam, neque dicendi facultatem. &c.

Eo tendit Ulyſſes, ut doceat, verum eſſe illud, quod dicitur, *Non omnibus omnia dona largiri Deum*, quod in ipſo Euryalo id obſervatum manifeſte videat, qui forma quidem eleganti ſit præditus, tamen prudentia deſtituatur, ut ſtulta ejus & temeraria oratio *paullo ante* docuit. Cum autem de illa donorum diverſa diſtributione loquatur, rem tamen præſenti ſubjecto accommodat, ſolumque de forma & prudenti oratione dicit. Alius, inquit, deformis quidem eſt, ſed illa deformitas verborum elegantia a Deo compenſatur, (hoc tamen, ut & cetera, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ accipiendum erit: nam contrarium alioqui eſſet in Therſite illo, de quo *in Iliade*,) alii utrumque poſſident, cum ſumma admiratione: alii, cum formoſi ſint, orationis tamen gratia & reverentia omnino deſtituuntur; & in horum numero Euryalum iſtum reponit. SPOND.

v. 169.

"Αλλος μὲν γάρ τ' εἶδος (*i. e.* κατὰ τὸ εἶδος) ἀκιδνότερος πέλει ἀνὴρ, Etenim alius quidem forma inferior & vilior eſt: minus ſpecioſus externa facie. σεῖο Πηνελόπεια εἶδος ἀκιδνοτέρη, *Od.* E. 217.

v. 170.

V. 170.

Μορφὴ, ῆς, ἡ, forma. & propr. ponitur ἐπὶ προσώπε, de facie.

Ἀλλὰ Θεὸς μορφὴν ἔπεσι στέφει, At Deus faciem & formam ejus ornat eloquentia. adſpectu deterior eſt ſæpe vir, non eſt formoſus: at hunc formæ defectum explet Deus data eloquentia: ὄψιν ἄμορφον ἀναπληροῖ ἡ πιθανότης τῦ λέγειν.

Οἱ δέ τ' ἐς αὐτὸν τερπόμενοι λεύσσυσιν, & alii in eum convertunt oculos, *vel* eum adſpiciunt cum voluptate.

V. 171.

Ἐσλεύσσω, intueor.

Ἀσφαλέως ἀγορεύει, loquitur certa & firmiter, ἀπροσκόπως, ohne anzuſtoſſen oder zu fehlen. Nota eſt γνώμη recentioris cujusdam: Φορητότερον ἐςι ποσὶν ἤπερ γλώττῃ προσκόπτειν: τὸ μὲν γὰρ ἔχει ἀνέγερσιν, γλώσσης δὲ ὄλισθος ἀνέγερτα κεῖσθαι πολλάκις ποιεῖ, Tolerabilius eſt, pedibus offendere quam lingua: illud enim habet facultatem ſurgendi, linguæ vero lapſus facit ſæpe, ut jaceas ſine ulla ſurgendi ſpe. ὁ δὲ ἀσφαλέως θέει ἔμπεδον, ille magnus lapis de alto monte ſine declinatione & impedimento currit firmiter, *Il.* N. 141.

V. 172.

Αἰδοῖ μειλιχίῃ, Cum ſuavi pudore & reverentia auditorum, τὴν ἐκ τῦ ἀγορεύοντος αἰδῶ λέγει, ὅτι μὴ θρασύστομος ᾖ, ἀλλὰ μειλίχιος ἐν τῷ λαλεῖν: nam impudens nimis orator non placet. ἐπέεσσι-μειλιχίοισι, *Od.* Z. 143.

Μετὰ δὲ πρέπει ἀγρομένοισιν, eminetque in concilio. Vide ad *Od.* Z. 109.

V. 173.

Θεὸν ὡς, εἰσορόωσιν αὐτὸν, ut Deum, intuentur eum. Conf. LENNEP *Animadv. ad Coluthum, p.* 51.

V. 174.

(κατὰ) Εἶδος μὲν ἀλίγκιος ἀθανάτοισιν, ſpecie externa Diis ſimilis. ἀλίγκιον ἀστέρι καλῷ, ſimilem ſideri pulcro, *Il.* Z. 401. & ſermo eſt de infantulo formoſiſſimo.

V. 175.

Ἀμφιπεριστέφω, circa cingo, circa impleo.

Ὀυ οἱ χάρις ἀμφιπεριστέφεται ἐπέεσσιν, non verbis & sermonibus gratia circumdatur ; non pleni sunt sermones gratia : es ist keine Annehmlichkeit in seinen Reden. Conf. PALAIR. *Observ. in Luc. IV.* 22. Καὶ πάντες ἐμαρτύρουν αὐτῷ, καὶ ἐθαύμαζον ἐπὶ τοῖς λόγοις τῆς χάριτος.

v. 176.

Ὡς καί σοι εἶδος μὲν ἀριπρεπὲς, Sic & tibi facies quidem valde decora. ἀριπρεπὴς, *Il.* Z. 477.

Ὀυδέ κεν ἄλλως ὀυδὲ Θεὸς τεύξειε, nec Deus quidem aliter fecerit : *i. e.* formosius parare non possit corpus.

v. 177.

Νόον δ' ἀποφώλιος ἐσσί, at mente es ἀπαίδευτος. ἀλιτρὸς ἐσσὶ, καὶ ὀυκ ἀποφώλια ἐιδὼς, *Od.* E. 182.

v. 178.

Ὤρινάς μοι θυμὸν, Commovisti mihi animum ad indignationem & ad succensendum tibi, du hast mich aufgebracht wider dich.

v. 179.

Ἐιπὼν ὀυ κατὰ κόσμον, Locutus non ut decebat.

Ἐγὼ δ' ὀυ νῆϊς ἀέθλων, ego vero non sum ignarus certaminum. νῆϊς, ιδος, nescius. a νὴ, particula negante, & ἴσημι, scio: ἄπειρος, ἀνεπιστήμων, ἀΐδρις. Vide ad *Il.* H. 198.

v. 180.

Ὡς σύ γε μυθεῖαι, Ut tu opinaris. pro μυθέαι, *Od.* B. 202.

v. 181.

Ὄφρ' ἥβη τε πεποίθεα, χερσί τ' ἐμῇσι, donec juvenili vigori confidere potui, manibusque meis : Sed nunc miseriis paullo infirmior sum, recepturus tamen vigorem. πεποίθεα est plusq. Med. *Jon.* pro ἐπεποίθειν. ita *Od.* Δ. 434. ἑταίρους τρεῖς, ὅισι μάλιστα πεποίθεα πᾶσαν ἐπ' ἰθὺν, quibus maxime confidebam ad omnem conatum.

v. 182.

Νῦν δ' ἔχομαι κακότητι καὶ ἄλγεσι, Nunc vero totus teneor & obsitus sum miseria & ærumnis.

v. 183.

Ἀνδρῶν τε πτολέμους, pugnas contra viros fortes.

Ἀλεγεινά τε κύματα πείρων, & molestos fluctus maris transiens.

v. 185.

v. 185.

Θυμοδακὴς, έος, ὁ, ἡ, quod animum mordet & acriter compungit. θυμοδακὴς γὰρ μῦθος, qui & δακέθυμος dicitur. & *h. l.* non est in hostili sensu, sed, accendens & stimulans animum.

Ἐπώτρυνας δέ με εἰπών, irritasti me loquens ista, concitasti me.

v. 186.

Αὐτῷ (σὺν) φάρει ἀναΐξας, λάβε δίσκον, mit dem Mantel sich aufmachend, & notat σπουδὴν τοῦ Ἥρωος. cum pallio ipso celeriter surgens cepit discum. quod innuit, alios ἡμιγύμνους disco certasse; ipsum vero, ad ostentandas vires & dexteritatem, ne pallium quidem deposuisse.

v. 187.

Πάχετος, ου, ὁ, crassities, die Dicke.

Δίσκον μείζονα καὶ πάχετον, discum majorem etiam quod attinet crassitudinem; nam deest præpositio, κατὰ πάχετον. Perhibent quidam, esse per Syncopen & transpositionem, in dialecto pro παχύτερον; sed vix probant.

Στιβαρώτερον οὐκ ὀλίγον περ, non sane paullulum modo crassiorem & firmiorem.

v. 188.

Δισκέω, disco jacio, certo disco.

v. 189.

Τόν ῥα περιστρέψας ἧκε στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς, Hunc lapideum discum circumagens manu valida, jecit eum, δινήσας. μάλα ὦκα περιστρέφεται κυκόωντι, de lacte: valde celeriter condensatur in caseum vel butyrum a commovente, *Il.* E. 903.

v. 190.

Βόμβησεν δὲ λίθος, cum magno sono volavit discus lapideus. de sono volantis per aërem lapidis. αὐλῶπις πεσοῦσα βόμβησε, *Il.* N. 530. galea decidens resonuit.

Κατὰ δ' ἔπτηξαν ποτὶ γαίῃ Φαίηκες, & Phæaces declinabant caput versus terram, contrahentes se, & timentes, ne lapis capita ipsorum attingeret. Notat ergo τὸ πολὺ τοῦ βόμβου, & simul τὸ σφοδρὸν τῆς βολῆς, die Heftigkeit des Wurfes. nam hoc verbum *h. l.* notat τὸ διὰ δέος κατακύψαι ἕως καὶ εἰς γῆν, δεδιότα ἕκαστον περὶ τῇ σφετέρῃ κεφαλῇ.

φαλῆ. καταπτήξας ὑπὸ θάμνῳ ὁ νεβρὸς, hinnulus deprimens ſe ſub arbuſto, *Il.* X. 191. ubi ſermo eſt de venatico cane, perſequente hinnulum. τὼ δ' ἵππω δείσαντε καταπτήτην ὑπ' ὄχεσφιν, & ambo equi timentes perterrebantur ad currum. *pro* κατεπτηξάτην, per Syncopen & augmento abjecto: contrahebant ſe & concidebant ad terram: nam fulmen conjectum erat ante pedes eorum, *Il.* Θ. 136.

v. 191.

Δολιχήρετμος, ου, Epith. *hominum nauticorum*, ὁ ὢς δολιχὸν πλεῖν ἐξαρκῶν ἐν τῷ ἐρέσσειν, qui idoneus eſt ad longam navigationem remigando. *h. l.* Φαίηκες δολιχήρετμοι. Eſt & *navis* Epith. ἔχουσα δολιχὰ ἐρετμά. ita *Od.* Δ. 499.

Ναυσίκλυτος, *Od.* H. 39.

v. 192.

Λᾶος ὑπαὶ ῥιπῆς, Sub impetu & jactu lapidis. *i. e.* ὁρμῆς. ὅση δ' αἰγανέης ῥιπὴ, quouſque volat jaculum conjectum, ſo weit man mit einem Wurf-Pfeile wirft, *Il.* Π. 589. βορέαο χάλαζα πέτεται ὑπαὶ ῥιπῆς, grando volat ſub impetu boreæ, der Nordwind wirft Hagel herab, *Il.* O. 171. ὑπαὶ ῥιπῆς πυρὸς, ſub impulſu & vi ignis, *Il.* Φ. 12. ἀνδρὸς ἑνὸς ῥιπῇ, impreſſione & impetu unius viri, *Il.* Θ. 355.

Ὁ δ' (λᾶας) ὑπέρπτατο σήματα πάντα, diſcus conjectus ſupervolavit terminos omnes notatos, ad quos pertigerat jam diſcus, aliorum manu conjectus. *vel:* diſcus ſuperabat jactu ſuo ſigna omnium, πάντων, qui antea jecerant. & quorum loca erant ſignata, ubi diſcus decidiſſet in terram. ὑπέρπτατο χάλκεον ἔγχος, der Spieß flog über ihn weg: quod celerrimum notat haſtæ motum, *Il.* N. 408.

Σήματα *h. l.* ſunt loca notata ſignis certis, ubi diſcus a prioribus miſſus deciderat.

v. 193.

Ῥίμφα θέων ἀπὸ χειρὸς, Facile & celeriter currens e manu: de jacto diſco lapideo. ῥίμφα ἑ γοῦνα φέρει, genua ferunt eum leviter & velociter, *Il.* Z. 511. δεῖπνον ἕλοντο ῥίμφα, jentaculum ſumebant raptim, *Il.* Θ. 54.

Ἔθηκε τέρματα, *i. e.* σημεῖα, ἔνθα τὸ πρῶτον κατῆλθεν ὁ δίσκος, poſuit ſigna, ubi decidit diſcus. τέρμα, *Il.* X. 162.

v. 195.

v. 195.

Ἀλαὸς, ὰ, ὸν, cæcus: *item* non videns recte; non cernens acutum, übel sehend. ex α priv. & λάω, cerno.

Καί κ' ἀλαός τοι — διακρίνειε τὸ σῆμα Ἀμφαφόων, Etiam cæcus discernere posset hoc signum ab aliis Tactu; quam longe *scil.* superet notata loca reliquorum.

Διακρίνω, *Od.* Δ. 179.

v. 196.

Ἀμφαφόων, (ἀμφαφῶν.) palpando, διερευνώμενος τῇ ἁφῇ καὶ χείρεσι, durchs Gefühl. τρὶς δὲ περίστειξας κοῖλον λόχον ἀμφαφόωσα, ter circuibas cavam insidiationem (equum illum grandem ligneum,) contrectans eam, da du es überall befühletest, *Od.* Δ. 277. ἦ μάλα δὴ μαλακώτερος ἀμφαφάασθαι Ἕκτωρ, er ist gewiß jetzt sanfter zu befassen, *Il.* X. 373.

Ἐπεὶ ὔτι μεμιγμένον ἐςὶν ὁμίλῳ, quandoquidem non intermixtum est hoc signum numero aliorum signorum positorum: *i. e.* ὐ τοῖς τῦ ὁμίλυ τέρμασιν, ὐ τῷ πλήθει τῶν τερμάτων, *i. e.* σημάτων, es ist nicht etwa unter den andern Zielen, sondern weit über die hinaus: de jactu disci, ubi notabatur signo, ubi cujusque jactus discus cecidisset.

v. 197.

Σῆμα πολὺ πρῶτον, *i. e.* λίαν ὑπὲρ ἐκεῖνα σήματα, weit vorwärts hinaus.

Σὺ δὲ θάρσει (κατὰ) τόνδε γ' ἄεθλον, tu autem confide, bono & forti animo esto, in hoc sane certamine.

v. 198.

Οὔτις Φαιήκων τόνγ' ἵξεται, Nullus Phæacum ad hunc pertinget, *scil.* terminum jaciendi disci: nemo eum attinget.

Ὑπερίημι, ulterius mitto.

Οὐδ' ὑπερήσει, neque ulterius jaciet, ὑπερπέμψει, ὑπερβήσεται.

v. 200.

Οὕνεχ' (οὕνεκα) ἑταῖρον ἐνηέα λεῦσσ' (λεῦσσε) ἐν ἀγῶνι. quod socium benevolum & æquum sibi videret in conventu isto. ἐνηής, *Il.* P. 204.

v. 201.

Κουφότερον (adverbialiter,) μετέφωνεε Φαιήκεσσι, leviori

 &

& alacriori animo allocutus est Phæaces : θερσύτερον, ἐπηρμένον, elatius. κυφότερος, έρα, ερον., levior, minus ponderosus.

v. 202.

Τῦτον νῦν ἀφίκεσθαι, νέοι, Hunc nunc adsequimini, juvenes : hunc, *scil.* jactum, den Wurff, & dicit de eo quasi de loco. Alii legunt, ἐφίκεσθε, ab ἐφίκομαι, *i. e.* καταλαμβανω, ἐφαπ7ομαι.

Τάχα δ' ὕςερον ἄλλον Ἥσειν ἢ τοσσῦτον οἴομαι, ἢ ἔτι μᾶσσον, fortasse deinde & alium discum (δίσκον) missurum *vel* jaculaturum esse per tantundem spatium (διὰ τοσσῦτον διάςημα) puto, aut etiam longius: bald denke ich hierauf zum zweyten mahl einen andern entweder eben so weit, oder noch weiter zu werffen.

Μάσσων, ονος, ὁ, ἡ, *idem quod* μακρότερος, longior, procerior, *Od.* Θ, 20.

v. 204.

Ὅτινα, *Jon.* & *Poët.* pro ὅντινα, quemcunque.

v. 205.

Πειρηθήτω, periculum faciat.

v. 206.

Ἢ πύξ, ἠὲ πάλη, ἢ καὶ ποσίν, Aut pugilatu, aut lucta, aut etiam cursu Vide supra ad *v.* 103.

Οὔτι (*per Apocopen* pro ὅτινα) μεγαίρω Παίντων Φαιήκων, neminem velut nimium suspicio aut præstantiorem Ex omnibus Phæacibus, ich halte keinen für zu wichtig. vereor neminem eorum in hac arte.

v. 207.

Πλήν, *adv.* præter, nächst.

Πλὴν γ' αὐτῦ Λαοδάμαντος, præter & secundum Laodamantem.

v. 208.

Τίς ἂν φιλέοντι μάχοιτο; Quis pugnare velit contra benefactorem suum?

v. 209.

Ἄφρων δὴ κεῖνός γε καὶ οὐτιδανός πέλει ἀνήρ, Stolidus sane ille quidem & nullo in pretio habendus est homo.

Οὐτιδανός, *Il.* A. 231.

v. 210.

v. 210.

Ξεινοδόκος, hospites accipiens, hospes activus. *Il.* Γ. 354. Ὅστις ξεινοδόκῳ ἔριδα προφέρηται ἀέθλων, Quisquis inferre velit hospiti suo contentionem de certaminibus ludicris, & de præstantia in iis Ergo docet Poëta, cum benefactore non esse contendendum de aliqua re, uter sit potior vel verior. ἔριδα προφέρουσι, certamen ostendentes & adhibentes, *Od.* Ζ. 92. & est sermo de puellis, in lavandis vestibus certantibus studio & alacritate.

v. 211.

Ἀλλοδαπὸς, *Od.* Γ. 74.

Ἑο τ' αὐτῦ πάντα κολούει, sua ipsius omnia mutilat, ἑαυτὸν βλάπτει, κολοβοῖ; ἐλαττοῖ. facit, ut, quæ sibi offerenda essent, truncentur & curtentur. Sermo est de hospite passivo, qui hospitis activi benevolentiam in se ipse mutilam facit, sich verhunzet er alles. τὸ μὲν τελέει, τὸ δὲ καὶ μεσσηγὺ κολούει, aliud perficiet, aliud vel medium præcidet & in medio conatu mutilum relinquet, *Il.* Υ. 370. & præsens in re certo futura est pro futuro.

v. 212.

Τῶν δ' ἄλλων ὅπερ τίν' ἀναίνομαι, ὐδ' ἀθερίζω, Aliorum autem nullum recuso aut despicio. ἀνήνασθαι, *Od.* Δ. 651. ἀθερίζω, *Il.* Α. 261.

v. 213.

Ἐθέλω ἴδμεν καὶ πειρηθήμεναι ἄντην, volo scire & periculum mei facere, & probari, palam.

v. 214.

Πάντα γὰρ ὐ κακός εἰμι μετ' ἀνδράσιν, ὅσσοι ἄεθλοι. hæc ita cohærent: ἄεθλοι ὅσσοι μετ' ἀνδράσιν, πάντα (adverbialiter pro πάντως) ὐ κακός εἰμι, quotquot certamina inter viros nobiles in usu sunt, omnino iners non sum, quod attinet ea. & id modeste dictum, pro πάνυ δεξιῶς ἔχω, ich befinde mich sehr geschikt.

v. 215.

Εὖ μὲν τόξον οἶδα — ἀμφαφάασθαι, Probe novi arcum manibus tractare, μεταχειρίζεσθαι. Vide supra ad *v.* 196.

v. 216.

Πρῶτος κ' ἄνδρα βάλοιμι οἰστεύσας, Primus sane virum ferire possem sagitta. οἰστεύω, *Il.* Δ. 100.

Ἐν ὁμίλῳ Ἀνδρῶν δυσμενέων, in adverſa acie Hoſtium.

V. 217.

Εἰ καὶ μάλα πολλοὶ ἑταῖροι Ἄγχι παρεςαῖεν, vel ſi multi ſocii adſtarent mihi, localiter.

V. 218.

Τοξάζομαι, arcu ferio, utor arcu.

Ἐι τοξαζοίατο Φωτῶν, pro ἐι τοξάζοιντο κατὰ ἀνδρῶν, ſi jacularentur in viros.

V. 219.

Ἀπεκαίνυτο τόξῳ, vincebat arcu. Vide ſupra ad *v.* 127.

V. 220.

Ὅτε τοξαζοίμεθ' Ἀχαιοὶ, quando forte jacularemur ſagittando.

V. 221.

Προφερὴς, vide ſupra ad *v.* 128.

V. 222.

Ὅσσοι νῦν βροτοί εἰσιν ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες,] „Par-là „(σῖτον ἔδοντες) Ulyſſe veut marquer les Nations civili„ſées, policées, & non pas des Nations barbares, qui „ne connoiſſent pas l'uſage du bled.„ *Dacier.* Τὸ δὲ, σῖτον ἔδοντες, πρὸς διαςολὴν ἴσως ἐῤῥέθη ἑτέρων βροτῶν μὴ τοιούτων. *Euſtath.* Multo ſimplicius videtur, ut per iſtud σῖτον ἔδοντες homines univerſi ſine deſtinctione intelligantur. CLARK.

V. 223.

Ἀνδράσι δὲ προτέροισιν ἐριζέμεν οὐκ ἐθελήσω, Cum viris autem antiqui orbis *ſeu* antiquis ego contendere nequeo.

V. 224.

Ὀιχαλιῆϊ,] ἡ Ὀιχαλία, πόλις τῆς Θεσσαλίας. *Schol.*

V. 225

Οἵ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἐρίζεσκον περὶ τόξων, Qui ſane etiam cum Diis contendere poterant de ſagittando.

V. 226.

Τῷ ῥα] διὸ δή. *Schol.*

Οὐδ' ἐπὶ γῆρας Ἵκετ' ἐνὶ μεγάροισι, neque ad ſenectutem Pervenit in domo ſua.

V. 228.

Οὕνεκά μιν προκαλίζετο τοξάζεσθαι, eo quod ipſum provocaſſet ad ſagittandum.

V. 229.

V. 229.

Δουρὶ δ' ἀκοντίζω, ὅσον οὐκ ἄλλος τις ὀϊςῷ, *scil.* ἵησι *seu* πέμπει, Hasta porro ijaculor tam longe, *vel* per tantum spatium, (per) quantum non alius sagitta: ich werffe mit dem Spiesse so weit, als kein anderer mit dem Pfeile schiesset. nam ἀκοντίζειν (*Il.* Δ. 490.) de sagitta non dicitur; valet ergo regula: unum verbum ad duo diversa substantiva additum ad unum tantum proprie pertinet.

V. 230.

Οἴοισιν δείδοικα ποσὶν, μήτις με παρέλθῃ, Solis metuo pedibus, ne quis me præcurrat: timeo, ne quis me cursu superet.

V. 231.

Ἀεικελίως, *adv.* fœde, misere, indigno modo.

Λίην γὰρ ἀεικελίως ἐδαμάσθην Κύμασιν ἐν πολλοῖς, valde enim misere confectus sum & debilitatus Fluctibus in multis.

V. 232.

Ἐπεὶ οὐ κομιδὴ κατὰ νῆα Ἦεν ἐπηετανὸς, quoniam non vectura mihi in navi præsto erat perpetua, ich bin nicht etwa beständig auf einem Schiff gefahren, sed nandum mihi fuit per multos dies, amissa navi. & κομιδὴ *h. l.* est in sensu generali, sustentatio, procuratio; non vero sermo est de commeatu in navi, vom Proviante, sed de commoda vectura in navi, ubi quiescere quis potest, & frui parato commeatu. ich habe nicht etwa lauter gute Pflege auf einem Schiffe gehabt, daß es mir an nichts gefehlet hätte.

Κομιδήν· νῦν μοι τὴν κομιδὴν ἀποτίνετον, ἣν (*sc.* κατὰ) μάλα πολλὴν Ἀνδρομάχη θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἠετίωνος ὑμῖν προτέροις παρέθηκε πυρὸν, ἢ ἐμοὶ, nunc mihi vos, ambo equi, rependite illam curationem, qua sane permulta nobilis illa Andromache vobis apposuit frumentum prius, quam mihi cibos. & alloquitur Hector equos suos, ex simplicitate heroica, *Il.* Θ. 186. Sic & Antilochus, Nestoris filius, in certamine equestri: οὐ σφῶϊν κομιδὴ παρὰ Νέστορι ἔσσεται, non amplius curabimini ab eo, *Il.* Ψ. 411.

Ἐπηετανὸς, *Od.* H. 128.

v. 233.

Τῷ μοι φίλα γυῖα λέλυνται, ideo mea membra sunt debilitata, vires me deficiunt.

v. 234.

Οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ, *Od.* H. 154.

v. 236.

Ἀχάριστος, ου, ὁ, ἡ, sine gratia *aut* specie *aut* jucunditate, ἀηδὴς, ἔξω χάριτος, τὸ μὴ χαρίεν.

Οὐκ ἀχάριστα μεθ' ἡμῖν ταῦτ' ἀγορεύεις, non injucunda inter nos ista loqueris.

v. 237.

Ἐθέλεις ἀρετὴν σὴν φαινέμεν, willst deine Geschicklichkeit entdecken, φανερῦν, ἐμφανῆ ποιεῖν: vis virtutem tuam apparere facere.

Ἥ τοι ὀπηδεῖ, quæ tibi inest, die dir beywohnet: nam quædam olim possessa δεξιότης potest abiisse; hæc vero te comitatur etiam nunc.

v. 239.

Ὡς ἂν σὴν ἀρετὴν βροτὸς οὔτις ὄνοιτο, ut tuam virtutem & dexteritatem nemo mortalis reprehendere possit.

v. 240.

Ἄρτια βάζειν, apta & certa loqui. ita *Il.* Ξ. 92. ὅτι οἱ φρεσὶν ἄρτια ᾔδη, *Il.* E. 326.

v. 241.

Νῦν ἐμέθεν ξυνίει ἔπος, ita *Od.* Z. 289.

v. 243.

Δαινύῃ, Epulaberis. 2. perf. sing. præs. subj. Med. *pro* δαινύησαι, δαινύηαι, δαινύῃ, per contract. Atticam, a δαινύω, epulor; convivor.

v. 245.

Διαμπερὲς ἐξέτι πατρῶν, perpetuo jam inde a patribus nostris.

v. 246

Πυγμάχος, ου, ὁ, ἡ, pugil, qui certat pugno: ein Klopf-Fechter.

Οὐ γὰρ πυγμάχοι εἰμὲν ἀμύμονες, Non enim pugiles sumus perfecti.

Παλαιστὴς, οῦ, ὁ, luctator.

v. 247.

Ποσὶ κραιπνοῖς θέομεν, pedibus celeriter currimus. κραιπνῶς, *Il.* K. 162. Ξ. 292.

Νηυσὶν ἄριστοι, trefflīche Seeleuthe.

v. 249.

Ἐξημοιβὸς, ȣ, ὁ, ἡ, permutatorius. εἵματα ἐξημοιβὰ, vestes mutatoriæ, τὰ ἄλλοτε ἄλλα ἀμειβόμενα: quod & signum est divitiarum & elegantiæ, si quis talia habet & adhibet.

Λοετρά τε θερμὰ, καὶ εὐναί. Thermæ hîc enumerantur inter voluptates Pæacum: nam nimis creber & quotidianus usus calidarum lavationum reprehensus fuit olim a severioribus: sed moderatus earum usus etiam Heroibus gratus fuit.

v. 250.

Βητάρμων, ονος, ὁ, ἡ, Epith. *boni saltatoris.* a βαίνειν ἐναρμονίως, incedere ad numeros quosdam aptos. Vide Hrn. Bodmers Betracht. über die Poet. Gemählde der Dichter, *p.* 202. *sq.*

v. 251.

Παίσατε, Ludite juveniliter. παιζέσας, *Od.* H. 291.

v. 252.

Ὅσσον περιγινόμεθ' ἄλλων, *v.* 102. *huj. Libri.*

v. 253.

Ναυτιλία, ας, ἡ, navigatio, navigandi ars. περιγινόμεθα ἄλλων ναυτιλίῃ, superamus alios re navali.

Ναυτιλίῃ, καὶ ποσσὶ, καὶ ὀρχηςύϊ, καὶ ἀοιδῇ, quatuor artes Phæacum: navigatione, & cursu, & saltatione, & musica cantione.

v. 255.

Οἰσέτω, petito, ferto.

v. 256.

Θεοείκελος, *Alcinoi* Epith. *Od.* Γ. 416.

v. 257.

Οἴσων φόρμιγγα, petiturus citharam.

v. 258.

Αἰσυμνήτης, ȣ, ὁ, judex & præses certaminis. ἀνὴρ κριτὴς ὑπὸ δήμȣ, ὁ τὰ πράσσων τὰ καλὰ τȣ̀ς ἀγῶνας, βραβευτὴς, ἀγωνοθέτης, ἀγῶνος ἐπίσκοπος. Deinde in genere est, præfectus,

fectus, qui aliis ſub ſe ordinatis adſignat agenda. Compoſitum eſt ab ὁ τὸ αἴσιον ἀπονέμων τοῖς ἀγωνιζομένοις, τὸ κατὰ μοῖραν καὶ καθῆκον, qui attribuit juſtum & debitum, portionem ſuam cuique adjudicans.

Αἰσυμνῆται κριτοὶ, præfecti certaminum lecti & conſtituti. κριτὸς λαὸς, ſelecti milites, *Il.* Η. 434.

Ἐννέα πάντες]. Non pauciores quam novem. Vide ad *Il.* Η. 161. & Σ. 373 CLARK.

v. 259.

Δήμιοι, Publici: ex populo electi.

Ἐυπρήσσω, bene adminiſtro & ad finem perduco, bene efficio: bene ad finem ſuum dirigo.

Οἳ κατ' ἀγῶνας ἐϋπρήσσεσκον (*Jon.* pro ἐϋπρήσσον,) ἕκαστα, qui, quod certamina attinet, omnia bene inſtituebant, εὖ ἔπρασσον καὶ διετίθεντο, die alles wohl veranſtalteten, und zum guten Zweck einrichteten.

v. 260.

Λείηναν δὲ χορὸν, *i. e.* τὸν τόπον τοῦ χοροῦ, planum faciebant locum, ubi ſaltaretur, den Tantz-Platz. ita *h. l.* ὁ ἀγὼν eſt locus certaminis. πᾶν δ' εὖ λειήνας, *Il.* Δ. 111. ubi ſermo eſt de arcu corneo, apte confecto. κέλευθον πᾶσαν λειανέω, viam omnem complanabo: removebo omne εἴ που τραχύ τι ἔχει, *Il.* Ο. 261.

Ἐυρύνω, latum & planum facio. καλὸν δ' εὔρυναν ἀγῶνα, locumque certaminis pulcrum fecerunt latum & æquum.

v. 263.

Πρωθῆβαι κοῦροι, Vide ad *Od.* Α. 431.

Δαήμονες ὀρχηθμοῖο, periti ſaltationis. Vide ſupra ad *v.* 159.

Πέπληγον δὲ χορὸν θεῖον ποσὶν, Pulſabant vero pedibus circum divinum *ſeu* locum illum divinum ſaltandi, ſaltabantque egregie.

v. 265.

Μαρμαρυγὴ, ῆς, ἡ, ſplendor celeriter movens & diſpertiens ſe, das hin und her fahrende blinken. μαρμαρυγὰς θηεῖτο ποδῶν, cum admiratione ſpectabat vibrationes pedum, artificioſe ſaltantium. τὰς συντόνους κινήσεις: ἐν γὰρ ταῖς ὀξείαις κινήσεσιν ἀπόστιλψίς τις γίνεται. Proxime eſt a verbo μαρμαρύσσω, *idem quod* μαρμαίρω, ſplendeo, niteo.

Μαρμα-

Μαρμαρυγὰς θηεῖτο ποδῶν, θαύμαζε δὲ θυμῷ, utraque phrasis est eadem, nisi quod additum θυμῷ significat taciturnam admirationem.

v. 266.

Αὐτὰρ ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν,] Vide *Gatakeri Adversaria Miscellanea, Lib. I. Cap.* 10. item supra ad A. 155. CLARK. His locis ἀναβάλλεσθαι est incipere, anfeßen, προοιμιάζεσθαι, προανακρούεσθαι ὡς ἀρχόμενος, wann man anfangt die Saiten zu rühren, und ein præludium machet. nam ἀναβολὴ non tantum ἐπὶ ἀργίας, de pigra dilatione: & ἐπὶ ἱματισμοῦ, de circumpositione vestis ponitur, sed & ἐπὶ προοιμίου, de initio & præludio aliquo.

v. 267.

Ἀμφὶ *h. l.* idem quod περὶ, de.

Φιλότης *h. l* amor & concubitus.

Ἐυστέφανος, *Veneris* Epith. ἐυστεφάνῳ ἐν Θήβῃ, *i. e.* bene cincta munitionibus & muro: *Il.* T. 99. ut ἐυστέφανος sit εὐτείχεος, διὰ τὰς τῶν πύργων στεφάνας.

v. 268.

Μίγησαν, coierint, congressi sint, *sc.* Mars & Venus.

v. 269.

Αἶσχος δ' ἤχυνε καὶ εὐνὴν Ἡφαίστοιο, dehonestavit cubile Vulcani. innuit, αἰσχρὸν εἶναι τὸ ἔργον τοῦ μοιχοῦ.

v. 271.

Μιγάζομαι, coëo. Ἥλιος ἐνόησε μιγαζομένους φιλότητι, Sol vidit eos concumbentes. in genere μιγάζω idem est quod μίσγω.

v. 272.

Ὡς οὖν θυμαλγέα μῦθον ἄκουσε, cum tristem nuntium audivit Vulcanus de adultera sua Venere. θυμαλγής, *Il.* Δ. 513.

v. 273.

Χαλκεὼν, ῶνος, ὁ, officina fabri metallici, τὸ ἐργαστήριον τοῦ χαλκέως, quod & τὸ χαλκεῖον dicitur.

Κακὰ φρεσὶ βυσσοδομεύων, de Vulcano, arcanas insidias struente Marti. v. βυσσοδομεύω, in imo fundo construo Ponitur de consiliis clam deliberatis, ich berathschlage und beschliesse im Grund des Herzens und tieff bey mir selber. ab ὁ βυσσὸς, fundus imus, & δομέω, struo, ædifico: cui insertum est υ æolicum. Vox Poëtica,

tica, audacter sed belle composita, ἐπὶ κεκρυμμέναις βουλαῖς, quales struunt magni & prudentes principes. Vide etiam ad *Od.* Δ. 676.

v. 274.

Ἀκμόθετον, *Il.* Σ. 410.

Ἄκμων, *Od.* Γ. 434.

Κόπτε δὲ δεσμοὺς, de Vulcano fabricante vincula, quibus Martem & Venerem irretiret. ita de eodem, elaborante pocula, *Il.* Σ. 379.

v. 275.

Ἀῤῥήκτους, ἀλύτους δεσμοὺς, *i. e.* πάνυ στεῤῥοὺς, quos nec vi rumpas, nec alio modo solvas.

Ἄῤῥηκτος. Φωνὴ ἄῤῥηκτος, vox, quæ non frangitur, die nicht heisch wird, *Il.* B. 490. ποσὶ ἀμφιέβαλε πέδας ἀῤῥήκτους, ἀλύτους, circa pedes jecit compedes non frangendas, solutu difficiles, *Il.* N. 37. πεῖραρ πολέμου ἐπαλλάξαντες ἄῤῥηκτον τ' ἄλυτόν τε, funem prælii connectentes nodo, qui non rumpitur nec solvitur, *i. e.* pugna atrox & pertinax, utrinque par, ubi neutra pars inclinatur. Metaphora sumta a fune, cujus extrema prehendunt viri, & ad se trahunt omni vi, nec tamen rumpitur funis, *ibid.* 359. *sq.*

Ὄφρ' ἔμπεδον αὖθι μένοιεν, (utpote δεσμηθέντες,) de Marte & Venere colligatis. ita *Il.* N. 37. ὄφρα — ἄνακτα, ut ii equi adligati, in loco ibi manerent herum suum redeuntem.

v. 276.

Τεῦξε δόλον, struxit dolum, eine Falle.

v. 277.

Ὅθι οἱ φίλα δέμνι' ἔκειτο, ubi ei suus lectus stabat.

v. 278.

Ἑρμὶν, ῖνος, ὁ, pes lecti, ὁ τῆς κλίνης ποῦς, ὁ κλινόπους. dictus sic, παρὰ τὸ ἔρμα κλίνης εἶναι, quia lectus eo innititur.

Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἑρμῖσιν χέε δέσματα, Circa pedes lecti decubitorii, *i. e.* circa spondam, fudit vincula Vulcanus, deprehensurus mœchos.

Κύκλῳ ἁπάντῃ, circulo ubique *seu* ab omni parte, allenthalben rings herum, *coll.* 340. ubi ob hanc multitudinem

tudinem dicunt δεσμοὶ ἀπείρονες, κύκλος, *Od.* Δ. 792. ἀπάνῃ, *Il.* Η. 183.

v. 279.

Καθύπερθε μελαθρόφιν, ſuperne e laqueari : de Vulcano, inſidias componente Marti & Veneri. μέλαθρον, *Il.* Β. 414.

Ἐξεκέχυντο, effundebantur.

v. 280.

Ἀράχνιον, ου, τό, tela aranei, etiam araneus ipſe inhærens telæ ſuæ. ab ἀράχνης, ου, ὁ, araneus, die Spinne.

Ἠύτ' ἀράχνια λεπτά, Sicut fila tenuia aranei; nam illa δέσματα prorſus erant ἄοςατα.

v. 281.

Πέρι γὰρ δολόεντα τέτυκτο, vincula illa a Vulcano facta, quibus Martem capturus erat, nimium quantum doloſa & ſubtilia facta erant. δολόεις, *Od.* Η. 245.

v. 282.

Πάντα δόλον περὶ δέμνια χεῦεν, omnes inſidias circa lectum poſuit.

v. 283.

Εἶσατ' ἴμεν ἐς Λῆμνον, Simulabat ſe iturum in Lemnum, προσεποιήσατο καὶ ἐφάνη.

Ἐϋκτίμενον πτολίεθρον, Vide ad *Od.* Γ. 4.

v. 284.

Ἥ οἱ γαιάων πολὺ φιλτάτη ἐςὶν ἁπασέων, Quæ illi terrarum multo chariſſima eſt omnium. hic vides, & Inſulas vocari γαίας. φίλτατος, *Il.* Δ. 51.] On a dit que Vulcain aimoit particulierement Lemnos, à cauſe des feux ſouterrains qui ſortent de cette isle, car le feu eſt l'ame des forges. Et c'eſt pourquoi auſſi on a feint qu'il étoit tombé dans cette isle quand il fut précipité du Ciel. DAC.

v. 285.

Οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχε — Ἄρης, Vide ad *Il.* Κ. 515.

Χρυσήνιος, ου, ὁ, ἡ, Epith. *valde divitis & potentis auriga*, cujus habenæ equorum auro ſunt inductæ. χρυσήνιος Ἄρτεμις, *Il.* Ζ. 205. *h. l.* Ἄρης, Poëta Martem συνεξισάζει τῇ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ, ita exornat hoc Epitheto, ut aureæ, *i. e.* valde pulcræ Veneri aliquo modo ſit ſimilis. Fortaſſe & altius

altius quid ſubeſt huic Epitheto : nimirum corruptores tori alieni & ornant ſe accuratius & auro utuntur ad expugnandum animum.

v. 286.

Ὡς ἴδεν Ἥφαιστον — νόσφι κιόντα, Ut vidit Vulcanum — proficiſcentem inde, *vel* profectum inde.

v. 288.

Ἰχανόων (pro ἰχανάων, *contr.* ἰχανῶν) φιλότητος, cupidus amoris & concubitus. ἐχόμενος (eingenommen von Begierde) καὶ ἐπιθυμῶν. Vide ad *Od.* H. 161.

Ἐυστέφανος, ſupra *v.* 267.

Κυθέρεια, ας, ἡ, nomen *Veneris*. Habuit enim celebre fanum in inſula τὰ Κύθηρα, & mulieres ibi vaide amabiles.

v. 289.

Ἐρισθενής, Epith. *ſummi Dei* apud Poëtam, *Il.* N. 54.

v. 291.

Ἄρα] *Ut ſolent amantes obviam facti.*

v. 292.

Λέκτρονδε τραπείομεν (pro τραπῶμεν) εὐνηθέντε, cubile petamus concubituri.

v. 293.

Μεταδήμιος, ου, ὁ, ἡ, qui inter populum ſuum verſatur.

v. 294.

Σίντιας] Vide ad *Il.* A. 594.

Ἀγριόφωνος, ου, ὁ, ἡ, fera loquens. Σίντιας ἀγριοφώνους, *i. e.* λῃστρικοὺς, καὶ διὰ τοῦτο ἄγρια λαλεῖν ἐπίτηδες εἰθισμένους, qui de præda & cæde loqui conſueverunt.

v. 295.

Τῇ δ' ἀσπαστὸν ἐείσατο κοιμηθῆναι, *Od.* H. 343.

v. 296.

Τὼ δ' ἐς δέμνια βάντε κατέδραθον, Illi vero lectum ingreſſi obdormiverunt : de Marte & Venere. Vide ad *Od.* H. 285.

v. 297.

Τεχνήεις, εσσα, εν, artificioſus, doloſus. δεσμοὶ τεχνήεντες, vincula artificii & doli plena : quod opponitur τῷ φανερῷ, occultata.

Ἀμφὶ

'Αμφὶ δὲ δεσμοὶ — ἔχυντο — 'Ηφαίστοιο, vincula autem — circumfundebantur — Vulcani. & notatur hoc Metaphorico verbo ἡ λεπτότης, & oriens inde quasi ὑγρότης τῶν δεσμῶν.

Πολύφρων, Epith. *Vulcani*: nam per ignem permulta artificiosa fiunt. χόλος, ὅς τ' ἐφέηκε πολύφρονά περ χαλεπῆναι, ira, quæ impellere potest vel prudentissimum ad sæviendum, *Il.* Σ. 108.

v. 298.

'Ουδέ τι κινῆσαι μελέων ἦν, οὐδ' ἀναεῖραι, Neque ullum movere membrum licebat, neque attollere.

v. 299.

Καὶ τότε δὴ γίνωσκον, ὅτ' οὐκ ἔτι φυκτὰ πέλοντο, Et tunc sane intelligebant *seu* cognoverunt, (Mars & Venus, vinculis circumdati,) quod nulla jam effugia sint, *vel* quod adsint res jam non effugiendæ. μὴ δὴ νῆας ἕλωσι, καὶ οὐκέτι φυκτὰ πέλωνται, ne sane naves capiant & destruant igne, & quasi interficiant, & fiant res jam non évitandæ, *i. e.* ut deinde nos mortem effugere nequeamus, sed omnes sine effugio pereamus, *Il.* Π. 128.

v. 300.

'Αγχίμολον δέ σφ' ἦλθε — 'Αμφιγυήεις, Prope autem ad eos accessit — Vulcanus; quanquam & possit esse de Tempore: statim post eos eo accessit τὸν δ' ἐξ ἀγχιμόλοιο ἰδὼν ἐφράσατο κήρυξ, eum ex propinquo conspicatus animadvertit præco; cum jam prope veniret ille, Mercurius. *Il.* Ω. 352. neutrum frequenter ponitur adverbiater. ἀγχίμολον δέ οἱ ἦλθε Θόας, prope ad eum accedebat, *Il.* Δ. 529.

v. 301.

Αὖτις ὑποστρέψας, Vulcanus, qui iter simulaverat peregre, sed celeriter retro se convertisset, & revertisset domum.

v. 302.

'Ηέλιος γάρ οἱ σκοπιὴν ἔχεν, Sol enim ei speculationem servabat, gab ihm zum Dienste wohl acht. *h. l.* ipsam actionem notat. τὸν δ' ἀπὸ σκοπιῆς εἶδεν σκοπός, speculator eum vidit ex specula, *Od.* Δ. 524.

Εἰπέ τε μῦθον, narravitque rem.

v. 303.

Φίλον τετιημένος ἦτορ, de Vulcano, cum deprehenderet Martem. Vid. ad *Od.* Η. 287.

v. 304.

Χόλος δέ μιν ἄγριος ἧρει, ira autem ipſum vehemens cepit.

v. 305.

Σμερδαλέον δ' ἐβόησε, Horrendum *ſeu* Horribiliter vero clamavit. σμερδαλέος δ' αὐτῇσι φάνη, *ſc.* Ulyſſes nudus & ſordidus, puellis regiis, *Od.* Ζ. 137.

Γέγωνέ τε πᾶσι Θεοῖσι, & ita locutus eſt, ut audiretur procul ab omnibus Diis.

v. 307.

Γελαστὸς, ἡ, ὸν, qui ridetur. δεῦθ', ἵνα ἔργα γελαστὰ — ἴδηϑε, inquit Vulcanus, capto Marte cum Venere: adeſte, ut videatis ridicula, *ſc.* reſpectu aliorum; ſed reſpectu Vulcani erant ὐκ ἐπιεικτὰ, non tolerabilia. Quidam ſcribunt ἔργ' ἀγέλαστα, non ſane ridenda mihi. a γελάζω, quod a γελάω fit.] Non eſt credibile, Vulcanum voluiſſe, ridere Deos, aut rem riſu dignam judicaſſe. etſi riſus coortus eſt; tamen id non de conſilio Vulcani factum. ERN.

Ἐπιεικτὰ ἔργα, facta non toleranda, & οἷς ὐκ ἄν τις εἴξῃ, denen man nicht nachſehen und nachgeben kan. ἐπιεικτὸς, *Il.* Ε. 892. Θ. 32.

v. 309.

Ἀτιμάζει, aſpernatur. Vide ad *Od.* Ζ. 283.

Ἀΐδηλος, *Martis* Epith. πῦρ ἀΐδηλον ἐπιφλέγει ἄσπετον ὕλην, ignis abſumens comburit immenſam ſylvam, *Il.* Β. 455. Eſt autem ἀΐδηλος ab ἀΐδης, ὁ, (pro quo Recentiores dixere ᾄδης, locus vel ſtatus mortuorum, ſepulcrum, tenebricoſa & inviſibilis habitatio ſepultorum,) & notat, exitialis, pernicioſus, ex conſpectu abripiens, ἀφανιστικὸς, verzehrend, verſchwinden machend.

v. 310.

Ἄρης, καλός τε καὶ ἀρτίπος, Mars pulcer & rectis pedibus; in oppoſito ad claudum Vulcanum, minusque formoſum. Ἄτη σθεναρή τε καὶ ἀρτίπυς, Ate robuſta & firmis pedibus; quia celeriter & ſubito accedit ad lædendum

dum homines: nam Ate eſt præjudicatus & ſubitus error in intellectu, ex affectibus aut defectu attentionis ortus, *Il.* I. 501.

V. 311.

Ἠπεδανὸς γενόμην, Natus ſum imbecillis pedibus; dicit Vulcanus, qui ſe comparat cum Marte, egregie pedibus valente: humilis, ad terram vergens claudicando utrinque. Aliâs hoc ſenſu Vulcanus dicitur Κυλλοποδίων, quaſi κύλλωμα ἢ καλακύλλωμα παθών. ἠπεδανὸς *idem quod* πεδανὸς, ad ſolum dejectus, in ſolo humili ſitus *vel* jacens. a τὸ πέδον, ut ſit ταπεινὸς, περιπεζιος, ad pedes depreſſus, humilis, ἐκ οξὺς, ἐχ ὑψηλος. ἠπεδανὸς δέ νυ σοι θεράπων, βραδέες δέ σοι ἵπποι, unus miniſter tibi ad terram jacet, & equi (reliqui) ſunt tibi tardi, *Il.* Θ. 104. ubi per θεράπων intelligitur tertius equus Neſtoris occiſus ante currum ejus.

Οὔτι μοι αἴτιος ἄλλος, nemo alius eſt, de quo queri debeam, *ſeu* neminem alium accuſandum habeo.

V. 312.

Ἀλλὰ τοκῆε δύω, Niſi parentes ambo.

Τὼ μὴ γείνασθαι ὄφελλον, qui ambo parentes, utinam non genuiſſent!

V. 313.

Ἵνα τώ γε καθεύδετον ἐν φιλότητι, ubi concumbant in amore, ubi jaceant in concubitu.

V. 314.

Ἐγὼ δ' ὁρόων ἀκάχημαι, ego autem adſpiciens gemo & indignor. Vide ad *Od.* Δ. 806.

V. 315.

Οὐ μὲν σφέας ἔτ' ἔολπα μίνυνθά γε κειέμεν ὧτω, Non quidem eos opinor iterum vel paullulum ſic cubitum ire velle; Non tamen eos in poſterum ſpero vel paullulum ſic jacere velle. ἐκ οἶμαι ἐπιθυμεῖν αὐτὲς κεῖσθαι ἔτως ἐδ' ἐπ' ὀλίγον, ne per breve quidem tempus.

Μίνυνθα, *Il.* Α. 416. Κέω & κείω, *Od.* Η. 342.

V. 316.

Καὶ μάλα περ φιλέοντε, Etſi valde amantes ſe invicem.

Τάχ' ἐκ ἐθελήσετον ἄμφω Εὕδειν, fortaſſe nolent ambo dormire, *i.e.* non valebunt, conſtricti jam, vacare operi ſuo,

suo , ad quod convenere ; quod opus verecunde vocat ἔνδειν. nam non poterant jam movere se vinculis istis. sic τὸ ἐθέλειν sæpe est δύνασθαι.

v. 317.

Ἀλλά σφῶε δόλος καὶ δεσμὸς ἐρύξει, sed ambos dolus & vinculum tenebit ; ne possint surgere & abire.

v. 318.

Ἔεδνα, *Od.* Z. 159.

v. 319.

Ἔεδνα, Ὅσσα οἱ ἐγγυάλιξα, κυνώπιδος εἵνεκα κούρης, dona sponsalia, quæ ei dedi, propter hanc ejus impudentem filiam. ἐγγυαλίζω, *Il.* A. 353. κυνῶπις, *Od.* Δ. 145.

v. 320.

Ἐχέθυμος, ου, ὁ, ἡ, potens animi, qui animum & appetitum suum cohibere potest.

Οὕνεκά οἱ καλὴ θυγάτηρ, ἀτὰρ οὐκ ἐχέθυμος, Quoniam illi pulchra filia, at non animi potens, οὐκ ἐπέχουσα τὰς ἐπιθυμίας, οὐ σώφρων, οὐκ ἐγκρατής, **sie kan ihre Begierden nicht beherrschen.**

v. 321.

Ἀγέροντο, conveniebant. *Jonice* augmentum omissum, & ει correptum in ε, *pro* ἠγείροντο, *Il.* B. 52.

Ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ, *Il.* A. 426.

v. 322.

Ἦλθε — ἦλθ' — ἦλθεν] Imitatus est Virgil *Eclog. X.* 19. Venit & *upilio: tardi* venere *bubulci: nudus hiberna* venit *de glande Menalcas.* — venit *Apollo.* Et similiter alii : estque in illa repetitione verbi tali in loco, ubi frequentia exprimenda, magna venustas. ERN.

v. 324.

Θηλύτεραι — Θεαὶ, Fœminæ — Deæ. sic θηλύτεραι γυναῖκες, *Il.* Θ. 520.

Αἰδοῖ, ex pudore, motæ pudore, **aus Schamhaftigkeit.**

v. 325.

Θεοὶ, δωτῆρες ἐάων, *Dii, datores bonorum.*] Θεοὶ δὲ ἀεὶ πάντα τὰ ἀγαθὰ προτείνουσιν, ὥσπερ ἥλιος ἀνίσχων τὸ φῶς. *Procl. in Platon. Theolog. cap.* 17. „Commoda, quibus utimur, lucemque, qua fruimur, spiritumque, quem du-„cimus,

„cimus, ab eo (Jove) nobis dari atque impertiri vide-„mus. „ *Cic. Orat. pro Sext. Rosc. Amerino.* CLARK.

Δοτὴρ, (& ob metrum δωτὴρ,) ῆρος, ὁ, dator, qui munus dat. σίτοιο δοτῆρες ταμίαι, cibi præbitores, *Il.* Τ. 44. ut ergo in genere sit, qui præbet & distribuit aliquid. Ἐῢς, *Il.* Β. 819. ἐάων, *Il.* Ω. 528.

v. 326.

Ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐνῶρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσι, Clarus vero risus, *seu* qui extingui non poterat, excitabatur in Diis beatis, sie konnten das Lachen unmöglich lassen. Ridetur a Diis Vulcanus cornutus, postquam deprehenderat Martem cum Venere. *Il.* Α. 599. riserunt Dii, cum viderent claudum Vulcanum tam strenue se moventem & ministrantem.

v. 327.

Τέχνας — Ἡφαίστοιο, Dolos — Vulcani. nam τέχνη sæpe pro ὁ δόλος. ut ergo δεσμοὶ τεχνήεντες, vincula artificiosa, sint οἱ κατὰ δόλον.

v. 329.

Ἀρετάω, ῶ, ad præstantiam & nobilitatem factorum animique perduco, ich gebe Vorzug und Muth. præstans & felix sum, ich bin in vortreflichem Zustand.

Οὐκ ἀρετᾷ κακὰ ἔργα, *i. e.* οὐκ ἀρετὴν καὶ εὐσθένειαν ἄγουσι, sie geben keinen Vorzug, keine Stärke. Mars perdidit τὸ κατ' ἀρετὴν εὐσθενὲς, excidit ἐκ τῆς κατ' ἀνδρίαν ἀρετῆς. (Conf. Horat. l. Epist. XVI. 67.) Alibi potest esse: οὐκ εὐδαιμονίζει τὸν ἄνθρωπον κακὰ ἔργα. sed *h. l.* comparantur fortissimus Mars & debilis Vulcanus. quia Mars prave egit, hinc a Vulcano superatus jacet, & præstantiâ fortitudinis caret.] *Les mauvaises actions ne prosperent pas.* Voici de ces instructions cachées qu'Homere mêle adroitement dans ses narrations, pour former les mœurs & pour empêcher les jeunes gens d'avaler le poison que la fiction présente. Cette fable est d'un pernicieux exemple, mais Homere en corrige autant qu'il peut le venin par cette reflexion très-sage qu'il fait faire aux Dieux, & qui enseigne aux hommes, même aux plus puissans, qu'ils ne doivent pas se flatter que leurs mauvaises actions seront toujours heureuses, que ce que l'on croit le plus

caché vient enfin en évidence, & que rien ne demeure impuni. DAC.

Κιχάνει τοι βραδὺς ὠκύν, adſequitur ſane tardus velocem, der langſame und ſchwere ereilet den ſchnellen.

Κιχάνω, *Il.* Β. 18. βραδυς, *Il.* Θ. 104.

v. 332.

Τέχνῃσι, dolis & artificioſo opere.

Μοιχάγρια, ιων, τὰ, pretium, quod mœchus deprehenſus pœnæ loco ſolvere debet. μοιχάγρι᾽ ὀφέλλει, adulterii mulctam debet, Mars Vulcano. τὰ ὑπὲρ ἀγρεύσεως (*i. e.* συλλήψεως) μοιχῷ ἐκτινύμενα.

Pecunia quandoque apud Græcos *redemta adulterii pœna*: quo pertinent μοιχάγρια, *mulctæ adulterii*, quas Hom. *h. l.* celebrat: quas *Scholiaſtes* interpretatur μοιχόληπτα· τὰ ὑπὲρ τῆς ἀγρεύσεως καὶ συλλήψεως τῶν μοιχῶν ἐκτιννύμενα, *mulctas, quæ pro captiva comprehenſione mœchorum perſolvuntur.* Loquitur *hic* de furtivo Martis ac Veneris concubitu; illum cum uxore deprehenſum Vulcanus cupit detinere in vinculis, donec ſibi perſolvat χρέος, *debitum.* Pro quo Neptunus, cum ſe obtuliſſet fidejuſſorem, ſolvit. Poſtulat autem omnia ſibi reddi ἕδνα, *dona ſponſalia*, quæ patri dederat ob puellam. FEITH. *L. II. C. XVI.* §. *III.* add. POTTER. *Tom. II. p.* 246.

v. 336.

Ἐν δεσμοῖς — κρατεροῖσι πιεσθεὶς, firmiter retentus in vinculis & conſtrictus. ὑμεῖς δ᾽ ἀστεμφέως ἐχέμεν, μᾶλλόν τε πιέζειν, *Od.* Δ. 419. ubi infinit. loco imperativ. vos autem firmiter tenete, magisque vim adhibete ei. χειρὶ δ᾽ ἑλὼν ἐπίεζε βραχίονα, manuque prehendens brachium, comprimebat, ſtringebat, *Il.* Π. 510.

v. 337.

Χρυσῆ, *Veneris* Epith. Habet autem hoc Epith. *vel* διὰ τὸ χρυσοφορεῖν, γυναικῶν γὰρ τοῦτο: *vel* quia auro emuntur Veneres, ſicut Danaë docet & Atalanta, & innumeræ: *vel* & ſimpliciter pro ἡ καλή, nam nihil pulcrius auro: *vel* ob omnia tria ſimul, ob ornatum, formoſitatem & præſtantiam venuſtatis, & ob dona, quibus deliniuntur & obſequentes fiunt.

v. 339.

v. 339.

Αἰ γὰρ τοῦτο γένοιτο,] Refertur hoc in loco vocula γὰρ ad id, quod eleganter reticetur: *Ne vincula me terrefactura existimes. Utinam* ENIM *&c.* CLARK.

Ἑκάεργος, Ἑκηβόλος, *idem quod* ἐκηβόλος.

v. 340.

Δεσμοὶ — ἀπείρονες, Vincula — innumera.

Ἀμφὶς ἔχοιεν, *sc.* ἐμὲ, circum contineant *me.*

v. 341.

Ὑμεῖς δ' εἰσορόωντε (pro εἰσοράοιτε, *contr.* εἰσορῷτε) Θεοὶ, & si vos Dii adspiciatis, *seu* adspiceretis.

Θέαινα, *Il.* Θ. 5.

v. 344.

Οὐδὲ, Non vero.

v. 345.

Κλυτοεργὸς, οῦ, Epith. *Vulcani*, inclytus artifex.

v. 347.

Ἐγὼ δέ τοι αὐτὸν ὑπίσχομαι — Τίσειν αἴσιμα πάντα μετ' — Θεοῖσι, ich hafte dafür, daß er dir alles bezahlen wird, was unter Göttern Gebrauch und Rechtens ist. ὑπίσχεται ἀνδρὶ ἑκάστῳ, promittit singulis, *Od.* Β. 91. ubi sermo de Penelope, promittente nuptias suas simulate. ὑπίσχομαι polliceor, præsto rem, ich verheisse, stehe wofür, bin gut wofür.

v. 348.

Τίσειν αἴσιμα πάντα αὐτὸν ὑπίσχομαι, ego sponsor sum, illum pensurum justa omnia, τὰ δίκαια καὶ καθήκοντα. ich stehe dafür, daß er alles, was recht ist, bezahlen werde. Vide ad *Od.* Η. 310.

v. 351.

Ἐγγύη, ης, ἡ, sponsio, Bürgschaft. promissio in manum, Angelobung in die Hand. ab ἐν & τὸ γύον, manus. Hinc

Ἐγγυάω, sponsionem facio. in manus promitto. ἐγγυάομαι, sponsionem accepto. ὁ διδοὺς ἐγγυᾷ, ἐγγυᾶται δὲ ὁ λαμβάνων.

Δειλαί τοι δειλῶν γε καὶ ἐγγύαι ἐγγυάασθαι. Locus hic videtur paullo obscurior. nam quæritur, an δειλὸς hic sit pro φαῦλος, malus; quæ notio aliàs in Poëta non

occurrit : ut sit sensus : pro malis spondere, malum est. an vero Vulcanus ipse se vocet miserum, cui, ob infirmitatem suam, sponsio inutilis futura sit, siquidem sponsorem vi cogere non queat ad pactum servandum; ut sit sensus : *αἱ πρὸς τοὺς δειλοὺς καὶ ἀσθενεῖς ἐγγύαι, δειλαὶ καὶ αὗται, καὶ μηδὲν δυνάμεναι, ὡς μὴ δυναμένων τῶν ἀσθενῶν ἐπεξελθεῖν τὰ ἀδικήματα*, (vindicare) *δι' ἀσθένειαν.* Sed quia hæc notio τοῦ infirmi, debilis, manci, quoque in Homero non est obvia; nec satis digna quoque Vulcano loquente : præstat potius prior explicatio, quæ ludit voce *δειλος*, ignavus, cessans, ad Martem aliâs tam acrem bellatorem; & est irato Vulcano dignior, hoc modo : sponsiones pro ignavis & *οὐτιδανοῖς*, quoque sunt cessatoriæ & *οὐτιδαναί*. & constructio est : *ἐγγύαι τοίγε* (sane quidem) *δειλῶν* (pro cessantibus & malis) *καὶ δειλαί εἰσι ἐγγυάασθαι*. & sequens versus non est confessio infirmitatis, sed est amica remotio facti : quomodo tam ferus & irreverens tui essem, ut te vincire vellem? wie wollte ich es übers Herz bringen, dich binden zu wollen? Sed cum deinde Neptunus tamen spondet, se soluturum esse debitum omne pro Marte, si is nolit solvere : tunc tandem cedit Vulcanus deprecatori huic tam nobili. Ceterum sensus est *v seq.* Habeo jam hunc malum : eum tenebo, non te, o bone.

v. 352.

Πῶς ἂν ἐγώ σε δέοιμι; quomodo te vincirem? *i. e. δεσμήσαιμι, καθὰ νῦν τὸν Ἄρηα.*

v. 353.

Εἴκεν Ἄρης οἴχοιτο, χρέος καὶ δεσμὸν ἀλύξας, Si forte Mars abiret, debitum & vinculum effugiens. inquit Vulcanus, qui irretierat Martem, & satisfactionem postulabat.

v. 355.

Ἥφαις', εἴπερ γάρ κεν] *Ne hanc ob causam recuses; Siquidem* ENIM &c. CLARK.

Χρεῖος ὑπαλύξας, der Schuld entgehend, daß er sie nicht zahlet.

v. 356.

Εἴπερ οἴχηται φεύγων, si forte fugiat. Ergo & hoc verbum

bum cum participio velut abundanter ponitur & periphraſtice.

v. 358.

Ὀυκ ἔςι, ὐδὲ ἔοικε, τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι, Non licet, neque decet, tuum petitum negare tibi. *Il.* Ξ. 212.

v. 359.

Δεσμὸν ἀνίει, vinculum relaxabat, ἔλυσε. Qui *h. l.* legunt δεσμῶν, ii ſtatuunt ellipſin τῦ ἐκ, & αὐτόν.

Μένος Ἡφαίςοιο, *i. e.* ὁ Ἥφαιςος. Conf. PALAIR. *Obſerv. in Luc.* XXII. 69. ἐκ δεξιῶν τῆς δυνάμεως τῦ Θεῦ.

v. 360.

Ἐκ δεσμοῖο λύθεν, *pro* ἐλύθησαν, ex vinculo liberati & dimiſſi ſunt.

v. 361.

Αὐτίκ' ἀναΐξαντε, Statim exſurgentes ex lecto, in quo vincti jacuerant Mars & Venus.

Ὁ μὲν Θρηκηνδε βεβήκει, Ἡ δ' ἄρα Κύπρον — ἐς Πάφον,] „Homere peint par là le genie & le naturel de ces deux „peuples. Mars va en Thrace, parce que les Thraces „ſont belliqueux; & Venus va en Cypre, dont les habi„tans ſont mous & effeminez, & adonnez à l'amour. „ DAC. Atque etiam pingit pudorem & iram ſtatim a ſolutione ſe abripientium e conſpectu. ERN.

v. 362.

Φιλομμειδὴς, riſuum ſuavium & hilaris vultus amans. Epith. *Veneris*, διὰ τὰ ἐν τοῖς κατ' αὐτὴν μειδιάματα. nam auſteros vultus non amant Veneres. *Il.* Γ. 424.

v. 363.

Ἐς Πάφον,] Πάφος, πόλις Κύπρυ. *Schol.*

Ἔνθα δέ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις, ubi ei, *ſc.* Veneri, erat ſpatium agri ſacrum, & ara in eo. βωμὸς θυήεις Διός, *Il.* Θ. 48. quæ ara erat in vertice montis Idæ: nam alta loca eligi ſolebant ad aras faciendas, & ad ſuffiendum Deo. θυήεις, ubi multæ fiunt res divinæ. in ſpecie, ubi multum ſuffimenti ſacri offertur. deinde in genere, ſacer, ſacratum Deo.

v. 364.

Ἔνθα δέ μιν Χάριτες λῦσαν, καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ Ἀμβρότῳ, Ibi autem ipſam Gratiæ lavarunt, & unxerunt oleo Immortali.

mortali. *h. l.* ergo finguntur χάριτες δαιμόνια ὑπουργοῦντα τῇ Ἀφροδίτῃ.

v. 365.

Οἷα (*i. e.* καλὰ οἷα) Θεοὺς ἐπενήνοθεν αἰὲν ἐόντας, (quemadmodum) qualia Deos æternos superfundi solent, mit dergleichen köstlichen Oele die Haut der Götter gleichsam zu blühen und überdecket zu seyn pfleget. ψεδνὴ ἐπενήνοθε λάχνη, capillamentum rarum & tenue excreverat & sparsum erat super capite, Thersitæ, *Il.* B. 219. οὔλη δ' ἐπενήνοθε λάχνη, crispa superflorebat lanugo, *sc.* super veste Agamemnonis, *Il.* K. 134.

v. 366.

Ἀμφὶ δὲ εἵματα ἕσσαν ἐπήρατα, *pro* ἀμφίεσαν, Vestesque induerunt pulcras & bonas. ἐπήρατος, *Od.* Δ. 606.

θαῦμα ἰδέσθαι, *Od.* H. 45.

v. 369.

Φαίηκες δολιχήρετμοι, ναυσικλυτοὶ ἄνδρες, supra *v.* 191.

v. 371.

Μονὰξ, & μουνὰξ, *adv.* solum, singulariter, einzeln, einfach. μουνὰξ ὀρχήσασθαι, solo zutanzen, einer nach dem andern. μόνος, καθ' ἕνα ἰδίως, *coll.* 379. & id quidem ad lusum pilæ: excipiebant enim pilam manibus, suspensi in aëre, pedibusque varios facientes & celerrimos motus; quod vocabant θερμαυστρίζειν, & ἡ θερμαυστρὶς erat talis ὄρχησις.

Ἐπεί σφισιν οὔτις ἔριζεν, quia illis nemo se parem putabat in hac arte, ἐξισοῦτο.

v. 372.

Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν σφαῖραν καλὴν μετὰ χερσὶν ἕλοντο, *sqq.* Phæacum nobiles ludunt pilâ: & quidem hîc τὴν διὰ σφαίρας παιδιὰν οὐρανίαν. pila altissime projiciebatur in aërem; alter exsiliens in ipso aëre decidentem excipiebat: & hic lusus erat species ὀρχήσεως. hæc sunt τὰ σφαιρομάχια, valde antiquum genus ludendi: καὶ τὸ σφαιρίζειν πάλαι διὰ σπουδῆς ἦγετο, variisque modis ludebatur: de quo qui plura cupit, adeat *Athenæum.*

v. 374.

Τὴν ἕτερος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιόεντα, Hanc alter jactabat ad nubes opacas, versus altum.

v. 375.

v. 375.

Ἰδνωθεὶς ὀπίσω, Flexus retro: nam hic eſt ſtatus jacientium quid ſupra ſe recta in altum. ὁ δὲ ἰδνώθη, ille vero retro flexit occiput, curvatus eſt capite retro, ut ſolent, qui graviter in tergum percutiuntur: er zog den Kopf rückwärts, die Bruſt vorwärts, die Schultern in die Höhe. συνεκάμφθη, *Il.* Β. 266 ἰδνωθεὶς ὀπίσω, cum caput in tergum ſuum reflexiſſet, *Il.* Μ. 205. ubi ſermo eſt de dracone, quem aquila unguibus fert, & qui draco, reflexo capite, aquilam ferentem pungit.

Ὁ δ' ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἀερθεὶς, Ῥηϊδίως μεθέλεσκε, *ſc.* τὴν σφαῖραν, alter autem a terra in altum ſubſiliens, Facile excipiebat, *ſc.* pilam. ἀναπηδήσας, καὶ ἔτι μετέωρος ὢν, μετελάμβανε. Et erat id genus ludendi vetuſtum, ut aliquis diſcum in altum projiceret, deinde ſubſiliens eundem decidentem exciperet in aëre.

v. 376.

Ῥηϊδίως, *Il.* Δ. 390.

Μεθέλω, comprehendo, excipio. μεθέλεσκε, *Jon.* pro μεθεῖλε.

Πάρος ποσὶν οὖδας ἱκέσθαι, antequam pedibus terram attingeret is, qui in altum ſubſilierat ſaltans. ὀδὰξ εἷλον οὖδας, ceciderunt ex vulnere, ſie müßten ins Gras beiſſen, *Il.* Λ. 748. κονίην οὖδάσδε βάλοντο, pulverem excutientes in terram, *Il* Ρ. 457. ἕλον ἄσπετον οὖδας, *Il.* Ω. 738.

v. 377.

Ἐπειδὴ σφαίρῃ ἀν' ἰθὺν πειρήσαντο, poſtquam pila recta in altum mittenda periculum fecerant, *vel* pila ſurſum mittenda ſe exercuerant, & ſpecimen ediderant: ut ἀνὰ ἰθὺν ſit καθ' ὁρμὴν, vel & quaſi ἄνω ἰθύοντες, ſurſum ſe tollentes, *coll.* 375. 376. da ſie ſich in die Höhe richteten. Sed multi antiquorum volunt *h. l.* conjunctim & adverbialiter legi, ἀνιθὺν, ut huic adverbio inſit τὸ ἄνω ἰθύειν, *i. e.* ἄνω ὁρμᾶν, ἀνορμῶντες γὰρ ἥλλοντο: ut τὸ ἀνιθὺν oppoſitum ſit τῷ, ἐπὶ χθονὶ ὀρχεῖσθαι, 378. οὕνεκα ἄριστοι πάντων ἐπ' ἰθὺν ἐστὲ, μάχεσθαί τε φρονέειν τε, quia præſtantiſſimi eſtis ad omne inceptum, & ad pugnandum & ad conſulendum, *Il.* Ζ. 79. οἷσι μάλιστα πεποίθεα πᾶσιν ἐπ' ἰθὺν, quibus potiſſimum confidebam ad omnem conatum,

i. e.

i. e. ἐπὶ πᾶσαν ὀρμὴν πράξεως, wann was muthig zu unternehmen war, *Od.* Δ. 434.

v. 378.

Ὠρχείσθην δὴ ἔπειτα ποτὶ χθονὶ, Saltabant deinde in terra.

v. 379.

ταρφέ' (*pro* ταρφέα) ἀμειβομένω, Frequenter alternantes ambo, ἀνὰ μέρος πυκνῶς, sie wechselten oft im tanzen einer um den andern, ein jeder tanzte solo. στρέφεται ταρφέα, crebro convertit se, *Il.* M. 47. ταρφέ' ἐπαΐσσει, irruit in eum crebro & celeriter repetitis vicibus, *Il.* X. 142.

Ἐπιληκέω, adplaudo sono inarticulato. κοῦροι δ' ἐπελήκεον ἄλλοι, *i. e.* ἐπεκρότουν ταῖς χερσί. ex ἐπὶ & λακέω, & ληκέω, sonum inarticulatum edo, crepito, crepo.

v. 380.

Κόμπος, ου, ὁ, sonus, qui cædendo aut tundendo redditur. a κόπω, vel κόπτω, interserto μ, ut sonus eo liquidius imitando exprimatur. propr. dicitur, quando aper ad saxa vel duras arbores acuit dentes: deinde de quovis sono ex percussione orto.

Πολὺς δ' ὑπὸ κόμπος ὀρώρει, (*pro* ὑπορώρει,) *i. e.* δοῦπος, & quidem *h. l.* ἦχός τις ὀρχηστικὸς, quando in saltatione terra pulsatur, ut resonet crassum quid. κόμπος ὀδόντων, *i. e.* ὁ ποιὸς ἦχος τῶν σιαγόνων τοῦ ἀγρίου συὸς, ὅτε θυμούμενος ἀφρίζει τε καὶ τοιοῦτον ἦχον ἀποτελεῖ, wann das wilde Schwein brauset, und laut aber kurz schniebet, *Il.* Λ. 417. M. 149.

v. 382.

Ἀλκίνοε κρεῖον, Alcinoe rex.

Ἀριδείκετος, a δείκω, figo, pono: & partic. intens. insepar. ἀρι, valde, maxime. ad quem valde se referunt & in quem se defigunt homines: freti vel prudentia vel potentia ejus. ad quem maxime convertunt ora. πρὸς ὃν οἱ ἐντυγχάνοντες ἀπερείδονται, (ab ἐρείδω,) διὰ τὸ ἀξίωμα. clarissimus, præstantissimus, quo nituntur maxime alii ob dignitatem ejus summam. Κόων, ἀριδείκετος ἀνδρῶν, illustrissimus, *Il.* Λ. 248.

v. 383.

Ἠ μὲν ἀπείλησας, βητάρμονας εἶναι ἀρίστους, Sane quidem gloriabaris, pollicitus es, tripudiatores esse optimos.

Vous

Vous m'aviez bien promis, que vous me feriez voir les plus habiles danſeurs qui ſoient ſur la terre.] Le Grec dit : *Vous m'aviez menacé*, ἀπείλησας. Les Grecs ont dit *menacer* pour *promettre*. Et les Latins les ont imitez : c'eſt ainſi qu'*Horace* a dit : *multa & præclara minantem*. DAC. Conf. REITZ. *de Ambiguis, Mediis & Contrariis, p.* 362.

Βητάρμων, vide ſupra ad *v.* 250.

v. 384

Ἦ δ' ἄρ' ἑτοῖμα τέτυκτο, Certe effecto data ſunt ea, quæ dicebas : certe igitur parata & manifeſta præbita ſunt ea, quæ promiſeras.

Σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα, verba Ulyſſis ad Alcinoum, admirantis ſaltatores eximios. ita *Od.* Ζ. 161. inquit Ulyſſes ſupplex ad Nauſicaam, laudans formam ejus admirabilem ; & eſt *idem quod* ἄγαμαι, τέθηπα, *coll.* 166. 168.

v. 385.

Ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο, vide ſupra ad *v.* 4.

v. 386.

Φιλήρετμος, *v.* 96. *huj. Libri.*

v. 389.

Οἱ δῶμεν ξεινήϊον, hic ſingularis notat diſtributive, ut notet dona a ſingulis proceribus danda, *coll.* 390 - 395. ξεινήϊον, *Od.* Δ. 33.

Ὡς ἐπιεικὲς, uti conveniens eſt, & quo contentus eſſe poteſt.

v. 390.

Δώδεκα γὰρ κατὰ δῆμον ἀριπρεπέες βασιλῆες, Duodecim enim in populo præclari principes, ſub uno rege. Vide ſupra ad *v.* 176.

v. 391.

Ἀρχοὶ κραίνουσι, Principes ſummam habent auctoritatem, & imperant populo. Deſcribitur hîc res publica Phæacum, quæ habebat duodecim principes, & unum ſupremum regem.

v. 392.

Ἐυπλυνὴς, έος, ὁ, ἡ, bene lotus. Φᾶρος ἐϋπλυνὲς, pallium bene lotum.

v. 393.

Χρυσοῖο τάλαντον ἐνείκατε τιμήεντος, quisque adferte auri pretioſi

pretiosi pondo, *coll.* 440. 430. 431. ubi talentum non videtur magnum; nam talentis duodecim principum æquivalet unum aureum poculum Alcinoi regis.

v. 394.

'Αολλέες, denſe congregati, valde frequentes, verſammelt, beyſammen.

v. 395.

'Επὶ δόρπον ἴῃ, ad cœnam eat.

v. 396.

'Ε αὐτὸν ἀρεσσάσθω ἐπέεσσι καὶ δώρῳ, in gratiam redeat cum eo verbis Et dono, er mag ihn ſich begütigen, ſich mit ihm vertragen, ſich mit ihm ausſöhnen. *coll* 402. 415 Conſtruitur ergo cum accuſ perſonæ, & ablativo rei. ἀψ ἐθέλω ἀρέσαι, rurſus volo placare eum, & me amicum ei præbere, *Il.* T. 138. ταῦτα δ' ὄπισθεν ἀρεσσόμεθα, εἴ τι κακὸν νῦν εἴρηται, iſta quod attinet autem, in poſterum amice nos inter nos componemus, ſi quæ deterius nunc dicta ſunt a me, wir wollen uns künftig vertragen, *Il.* Δ. 362. δαιτί σε ἀρεσάσθω, epulo te amice excipiat & placet: conjungat te ſibi convivio, *Il.* T. 179.

v. 397.

'Επεὶ ὔτι ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπεν, quoniam nequaquam decenter locutus eſt.

v. 398.

'Οι δ' ἄρα πάντες ἐπῄνεον, ἠδ' ἐκέλευον, illi autem omnes aſſentiebant, & hortabantur, ut ſic faceret. ſic *Od.* H. 226.

v. 399.

'Αρ] *Proinde.*

Δῶρα δ' — οἰσέμεναι πρόεσαν κήρυκα ἕκαςος, Miſerunt, ablegarunt quiſque præconem, ut adferret dona.

v. 402.

Τοιγὰρ ἐγὼ τὸν ξεῖνον ἀρέσσομαι, Placabo igitnr hoſpitem.

v. 403.

Δώσω οἱ τόδ' ἄορ παγχάλκεον, Dabo ei hunc enſem totum ex ferro. ἄορ, *Il.* K. 484. παγχάλκεος, *Il.* T. 102.

'Ωι ἔπι κώπη 'Αργυρέη, cui eſt capulus Argenteus, ein ſilbernes Gefäß. Κωπη, *Il.* A. 219.

v. 404.

Κολεὸς, *Il.* A. 194.

Νεόπρι-

Νεόπριστος, ου, ὁ, ἡ, recens ſectus & politus. κολεὸν δὲ νεοπρίστου ἐλέφαντος, vagina e recens ſecto ebore facta: nam ad enſes elegantiorum hominum tales erant vaginæ. ex νέον & πριστὸς, ἡ, ὸν, ſectus, fiſſus: ſectus ſerra.

Ἐλέφας, *Od.* Δ. 72.

v. 405.

Κολεὸν δὲ νεοπρίστου ἐλέφαντος Ἀμφιδεδίνηται ἄορ, vagina recens ſecto ebore ornata circumpoſita eſt gladio, *vel* circumdat gladium. ᾧ πέρι χεῦμα κασσιτέρου ἀμφιδεδίνηται, circumpoſitum eſt, κύκλῳ περιθέει, *Il.* Ψ. 562.

Πολέος δέ οἱ ἄξιον ἔσται, *ſc.* τὸ ἄορ, hic ei multo pretio erit. πολέος δέ οἱ ἄξιος ἔσται, *ſc.* ὁ θώρηξ, *i. e.* πολύτιμος ἔσται, von vielem Werthe, *Il.* Ψ. 562. λέβητα βοὸς ἄξιον, qui ejusdem pretii eſt cum bove pingui, *ibid.* 885.

v. 406.

Ξίφος ἀργυρόηλον, Vide ſupra ad *v.* 65.

v. 408.

Χαῖρε, πάτερ ὦ ξεῖνε, ſic loquitur placans hoſpitem nonnihil læſum; & reſpondet placatus hoſpes, *v.* 413. Καὶ σὺ, φίλος, μάλα χαῖρε, Θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν, ubi poſterior phraſis eſt explicatio prioris.

Ἔπος δ' εἴπερ τι βέβακται Δεινὸν, ſi verbum durius dictum eſt & effutitum temere.

v. 409.

Ἄφαρ τὸ (ἔπος) φέροιεν ἀναρπάξασαι ἄελλαι, ſtatim venti abripientes auferant illud verbum, *i. e.* obliviſcere illius.

v. 413.

Φίλος, amice.

Θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν, Dii vero tibi dent opes ſat amplas, ne unquam egeas aliquo bono. Vide ad *Od.* Η. 148.

v. 414.

Μηδέ τί τοι ξίφεός γε ποθὴ μετόπισθε γένοιτο Τούτου,] *Euſtathius* hoc ita accipit, ac ſi optet Ulyſſes, *Sibi* nunquam, ut enſe utatur, opes fore. — Verum, ut vim voculæ τοι omittamus, cum voce ποθὴ parum apte congruit hæc interpretatio. Et præterea non erat Ulyſſes hoc in loco *ſibi*, ſed *Euryalo* bene optaturus. Sententiam recte (ut opinor) explicat *Spondanus:* „Utinam te Deus ſic felici-

tet

„tet & fortunet, ut nunquam hujus ensis, quo me do-
„nas, penuria labores. „ CLARK.

v. 415.

'Αρεσσάμενος ἐπέεσσιν, ubi placasses verbis.

v. 418.

'Ες 'Αλκινόοιο, in *domum* Alcinoi.

v. 424.

Φέρε χηλὸν ἀριπρεπέ', ἥτις ἀρίστη, adfer arcam pulcerrimam, quæ optima: ad vestes in ea servandas. *coll.* 438. ubi & alia dona induntur ei arcæ satis capaci.

Χηλὸς, *Od.* B. 339. ἀριπρεπής, supra *v.* 390.

v. 425.

Φᾶρος ἐΰπλυνὲς, supra *v.* 392.

v. 426.

'Αμφὶ δέ οἱ πυρὶ χαλκὸν ἰήνατε, θέρμετε δ' ὕδωρ, Et ei ad ignem ahenum calefacite, & calefacite aquam, machet einen Kessel warm beym Feuer, *i. e.* setzet einen Kessel aufs Feuer.

v. 427.

"Οφρα λοεσσάμενος, auf daß er, wann er sich gebadet hat, —

v. 429.

Δαιτί τε τέρπηται, Convivioque oblectet se.

Καὶ ἀοιδῆς ὕμνον ἀκούων, & audiens cantum.

"Υμνος, ου, ὁ, cantus, maxime laudatorius, quo nomen alicujus celebratur, & sæpe cum laude appellatur. nam est ab ὄνομα, per Syncopen & mutationem τοῦ ο Æolicam. Hinc est verbum ὑμνεῖν, quod non solum de laude ponitur, sed & sæpe καὶ ἀντίφρασιν notat ὑβρίζειν, βλασφημεῖν, κακολογεῖν, decantare, wovon singen und sagen, in bono & malo sensu

v. 430.

Καί οἱ ἐγὼ τόδ' ἄλεισον ἐμὸν περικαλλὲς ὀπάσσω, Atque ei ego hoc poculum meum perpulchrum dono dabo: ut id secum ferat in patriam suam.

v. 431.

"Οφρ' ἐμέθεν μεμνημένος ἤματα πάντα Σπένδῃ ἐνὶ μεγάρῳ Διί τ', — Vides hic duplicem respectum donationis, in memoriam, & in usum sacrum. & *b. l.* datur loco talenti, quod

quod ſinguli principes conferebant: ergo pretioſum, ob materiam & artem.

v. 435.

Λοετροχόον τρίποδα, tripodem aëneum, in quo aqua ad lavandum calefit, & ex eo effunditur deinde. *Il.* Σ. 346.

v. 437.

Γάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἄμφεπε, θέρμετο δ' ὕδωρ, *Il.* Σ. 348.

v. 439.

Κάλλιμα δῶρα, egregie pulchra dona, *Od.* Δ. 130.

v. 443.

Αὐτὸς νῦν ἴδε πῶμα, (*ſc.* χηλοῦ,) Ipſe nunc vide operculum (*ſc.* ciſtæ, arcæ.) *Il.* Π. 221. πώμασιν ἄρσον ἅπαντας ἀμφιφορεῖς, operculis apte operi & occlude omnes amphoras, *Od.* Β. 353.

Θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἴηλον, *pro* ἐπίηλον, ſtatim vero vinculum injice, immitte. *coll.* 447. Nam antiquum erat καταστφαλίζεσθαι δεσμοῖς, vinculis & loris firmare & cuſtodire januas & opercula ciſtarum: nam ἡ κλεὶς, ſignificatu recentiorum, eſt εὕρημα Λακώνων. πειρήσω, ὥσκε ὕμμι (ὑμῖν) κακὰς ἐπὶ κῆρας ἰήλω, ut vobis malum exitium immittam, *Od.* Β. 316.

v. 444.

Μήτις τοι καθ' ὁδὸν δηλήσεται, Ne quis tibi in itinere auferat ea, *vel* damnum inferat.

v. 447.

Ἐπήρτυε πῶμα, operculum ſuperpoſuit apte: de ciſta; ἀραρότως ἐπέθηκε. ἐπὶ γὰρ Ζεὺς ἤρτυε πῆμα κακοῖο, *pro* ἐπήρτυε, Jupiter enim nobis injungere parabat damnum ex malo noſtro conſilio, *Od.* Γ. 152.

Θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἴηλε, *pro* ἐπίηλε.

v. 448.

Ὅν (δεσμὸν) ποτέ μιν δέδαε φρεσὶ πότνια Κίρκη, quem (nodum) olim eum docuit ingenio veneranda Circe, *i. e* docuit eum, docta ipſa animo, ut ipſa ſit δαίφρων, quæ ſibi intelligit & aliis præcipit bene, & eam ob cauſam quoque veneranda: hinc τῷ ποικιλόφρονι Ὀδυσσεῖ fit διδάσκαλος ποικίλου δεσμοῦ. Ceterum hoc præt. Med. eſt in uſu Activo & Paſſivo, pro ἐδίδαξεν & ἐδιδάχθη, prout

contextus postulat.] *Barnesius*, vulgatas versiones secutus, reddit : *Docuerat ingenio veneranda Circe.* Verum cum φρεσὶ πότνια sit phrasis prorsus inusitata, vocem φρεσὶ ad præcedentem εἰδυῖα potius referendam crediderim, ut sit sententia : *Quo ei animum instruxerat veneranda Circe.* CLARK.

v. 449.

Αὐτόδιον, *adv.* e vestigio, extemplo, stehendes Fusses, παραχρῆμα. quasi ἐξ αὐτῆς ὁδοῦ, οὐκ ἀλλαχοῦ πυ, χωρισθέντα. & est scriptio Jonica, pro αὐθόδιον, ab ὁδὸς & αὐτὸς compositum.

Αὐτόδιον δ' ἄρα μιν ταμίη λούσασθαι ἄνωγεν, Deinceps statim proma jussit eum lavari.

v. 450.

Ἐς ῥ' ἀσάμινθον βάνθ', *pro* βάντα, In balneum ingressum.

Ἀσπασίως, *Od.* Δ. 523.

v. 451.

Θερμὰ λοέτρ' ἀσπασίως ἴδε θυμῷ, Calida lavacra libenter vidit animo Ulysses : nam ea utilissima defatigatis. Vide supra ad *v.* 249.

Ἐπεὶ οὔτι κομιζόμενός γ' ἐθάμιζεν, quoniam non frequenter bene curatus erat : κομιζόμενος, *i. e.* κομιδὴν ἔχων καὶ ἐπιμέλειαν. θαμίζων, supra *v.* 161.

v. 452.

Ἠΰκομος, *Calypsus* Epith.

v. 453.

Τόφρα δέ οἱ κομιδή γε, Θεῷ ὡς, ἔμπεδος ἦεν, Tamdiu enim (*sc.* quamdiu apud Calypso fuerat) bona sane curatio ei, sicut Deo, *i. e.* felicitate plenissima, præsto & perpetua fuerat. Vide supra ad *v.* 232.

v. 456.

Οἰνοποτὴρ, ῆρος, ὁ, vini potor.

Ἄνδρας μετὰ οἰνοποτῆρας Ἤϊε, ad magnates, qui sedebant ad vinum, Ibat.

Ναυσικάα, Θεῶν ἄπο κάλλος ἔχουσα, Vide supra ad *Od.* Z. 18.

v. 458.

Στῆ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο, Stetit *vel* Constitit

ſtitit ad poſtem conclavis firmiter facti. ita *Od.* Α. 333. ſie ſtellete ſich an die Thür-Pfoſte des wohl gebauten Saals: ut ergo a parte ſuperiori dicatur totum conclave illud.

v. 461.

Χαῖρε, ξεῖν᾽, inquit ſalutans filia principalis hoſpitem domi verſantem obviumque ſibi.

Ἵνα καὶ ποτ᾽ ἐὼν ἐν πατρίδι γαίῃ Μνήσῃ ἐμεῖ᾽, (ἐμεῖο,) ut & aliquando in tua patria Recorderis mei.

v. 462.

Ὅτι μοι πρώτῃ ζωάγρι᾽ ὀφέλλεις, quod mihi primæ debes præmium pro recollecta tibi vita: inquit Nauſicaa ad Ulyſſem, ἀνθ᾽ ὧ σὲ ζωὴν ἀγρεῦσα, *i. e.* ἀθρoῖσαι πεποίηκα. Ergo iſtud ζωάγριον differt ab eo, ſi quis in prælio vel bello vivus captus erat. *coll.* 468. σύ με ἐβιώσαο, *i. e.* ζῆν πεποίηκας, ἐζώγρησας. Θέτι ζωάγρια τίνειν, Thetidi pendere pretia pro conſervata mihi olim ab ea vita: inquit Vulcanus, *Il.* Σ. 407.

v. 465.

Οὕτω νῦν Ζεὺς θείη, Sic nunc Jupiter det.

Ἐρίγδουπος, Epith. *Jovis*, tonantis in nubibus, *Il.* Ε. 672.

v. 467.

Κἀκεῖθι, & ibi.

Τῷ κέν τοι κἀκεῖθι, Θεῷ ὡς, ἐυχετοῴμην, *pro* ἐυχετάοίμην, Tibi etiam ibi, ut Numini alicui, gratias acturus eſſem.

v. 468.

Σὺ γάρ μ᾽ ἐβιώσαο, κούρη, tu enim me vivum conſervaſti, o puella. aor. 1. ind. Med. ζῆν με πεποίηκας. ἄλλος μὲν ἀποφθίσθω, ἄλλος δὲ βιώτω, alius pereat, & alius vitam retineat, *Dor.* pro βιούτω, præſ. imperat. Act. *Il.* Θ. 429.

v. 470.

Οἱ δ᾽ ἤδη μοίρας τ᾽ ἔνεμον, Hi vero jam portiones dividebant. *coll.* 475. *ſqq.* ubi de portione ſua mittit alteri partem: nam apud antiquos cuique apponebatur ſua portio ſatis magna, & confer Hiſtoriam Joſephi, epulantis cum fratribus, in *Geneſi*, *XLIII:* 34.

Κερόωντό τε οἶνον, *pro* ἐκερῶντο, infundebantque vinum.

v. 471.

Ἐρίηρον ἀοιδὸν, ſupra v. 62.

v. 472.

Λαοῖσι τετιμένον, a populo æstimatum magno.

v. 473.

Μέσσῳ δαιτυμόνων, v. 66.] in conspectu convivarum: separatim enim sedebat, non ad mensam eandem inter convivas. Hærent interdum homines in hoc modo loquendi. ERN.

v. 475.

Ἀποπροταμὼν, deseco partem. νώτου ἀποπροταμὼν, de tergo abscindens partem

Ἐπὶ δὲ πλεῖον ἐλέλειπτο — ὑὸς, major pars autem restabat — suis, er schnitt ein Stück vom Schwein-Zimmer ab, so daß doch der gröste Theil davon für ihn selbst übrig blieb: nam cuique convivæ ponebatur sua portio satis magna; & moris erat, de parte sua largiri aliis.

v. 476.

Ἀργιόδοντος ὑὸς, supra v. 60.

Θαλερὴ δ' ἦν ἀμφὶς ἀλοιφὴ, florida & jucunda autem erat circa carnem illam suillam pinguedo: nam animalia pinguia sunt florentia quasi: macra autem similia sunt pereuntibus. Θαλερὸς γάμος, Od. Z. 66. ἀλοιφὴ, ibid. 220.

v. 477.

Τῆ, accipe.

v. 478.

Καί μιν προσπτύξομαι, & amicitiam meam ei testabor, φιλοφρονήσομαι καὶ φιλοτιμήσομαι, coll. 480. ich will ihn umarmen gleichsam. ἐπεὶ προσπτύξατο μύθῳ, postquam te allocutus est, Od. Δ. 647. notat φιλικὴν πρόσπτυξιν, wann man sich freundlich an einen machet, und ihn anspricht.

v. 479.

Ἐπιχθόνιος, Od. A. 167.

v. 480.

Ἔμμορος, ε, ὁ, ἡ, qui in parte rei est, qui partem una habet: & opponitur τῷ ἄμμορῳ, in prima notione. particeps.

v. 481.

Οἴμας Μοῦσ' ἐδίδαξε, i. e. τὰς ᾠδὰς, Cantus & narrationes poëticas Musa docuit eos. οἴμη, supra v. 74.

Φῦλον ἀοιδῶν, cantores. Vide ad Od. H. 307.

V. 479 —

v. 479 — 481.

Πᾶσι γὰρ ἀνθρώποισιν ἐπιχθονίοισιν ἀοιδοὶ
Τιμῆς ἔμμοροί εἰσι καὶ αἰδοῦς, οὕνεκ' ἄρα σφέας
Οἴμας Μοῦσ' ἐδίδαξε· φίλησε δὲ φῦλον ἀοιδῶν.
Omnibus enim hominibus in terra versantibus cantores
Honore & reverentia excipiuntur : eo quod ipsos
Cantus Musa docuit : amavitque genus cantorum.

v. 487.

Ἔξοχα δή σε βροτῶν αἰνίζομ' ἁπάντων, supra mortales te laudo omnes. πέρι δή σε βροτῶν αἰνίζομαι ἁπάντων, *Il.* N. 374.

v. 489.

Λίην γὰρ κατὰ κόσμον Ἀχαιῶν οἶτον ἀείδεις, Valde enim scite & luculenter, valde accurate, *seu* ordine τὴν κακοπάθειαν Græcorum canis : per addita istud triste fatum explicatur.

v. 491.

Αὐτὸς παρεὼν, ipse præsens eis, & videns oculis tuis.
Ἄλλου ἀκούσας, ab alio audiens.

v. 492.

Ἀλλ' ἄγε δὴ μετάβηθι, Verum age, transi ad aliud argumentum.
Ἵππου κόσμον ἄεισον Δουρατέου, cane ordinationem & instructionem & exornationem equi lignei, τὴν ἔγκοσμον ἐπίνοιαν καὶ μέθοδον, καὶ τὴν ἔνδον αὐτοῦ ἡρωϊκὴν διάταξιν καὶ στρατηγικήν.

v. 493.

Δουράτεος, έα, εον, ligneus, ex trabibus compactus. Dicitur & δούρειος.
Σὺν Ἀθήνῃ,] τελέσει, σὺν φρονήσει. *Eustath.*

v. 494.

Ἀκρόπολις, ιος, ἡ, arx, superior & munitior pars urbis in eminenti clivo.
Δόλον, *i. e.* equum illum ligneum.

v. 495

Ἀνδρῶν ἐμπλήσας, Viris complens : nam capacissima erat illius equi alvus.
Οἳ Ἴλιον ἐξαλάπαξαν, qui Ilium diripuerunt.

v. 496.

Κατὰ μοῖραν κατέλεξας, ordine recensueris. Vide supra ad *v.* 489.

v. 497.

Αὐτίκ' ἐγὼ πᾶσιν] Αὐτίκα h. l. non *statim* esse videtur, sed *tum vicissim*, seu *contra*. Hoc sensu, vulgo parum noto, passim αὐτίκα est inprimis apud *Aratum*, ut *v.* 861. Conf. 1056 57. Sic etiam accipi potest in αὐτίκ' ἀμείβετο, ut K. 487. 503. ERN.

v. 498.

Ὡς ἄρα τοι πρόφρων θεὸς ὤπασε θέσπιν ἀοιδήν, Quod sane tibi benevolus Deus largitus sit divinam cantilenam: nam in Poëtis Deus esse putabatur. *Od.* A. 328. Φρεσὶ σύνθετο θέσπιν ἀοιδήν, ad animum revocabat cantum eximium.

v. 499.

Ὁρμηθεὶς (ὑπὸ) θεοῦ, *i. e.* κινηθεὶς ὑπὸ θεοῦ, a Deo actus & instinctus; nam est θεόσοφος, a Deo sapiens factus & institutus; non vero ex arte aliorum didicit hanc cantilenam: ipse eam composuit, non memoria cepit factam ab aliis.

Φαῖνε δ' ἀοιδήν, protulitque cantionem, er ließ ein Lied hören.

v. 500.

Ἔνθεν ἑλὼν, Inde sumens, *sc.* argumentum cantus sui, er nahm die Materie und den Inhalt davon. inde sumens materiam canendi.

Ἐΰσσελμος, ου, ὁ, ἡ, Epith. *navis:* bonis transtris instructus. per tropum, a parte ad totum; bene ædificata & instructa navis, *Od.* B. 390.

v. 501.

Ἐπὶ νηῶν βάντες ἀπέπλειον, Navibus conscensis abierunt ab loco, sie sind abgefahren. οἴκαδε ἀποπλείειν, *Il.* I. 418.

Πῦρ ἐν κλισίῃσι βαλόντες, *pro* ἐμβαλόντες, *i. e.* ἐμπρήσαντες, ignem incendentes.

v. 503.

Κεκαλυμμένοι ἵππῳ, absconditi in equo illo ligneo.

v. 504.

Αὐτοὶ γάρ μιν Τρῶες ἐς ἀκρόπολιν ἐρύσαντο, traxerant; & quidem

quidem διὰ μηχανῆς εἵλκυσαν, nam hanc ideam sæpe habet hoc verbum.

v. 505.

Τοὶ δ' ἄκριτα πόλλ' ἀγόρευον, *i. e.* ἐν οἷς ἐκ ἦν διακρῖναι, ὅιον ἦν τὸ κρεῖτlον ἐκ τῶν πολλῶν, confusa multa, non facile discernenda, quænam præstarent & optima factu essent. μῦθοι ἄκριτοι, *Il.* B. 796.

v. 506.

Τρίχα δὲ σφισιν ἥνδανε βελὴ, tres autem erant sententiæ in concilio, & singulæ placebant suis. sic δίχα δὲ σφισιν ἥνδανε βελὴ, *Od.* Γ. 150.

v. 507.

Διαlμῆξαι κοῖλον δόρυ, perforare & dissecare cavum lignum, *i. e.* equum illum ligneum, entzwey zu hauen.

Νηλέϊ χαλκῷ, sævo ferro, duris securibus.

v. 508.

Καlὰ πέlράων βαλέειν, *pro* καlαβαλεῖν, de saxis detrudere, de rupibus dejicere.

Ἐρύσανlας ἐπ' ἄκρας, si traxissent eum ad extremas oras clivi, *seu* in excelsas partes, ut inde præcipitarent eum equum ligneum.

v. 509.

Ἐάαν, *pro* ἐᾶν, relinquere, es übrig zu lassen, es unversehrt zu lassen.

Ἐάαν μέγ' ἄγαλμα Θεῶν θελκλήριον εἶναι, sinere hoc magnum delectabile Deorum, ut sit stupendum spectaculum. Θεῶν pertinet ad ἄγαλμα, ornatus & delectatio Deorum, θελκλήριον vero est absolute positum, ἐκςαlικὸν τῶν θεωμένων διὰ τὸ ἐπ' αὐlῷ θαῦμα, worüber die Anschauer erstaunen. nam hæc vox non simpliciter τὸ εὐφραῖνον apud antiquos notat, sed τὸ μεlὰ τινος θαύμαlος ἢ ἐκπλήξεως, &c. Ἄγαλμα, *Od.* Δ. 602. Θελκλήριον, *Od.* A. 337.] ἱλαςήριον, *Schol.*

v. 510.

Τῇ περ δὴ] *Qua utique demum sententia.* CLARK.

Τῇ περ δὴ καὶ ἔπειlα τελευlήσεσθαι ἔμελλεν, Hac (posterius memorata) ratione sane & deinde futurum erat, ut efficeretur destinatum: Hoc consilio *vel* hac sententia (ταύτῃ τῇ βελῇ) futurum etiam erat, ut denique ageretur.

v. 511.

Αἶσα γὰρ ἦν ἀπολέσθαι, Fatale enim erat perire : *car c'étoit l'ordre des Destinées que Troie perit.* DAC.] Nihil potest hominum prudentia, aut rectum consilium, ubi Deus aliud fieri statuit. SPOND.

Επην πολις αμφικαλύψῃ Δουράτεον μέγαν ἵππον, *i. e.* ἐντὸς περιέξει, quando urbs in se habebit ligneum equum. sic ἀμφεκάλυψέ με δόμος, *i. e.* περιέσχε καὶ ἐσκέπασέ με, *Od.* Δ. 618.

v. 512.

Ὅθ' εἵατο πάντες ἄριστοι, ubi latebant omnes fortissimi.

v. 513.

Τρώεσσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες, Trojanis cædem & mortem inferentes.

v. 514.

Ὡς ἄστυ διέπραθον υἷες Ἀχαιῶν, ut urbem everterint & exsciderint Achivi.

v. 515.

Ἱππόθεν ἐκχύμενοι, *pro* ἐκχεόμενοι, E ligneo illo equo effundentes se, *vel* qui ex equo ligneo copiose effundebantur & celeriter.

Εκπρολείπω, relinquo excedendo & egrediendo.

Κοῖλον λόχον ἐκπρολιπόντες, egredientes ex equo ligneo. sic τρὶς δὲ περίστειξας κοῖλον λόχον, *Od.* Δ. 277. ἀστείως sic vocat τὸν ἵππον δούρειον, equum illum ligneum, qui jam erat locus, ubi insidiæ latebant positæ.

v. 516.

Ἄλλῃ, alibi, aliàs.

Πόλιν κεραϊζέμεν αἰπήν, urbem perdere, *seu* incursare. κεραΐζε, *Il.* B. 861.

v. 517.

Αὐτὰρ Ὀδυσσῆα] Ceterorum Græcorum facta non commemorat, unius autem Ulyssis meminit, quod ita videlicet a Musa impelleretur, ut etiam *antea*; cum ejus contentionem cum Achille caneret. SPOND.

v. 519.

Κεῖθι δὴ αἰνότατον πόλεμον φάτο τολμήσαντα Νικῆσαι, Ibi dicebat se gravissimum prælium, gravissimam pugnam, (das saurëste Gefechte) sustinuisse & vicisse.

v. 520.

v. 520.

Νικῆσαι καὶ ἔπειτα, διὰ μεγάθυμον Ἀθήνην,] Ἔοικε γὰρ φρονῆσαι καλορθῶσαι καὶ τὴν τοιαύτην σὺν Μενελάῳ μάχην ὁ Ὀδυσσεύς. *Eusthath.*

v. 522.

Τήκετο Ὀδυσσεὺς, Tabescebat Ulysses. δηρὸν τηκόμενος, *Od.* E. 396.

Δάκρυ δ' ἔδευεν ὑπὸ βλεφάροισι παρειὰς, lacryma autem rigabat *seu* humectavit sub palpebris genas.

v. 523.

Ὡς δὲ γυνὴ κλαίῃσι] Vide **Hrn. Breitingers Abhandl. von Gleichn.** *p.* 86. *sqq.*

Ἀμφιπίπτω, circumcido, amplexor cupide.

Φίλον πόσιν ἀμφιπεσοῦσα, amplectens suum maritum, qui cecidit pugnando pro patria: & apte id dictum de mortuo.

v. 524.

Ὅς τε ἑῆς πρόσθεν πόλιος λαῶν τε πέσῃσιν, *i. e.* ἀποθάνῃ, qui pro civitate sua & populo suo ceciderit.

v. 525.

Ἄστεϊ καὶ τεκέεσσιν ἀμύνων νηλεὲς ἦμαρ, Ab urbe & liberis arcens interitum: cum Dat. personæ solo.

v. 526.

Ἡ μὲν τὸν θνήσκοντα καὶ ἀσπαίροντ' ἐσιδοῦσα, Hæc quidem illum morientem & palpitantem conspiciens: de uxore, vidente maritum pro patria cæsum. ἀσπαίρω, *Il.* Γ. 293.

v. 527.

Ἀμφ' αὐτῷ χυμένη, *pro* κεχυμένη, *i. e.* χυθεῖσα, notatur simul ἡ ὑγρότης, *i. e.* τρυφερότης σώματος, nam de fœmina pulchra sermo est, quæ circumfunditur alteri amplexu. ita *Il.* Τ. 284.

Λίγα κωκύει, *ibid.* λίγ' ἐκώκυε.

Οἱ δέ τ' ὄπισθεν κόπτοντες δούρεσσι μετάφρενον, ἠδὲ καὶ ὤμους, illi vero a tergo verberantes lignis *vel* ferientes hastis tergum & humeros, *sc.* mulieris ejus, & aliorum captivorum.

v. 529.

Εἴρερος, ου, ὁ, servitus, ἡ αἰχμαλωσία, δουλεία. Est ab εἴρω, necto, jungo: quia servus in sensu proprio est alligatus domino; & duplicatum est quasi verbum illud in

hoc nomine. nam ab εἴρειν, loqui, dicere; & ἐρᾶν, amare, deductum & compositum dicere nomen, quia servitus adimat etiam loquendi libertatem, & inferat desiderium loquendi libere: id nimis artificiosum videtur.

Ἐισανάγω, induco, ich führe hinein.

Εἴρερον εἰσανάγουσι, adducunt servitutem.

Πόνον τ' ἐχέμεν καὶ ὀϊζύν, laboremque ut habeat & miseriam.

v. 530.

Τῆς δ' ἐλεεινοτάτῳ ἄχεϊ φθινύθουσι παρειαὶ, Ejus autem genæ luctu maxime miserabili & misericordiæ pleno corrumpuntur. ἐλεεινὸς notat ergo eum, qui misericordiam aliorum movet, & qui ipse miseretur alterius.

v. 531.

Ὣς Ὀδυσεὺς ἐλεεινὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβεν, Sic Ulysses misericordiæ plenam lacrymam stillabat ex oculis, misescentem lacrymam: nam ἐλεεινὸς est &, ἐλέου μεστός, voll Mitleiden, mitleidig. Conf. LENNEP *Animadv. p.* 147.

v. 533.

Ἀλκίνοος δέ μιν οἶος ἐπεφράσατ', ἠδ' ἐνόησεν, ita supra *v.* 94.] Sic *antea* etiam solus lugentem Ulyssem observabat Alcinous: unde colligere est, remotos ab aliis eos fuisse, aut eminentiore loco, aut quod propter vicinitatem (ad latus enim Alcinoi consedisse Ulyssem puto) id facilius fuerit Alcinoo videre. SPOND.

v. 537.

Δημόδοκος δ' ἤδη] Cum ad exhilarandum hospitem celebraret hoc convivium Alcinous, videret autem e contrario, ad Musici cantilenas eum tristari, jubet Demodocum quiescere, ne videatur de industria & sponte hoc pati, ac ex luctu & dolore hospitis voluptatem capere. IDEM.

Σχεθέτω φόρμιγγα λίγειαν, cessare paullulum & silere faciat citharam sonoram.

v. 538.

Ὀυ γάρ πως πάντεσσι χαριζόμενος τάδ' ἀείδει, Nequaquam enim omnibus gratum faciens & placens eo cantu, canit ista.

v. 539.

v. 539.

Ἐξ ὅ δορπέομεν, Ex quo tempore cœnamus.

Ὤρορε δῖος ἀοιδὸς, cœpit divinus cantor: sic tamen, ut instinctus divinus in hoc cantore connotetur; ὡρμήθη Θεῦ.] Τὸ δὲ, ὤρορεν ἀοιδὸς, — δηλοῖ — τὸ, ὡρμήθη Θεῦ. ὃ πρὸ ὀλίγων ἐγράφη, [supra v. 73.] ἔνθα ἐμπνέεσθαι ὑπὸ Μούσης ὁ ἀοιδὸς ἐλέγετο. *Eustath.* Atqui vox ὤρορε proprie significat, *se ipse incitavit*; hoc est, *exorsus est.* Similiter v. 540. οὔπω παύσατ', *nunquam se ipse compescuit*; id est, *nunquam desiit.* CLARK.

v. 540.

Ἐκ τοῦδ' οὔπω παύσατ' ὀϊζυροῖο γόοιο Ὁ ξεῖνος, Ex hoc nunquam destitit ab ærumnoso luctu (vom kläglichen seufzen) Hospes.

v. 541.

Μάλα πού μιν ἄχος φρένας ἀμφιβέβηκεν, i. e. αὐτὸν καὶ τὰ φρένας, ἀμφικάλυψεν, valde eum dolor cinxit, velut nubes aliqua.

v. 543.

Ξεινοδόκος, supra v. 210.

v. 544.

Εἵνεκα — ξείνοιο τάδ' — τέτυκται, Ob hospitem hæc instituta sunt.

v. 545.

Φιλέοντες, benevoli & amorem testantes.

v. 547.

Ἐπιψαύω, superficiem contingo. & *intransitive*, sentio leviter, ich habe Gefühl und Empfindung gelinde. ἀνέρι, ὅς ὀλίγον περ ἐπιψαύει πραπίδεσσι, viro, qui vel paullulum & leviter contingit & degustare quasi potest res pectore suo & mente: ut Genitivus rei contingendæ & percipiendæ sit omissus, & est circumlocutio ἀνδρὸς φρονίμου.

v. 546. 547.

Ἀντὶ κασιγνήτου ξεῖνός θ' ἱκέτης τε τέτυκται
Ἀνέρι, ὅς ὀλίγον περ ἐπιψαύει πραπίδεσσι.
Loco fratris & hospes & supplex est
Viro, qui vel paullulum attingit rem sensu aliquo animi.

Quasi

Quafi dicat : Oportet nos hofpitis rationem habere non mediocrem, non quod fimpliciter hofpes fit, fed quia fub hac hofpitis appellatione latet majus amicitiæ vinculum, quam prima fronte exiftimari poffit. Ego enim in fratris loco eùm deputari ab omni cordato viro arbitror, qui fe ei hofpitem & fupplicem fecerit. SPOND.

v. 548.

Τῷ νῦν μηδὲ σὺ κεῦθε νοήματι κερδαλέοισιν, Ideo nunc neque tu cela ingenio vafro.

v. 549.

Ὅ, ττι κέ σ' εἴρωμαι, Quæ te interrogavero, Quodcunque te percontatus fuero.

Φάσθαι δέ σε κάλλιόν ἐστιν, nam proloqui te id melius eft.

v. 550.

Εἰπ' ὄνομ', ὅ, ττι σε κεῖθι κάλεον μήτηρ τε, πατήρ τε, Dic nomen, quo te illic vocabant materque, paterque.

v. 551.

Ἄλλοι θ', οἳ κατὰ ἄστυ, (*fcil. ναίουσι,*) καὶ οἳ περιναιετάουσι, Aliique, qui in urbe funt, & qui circa in agris habitant. notat & *intranfitive*, πόλεις, αἳ περιναιετάουσι, *Od.* Δ. 177.

v. 552.

Ἀνώνυμος, ου, ὁ, ἡ, fine nomine; fine celebratione nominis: ὁ μὴ ἔχων ὄνομα, *i. e.* κλῆσιν: deinde &, ἀκλεής, μὴ ὀνομαστός, cujus nomen non eft celebre.

v. 552 — 554.

Οὐ μὲν γάρ τις πάμπαν ἀνώνυμός ἐστ' ἀνθρώπων,
Οὐ κακός, οὐδὲ μὲν ἐσθλός, ἐπὴν τὰ πρῶτα γένηται,
Ἀλλ' ἐπὶ πᾶσι τίθενται, ἐπεί κε τέκωσι τοκῆες.

Etenim nemo omnino ne nomen quidem proprium habet,
quo vocetur,
Neque malus, neque bonus, fi femel natus fit,
Sed omnibus imponunt nomina, quam primum genuerunt
parentes.

Cela eft vrai en general, mais il peut y avoir quelque exception. Les Anciens ont marqué des Nations barbares où perfonne n'avoit de nom. DAC.

v. 556.

v. 556.

Ὄφρα σε τῇ πέμπωσι — νῆες, Ut te illuc deducant — naves.

Τιτυσκόμεναι φρεσὶ νῆες, naves, quæ dirigunt ſe & contendunt ad propoſitum locum mentibus propriis, quaſi rationales. τιτύσκομαι, *Il.* Γ. 80.

v. 557.

Κυβερνητὴρ, ῆρος, ὁ, *idem quod* κυβερνήτης, gubernator.

Οὐ γὰρ Φαιήκεσσι κυβερνητῆρες ἔασιν, quia omnes nautæ hanc artem percallent.

v. 558.

Οὐδέ τι πηδάλι' ἐστὶ, de navibus Phæacum, quod clavo & gubernatore non egeant.

v. 561.

Λαῖτμα τάχισθ' ἁλὸς ἐκπερόωσιν, naves noſtræ citiſſime pertranſeunt interſtitium magnum maris. Vide ad *Od.* H. 35.

v. 562.

Ἠέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμέναι, Caligine & nebula obtectæ: ne videantur.

Οὐδέ ποτέ σφιν Οὔτε τι πημανθῆναι ἔπι δέος, οὐδ' ἀπολέσθαι, nec unquam illis navibus Neque eſt ullus metus adfici calamitate aliqua, neque pereundi.

v. 563.

Πημαίνω, *Il.* Γ. 299.

v. 565.

Ὅς ἔφασκε Ποσειδάων' ἀγάσασθαι ἡμῖν, qui dicebat, Neptunum iraſci nobis. τὰ μέν που μέλλεν ἀγάσσεσθαι, hæc fere Deus ipſe nimia putaturus, & hinc non largiturus erat. *Od.* Δ. 181. niſi quod ibi meliores legunt ἀγάσασθαι, ut cum ἔμελλεν ſit, invidebat ſine dubio. ἀμφοτέροις ἀγάσσατο θυμὸς, utriusque animus indignatus eſt, *ibid.* 658.

v. 566.

Οὕνεκα πομποὶ ἀπήμονές εἰμεν ἁπάντων, quod deductores tuti & certi, *vel* innoxii ſumus omnium, qui ad nos caſu veniunt, & deportari noſtris navibus cupiunt. ἐμὲ προέηκε Νέστωρ τῷ ἅμα πομπὸν ἕπεσθαι, me proficiſci juſſit Neſtor, ut ſequerer hunc dux & comes viæ, *Od.* Δ. 162.

τοίη

τοίη γάρ σοι πομπὸς ἅμα ἕρχεται, tecum vadit tam bona comes, Minerva fcil. *ibid.* 826.
Ἀπήμων, Vide ad *Od.* H. 266.

v. 567.

Ἐυεργέα νῆα, bene compactam & conftructam navem. ἐυεργέων, *Od.* Δ. 695.

v. 568.

Ἐκ πομπῆς ἀνιῦσαν, Ex deductione revertentem, ἐπανερχομένην.
Ἐν ἠεροειδέϊ πόντῳ, in obfcuro ponto.

v. 569.

Ῥαισέμεναι, (ῥαίσειν,) *fcil.* Φαιήκων νῆα τὸν Ποσειδᾶνα, navem Phæacum fracturum effe Neptunum. Vide ad *Od.* Z. 325.
Μέγα δ' ἧμιν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψειν, ingentemque nobis montem urbi obducturum.

v. 570.

Τὰ δέ κεν Θεὸς ἢ τελέσειεν, ifta vero Deus aut fieri jubeat, vel perficiat.

v. 571.

Ἤ κ' ἀτέλεστ' εἴη, ὥς οἱ φίλον ἔπλετο θυμῷ, Aut nunquam fiant, vel & infecta fint, prout vifum eft ei. ὐχ ἁλίη ὁδὸς ἔσσεται ὐδὲ ἀτέλεστος, non fruftranea erit profectio, nec fine bono effectu, *Od.* B. 273. πῶς ἐθέλεις ἅλιον θεῖναι πόνον, ἠδὲ ἀτέλεστον ἱδρῶτα, quomodo vis facere irritum meum laborem, & nihil proficientem fudorem meum, *Il.* Δ. 26. ubi utrumque Epitheton notat idem.

v. 572.

Ἀτρεκέως κατάλεξον, vere narra, *Od.* Α. 169.

v. 573.

Ὅππη ἀπεπλάγχθης, Ubi jactatus fueris procul a fcopo tuo. πλάζει ἀπὸ πατρίδος αἴης, *pro* ἀποπλάζει, errabundum arcet a patria fua, *Od.* Α. 75. τῆλε δ' ἀπεπλάγχθη σάκεος δόρυ, longe excuffa eft a fcuto hafta, *Il.* X. 291. τρυφάλεια ἀποπλαγχθεῖσα χαμαὶ πέσε, galea excufa de capite, *Il.* N. 578.] Qui interrogant apud Homerum, folent

lent acervum quæſtionum cumulare, ut copioſius ſit interrogato reſpondendi argumentum. Id facit etiam *h. l.* Alcinous. *Tria* enim potiſſimum quærit ab Ulyſſe, ubi gentium erraverit: *deinde* quales ad populos pervenerit: *tertio* cur ad cantilenas Demodoci lacrymatus ſit. SPOND.

v. 574.

Πόλεις τ' εὖ ναιεταώσας, Vide ſupra ad *v.* 551.

v. 575.

Ὅσοι χαλεποί τε, καὶ ἄγριοι, οὐδὲ δίκαιοι, harte, und wilde, und ungeſittete. *Od.* Z. 120.

v. 576.

Φιλόξεινοι, καί σφιν νόος ἐςὶ θεουδής, *ibid.* 121.

v. 578.

Δαναῶν, ἠδ' Ἰλίου οἶτον ἀκούων, Danaorum, atque Ilii infortunium audiens.

v. 579.

Τὸν (οἶτον) δὲ θεοὶ μὲν τεῦξαν, Hoc fatum & exitum triſtem Dii quidem fecerunt.

Ἐπεκλώσαντο δ' ὄλεθρον Ἀνθρώποις, decreveruntque interitum Hominibus. Vide ad *Od.* Γ. 208.

v. 580.

Ἵνα ᾖσι καὶ ἐσσομένοισιν ἀοιδὴ, ut ſit & fiat celebratio futuris Poëtis eorumque auditoribus, *vel* ut eſſet poſteris quoque celebris narratio.

v. 581.

Ἤ τίς τοι καὶ πηὸς ἀπώλετο; An aliquis tibi etiam affinis periit? *coll.* 582. Ἐσθλὸς ἐών γαμβρὸς, ἢ πενθερὸς, qui eximius erat gener, aut ſocer. ubi duæ ſunt ſpecies τῶν πηῶν. Vides ergo, quemvis ex nuptiis propinquum voce πηὸς denotari. πηὸς, *Il.* Γ. 163.

v. 583.

Οἵ τε μάλιςα κήδιςοι τελέθουσι, μεθ' αἷμά τε καὶ γένος αὐτῶν, qui maxime curæ eſſe ſolent, *vel* qui maxime ſunt neceſſarii hominum poſt cognatos. ad αὐτῶν ſubintellige ἀνδρῶν.

Κήδιςοι,

Κήδιςος, η, ον, cariſſimus, curæ noſtræ commendatiſſimus, quem maxime curamus. *Superlat.* factus a τὸ κῆδος, cura.

Τελέθω, *Od.* H. 52.

v. 584.

Κεχαρισμένα εἰδὼς, grata ſciens. *i. e.* jucundo & grato convictu probatus. ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ, meo animo gratiſſime facte, *i. e.* φίλτατέ μοι, *Od.* Δ. 71. καὶ (ὅς) οἱ (αὐτῇ, τῇ Πηνελόπῃ) κεχαρισμένος ἔλθοι, & qui ei gratus veniret, *Od.* B. 54. *coll.* 114. nam pater non cogit filiam, ſed uterque conſentit in unum. ergo, ὅς ἂν τῇ Πηνελόπῃ χαρίεις δόξοι. ὧδέ δε ῥέζων κεχαρισμένα μοὶ θείης, ſic ſane faciens grata mihi feceris, τὰ πρὸς χάριν ποιήσοις, *Il.* Ω. 661.

v. 585. 586.

— ἐπεὶ ὐ μέν τι κασιγνήτοιο χερείων
Γίνεται, ὅς κεν, ἑταῖρος ἐὼν, πεπνυμένα εἰδῇ.
— quoniam nequaquam quidem fratre inferior
Eſt, qui, ſocius cum ſit, prudentia in animo foveat.

Car un ami, qui a ces bonnes qualitez, n'eſt ni moins aimable ni moins eſtimable qu'un frere.] Je ſuis charmée de voir qu'Homere, après avoir placé l'amitié dans le rang que la nature lui donne, la releve & l'egale au ſang même. DAC.

IN

IN I. ODYSSEÆ.

V. 2.

Vide ad *Od.* Θ. 382.

V. 4.

Θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδὴν, Diis ſimilis voce.

V. 5. 6.

Ου γὰρ ἔγωγέ τι φημὶ τέλος χαριέστερον εἶναι,
Η ὅταν ἐυφροσύνη μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα,

Non enim ego quidem cenſeo perfectionem gratiorem eſſe,
Quam cum lætitia mentis obtineat & regimen habeat per omnem populum.

inquit Ulyſſes, aſſentans Phæacum principibus voluptariis. ὥ τι τέλος, keine letzte Abſicht, und vollkommene Einrichtung, keine Stellung und Richtung des Lebens. nam ex mente Epicuri, τέλος τῶν περικλέων eſt ἡ ἡδονή, der letſte Zweck und Ziel.] Le terme Grec τέλος ſignifie proprement *la fin.* Et je croi que c'eſt de ce paſſage d'Homere que les Philoſophes ont pris leur mot τέλη, *fines*, dont ils ſe ſervent dans la Morale, pour dire le but auquel on rapporte toutes ſes penſées, toutes ſes actions, en un mot la fin où tout le monde tend & que tout le monde ſe propoſe. On connoit les beaux *Livres de Ciceron de Finibus.* DAC.

V. 7.

Δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματ' ἀκουάζωνται ἀοιδοῦ, Convivantesque per domum audiant Muſicum, aures præbeant Cantori. δαιτὸς ἀκουάζεσθον, vos ambo ad convivium vocamini: auditis vocantem ad convivium, *Il.* Δ. 343.

V. 8.

Παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι Σίτου καὶ κρειῶν, juxta autem oppletæ ſint menſæ Pane & carnibus.

V. 10.

Οινοχόος μέθυ ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων φορέῃσι, Pincerna vinum ex cratere hauriens afferat. οἰνοχόος, qui vinum infundit & miniſtrat, der Wein einſchenket. & in honeſtis conviviis is nunquam erat ſervus; ſed vel filius herilis

id munus obibat, vel οἱ κήρυκες, eo fungebantur, utpote ministri honesti Magnatum. πολλαί δεκάδες δευοίατο οἰνοχόυ, *Il.* B. 128. ubi dicit: si Græci ad Trojam dividerentur in decades, & quævis decas accipere deberet unum Trojanum ad vina ministranda; multæ decades non habituræ essent talem pocillatorem.

Καὶ ἐγχείῃ, (*Jon.* pro ἐγχέῃ,) δεπάεσσιν, & infundat poculis.

V. 11.

In conviviis prisci Græci non minimam beatitudinis partem posuerunt: quod infinitis locis demonstrat *Homerus*, peculiariter *initio hujus Libri*, ubi Ulysses apud Phæaces epulatus, nihil ait sibi pulcrius videri aut gratius, quam ad mensam vino ac dapibus onustam convivari:

Τῦτό τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἴδεται εἶναι,

Hoc mihi pulcherrimum in mente videtur esse.

FEITH. *L. III. C. IV. ab init.*

V. 12.

Σοὶ δ' ἐμὰ κήδεα θυμὸς ἐπετράπετο — Εἴρεσθ', Tibi vero animus tuus mandavit, ut quæreres labores meos. ἐπέτρεψε. *vel*, Tibi animus tuus ad id versus est, ut interrogares.

Ἐμὰ κήδεα — στονόεντα, meas ærumnas — luctuosas. βέλεα στονόεντα, tela tristia & morientium gemitus cientia, *Il.* Θ. 159. στονόεσσαν ἀοιδὴν, cantum lugubrem, *Il.* Ω. 721.

V. 13.

Ὄφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στοναχίζω, ut adhuc magis lugens ingemiscam.

V. 14.

Τί πρῶτον, τί δ' ἔπειτα, τί δ' ὑστάτιον καταλέξω; Quid primum, quid deinde, quid postremum, commemorem? tam multa sunt, ut nesciam fere, unde ordiri debeam. Ceterum est plena hæc phrasis; alibi in hac interrogatione omissum est τὸ ἔπειτα, quod intermedia notat inter primum & ultimum. ὑστάτιος, *Il.* O. 634. ὑστάτιόν περ, hac ultima saltem vice, dieß letzte mahl doch. Θ. 353.

V. 17.

Φυγὼν ὑπὸ νηλεὲς ἦμαρ, effugiens mortem.

V. 18.

v. 18.

Ὑμῖν ξεῖνος ἔω, Vobis ſane hoſpes ſim. pro quo communis uſus dicit ὦ, per contractionem nimirum.

Ἀπόπροθι δώματα ναίων, longe procul hinc habitans.

v. 19. 20.

Εἰμ' Ὀδυσεὺς Λαερτιάδης, ὃς πᾶσι δόλοισιν
Ἀνθρώποισι μέλω, καί μευ κλέος οὐρανὸν ἵκει.
Sum Ulyſſes Laertiades, qui ob omnigenas calliditates
Ab hominibus curioſe celebror, & fama de me undique
per orbem diſperſa eſt.

i. e. ἐν ἐπιμελείᾳ εἰμὶ, ὡς δόλοις ἐμπρέπων, στρατηγικοῖς καὶ ἄλλως ἀγαθοῖς, οἵπερ εἰς ὕλην τῇ Φρονήσει καθυποβέβληνται, qui doli ad materiam præſentem a prudentia ſuppeditati mihi ſunt, & ſuppeditari ſolent. Nam erat ſolertiſſimus vir, & præſentiſſimi ubique animi in inveniendo utilia ad rem præſentem. id ipſe ſibi conſcius, ex vero famam communem de ſe adfirmat: nam κλέος non eſt gloria ſimpliciter, ſed in genere fama & ſermo divulgatus. Maxime autem hoc verbum μέλω quaſi *impetſonaliter* in tertia perſona omnium temporum in uſu eſt, ut notet, curæ eſt, cum Dat. perſonæ, & nonnunquam ſine caſu rei, nonnunquam cum eo, eoque vel Nominativo vel Genitivo.

v. 20.

Καί μευ κλέος οὐρανὸν ἵκει, & fama de me eſt vulgatiſſima, Jedermann weiſst von mir. & id dicit Ulyſſes de ſe, ſimpliciter famam nominis ſui deſignans, qualem habent omnes magni bellatores & principes per orbem terrarum: fiunt notiſſimi nomine omnibus. Ergo *h. l.* nulla eſt jactantia, ſed rem narrat, ſicut eſt. Conf. KYPKE *ad Matth. XI.* 23. & PALAIR. *ad Luc. X.* 15. ἕως τοῦ οὐρανοῦ ὑψωθεῖσα.

v. 21.

Ναιετάω δ' Ἰθάκην εὐδείελον, Habito autem Ithacam bene conſpicuam & eminentem: nam inſula erat alta & montoſa. εὐδείελος, bene conſpicuus & eminens; clarus, illuſtris: in ſenſu vel phyſico, quo alta eminent: vel metaphorico. *pro* εὔδηλος, *&* εὐδέελος, *interſerto jota.* Vide etiam ad *Od.* Β. 167.

V. 22.

Νήριτον] ὄρος Ἰθάκης. *Schol.*

Ἐνοσίφυλλος, *& ob metrum* εἰνοσίφυλλος, folia quatiens & motitans. imo re vera est idem quod ἀνεμόεις, ubi ventus valide flat; ut in montibus solet. Vide etiam ad *Il.* Β. 632.

Ἀριπρεπὲς ὄρος, mons valde pulcer. Vide ad *Od.* Θ. 424.

Ἀμφὶ δὲ νῆσοι πολλαὶ ναιετάουσι, circum autem insulæ Multæ frequentantur incolis.

V. 23.

Νῆσοι μάλα σχεδὸν ἀλλήλῃσι, insulæ valde propinquæ inter se, prope invicem sunt, densæ.

V. 24.

Ὑλήεσσα Ζάκυνθος, sylvosa Zacynthus. ὑλήεις, *Od.* Α. 186.

V. 25.

Χθαμαλὸς, ἡ, ὸν, *Il.* Ν. 683.

Πανυπέρτατος, η, ον, omnium supremus, excellentissimus. ex πᾶς, & ὑπέρτατος, supremus.

Αὐτὴ δὲ χθαμαλὴ πανυπερτάτη εἰν ἁλὶ κεῖται Πρὸς ζόφον, Πανυπερτάτη ex mente *Strabonis* est, quæ maxime ad septentriones vergit, & quod per πρὸς ζόφον indicatur. χθαμαλὴ vero, quæ continenti terræ proxima est. nam id *h. l.* per *depressa & humilis* explicare, contra fidem esset Geographicam, & contra ipsum Poëtam, qui hanc insulam plenam montium & rupium indicat passim. Nisi velis dicere, πανυπερτάτη notare dignitatem regiam, quod ibi Ulysses sedem habeat, ex qua ceteræ illæ insulæ regantur: χθαμαλὴ vero sit Tropice positum, quasi inferior fertilitate ceteris illis insulis: quod tamen vix probabis.

V. 26.

Πρὸς ζόφον, de Ithaca, respectu aliarum adjacentium insularum; sita est in mari longe superior versus caliginem: & videri possit, esse hic *pro* πρὸς ἄρκτον, versus septentrionem, qui oppositus soli meridiano, concipi potest sedes tenebrarum: ἐσχάτη ὑπὲρ πάσας κεῖται πρὸς ἄρκτον. Sed quia nusquam alibi Poëta septentrionem vocat ζόφον, sed semper occidentem; considerandus est situs insulæ ex Geographo.

V. 27.

V. 27.

Τρηχεῖ', ἀλλ' ἀγαθὴ κουροτρόφος, Aspera, sed bona puerorum nutrix.

Κουροτρόφος, ου, ὁ, ἡ, qui juvenes alit & robustos facit. *Ithaca* dicitur κουροτρόφος, *i. e.* νέους ἀγαθοὺς φέρουσα. a κοῦρος, ὁ, juvenis; & τρέφω.

Οὔτι ἔγωγε Ἧς γαίης δύναμαι γλυκερώτερον ἄλλο ἰδέσθαι, nequaquam ego Hac terra possum dulcius quidquam aspicere.

V. 29.

Μ' αὐτόθ' ἔρυκε, me ibi detinuit.

V. 30.

Λιλαιομένη πόσιν εἶναι, quæ cupiebat, ut maritus sibi perpetuus esset. *Od.* Α. 15.

V. 31.

Ὣς δ' αὔτως, Similiter porro.

Κίρκη κατερήτυεν ἐν μεγάροισιν, Circe detinebat me domi suæ. λισσόμενοι κατερήτυόν με ἐν μεγάροισι, retinere studebant me, *Il.* Ι. 461.

V. 32.

Αἰαίη dicta *Circe*, ab urbe Colchidis ἡ Αἶα. Frater ejus erat rex Colchidis, ὁ Αἰήτης, ου, ab eadem urbe ita dictus. Dicebantur hi duo liberi Solis, vel quia βασιλικοὶ, vel quia ἐκφανεῖς præ aliis ejus temporis, vel & διὰ τὸ ἐν αὐτοῖς ἡλιῶδες τοῦ κάλλους.

Δολόεσσα Κίρκη, dolis plena Circe.

V. 34 — 36.

Ὣς οὐδὲν γλύκιον ἧς πατρίδος οὐδὲ τοκήων
Γίνεται, εἴπερ καί τις ἀπόπροθι πίονα οἶκον
Γαίῃ ἐν ἀλλοδαπῇ ναίει ἀπάνευθε τοκήων.
Adeo nihil dulcius sua patria neque parentibus
Est, etiamsi & quis procul divitem & fortunatam domum
Terra in aliena habitet seorsum a parentibus.]

„Patriam, qua nihil potest esse jucundius.„ *Cicero, Orat. post reditum in Senatu, sub initio.* „Cari sunt parentes, „cari liberi, propinqui, familiares; sed omnes omnium „caritates patria una complexa est.„ *Idem de Officiis, Lib. I.* §. 17. Nescio, qua natale solum dulcedine captos ducit. *Ovid. ex Ponto, Lib. I. Epist. III. v.* 35. CLARK.

v. 35.

'Απόπροθι, supra v. 18.

v. 36.

'Αλλοδαπὸς, *Od.* Θ. 211.

v. 37.

'Ει δ' ἄγε] Vis particulæ εἰ hoc in loco hujusmodi est: *Siquidem me casus meos narrare velis, age &c.* Vide ad *Il.* Ζ. 376. CLARK.

Πολυκηδὴς, έος, ὁ, ἡ, plenus ærumnarum & laborum. πολυκηδέα νόστον, reditum laboriosum & sollicitarum curarum plenum.

'Ενίσπω, conjunctivus hic est loco futuri: narrabo.

v. 38.

Νόστον, ὄν μοι Ζεὺς ἐφέηκεν, reditum, quem mihi Jupiter imposuit, zugeschicket hat, auferleget hat, ἐπεῖσίλαῖο: & est ex metaphora βέλους.

'Από Τροίηθεν ἰόντι, a Troja profecto. Τροίηθεν, *Od.* Γ. 257.

v. 39.

'Ιλιόθεν, *Il.* Ξ. 251.

'Ιλιόθεν με φέρων ἄνεμος Κικόνεσσι πέλασσεν, Ab Ilio me ferens ventus Ciconibus appulit. Vide ad *Od.* Η. 277.

Κίκονες, ων, οἱ, (metri causa correpti, *pro* Κίκωνες in prosa,) gens ampla Thraciæ; non procul ἀπὸ τῶν Μαρωνειτῶν, quorum urbs ἡ Μαρώνεια. Cicones auxilia tulerant Trojanis, *Il.* Β. 846. Ρ. 73. Hinc Ulysses eos in reditu suo pro hostibus habuit.

v. 40.

'Ισμαρος, ου, ἡ, urbs Ciconum in Thracia, ἐγγὺς Μαρωνείας, ad quam erat Μάρωνος ἡρῷον, καὶ λίμνη, ἡς τὸ ῥεῖθρον οδύσσειον καλεῖται. vide *Strabonem.* Hanc urbem rediens a Troja Ulysses subito adventu cepit, & diripuit, nam Thraces erant auxiliantes Trojanis; sed minus fausto successu.

"Ενθα δ' ἐγὼ πόλιν ἔπραθον, ibi ego urbem depopulatus sum & incendi.

"Ωλεσα δ' αὐτὺς, ipsosque interfeci.] αὐτοὶ eleganter *incolæ.* Vide ad *Il.* Α. 4. ERN.

Quæritur, jurene, an injuria, Ulysses invaserit Ciconas, ad quos ingruente procella appulit? Juste id eum facere

facere potuisse ajo ; nam in narratione copiarum utriusque partis *ad calcem secundi Libri Iliados* recensitarum inter alios duces, qui suppetias tulerunt Trojanis, habetur Euphemus Troezeni filius, qui præerat bellicosis Ciconibus. Jure ergo belli licuit Ulyssi adhuc hosti hostes aggredi, ac deprædari. RICC. *Diss. Hom. Tom. III. p.* 70.

v. 42.

Δασσάμεθ', ὡς μήτις μοι ἀτεμβόμενος κίοι ἴσης, (*scil.* μοίρας,) Divisimus, ne quis mihi abeat fraudatus æquali portione. Vide ad *Il.* Λ. 704.

v. 43.

Ἔνθ' — διερῷ ποδὶ φευγέμεν ἡμέας Ἠνώγεα, Ibi — celeri pede fugere nos Hortabar, *i. e.* ταχεῖ καὶ σπουδαίῳ ποδὶ: παραχρῆμα, stehendes Fusses. Vid. ad *Od.* Z. 201.

v. 44.

Ἠνώγεα, plusq. perf. Med. *Jonice*, pro ἠνώγειν.

Τοὶ δὲ μέγα νήπιοι οὐκ ἐπίθοντο, illi vero valde stulti non paruerunt.

v. 46.

Ἔσφαζον παρὰ θῖνα, καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς, Vide ad *Od.* Δ. 320.

v. 47.

Κίκονες Κικόνεσσι γεγώνευν, *Jon.* pro ἐγεγώνεον, Cicones Ciconibus clamabant, & clamore convocabant eos.

v. 48.

Οἱ σφισι γείτονες ἦσαν ἅμα πλέονες καὶ ἀρείους, Qui ipsis vicini erant simul plures & fortiores. ἀρείους *pro* ἀρείονες.

v. 49.

Ἤπειρον ναίοντες, Terram habitantes.

Ἐπιστάμενοι μὲν ἀφ' ἵππων Ἀνδράσι μάρνασθαι, periti quidem ex equis, ex curribus Cum viris pugnare,] Apud Homerum ἀφ' ἵππων μάρνασθαι (uti ex innumeris *Iliados* locis liquet) non *ex ipsis equis*, sed *e curribus pugnare* denotat. CLARK.

v. 50.

Καὶ ὅθι χρὴ πεζὸν ἐόντα, &, ubi opus erat, pedibus. singularis πεζὸν ἐόντα est pro plurali πεζοὺς ἐόντας.

v. 51.

Ἦλθον ἔπειθ', ὅσα φύλλα καὶ ἄνθεα γίνεται ὥρῃ, Venerunt

runt deinde, quot folia & flores nascuntur tempore anni pulcherrimo. de multitudine advenientium hostium. ὥρα κατ' ἐξοχὴν vocatur ἡ ἐαρινὴ, vernum tempus. ita *Il.* B. 468.] *Al.* ἦρος. CLARK. Ἦρος est glossa, explicans ὥρη. ὥρα unamquamque anni partem significat; res debet ostendere, quæ intelligenda sit. Folia autem & flores nascuntur verno tempore. ERN.

v. 52.

Ἠέριαι, Matutino tempore: prima luce nondum satis certa. περὶ ὄρθρον, ὀρθρινοί. *coll.* 56. ἠέριαι δ' ἄρα ταίγε (αἱ γέρανοι, grues,) κακὴν ἔριδα προφέρονται. *i. e.* πετόμεναι διὰ τοῦ ἀέρος, ἐξ ἀέρος φέρουσιν ἔριδα contra Pygmæos, *Il.* Γ. 7. ἠερίη δ' ἀνέβη μέγαν οὐρανὸν, *i. e.* ὀρθρινὴ, frühe morgens. *Il* A. 497.

Τότε δή ῥα κακὴ Διὸς αἶσα παρέστη Ἡμῖν αἰνομόροισιν, tunc sane adversum Jovis fatum accessit Ad nos infelices.

v. 53.

Αἰνόμορος, gravi fato pressus, miser, *Il.* X. 481.

v. 54.

Στησάμενοι, Stantes. *Il.* Σ. 533.] instructa acie. ERN. Ἐμάχοντο μάχην, *Il.* O. 414.

v. 55.

Βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγχείῃσιν, Feriebantque se invicem æreis hastis.

v. 56.

Ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν, Quamdiu quidem tempus matutinum *seu* antemeridianum erat.

Καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ, & crescebat sacer dies. ita *Il.* Θ. 66.

v. 57.

Τόφρα δ' ἀλεξάμενοι μένομεν, Tamdiu utique defendentes nos stabamus. ἀλεξόμεθα μένοντες, arceamus eum, & defendamus nos ab eo, firmiter stantes, *Il.* Λ. 348.

v. 58.

Ἦμος δ' ἠέλιος μετενίσσετο βουλυτόνδε, Cum vero sol transiret ad eum locum cœli, in quo est, cum boves solvi solent ab opere. *i. e.* μετῆλθε, ἐπορεύθη, & est circumscriptio vespertini temporis. ita *Il.* Π. 779.

v. 59.

Κίκονες κλῖναν δαμάσαντες Ἀχαιοὺς, Cicones frangebant

domitos

domitos Græcos, & inclinabant vires horum ad ſuccumbendum. Τρῶας ἔκλιναν Δαναοὶ, Græci profligabant *vel* ſuperabant Trojanos, ut hi fierent inferiores fortuna prælii, *Il.* E. 37.

v. 60. 61.

Ἓξ δ' ἀφ' ἑκάστης νηὸς ἐϋκνήμιδες ἑταῖροι
Ὤλοντ' · —

RICC. *Diſſ. Hom. Tom. III. p.* 70. 71. Refellam oportet antiquam *Zoili* cenſuram. Non enim dentes, cum edentulus eſſet, acuebat, ſed aut linguam vibrabat virulentam, aut meras, quemadmodum in hoc loco, garriebat nugas. Qui enim, *ajebat*, fieri potuit, ut de qualibet navi ſex æqualiter homines interirent, neque aliqua earum ſive plures, ſive pauciores, amitteret? Vah, *inquit*, diſtributionem ridicule æqualem! Verum, o hominum ſtultiſſime, cenſorumque lues! Non Homeri diſtributio, ſed tua cenſura ridicula eſt. Ulyſſes duodecim habuit naves, in pugna amiſit duos & ſeptuaginta ſociorum, adeo ut non quidem æqualis fuerit jactura ſingularum navium; ſed, ſi ſolidum numerum illum ſumas, & in ſingulas naves partiaris, ſex æqualiter in unaquaque deſideratos eſſe liquebit. Hæc Homeri mens, ſi aut potuiſſes, aut voluiſſes, imprudens atque imperite cenſor! intelligere.

v. 62.

Ἔνθεν δὲ προτέρω πλέομεν, Inde vero navigabamus ulterius.

Ἀκαχήμενοι ἦτορ, *i. e.* λυπούμενοι, διὰ τοὺς ὀλωλότας. & ſequitur: ἄσμενοι ἐκ θανάτοιο, ὅτι μὴ καὶ αὐτοὶ ἀπολώλαμεν.

v. 63.

Ἄσμενοι ἐκ θανάτοιο, Gratulantes nobis, quod non una perierimus. ἐμοὶ δέ κεν ἀσμένῳ εἴη, *i. e.* ἐμοὶ βουλομένῳ καὶ χαίροντι, eſſet id me lubente & gratulante, *Il.* Ξ. 108. Φύγεν ἄσμενος ἐκ θανάτοιο, fugit lætus ex morte, & gratulans ſibi, *Il.* Υ. 350.

v. 64.

Οὐδ' ἄρα] Non hic ſupervacaneum eſt iſtud ἄρα, ſed vim habet hujusmodi: *Neque, uti tam propere fugientibus fieri veriſimillimum erat*, —. Vel: *Neque impediit trepida*

H 5 *noſtra*

nostra fuga, quin, priusquam ulterius progrederemur, &c. CLARK

Οἰ προτέρω νῆες κίον, non ulterius ibant naves: sed Poëta non addit, in quam partem ire voluerint; occultat enim Geographiam suam, ut liberius possit fingere.

v. 65.

Πρίν τινα τῶν δειλῶν ἑτάρων τρὶς ἕκαστον ἀῦσαι, Priusquam quemque miserorum sociorum ter quisque vocasset.

v. 66.

Οἳ θάνον ἐν πεδίῳ Κικόνων ὕπο δηϊωθέντες, Qui occubuerant in campo a Ciconibus interfecti.

v. 65. 66.

In hoc facto Ciconum narrat Ulysses, se inde abeuntem *magna voce ter vocasse quemlibet sociorum, qui absumti fuerant.* Quod officium erga Deiphobi manes Æneas quoque executus esse dicitur apud *Virgilium: (Æneid. VI:* 505)

Tunc egomet tumulum Rhæteo in littore inanem
Constitui, & magna manes ter voce vocavi.

Cum deesset Ethnicis facultas tumulandi corpora suorum in externo solo extincta, partes suas implere censuerunt, ter manes eorum inclamando, perinde quasi testari vellent, sibi culpam non imputandam, quod non eos reducerent in patriam; se enim paratos esse, si subsequantur. Atque hunc quidem ritum præcipiebat religio, ne pietati in suos ullatenus defuisse viderentur. RICC. *Diss. Hom. Tom. III. pag.* 72. 73. add. POTT. *Tom. II. p.* 196.

v. 67.

Νηυσὶ δ' ἐπῶρσ' ἄνεμον Βορέην νεφεληγερέτα Ζεὺς Λαίλαπι θεσπεσίῃ, Navibus autem immisit ventum boream nubicogus Jupiter Cum procella ingenti. Vide KYPKE *Observ. S. ad Marc. IV :* 37. Καὶ γίνεται λαίλαψ ἀνέμου μεγάλη· τὰ δὲ κύματα ἐπέβαλεν εἰς τὸ πλοῖον.

v. 68. 69.

Λαίλαψ, *Il.* Δ. 278.

Λαίλαπι θεσπεσίῃ, σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψε
Γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον. ὀρώρει δ' οὐρανόθεν νύξ.

Vehementissimus & subito exsurgens ventus procellosus describitur, qui vela navium dilacerat, & ipsas vi summa

ma agit. per duos dies durabat hæc vis venti, rediens per vices. Vide ad *Od.* E. 293. 294.

v. 70.

Ἐπικάρσιος, ου, ὁ, ἡ, in caput, pronus. *item* præceps. eſt & fœmininum ἐπικαρσία. νῆες ἐφέροντο ἐπικάρσιαι, naves ferebantur vento præcipites quaſi & directo in anteriora capite. hic non eſt, πλάγιαι, obliquæ, ut quidam Interpretes reddunt; ſed eſt, ἐπὶ κεφαλὴν, διὰ τὴν, ἐκ τοῦ σφοδροῦ πνεύματος, τῶν ἱστίων πολλὴν ἔντασιν: videbantur ire velle in præceps, proris pronioribus factis, ſie wollten in den Grund ſegeln. eſt ergo idem quod ἐπὶ κάρ, quod & ἐπίκαρ ſcribitur.

v. 71.

Τριχθά τε καὶ τετραχθὰ διέσχισεν ἲς ἀνέμοιο (ἱστία.) Et in tres quatuorque partes diffidit vis venti (vela.) τριχθά τε καὶ τετραχθά διατρυφὲν, *Il.* Γ. 363. νεῦρα διεσχίσθη, *Il.* Π. 316.

v. 72.

Κάθεμεν, demiſimus. aor. 2. ind. Act. v. καθίημι, demitto. Alii legunt: κάτθεμεν, *pro* κατέθεμεν, depoſuimus, aor. 2. ind. Act. v. κατατίθημι, depono.

v. 73.

Αὐτὰς δ' ἐσσυμένως προερύσσαμεν ἠπειρόνδε, Ipſas vero (naves) ſubduximus ſtudioſe ad continentem. *vel potius*, produximus, truſimus porro ad littus remigando. ἐσσυμένως, *Il.* Γ. 85. νῆα προέρυσσεν ἅλαδε, deduxit ex ſtatione navem in mare, *Il.* A. 308.

v. 74.

Συνεχὲς αἰεὶ Κείμεθ', continenter ſemper Jacebamus. Ζεὺς ὗε συνεχὲς, Jupiter pluebat continenter, es regnete anhaltend, *Il.* M. 25. 26.

v. 75.

Ὁμοῦ καμάτῳ τε, καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες, ſimul laſſatione & mœroribus animum atterentes. Vide KYPKE *Obſ. S. ad* 2. *Cor. II*: 7. Μήπως τῇ περισσοτέρᾳ λύπῃ καταποθῇ ὁ τοιοῦτος.

v. 76.

Ἀλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἦμαρ ἐϋπλόκαμος τέλεσ' ἠώς, *Od.* E. 390.

v. 77.

v. 77.

Ἱςοὺς ςησάμενοι, Malos erigentes. Vide ſupra ad *v.* 54.

Ἀνερύω, ſurſum traho. ἀνὰ δ' ἱςία λευκ' ἐρύσαντες, & vela alba ſurſum trahentes ad malum erectum.

v. 78.

Τὰς δ' ἄνεμός τε, κυβερνῆταί τ' ἴθυνον, illas vero ventusque gubernatoresque dirigebant.

v. 79.

Καί νύ κεν ἀσκηθὴς ἱκόμην —, Et incolumis veniſſem ſane —.

v. 80.

Κῦμα, ῥόος τε, de mari, quod etiam eſt ῥοῶδες.

Περιγνάμπτω, circum curvo me *vel* aliud. ἐμὲ περιγνάμπτοντα Μάλειαν, me circum flectentem, *i. e.* circum navigare volentem id promontorium.

Μάλεια, ας, ἡ, & αἱ Μάλειαι, ῶν, promontorium Peloponneſi auſtrale, ſatis magnum, & periculoſum navigantibus. Vide etiam ad *Od.* Δ. 514.

v. 81.

Καὶ βορέης ἀπέωσε, Et boreas me detruſit a recto itinere. *vel*, me repulit inde. & forma augmenti eſt Attica, *pro* ἀπῶσε, *i. e.* ἐξῶσε.

Παρέπλαγξεν δὲ Κυθήρων, & prætererrare fecit præter inſulam illam. παρεπλάγχθη δέ οἱ ἄλλῃ ὀϊςός, alio declinata eſt ſagitta & depulſa, ne poſſet ferire ſcopum, *Il.* O. 464.

v. 82.

Ἐννῆμαρ φερόμην, *Od.* H. 253.

v. 83.

Πόντον ἐπ' ἰχθυόεντ', *Od.* Δ. 381. ἰχθυόεις, fiſchreich, περιέχων ἰχθύας. ἰχθυόεντα κέλευθα, *i. e.* mare, *Od.* Γ. 177.

Ἐπέβημεν γαίης, accedebamus ad terram.

v. 84.

Λωτοφάγοι, οἱ. Geographus eos in Sicilia quærit, & vult eſſe τὰς Ἀκραγαντίνους, vel τὰς Καμαριναίους: ſed priſci Græci enarratores Homeri eos in Libya ponunt; eaque ſententia videtur probabilior, nam vento borea dejectus erat verſus littora libyca. Conf. RICCII *Diſſ. Hom. Tom. III. Diſſ. L. De Ciconibus & Lotophagis.* item, *incerti Scripto-*

ris

ris Græci Fabul. aliquot Hom. de Ulixis Erroribus, Ethice explic. &c. (Lugd. Bat. 1745.) *Cap. I. de Lotophagis.* aliosque.

Ἄνθινος, ἴνη, ινον, florescens, germinans.

Οἵ τ' ἄνθινον εἶδαρ ἔδουσιν, *scil.* οἱ Λωτοφάγοι. & hæc erant germina tenera plantarum dulcium.

v. 85.

Ἐπ' ἠπείρου βῆμεν, egressi sumus in terram.

Ἀφυσσάμεθ' ὕδωρ, infundebamus nobis aquam.

v. 87.

Ἐπεὶ σίτοιό τ' ἐπασσάμεθ', ἠδὲ ποτῆτος, postquam festinanter cibi aliquid sumsimus & potus.

v. 88.

Προΐην πεύθεσθαι] *Misi exploratum.* Vide ad *Il.* A. 3. ERN.

v. 89.

Τρίτατον κήρυχ' (κήρυκα) ἅμ' ὀπάσσας, præconem tertium his duobus euntibus adjungens & comitem dans.] Il envoye avec eux un Heraut pour les rendre plus respectables & inviolables. DAC.

v. 90.

Σῖτον ἔδοντες,] Vide ad *Od.* Θ. 222. CLARK. Quinam mortales essent, qui in ea terra degerent.

v. 91.

Μίγεν (ἐμίγησαν) ἀνδράσι Λωτοφάγοισιν, accesserunt ad Lotophagos, & iis immiscebantur, ut legati.

v. 92.

Ἄρα] *ut antea fecerunt Cicones.* CLARK.

Οὐδ' — μήδοντ' ἑτάροισιν ὄλεθρον, Neque — struebant sociis perniciem.

v. 93.

Ἀλλά σφι δόσαν (ἐκ) λωτοῖο (τὶ) πάσασθαι, sed iis (sociis Ulyssis) dabant aliquid gustandum de loto. nam re vera verbum hoc regit Accusativum; Genitivus vero est ex ellipsi.

v. 94.

Τῶν δ' ὅστις λωτοῖο φάγοι μελιηδέα καρπὸν, Horum autem quicunque loti comedisset dulcem fructum.

v. 95.

Οὐκ ἔτ' ἀπαγγεῖλαι πάλιν ἤθελεν, οὐδὲ νέεσθαι, Non amplius

plius renuntiare rursum volebat, (wollte nicht Nachricht zurück bringen,) neque redire.

v. 96.

Ἀλλ' αὐτοῦ βούλοντο μετ' — μενέμεν, Sed illic volebant apud — manere.

v. 97.

Λωτὸν ἐρεπτόμενοι, Lotum edentes. ἵπποι λωτὸν ἐρεπτόμενοι, *Il.* Β. 776.

Νόστου τε λαθέσθαι, reditusque oblivisci.

v. 94 — 97.

Suavissimam hujus fructus dulcedinem, saporemque præstantissimum, ipsum etiam *Athenæi* testimonium confirmat. Cum igitur ejus gustus advenas illiceret, ut ibi permanerent, modumne excessisse amplificando putemus, si Poëta dixerit, *quod patriæ etiam oblivionem faceret?* Quidquid autem de hac re sit, in adagium abiisse verbum illud, *Lotum gustavit*, neminem latet: in eum siquidem jactatur, qui diutius in peregrinis regionibus hæret, veluti reditus in patriam oblitus. Nec inconcinne illud dixeris, ait *Erasmus*, in eos, qui simul atque inhonestam voluptatem degustarunt, ad pristina studia revocari non possunt. RICC. *loc. supra cit.*

v. 98.

Ἐπὶ νῆας ἄγον κλαίοντας ἀνάγκῃ, ad naves duxi flentes vi & coactos, mit Zwang. ἀνάγκῃ pertinet ad ἄγον, (*pro* ἦγον.)

v. 99.

Ὑπὸ ζυγὰ δῆσα (ἔδησα) ἐρύσσας, ad transtra (die Querbalken im Schiffe) ligavi, postquam vi abstraxi eos ab Lotophagis.

v. 100.

Ἐρίηρες *pro* ἐρίηροι ἑταῖροι, valde adjuncti & conjuncti & apti socii. *Il.* Γ. 47. ἐρίηρον ἀοιδὸν, *Od.* Θ. 471.

v. 101.

Κελόμην ἑταίρους σπερχομένους νηῶν ἐπιβαινέμεν ὠκειάων, jubebam socios festinantes conscendere naves celeres, ita ut ipsi se urgerent ire celeriter, in aller Eile. ὁπότε σπέρχοιεν ἄελλαι, quandocunque impellant & agant eam procellæ, wann die Stürme das Schiff sehr lauffen machen, *Od.* Γ. 283.

v. 103.

v. 103.

Ἐπὶ κληῖσι καθιζον, sie setzten sich auf die Ruder-Bänke. *Od.* B. 419.

v. 104.

Πολιὴν ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς, *Od.* Δ. 580.

v. 105.

Vide supra ad *v.* 62.

v. 106.

Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ὑπερφιάλων, ἀθεμίστων, Ἱκόμεθ', Neutrum Epitheton hîc in malo sensu positum, sed alterum notat τὸ κατὰ σῶμα μεγαλοφυὲς τῶν Κυκλωπων. der übergrossen an Leibes-Statur; die weit grösser von Person sind, als andere Leuthe. alterum vero libertatem eorum naturalem, quia nondum coierant in jura civitatis & societatis, sed quisque pro se degebat, sine nexu cum aliis.

Ἀθέμιστος, sine jure sociali, ὁ θέμιν μὴ εἰδώς. Est vox media, ut ex exemplis apparebit: nam *Il.* I. 63. ἀθέμιστος est, qui jura socialia frangit & despicit, ein Gesetzloser Störer der menschlichen Gesellschaft; vel &, qui partem in civitate nullam habet, qui civili jure non fruitur. Sed *h. l.* posita vox est, ut sequentia ostendunt, ὐκ ἐφ' ὕβρει, sed ἐν ἱστορίας εἴδει, ὡς τῶν Κυκλωπων μητε νόμους μήτε ἔθη κοινὰ ἐχόντων, μηδὲ στοχαζομένων τοῦ κοινῇ συμφέροντος, διὰ τὸ μηδὲ κοινῇ πολιτεύεσθαι, ἀλλ' ὡς εἰπεῖν οἰκοκρατεῖσθαι, ubi quisque pater familias est princeps domus suæ, cum aliis patribus familias autem in nullo communi nexu illigatus est. Ergo duplex est τὸ ἀθέμιστον: unum, si adsunt communes leges & instituta, sed contemnuntur; alterum, si nullæ adsunt leges positivæ, ubi θέμις sua fora & jura non exercet, & ubi vivitur in statu mere naturali & libero. nam Themis respicit jus civile, est φυλακτικὴ δικαίου πολιτικοῦ maxime. Tales Cyclopes fuere fortasse primi Patriarchæ, qui in compositam civitatem nondum coierant, sed quisque suam regebat domum, de aliis non sollicitus.

v. 107.

Οἱ ῥα] *Qui scilicet.*

Θεοῖσι

Θεοῖσι πεποιθότες ἀθανάτοισιν, Hi Dii sunt illi, δι' ὧν αὔξονται καρποὶ, e. gr. Διὶ αἰέρι, Δημήτρι γῆ, Νύμφαις καρποτρόφοις, Ἀπόλλωνι ἡλίῳ, &c. his fidentes, nihil laborabant ob terræ felicitatem & ubertatem αὐτομάτην. Tales nihil laborantes sunt Christianorum οἱ ἀναχωρηταί.

v. 108.

Οὔτε φυτεύουσι χερσὶν φυτὸν, οὔτ' ἀρόωσιν, Neque plantant manibus plantam, neque arant.

v. 109.

Ἄσπαρτος, ου, ὁ, ἡ, non satus. ex α pr. & σπαρτὸς, ἡ, ὸν, satus, gesäet.

Ἀνήροτος, ου, ὁ, ἡ, sine aratione, inaratus. ex α pr. & ἀροτὸς, ἡ, ὸν, aratus.

Τάγ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται, hæc non sata & non arata omnia nascuntur.

v. 110.

Πυροὶ, καὶ κριθαὶ, Triticum, & hordeum. πυρὸς, *Od.* Δ. 604.

Κριθὴ, ῆς, ἡ, hordeum.

v. 111.

Ἐριστάφυλος, ου, ὁ, ἡ, grandibus & generosis uvis. ἄμπελοι φέρουσιν οἶνον ἐριστάφυλον, *i. e.* οἶνον ἀπὸ σταφυλῶν μεγάλων γινόμενον, nam est per figuram Poëticam sic positum, *pro* ἄμπελοι ἐριστάφυλοι, vites grandibus & insignibus uvis vestitæ. ex ἐρι & σταφυλὴ, ῆς, ἡ, uva

Καί σφιν Διὸς ὄμβρος ἀέξει, & ipsis Jovis pluvia auget, *sc.* ea, quæ crescunt. & simul notat, terram eam non esse αὐχμηράν.

v. 112.

Τοῖσιν δ' οὔτ' ἀγοραὶ βουληφόροι, οὔτε θέμιστες, Illis vero sunt neque conventus consultatorii, neque jura socialia: nullum commune jus, utpote non in civitatem aliquam collecti & congregati; nihil in commune consultantes.

Βουληφόρος, *Il.* Α. 144. θέμις, *Od.* Γ. 45.

v. 114.

Θεμιστεύω, jura pono. a θεμίσσω, *i. e.* δικάζω, νομοθετέω. θεμιστεύει δὲ ἕκαστος Παίδων ἠδ' ἀλόχων, imperat autem unusquisque (Cyclopum) Liberis atque uxoribus.

v. 115.

V. 115.

'Ουδ' ἀλλήλων ἀλέγουσι, nec se invicem curant, sie bekümmern sich nicht um einandern. nemo alteri nec imperat nec paret.

V. 116.

Λάχεια, ας, ἡ, mollis, molli solo, von weicher mürber Erde. Est a λαχαίνω, & notat solum, quod fodienti facillime cedit. νῆσος λάχεια, insula mollis. Alii scribi jubent ἐλάχεια, parva, ab ἐλαχύς, sicut a λιγὺς fit λίγεια: sed nulla necessitate.

Παρὲκ λιμένος τετάνυσται, non procul a portu extensa est.

V. 117.

'Αποτηλοῦ, *adv.* idem quod τηλοῦ.

Οὔτε σχεδὸν, οὔτ' ἀποτηλοῦ, neque nimis prope, neque longe remote.

V. 118.

Ὑλήεις, supra *v.* 24.

Αἶγες ἀπειρέσιαι, capræ innumeræ. γαῖαν ἀπειρεσίην, *Il.* Υ. 58. ἀπερείσια ἄποινα, ingentia redemtionis pretia, quæ jam determinari a me non possunt, quanta præcise, ungemein viel Lösegeld, *Il.* Α. 13.

'Εν δ' αἶγες — γεγάασιν, in ea vero capræ — sunt. τοὶ 'Ιλίῳ ἐγγεγάασιν, *Il.* Ζ. 493. Ρ. 145.

V. 119.

'Ου μὲν γὰρ πάτος ἀνθρώπων ἀπερύκει, non enim obambulatio hominum impedit has capras sylvestres.

Πάτος notat *hic* ipsam ambulationem, das herum wandeln der Leuthen, ἡ ἀναστροφή, non homines ibi versantur & circumeunt. ὃν θυμὸν κατέδων, πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων, de Bellerophonte. *i. e.* ἐκφεύγων τὴν μετ' ἀνθρώπων συνδιατριβὴν, den Umgang mit Menschen meidend; διὰ εἰς μελαγχολίαν ἐκκυλισθείς, *Il.* Ζ. 202. ἡμεῖς καθεζώμεσθα κιόντες ἐκ πάτου εἰς σκοπιὴν, ea via, ubi ambulatur, in locum celsum, unde prospicere possumus, *Il.* Υ. 137.

'Απερύκω. ἀπὸ ἄλλους πάντας ἐρύξει, prohibebit omnes alios, ne te violent, *Il.* Ω. 156. ἀπερύκοι βελέων ἐρωὴν, arceret impetum jaculorum, ne eum attingerent, *Il.* Δ. 542.

v. 120.

Κυνηγέτης, ου, ὁ, venator, qui aliàs & ὁ κυνηγός. qui canes educit contra feras. Defcribitur *Il.* Ε. 49 — 56.

Οὐδέ μιν εἰσοιχνεῦσι κυνηγέται, non veniunt in eam infulam venatores. pro εἰσοίχνουσι, *Jonice.* Vide ad *Od.* Ζ. 157.

Οἵτε καθ' ὕλην Ἄλγεα πάσχουσιν, κορυφὰς ὀρέων ἐφέποντες, qui per filvam Dolores patiuntur, juga montium luftrantes.

v. 122.

Ποίμνη, ης, ἡ, grex quivis; in fpecie & proprie ovium.

Ἄροτος, ου, ὁ, eft actus & opus arandi, das Ackern.

Οὔτ' ἄρα ποίμνῃσιν καταΐσχεται, οὔτ' ἀρότοισιν, Neque gregibus pafcendis obtinetur infula, neque arationibus: nullæ oves aut capræ ibi ab hominibus pafcuntur, fed eft ab hominibus pafcentibus & cicuribus pecoribus deferta infula. ἥντε αὐτὸς ἄτερ νόσφι καταΐσχεαι, quamque ipfe feparatim apud te detineas, & alii eripias, *Il.* Β. 233.

v. 124.

Χηρεύω, fum vacuus *aut* viduus. ἀνδρῶν χηρεύει νῆσος, hominum vacua eft infula, non habitatur.

Βόσκει δέ τε μηκάδας αἶγας, pafcit vero balantes capras. μηκὰς, *Il.* Λ. 383.

v. 125.

Πάρα *h. l.* pro πάρεισι.

Νέες — μιλτοπάρῃοι, Vide ad *Il.* Β. 637.

v. 126.

Ἔνι, infunt.

Οὐδ' ἄνδρες νηῶν ἔνι τέκτονες, οἵ κε κάμοιεν Νῆας, Non funt in ea infula viri, navium fabri, qui ædificare poffint naves. Ut ergo τὸ καμεῖν fæpe ponatur pro ποιεῖν ἢ τελεῖν, μετὰ πόνου μέντοι.

v. 127.

Νῆας ἐϋσσέλμους, *Od.* Β. 390.

Αἵ κεν τελέοιεν ἕκαστα, quæ curfu pervadere queant ad diverfa illa loca, huc & illuc, ex infula majori in minorem, & inde rurfus in eandem majorem. *vel*, quæ efficere poffent quæque; *vel* quæ finire poffent diverfa, & tranfeundo perfecte jungere. nam ἕκαστος eft nomen partiti-

partitivum, & *h. l.* notat, huc illuc, in partes diversas & remotas: & τελεῖν est in specie, finire iter, ad finem aliquem constitutum pervenire, peragere.

V. 128.

Ἄστε (ἄστεα) ἐπ' ἀνθρώπων ἱκνεύμεναι, νῆες, Ad oppida hominum vadentes, naves.

Οἶά τε πολλὰ, *plene:* διὰ οἷα πολλὰ αἴτια καὶ πράγματα, ob quales varias caussas vel negotiationes; ob qualia multa,] Τὸ δὲ, οἷά τε πολλὰ, ἔλλειψιν ἔχει προθέσεως, ἵνα λέγῃ, δι' οἷα πολλὰ αἴτια καὶ πράγματα ἐπ' ἀλλήλους περῶσιν ἄνθρωποι. *Eustath.* Minus recte. Voces οἷα & πολλὰ non ad præcedentem ἕκαστα referuntur; sed, ut opinor, *adverbiorum* loco hic usurpantur, uti *Odyss.* Γ. 73. Ι. 254. Λ. 363. *Iliad.* Β. 798. Ω. 391. CLARK. Veluti crebro —.

V. 129.

Ἄνδρες ἐπ' ἀλλήλους νηυσὶν περόωσι θάλασσαν, Viri ad se invicem navibus trajiciunt mare. Vide ad *Od.* Ζ. 272.

V. 130.

Οἵ κέ σφιν καὶ νῆσον ἐϋκτιμένην ἐκάμοντο, Qui ipsis & insulam bene excultam labore suo faciant. *coll.* 126 127.

V. 131.

Οὐ μὲν γάρ τι κακή γε, νῆσος, Non enim contemnenda, non sterilis est, insula.

Ὥριος, ου, ὁ, ἡ, suo tempore constituto, ex anni tempore. ab ὥρα, *Jon.* ὥρη, ης, tempus anni, qualia quatuor sunt: deinde in genere, tempus.

Φέροι δέ κεν ὥρια πάντα, nam ferre sane posset hæc insula omnia, quæ quovis anni tempore edi solent e terra.

V. 132.

Ἐν (τῇ νήσῳ ἐκείνῃ) μὲν γὰρ λειμῶνες — Ὑδρηλοὶ, μαλακοὶ, Insunt enim prata — Aquosa, mollia.

Ἁλὸς πολιοῖο παρ' ὄχθας, ad & juxta ripas cani maris. ὄχθη, *Od.* Ζ. 97.

V. 133.

Ὑδρηλὸς, ἡ, ὁν, aquosus, humidus, rigatus aqua.

Μάλα κ' ἄφθιτοι ἄμπελοι εἶεν, omnino perdurantes vites essent, die nicht vergehen oder verderben. σκῆπτρον πατρώϊον, ἄφθιτον αἰεὶ, sceptrum regium paternum, semper incorruptibile, *Il.* Β. 46.

v. 134.

Ἐν δ' ἄροσις λείη, In ea etiam plana terra ad arandum apta, ein ebenes Ackerland. Ergo in Poëta subjectum arationis vocatur ἄροσις. ejus, & simul actionis, descriptio est *Il.* Σ. 541 — 549. ψιλὴν ἄροτιν, nudum arboribus solum, quod ad arandum erat aptum, *Il.* I. 576.

Λεῖος, *Od.* H. 282.

Μάλα κεν βαθὺ λήϊον αἰὲν Εἰς ὥρας ἀμῷεν, admodum profundam segetem semper Quovis anno meterent, sie könnten immer eine tieffe, *i. e.* hohe Saat zu reifer Zeit einerndten.

Βαθὺ λήϊον, *Il.* B. 147.

v. 135.

Εἰς ὥρας, quoque maturitatis suæ tempore.

Ἀμῷεν, optat. *pro* ἀμάοιεν, meterent. ἐριθοι ἤμων, ὀξείας δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες, operæ metebant, acutas falces in manibus habentes, *Il.* Σ. 551. λαχνήεντα ὀροφον λειμωνόθεν ἀμήσαντες, hispidum calamum ex prato cum collegissent *vel* secassent, *Il.* Ω. 451.

Ἐπεὶ μάλα πῖαρ ὑπ' οὖδας, quia valde pingue solum est huic insulæ, sie hat unten einen sehr fetten Boden. βοῶν πῖαρ ἐξελέσθαι, *i. e.* pinguissimum bovem: nam leo ex grege eligit maxime opimum, *Il.* Λ. 549.

v. 136.

Ἐν δὲ λιμὴν ἔνορμος, In *ea* porro portus bonis stationibus præditus, *Od.* Δ. 358.

Ἵν' οὐ χρεὼ πείσματός ἐστιν, ut non opus sit fune nautico ad alligandam navem ad terram. πεῖσμα, *Od.* Z. 269.

v. 137.

Οὔτ' εὐνὰς βαλέειν, Neque ancoras jacere. ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον, de navigantibus, & ad portum accedentibus, *Il.* A. 436.

Οὔτε πρυμνήσι' ἀνάψαι, neque rudentes alligare. πρυμνήσια, *Od.* B. 418. ἀνάπτω, *Od.* I. 274. B. 86.

v. 138.

Ἐπικέλλω, fut. *Æol* ἐλσω, appello navem in littus. ἐπικέλσαντας, nos, si subduxissemus navem. ex ἐπὶ & κέλλω, appello, promoveo cum hortatu & impetu.

Ἐπικέλ-

Ἐπικέλσαντας μεῖναι χρόνον, postquam appulerunt navem, manere solent aliquamdiu. Vide ad *Od.* Z. 295.

Εἰσόκε ναυτέων (*Jon.* pro ναυτάων, *Od.* Θ. 162.) Θυμὸς ἐποτρύνῃ, quousque voluntas nautarum incitaverit eos ad abeundum.

v. 139.

Καὶ ἐπιπνεύσωσιν ἀῆται, & adspirent venti. νηὶ λιγὺς οὖρος ἐπιπνείῃ ὄπισθεν, navi a tergo adspiret ventus stridens, *Od.* Δ. 357.

Ἀήτης, *Od.* Δ. 567.

v. 140.

Ἐπὶ κρατὸς λιμένος ῥέει ἀγλαὸν ὕδωρ, in superiore parte portus fluit aqua limpida: in terra alta prope portum.

v. 141.

Περὶ δ' αἴγειροι πεφύασιν, circum autem natæ sunt populi περιφύω, circum adhærere *vel* nasci facio. circum adhæreo *vel* nascor.

v. 142.

Καταπλέω, deorsum navigo, ex alto versus portum *aut* littus. Est oppositum τῷ ἀναπλέω. ich fahre hinab, lauffe ein.

Ἔνθα κατεπλέομεν, Eo devecti sumus, da lieffen wir ein.

Καί τις Θεὸς ἡγεμόνευε, atque aliquis Deus ducebat nos viam] Cum sine propria industria aut consilio eo appulisset, non potuit hunc felicem navigationis successum alteri, quam ipsi Deo, acceptum referre, non minus vere quam pie. Quod si nobis divinare liceat, hunc Deum Minervam extitisse conjiciemus, quæ sola fere semper Ulyssi opitulatur: ipse tamen, quod certe exploratum non habebat, ambigue etiam pronunciavit. Eadem *porro* pietas Ulyssis *infra* adhuc apparebit, cum felicem quoque suam venationem caprearum tribuit Deo absolute: αἶψα δ' ἔδωκε Θεὸς μενοεικέα θήρην. SPOND.

v. 143.

Νύκτα δι' ὀρφναίην, In obscura nocte, *Il.* K. 83.

Οὐδὲ προὐφαίνετ' ἰδέσθαι, neque ostendebat se, *scil.* φῶς, lux, ad videndum: *vel*, neque ostendebat se, *scil.* locus, ut videri posset. τὰ δὲ προπέφανται ἅπαντα, nam hæc omnia ostendunt se, *sc.* loca & actiones in his locis

 omni-

omnia incurrunt in oculos, & conspici possunt, *Il.* Ξ. 332 νῶϊ προφανείσα, nos ambas in conspectum ejus venientes; & est accus. dualis, fœmin generis, pendens ab omisso διὰ, propter nos, *Il.* Θ 377. ἵππω προφανέντε, equos progressos duos, & in conspectum venientes, *Il.* P. 487 ἐς πεδίον προφανέντε, in campum apertum progressi duo, Priamus & comes ejus, *Il.* Ω. 332.

v. 144.

Ἀὴρ γὰρ παρὰ νηυσὶ βαθεῖ᾽ ἦν, Tenebræ enim circa naves densæ erant.

Οὐδὲ σελήνη Οὐρανόθεν προὔφαινε, nec luna De cœlo ostendebat se, leuchtete hervor.

v. 145.

Κατείχετο γὰρ (οὐρανὸς) νεφέεσσιν, oppletus enim erat aër nubibus.

v. 146.

Ἔνθ᾽ οὔτις τὴν νῆσον ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν, Hic nemo insulam conspexit oculis, *sc.* cum noctu veheremur in mari. νῦν δὲ αὐτὸς ἤκουσα Θεοῦ, καὶ ἐσέδρακον ἄντην, audivi Deam, & adspexi eam coram, *Il.* Ω. 223.

v. 147.

Οὔτ᾽ ὦν κύματα μακρὰ κυλινδόμενα ποτὶ χέρσον Ἐισίδομεν, Neque sane fluctus magnos volutos ad littus Vidimus.

v. 148.

Πρὶν νῆας — ἐπικέλσαι, antequam naves — littori admoveremus.

v. 149.

Κελσάσῃσι (*pro* κελσάσαις) δὲ νηυσὶ, Appellentibus autem se navibus. κέλλω *hic* de ipsis navibus ponitur, quasi ipsæ promoverent se in littus.

Καθείλομεν ἱστία πάντα, *i. e* καθηγάγομεν καὶ συνεστείλαμεν, demisimus & collegimus vela omnia. εἰς ὅτε κέν μιν μοῖρα θανάτου καθέλῃ, quandocunque eum fatum mortis deprimet & auferet, *Od.* B. 100. Γ. 238.

v. 150.

Ῥηγμῖν, *Od.* Δ. 430.

v. 151.

Ἀποβρίζω, dormio quod satis est, edormio. ex ἀπὸ & βρίζω, dormito, sedeo deses & gravis.

Ἔνθα

Ἔνθα δ' ἀποβρίξαντες ἐμείναμεν ἠῶ δῖαν, Atque ibi dormitantes exſpectavimus auroram divinam.

v. 153.

Ἐδινεόμεσθα κατ' αὐτήν, circumagebamur per eam, inſulam, wir giengen in derſelben herum.

v. 154.

Ὦρσαν δὲ νύμφαι, κοῦραι Διὸς Αἰγιόχοιο, αἶγας —, Agitarunt, exagitarunt, excitaverunt vero Nymphæ, filiæ Jovis Ægiochi, capras] Le bon air & les pluyes douces font croître les herbages & les plantes, & les bons herbages & les bonnes plantes nourriſſent les animaux. Ces chevres ſauvages étoient donc abondantes dans cette Isle, à cauſe de la bonne nourriture qu'elles y trouvoient en abondance. Voilà pourquoi il dit, *les Nymphes, filles de Jupiter, firent lever devant nous &c.* Voilà comme la Poëſie fait des Divinitez des vertus & des facultez les plus naturelles. Αἱ νύμφαι, κοῦραι Διός, ἀλληγορικῶς αἱ τῶν φυτῶν αὐξητικαὶ δυνάμεις, ἃς ὁ Ζεὺς ποιεῖ, dit fort bien *Euſtathe.* DAC.

v. 155.

Αἶγας ὀρεσκῴους, Capras ſylveſtres & montanas. ἐμάχοντο φηρσὶν ὀρεσκῴοις, pugnabant cum Centauris, *Il.* Α. 268.

Ἵνα δειπνήσειαν ἑταῖροι, ut cibum caperent ſocii.

v. 156.

Καμπύλα τόξα, curvatos, curve expolitos arcus, *Il.* Γ. 17.

Αἰγανέα, jaculum ὅση αἰγανέης ῥιπὴ ταναοῖο τέτυκται, quantus ſolet eſſe jactus longi jaculi, ſo weit ein Jagdſpieß flieget, *Il.* Π. 589. ex quo loco apparet, uſum ejus & fuiſſe in certaminibus. τέρποντο δίσκοισι καὶ αἰγανέαις ἱέντες, *Od.* Δ. 626. ubi ſermo eſt de certamine ludicro: quis quam longiſſime jacere poſſit. *h. l.* de venatione ſermo.

Δολίχαυλος, ου, ὁ, ἡ, longam habens cavitatem rotundam, inſtar fiſtulæ. αἰγανέας δολιχαύλους, haſtas cum longo & cavo ferro, in quod haſtile eſt inſertum, μακροσιδήρους. nam αὐλὸς *h. l.* eſt ἡ ὀπὴ τῆς αἰχμῆς, ἧ τὸ ξύλον ἐμβάλλεται. das Oer, in welchem das Holz des Spieſſes oben ſtecket.

v. 157.

Διὰ δὲ τρίχα κοσμηθέντες, in tres ordines *vel* in tres partes autem divisi: de venatoribus. sed *Il.* B. 655. de exercitu in tres partes distincto. Est autem pro τρίχα διακοσμηθέντες. ἡμεῖς ἐς δεκάδας διακοσμηθεῖμεν, si in decadas divideremur ordine, *Il.* B. 126.

v. 158.

βάλλομεν, *pro* ἐβάλλομεν, de venatione: Wir fälleten Wild.

Αἶψα δ' ἔδωκε Θεὸς μενοεικέα θήρην, statim vero dedit, Deus venationem largam. Vide supra ad *v.* 142. μενοεικέ' ἐδωδήν, *Od.* Z. 76.

Θήρης. αἵμονα θήρης, scientem venationis, den guten Jäger, *Il.* E. 49. δύω κύνε εἰδότε θήρης, zwey wohl abgerichtete Jagd-Hunde, *Il.* K. 360.

v. 160.

Ἐννέα λαγχάνον αἶγας ἐς ἑκάστην νῆα, Novem sorte dividebam capras in unamquamque navem: ut jurgium in eligendo averteretur Nisi malis in 3.tia plur. intelligere, sorte accipiebant. Caprarum erant centum octodecim: decem, ut præcipuum γέρας, accipiebat Ulysses; reliquæ centum octo dividebantur in partes duodecim: & tunc sorte constituebatur, quæ navis quam portionem sumeret. Alii legunt, Ἐννέα λάγχανον αἶγες, Novem sorte contigerunt capræ.

Ἐμοὶ δὲ δέκ' (δέκα) ἔξελον οἴῳ, mihi vero soli decem capras præcipue dabant. Ἀλκινόῳ δ' αὐτὴν γέρας ἔξελον, eam munus selegerunt ei præcipuum, honoris caussa: & πᾶν γέρας est ἐξαίρετόν τι. *Od.* H. 10.

v. 161.

Πρόπαν ἦμαρ, ἐς ἠέλιον καταδύντα, omnem diei partem reliquam, usque ad occasum solis, *Il.* A. 601.

v. 162.

Ἥμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα, καὶ μέθυ ἡδύ, Sedebamus epulantes carnes immensas, & vinum dulce. Verbum pertinet ad κρέατα, & ad οἶνον debet intelligi πίνοντες. nam δαίνυμαι propr. de cibis ponitur. Talis positio unius verbi ad duas diversas res est & 166. 167. ἐς γαῖαν

ἐλεύσσο-

ἐλεύσσομεν, καπνόν τε, φθογγήν τε οἰῶν τε, καὶ αἰγῶν, ubi ad posteriora subintelligitur ἡκούομεν.

v. 163.

Ἐκφθίω, prorsus perdo *aut* consumo & deficere facio.
Οὐ γάρ πω νηῶν ἐξέφθιτο οἶνος ἐρυθρὸς, Nondum enim ex navibus & in navibus absumtum erat vinum rubrum.

v. 164.

Ἀλλ' ἐνένην, Sed erat in, *scil.* navi.
Ἀμφιφορεῦς, *Od.* Β. 290.

v. 165.

Ἠφύσσαμεν πολλὸν ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἕκαστοι, multum vinum in amphoras nostras infuderamus.

v. 166.

Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ἐλεύσσομεν, *pro* ἐσελεύσσομεν, Cyclopum autem terram intuebamur. οἱ δὲ εἰς αὐτὸν τερπόμενοι λεύσσουσιν, *pro* εἰσλεύσσουσιν, adspiciunt eum cum voluptate, *Od.* Θ. 171.

v. 167.

Καπνόν τ', Fumumque: signum habitatæ terræ.
Αὐτῶν τε φθογγὴν, οἰῶν τε, καὶ αἰγῶν, ipsorumque vocem, oviumque, & caprarum. φθογγὴ ergo & de pecudibus ponitur.

v. 169.

Κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης, *Od.* Δ. 430.

v. 171.

Ἀγορὴν θέμενος, conventum considere faciens. loquitur Ulysses de sociis suis.

v. 172.

Μίμνετ', (μίμνετε,) manete hic.
Ἐρίηρες ἑταῖροι; supra *v.* 100.

v. 174.

Τῶνδ' ἀνδρῶν πειρήσομαι, οἵ τινές εἰσιν, hos homines explorabo, quales sint.

v. 175. 176.

Vide ad *Od.* Ζ. 120. 121.

v. 178.

Ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι, & rudentes solvere. ἀνάψαι, supra *v.* 137.

v. 179. 180.

Vide supra ad *v.* 103. 104.

v. 182.

Ἔνθα δ' ἐπ' ἐσχατιῇ, (*scil.* τῆς νήσυ,) ad oram insulæ. & ἄγχι θαλάσσης explicationis caussa additum.

v. 183.

Δάφνη, ης, ἡ, laurus. *item* frons ex hac arbore, ein Lorbeer.

Σπέος δάφνῃσι κατηρεφὲς, speluncam lauro arbore superne obsitam & obtectam; & sermo est de specu Polyphemi.

v. 184

Ἰαύεσκον, cubabant, quiescebant.

v. 185.

Δέδμητο, *Od.* A. 426.

Περὶ δ' αὐλὴ Ὑψηλὴ δέδμητο κατωρυχέεσσι λίθοισι, circum autem cors Excelsa ædificata erat saxis ex parte infossis infra: ista saxa cingunt cortem, & sunt ingentia, qualia semi infossa natura visuntur in agris, & quæ iste ingens Gigas congesserat sibi, sic, ut aliud tale super alio esset positum. Ergo *h. l.* a saxo ipso, sicut reperitur natum in terra, sumtum est Epitheton. Vide ad *Od.* Z. 267.

v. 186

Μακρῇσίν τε πίτυσσιν, Procerisque pinis: & pertinet ad κατηρεφὲς, contectum, obtectum, *v.* 183. πίτυς βλωθρὴ, pinus alta, *Il.* N. 390.

Δρυσὶν ὑψικόμοισιν, *Il.* Ξ. 398.

Ὑψίκομος, in alto vertice ornatus comis. Est in Poëta Epith. δρυὸς, *quercus*, quæ frondibus in altum sublatis viret.

v. 187.

Ἐνιαύω, immoror, ἐνδιατρίβω, ich halte mich drinnen auf, ruhe drinnen. ex ἐν & ἰαύω, respiro, commoror otiose, quiesco, dormio.

Ἔνθα δ' ἀνὴρ ἐνίαυε πελώριος, ein ungeheur grosser Mann wohnete drinnen.

Πελώριος ἀνὴρ, ingens & cum horrore mirandus vir, Polyphemus. πελώριος, *Od.* Γ. 290.

v. 188.

v. 188.

"Οἷος ποιμαίνεσκεν ἀπόπροθεν μῆλα, Solus pascebat pecudes seorsum, & remotus ab aliis. ἀπόπροθεν *h. l.* idem est, quod ἀπάνευθεν, *v. sq.* Vide ad *Od.* H. 244.

'Οὐδὲ μετ' ἄλλους Πωλεῖτ', neque cum aliis Versabatur.

v. 189.

'Αθεμίστιος, ου, ὁ, ἡ, nefarius, injustus. ἀπάνευθεν ἐὼν ἀθεμίστια ᾔδη: de Polyphemo.

v. 190.

Καὶ γὰρ θαῦμ' ἐτέτυκτο πελώριον, Etenim miraculum erat ingens, *seu* admiratio ingens, idem *scil.* Cyclops, & per θαῦμα explicatur τὸ πελώριον.

v. 191.

Σιτοφάγος, ου, ὁ, ἡ, qui frumento & pane vescitur.

'Οὐδὲ ἐῴκει 'Ανδρί γε σιτοφάγῳ, neque similis erat Homini.

'Αλλὰ ῥίῳ ὑλήεντι 'Υψηλῶν ὀρέων, sed cacumini sylvoso horrido Excelsorum montium. ei apte comparatur hirsutus Cyclops. ῥίον, *Od.* Γ. 295.

v. 192.

"Ο,τε φαίνεται οἶον ἀπ' ἄλλων, cum apparet id cacumen solum ab aliis, *i. e.* eminet longe supra omnia.

v. 194.

Νῆα ἔρυσθαι, navem custodire, φυλάσσειν.

v. 195.

Κρίνας, cum elegissem.

v. 196.

"Αιγεον ἀσκὸν ἔχον μέλανος οἴνοιο, caprinum utrem habebam nigri vini. *Od.* Z. 78.

v. 198.

"Ισμαρος, supra *v.* 40. Sacra hæc urbs erat Apollini.

"Ος "Ισμαρον ἀμφιβεβήκει, qui Ismarum implet præsentia sua, & præsidet ei. ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας Κίλλαν τε, qui semper obis & protegis eas urbes, & inhabitas præsens. *Il.* A. 37. 38.

v. 199.

"Ουνεκά μιν σὺν παισὶ περισχόμεθ' ἠδὲ γυναικὶ, Quod eum cum liberis atque uxore conservassemus *vel* conservaveramus, tuiti eramus. Alibi dicit, ὑπερέχειν χεῖρά τινι, & περὶ sæpe est pro ὑπὲρ. quasi περιελάβομεν, complexi eramus

eramus tutela eum: weil wir uns seiner angenommen, und ihn übrig gelassen und erhalten hatten. ἀλλὰ σὺ, εἰ δύνασαί γε, περίσχεο παιδὸς ἑῆος, - at tu, si quidem potes, suscipe filium tuum tuendum; inquit Achilles ad matrem, βοήθει, περιστᾶς αὐτῷ, nimm dich seiner hülfreich an, *Il.* Α. 393.

v. 200.

Ἀζόμενοι, *sc.* τὸν Ἀπόλλωνα, Reveriti, *sc.* Apollinem, cujus sacerdos erat is, cui parcebamus. sic *Il.* Α. 21. ἀζόμενοι τὸν Ἀπόλλωνα, aus Scheu vor dem, ne lædatur negatione ejus, quod a Græcis petebat sacerdos ejus. μὴ ἅζεο Ἄρηα, ne verere Martem, scheue dich nicht vor ihm, *Il.* Ε. 830. χερσὶν ἀνίπτοις Διὶ λείβειν οἶνον ἅζομαι, manibus illotis Jovi libare vinum religio mihi est, *Il.* Ζ. 267. ἅζετο γὰρ, μὴ Νυκτὶ ἀποθύμια ἕρδοι, verebatur enim, ne Nocti displicentia faceret, *Il.* Ξ. 261.

Ὤικει γὰρ ἐν ἄλσεϊ δενδρήεντι Φοίβου Ἀπόλλωνος, habitabat enim (sacerdos) in luco arborifero Phœbi Apollinis. ἄλσος Ἀθήνης, *Od.* Ζ. 291.

v. 202.

Χρυσοῦ — εὐεργέος ἑπτὰ τάλαντα, Auri — bene elaborati & puri septem talenta. εὐεργέα νῆα, *Od.* Θ. 567.

v. 203.

Παναργυρος, ου, ὁ, ἡ, totus argenteus. κρητῆρα πανάργυρον, craterem totum argenteum.

v. 204.

Οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι δυώδεκα πᾶσιν ἀφύσσας, Vinum in duodecim amphoras in summa infundens,] *Amphoris duodecim ipsis.* Vide ad *Il.* Σ. 373. 470. & Τ. 247. CLARK.

v. 205.

Ἀκηράσιος, ου, ὁ, ἡ, non corruptus, non alteratus: purus; valetudini bene conducens, & mortem arcens.

Οἶνον ἡδὺν, ἀκηράσιον, θεῖον ποτόν, ut notet vinum vetustum, nullo fato adverso corruptum, purissimum & vivacissimum.

v. 208.

Μελιηδέα οἶνον, *Od.* Γ. 46.

v. 210.

v. 210.

Ὀδμὴ δ' ἡδεῖα ἀπὸ κρητῆρος ὀδώδει, ſuavis autem odor a cratere olebat. Vide ad *Od.* E. 60.

v. 208 — 210.

Supra alia quæcunque vina Homerus *vinum* effert *Maroneum*, cujus unum poculum aquæ menſuris viginti temperabatur, & tamen ſtrenuum ſaporem ſuum probe retinebat. Hujuſce vini meminit quoque *Plinius*, & vel ſua ætate nobile fuiſſe aſſerit. (*Hiſt. Nat. Lib. XIV. Cap.* 4.) RICC. *Diſſ. Hom. Tom. I. p.* 176. FEITH. *Lib. III. Cap. II.* §. *III.*

v. 211.

Τότ' ἂν οὔτοι ἀποσχέσθαι φίλον ἦεν, tunc, ſi odor ille ſuaviſſimus vini generoſi impleret nares, nequaquam placebat abſtinere ſe a bibendo.

v. 212.

Ἐν δὲ καὶ ἤια Κωρύκῳ, *Od.* E. 266. 267.

v. 213.

Αὐτίκα γάρ μοι ὀΐσατο θυμὸς, nam ſtatim animus mihi præſagiebat, dann mein Herz trug es mir gleich zu, es ahnete mir gleich ſo was. ὀΐσατο γὰρ Θεὸν εἶναι, ſuſpicabatur, ſentiebat, Deum eſſe eum. vel potius, ſciebat jam certo, *Od.* A. 323.

v. 214.

Ἄνδρ' ἐπελεύσεσθαι μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκὴν, Virum contra me venturum magno robore præditum, *vel* indutum, ausgerüstet und angezogen mit Kraft. ἀναιδείην ἐπιειμένε, impudentiam indute palam, προφανῆ ἔχων τὴν ἀναίδειαν κατά τι περίβλημα, ἢ ἐνδεδυμένος αὐτὴν, οἷόν τι ὅπλον, *Il.* A. 149. Αἴαντες, ἐπιειμένοι ἀλκὴν, *Il.* H. 164. Σ. 157.

v. 215.

Οὔτε δίκας εὖ εἰδότα, οὔτε θέμιστας, de Polyphemo: utrumque nomen notat idem fere. qui nulla jura ſocialitatis & juſtos mores curabat.

v. 216.

Ἄντρον, ου, τὸ, ſpecus, caverna, eine Höle.

v. 217.

Νομεύω, ſum paſtor, paſco pecus in paſcuo.

Ἐνόρχους

Ἐνόμευε νομὸν κατὰ πίονα μῆλα, pascebat in pascuo pingues pecudes.

v. 218.

Ἐθηεύμεσθα ἕκαστα, singula spectabamus cum magna admiratione, & cum aliquo terrore.

v. 219.

Ταρσὸς, ȣ, ὁ, crates, super qua siccatur aliquid, plexa ex viminibus, eine Horde. *item* superficies manus vel pedis lata, a latitudine & Metaphorice sic appellata, vel quia multi nervi & venæ ibi sunt quasi contextæ in formam cratis. ταρσοὶ μὲν τυρῶν βρῖθον, crates quidem caseis gravatæ erant. ἔβαλε ταρσὸν δεξιτεροῖο ποδὸς, *Il.* Λ. 377. & 388. νῦν δέ με ἐπιγράψας ταρσὸν ποδὸς, ubi sic vocat exteriorem superficiem plantæ pedis. Est a τέρσω, *i. e.* ξηραίνω.

Τυρὸς, *Od.* Δ. 88.

Βρῖθον (*pro* ἔβριθον) ταρσοὶ τυρῶν, crates plenæ erant caseorum, waren voll Käse, ἔγεμον, ἢ βάρος εἶχον ὑπὸ τῶν τυρῶν, waren schwer beleget Vide ad *Od.* Z. 159.

Στείνοντο δὲ σηκοὶ Ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων, arcte autem impleta erant stabula Agnis & hædis στείνοντο δὲ λαοὶ, nam exercitus arctatus fuisset. *sc.* in angusto fere spatio ad castra habenda, sie wurden seyn beschweret worden; ideo naves separandæ fuerant, ut amplius fieret spatium, maxime in littore, ubi accessus ad mare facilis, necessarius erat, *Il.* Ξ. 34. ποταμὸς, στεινόμενος νεκύεσσιν, fluvius, oppletus dense cadaveribus, *Il.* Φ. 220.

Σηκὸς, *Il.* Σ. 589.

v. 220.

Διακεκριμέναι δὲ ἕκασται Ἔρχατο, pecudes in certas classes separatæ inclusæ erant separatim. nam quod concludit & includit, id arcet & separat suo modo. σάκεσι γὰρ ἔρχατο πάντη, ἑσταότες, clypeis contecti erant & septi undique, stantes, sie waren mit an einander schliessenden Schilden bedecket, ὡς ἐν τειχίῳ, velut muro, *Il.* P. 354.

v. 221.

Χωρὶς — χωρὶς — χωρὶς, Polyphemus dicitur inclusas habuisse oves, quamque speciem earum suo separato stabulo.

Πρόγονοι,

Πρέγονοι, *h. l.* de ovibus & capris, majores natu, die ältern Schafe und Ziegen.

Μέτασσαι, αἱ, *pro* μέσσαι, *vel* μέσαι, interserta syllaba τα: sunt αἱ μεσήλικες, mediæ ætatis oves.

v. 222.

Ἔρσαι *Metaphorice h. l.* dicuntur agni teneri, quasi humidi adhuc a matre; agnæ αἱ νεώταται, καὶ οἷον δροσερώ διὰ τὸ ἁπαλόν.

Ναῖον (*pro* ἔναον) δ' ὀρῷ ἄγγεα πάντα, completa autem erant sero vasa omnia. ναίειν hic notat πεπληρῶσθαι, ὡς καὶ ἔξω ῥέειν. Vide ad *Od.* Ζ. 292. Δ. 174

Ὀρὸς, ῦ, ὁ, serum lactis, Mollen: τὸ ὑπολειπόμενον ὑδατῶδες ἐν τῇ πήξει τῦ γάλακτος, quod remanet, si coagulatum est lac coagulo, ἡ ὑδατώδης τῦ γάλακτος ὑπόστασις. Et id erat ἀγροτικὸν πόμα, bibebatur a pastoribus pro potu ordinario. Est ab ὄρω, cieo: nam immisso in lac coagulo fit motus, quo pinguedo lactis separatur ab aqueis partibus.

v. 223.

Γαυλὸς, ῦ, ὁ, capax vas lactis *aut* seri.

Σκαφὶς, ίδος, ἡ, mulctra.

Ἄγγεα, (quæ sunt *genus*,) Γαυλοί τε, σκαφίδες τε, (quæ sunt duæ *species*,) vasa, Mulctraliaque, scaphiaque.

Τετυγμένα ἄγγεα, præparata vasa. κρητῆρος τετυγμένου, *Od.* Δ. 615. *i. e.* εὖ κατεσκευασμένου καὶ ἐπιτυχῶς.

Ἐναμέλγω, immulgeo. τοῖς ἐνάμελγεν, in quæ vasa immulgebat lac, lac in ea colligebat.

v. 224.

Ἔνθ' ἐμὲ μὲν πρώτισθ' ἕταροι λίσσοντ' ἐπέεσσι, Ibi me maximopere orabant socii, ut redirent retro, si sumsissent secum caseorum nonnullos, & raptim egissent hœdos & agnos ad navem; & deinde navigarent aliorsum. Hoc contextu est τὸ πρώτιστα & τὸ ἔπειτα *h. l.* intelligendum.

v. 225.

Τυρῶν αἰνυμένους ἰέναι πάλιν, Si ex caseis quosdam sumsissent, retro ire. quæ phrasis est Attica, *pro* ἐκ τῶν τυρῶν τινάς: nam talis Genitivus partem de aliquo toto designat. Conf. BOS *Ell. Gr. p.* 199. 200. θώρηκα τῦ αἴνυτ' ἀπὸ στήθεος, detrahebat ejus thoracem de pectore ejus, *Il.* Λ.

Il. Λ. 374. ἄλλον ὀϊστὸν αἴνυτο, aliam ſagittam capiebat, depromebat ex pharetra, *Il.* O. 459.

v. 227.

Σηκῶν ἐξελάσαντας, Ex ſtabulis expellentes.

Ἐπιπλεῖν ἁλμυρὸν ὕδωρ, innavigare mare. Vide ad *Od.* E. 100.

v. 228.

Ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην, Sed ego non parui.] Ita ſolent plerumque prudentes homines ſuæ ipſius ad rerum actus adhibendæ dexteritatis obliviſci, ut non ſolum ipſi ſatis providi per ſe non ſint, ſed ne bene monentibus quidem auſcultent, licet eos audiant. Secus fecerat Ulyſſes in Ciconum regione, ubi fuga periculum ingruentium hoſtium antevertere reliquis ſuadebat. Sed ut tunc ille ceteris, ut ita ſubito diſcederent, non perſuaſit; ita nec ei nunc ſocii perſuadent, cum tamen, ut ipſemet fatetur, ſalutare eſſet illorum conſilium. Id tamen demum poſtea intellexit cum ſuorum jactura: quanquam ſi exitum Polyphemi reſpicias, nihil eſt, quod de mora ſua Ulyſſes conqueratur, niſi quod ex ſuorum excidio plus damni, quam ex illius ultione emolumenti ſe accepiſſe intelligat. SPOND.

Ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν, certe mihi multo utilius fuiſſet.

v. 229.

Καὶ εἴ μοι ξείνια δοίη, *i. e.* εἴπως με ξενίσει.

v. 230.

Οὐδ' ἄρ' ἔμελλ' ἑτάροισι φανεὶς ἐρατεινὸς ἔσεσθαι, Neque ſane ſociis apparens amabilis futurus erat.

v. 231.

Κέω, & κείω, aduro, accendo, uro.

Ἔνθα δὲ πῦρ κείαντες (*pro* κείσαντες,) ἐθύσαμεν, Ibique ignem accendentes rem ſacram fecimus.

v. 233.

Ἕως ἐπῆλθε νέμων, donec advenit paſcens pecora, **bis er vom Vieh-weiden herzu kam.**

Φέρε δ' ὄβριμον ἄχθος Ὕλης ἀζαλέης, ferebat autem grave pondus Lignorum aridorum. ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης, validus Mars emiſit robur ejus, *i. e.* validum haſtæ ferrum fecit, ut homo moreretur, *Il.* N. 444. ὄβριμος Ἕκτωρ, *Il.* Λ.

Il. Λ. 347. ὄβριμον ἔγχος, quod idem eſt ac ὄβριμος Ἄρης, *Il.* Γ. 357. ὄβριμον ὕδωρ, ſtarkes reiſſendes mächtiges Waſſer, *Il.* Δ. 453.

v. 234.

Ὕλη ἀζαλέα, ligna ſicca, trocken Holz. βῶν ἀζαλέην, ſiccum corium bubulum, *i. e.* ſcutum, *Il.* Η. 238. 239. δρῦς ἀζαλέας καὶ πεύκας, quercus aridas & larices, ſive ſint caſu dejectæ & ſiccatæ, ſive humano conſilio: quod poſterius ſæpe fit, ut prope flumen dejiciantur arbores cædendo, relinquanturque ibi aliquamdiu, donec ſiccatæ deportentur fluvio, *Il.* Λ. 494. Conf. *Il.* Δ. 487.

Ποτιδόρπιος, *Attice* pro προσδόρπιος, ου, ὁ, ἡ, ad cœnam adhibendus. ἵνα οἱ (Κύκλωπι) ποτιδόρπιον εἴη; *ſc.* ξύλον, ut ei eſſet lignum, quod accenderet ad lucendum, ſi cænaret. Nam antiquiſſimis ligna ardentia præbebant lumen in habitationibus, cereis & candelis nondum repertis.

v. 235.

Ἔκτοσθεν δ' ἄντροιο βαλὼν ὀρυμαγδὸν ἔθηκεν, Extra autem antrum dejiciens de humero allata ligna, ſtrepitum magnum fecit Cyclops, rediens domum. ξεῖνος ανιηθεὶς ὀρυμαγδῷ, hoſpes tædio affectus a ſtrepitu confuſo & clamore tot procorum epulantium petulanter, *Od.* Α. 133.

v. 236.

Ἡμεῖς δὲ δείσαντες ἀπεσσύμεθ' ἐς μυχὸν ἄντρου, Nos vero timentes celeriter recedebamus in receſſum antri. ἀπέσσυτο δώματος, proripuit ſe a domo. *pro* ἀπεσύετο, *vel* ἀπεσσύετο, *Il.* Ζ. 390. ſic ὁ μὲν αὖτις ἀπέσσυτο, ille quidem abiit, *Il.* Ο. 572.

v. 238.

Μῆλα πάντα μάλ', ὅσ' ἤμελγε, pecudes omnes prorſus, quas mulgere ſolebat.

Ἄρσενα μῆλα, maſcula pecora. & quidem ἀρνειοὺς καὶ τράγους, ut *v. ſeq.* ipſe explicat. πόκον ἀρσενος οἰὸς, arietis, *Il.* Μ. 451.

Λεῖπε θύρηφιν, relinquebat foris.

v. 239.

Ἀρνειούς τε, τράγους τε, Arietesque, hircosque. ἀρνειός, *Od.* Α. 25.

Τράγος, ου, ὁ, hircus, ein Ziegenbock.

Βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς, altum extra ſtabulum.

v. 240.

Θυρεὸς, οῦ, ὁ, janua, *vel* quod vicem januæ præſtat.

Ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν, præpoſuit januam magnam: & ſic vocat ſaxum illud ingens, quo Polyphemus munire ſolebat oſtium ſpeluncæ ſuæ. *coll.* 243.

Ὑψόσ᾽ ἀείρας θυρεὸν μέγαν, oſtium ingens (lapideum, quod Polyphemus antro præponere noctu ſolebat) in altum tollens: ut notentur vires hujus monſtri plus quam humanæ.

v. 241.

Ὄβριμον, μέγαν θυρεὸν, grave, magnum oſtium.

Δύω καὶ εἴκοσ᾽ ἅμαξαι, per ἅμαξαι hîc intelliguntur ζεύγη ad tot currus jungenda. 22. Geſpanne ſtarker Ochſen oder Maulthiere. tot juga boum non moviſſent ſolo hoc ſaxum. Ergo *h. l.* plauſtra, ad quæ robuſti boves aut muli junguntur, poſita ſunt pro jumentis, quæ jungi ſolent. Apparere ſimul videtur, ἁμάξας plerumque fuiſſe τετρακύκλους, vierrädrig; etſi non ſemper, nec ubique, ſicut nec apud nos hodie.

v. 242.

Τετράκυκλος, *currus* Epith. *Il.* Ω. 324.

Ἀπ᾽ οὔδεος, a ſolo, von der Erde.

Οὐκ ἂν τόν γε δύω καὶ εἴκοσ᾽ ἅμαξαι (*i. e.* ζεύγη, paria jumentorum) Ἐσθλαὶ — ἀπ᾽ οὔδεος ὀχλίσσειαν, non ſane illud viginti duo juga boum Bona — a ſolo movere queant, ſollten ihn fortſchaffen können. τὸν λίθον οὔ κε δύο ἄνδρε ἠηΐδίως ἐπὶ ἅμαξαν ἀπὸ οὔδεος ὀχλίσσειαν, eum non duo viri robuſti facile in plauſtrum a ſolo promovere & attollere queant, *Il.* M. 448.

v. 243.

Τόσσην ἠλίβατον πέτρην ἐπέθηκε θύρῃσιν, Tantam præruptam rupem quaſi poſuit ante oſtium. ἠλίβατος πέτρη, rupes prærupta, *Il.* O. 273.

Ἠλίβατος, ου, ὁ, ἡ, Epith. *rupis inviæ & præruptæ.* ab ἀλιτεῖν, *i. e.* ἀποτυχεῖν καὶ ἁμαρτεῖν τῆς ἐκεῖ βάσεως, weil man da ſehr leicht fehl tretten kan, weil da der Schritt nicht gelinget. Eſt ergo *per Sync.* pro ἠλιτόβατος. Nam qui

qui deducunt ab ἥλιος & ῥαίνω, quia Sol alta maxime collustrat, exploduntur ab antiquis.

v. 244.

Ἤμελγεν ὄϊς καὶ μηκάδας αἶγας, mulgebat oves & balantes capras. Vide supra ad v. 124 & 238.

v. 245.

Πάντα κατὰ μοῖραν, de Cyclope mulgente & procurante pecudes suas.

Ἔμβρυον, ου, τὸ, propr. est τὸ ἐντὸς βρύον, (i. e. αὐξόμενον,) ἐντὸς τῆς γαστρὸς θάλλον καὶ ζῶν, embryo, infans in utero matris. deinde &, recens natum a matre, quod aliâs τὸ βρέφος dicitur. Homerus nomen ἐμβρύα in latiori significatu ponit, ut notet τὸ νεογιλὸν γαλαθηνὸν, lactens infans.

Καὶ ὑπ' ἔμβρυον ἧκεν ἑκάστη, pro ὑφῆκεν, & sub quamque ovem misit fœtum suum ad lactendum, submisit cuique ovi & capræ suum tenerum fœtum, ut lacteret. ὑπὸ δὲ θρῆνυν ποσὶν ἥσει, pro ὑφήσει, supponet, ὑποθήσει, ὑποβαλεῖ, Il. Ξ. 240. ὑφέντες τὸν ἱστὸν, demittentes malum, χαλάσαντες, Il. Α. 434.

v. 246.

Ἥμισυ — θρέψας λευκοῖο γάλακτος, quum dimidiam partem albi lactis coagulo densasset in caseum. θρέψας, i. e. πήξας.

v. 247.

Πλεκτοῖς ἐν ταλάροισιν ἀμησάμενος κατέθηκε, Plexis in corbibus quum compressisset, reposuit.

Πλεκτοῖς ἐν ταλάροισιν, plexis in calathis, in geflochtenen Körben. nam de caseis recens factis hic est sermo. πλεκτὴν ἀναδέσμην, textile crinale, Il. X. 469. & numeratur ibi inter ornamenta capitis muliebris.

Τάλαρος, ου, ὁ, corbis, καλαθίσκος, ein Korb. πλεκτοῖς ἐν ταλάροις ἔφερον καρπὸν, i. e. uvas. Il. Σ. 568. est ergo ibi κόφινος ἐπιτήδειος εἰς συγκομιδὴν σταφυλῶν, ein Korb zu den Trauben in der Weinlese, eine Butte. De alia specie corbis, improprie dicti, est Od. Δ 131. (125) τάλαρον ὑπόκυκλον, ἀργύρεον, χρυσῷ δ' ἐπὶ χείλεα, ubi sermo est de Helena fila ductura, cui adfertur calathus infra rotundus, in quo glomos filorum servabat.

Ἀμησάμενος, ex *h. l.* propria vis hujus verbi maxime apparet: nam lac coagulatum ex ſero colligebatur manu, comprimebaturque, ut cohæreret caſeus; & in corbiculos vimineos ingerebatur. Ergo vides notionem colligendi & conſtringendi primariam hujus verbi: συνελὼν χερσὶ καὶ συναγαγών. Vide ſupra ad *v.* 135.

v. 249.

Ποτιδόρπιον γάλα, lac, quod in cœna biberet. Vide ad *v.* 234.

v. 250.

Αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἃ ἔργα, At cum laborando feſtinaverat & exſecutus erat ſua opera: da er hurtig hinter ſeiner Arbeit her geweſen war, und alles beſchicket hatte.

v. 251.

Πῦρ ἀνέκαιε, ignem accendebat.

Εἴρετο, interrogabat.

v. 252.

Πόθεν πλεῖθ᾽ ὑγρὰ κέλευθα; Unde navigatis per humidas vias? Unde tranſitis, movetis vos, per mare? ita *Od.* Γ. 71.

v. 253

Ἤ τι κατὰ πρῆξιν, An forte negotiationis cauſa? qua vel ut mercatores, vel ut legati. aut alii negotiatores huc profecti eſtis. *ibid.* 72.

Ἦ μαψιδίως ἀλάλησθε; an ſine certo propoſito proficiſcendi aliquo vagamini? *ibid.*

v. 254.

Οἷά τε ληϊστῆρες ὑπεὶρ ἅλα, Oder kreuzet ihr, ohne weitere Geſchäfte, bloß Beuthe hie und da zu machen, auf dem Meer herum? *ibid.* 73.

Τοί τ᾽ (ληϊστῆρες) ἀλόωνται ὑπεὶρ ἅλα, qui (piratæ) circumvagantur in mari. *ib.*

v. 255.

Ψυχὰς παρθέμενοι, de piratis: die ihr Leben dran ſetzen. *ib.* 74.

Κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες, malum in alia terra habitantibus ferentes, malum alienigenis inferentes. *ib.*

v. 256.

v. 256.

Ἡμῖν δ' αὖτε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ, Vide ad *Od.* Δ. 481.

v. 257.

Δεισάντων φθόγγον βαρὺν, Timentibus nobis (nam respicit præcedens ἡμῖν, & est pro δείσασι, ob æquipollentiam horum casuum in tali constructione verborum) sonum loquendi gravem & durum ejus; & sermo est de Cyclope loquente. Ergo verba *v.* 252 — 255. cum gravi sono sunt legenda, ut Poëta innuit. Nam Homerus monstravit quoque primus τὴν τεχνικὴν ὑπόκρισιν, imitationem personarum in gestu & sono; & in hoc solo, *i. e.* ἐν τῇ καθ' ὑπόκρισιν ἀναγνώσει, differunt hæc verba ab iis Nestoris, *Od.* Γ. 71 — 74 τεὸν φθόγγον ποθέοντε ἵππω, tuum sonum, consuetum sibi, desiderantes, & non adesse sentientes, equi ambo, *Il.* Ε. 234.

Αὐτόν τε πέλωρον, ipsumque ingentem & horribilem, *scil.* Cyclopem.

v. 259.

Ἡμεῖς Τροίηθεν ἀποπλαγχθέντες, Nos a Troja jactati in diversa. Vide ad *Od.* Θ. 573.

v. 260.

Ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης Ἤλθομεν, super & trans interstitium magnum maris Ivimus. Vide ad *Od.* Θ. 561.

v. 261.

Ἱέμενοι οἴκαδε, *Od.* Γ. 160.

Ἄλλην ὁδὸν, ἄλλα κέλευθα Ἤλθομεν, aliam viam ivimus, ac destinaveramus.

v. 262.

Οὕτω που Ζεὺς ἤθελε μητίσασθαι, pro μητιάεσθαι, *contr.* μητιᾶσθαι, sic nimirum Jupiter voluit decernere. Vide ad *Od.* Θ. 9.

v. 263.

Εὐχόμεθα, profitemur.

v. 264.

Τοῦ δὴ νῦν γε μέγιστον ὑπουράνιον κλέος ἐστὶ, Cujus sane nunc maxima sub cœlo gloria est. ὑπουράνιον κλέος μέγα, fama cœlum attingens, *i. e.* ingens & latissime diffusa, *Il.* Κ. 212. ὑπουρανίων πετεηνῶν, avium in aëre & sub nubibus volantium, der Vögel unter dem Himmel, *Il.* Ρ. 675.

 v. 265.

v. 265.

Τόσσην γὰρ διέπερσε πόλιν, Tantam enim expugnavit & evertit urbem, Agamemnon.

Ἀπώλεσε λαοὺς πολλούς, occidit multos.

v. 266.

Ἡμεῖς δ' αὖτε κιχανόμενοι τὰ σὰ γοῦνα Ἱκόμεθ', nos autem venimus ſupplices accedentes ad tua genua. Vide ad *Od.* Θ. 329.

v. 267.

Εἴ τι πόροις ξεινήϊον, ἠὲ καὶ ἄλλως Δοίης δωτίνην, hîc ξεινήϊον & δωτίνη differre videntur, ut κειμήλιον καὶ μὴ κειμήλιον: & ſine dubio ξεινήϊον hîc eſt potus & cibus hoſpitalis; δωτίνη vero notat κειμήλιον aliquod in memoriam. Vid. ad *Od.* Θ. 389.

v. 268.

Δωτίνη, datio, donatio, eine Gabe, in ſenſu generali. οἵ κέ ἑ δωτίνῃσι Θεὸν ὣς τιμήσουσι, qui eum muneribus honorabunt, *Il.* I. 155. & ſermo eſt de principe, qui a ſubditis capit munera

Ἥτε ξείνων θέμις ἐστίν, qui hoſpitum mos eſt, uſu & jure gentium conſtitutus.

v. 269.

Ἀλλ' αἰδεῖο (præſ. opt. Med.) — Θεούς; Sed reverearis — Deos.

Φέριστε, o fortiſſime, o optime: inquit Ulyſſes κολακικῶς ad Polyphemum, cujus nomen proprium ignorat. Φέριστος, *Od.* Α. 405.

Ἱκέται δέ τοι εἰμέν, ſupplices nempe tibi ſumus.

v. 270.

Ἐπιτιμήτωρ, ορος, ὁ, qui pretium alicui rei ſtatuit & auget, qui rem in pretio haberi vult, ὁ ἐπόπτης καὶ βοηθὸς, ὁ τιμητικός. Eſt ab ἐπιτιμάω, *vel* έω, in pretio eſſe volo aliquid, honoro. Notat deinde &, ὁ ἐκδικητὴς, vindex, ultor.

Ζεὺς δ' ἐπιτιμήτωρ ἱκετάων τε, ξείνων τε, Ξείνιος, Jupiter eſt inſpector ſupplicum & hoſpitum, hoſpitalis ille Jupiter: er will alle Hülf-ſuchende und Fremde werth geachtet wüſſen.

v. 271.

V. 271.

Ὃς ξείνοισιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ, qui hoſpites venerabiles & pudenter tractandos comitatur. Vid. ad *Od.* Η. 165.

V. 270. 271.

Domum ac larem familiarem habere, maximopere commendatum fuit apud Græcos; imo in viri boni laude poſitum. — Veruntamen magna fuit eorum humanitas in illos, qui fati malignitate domus ac rei inopes oberrarent; adeoque erga quoslibet, qui ad eos ſe recipiebant. *Deos horum curam gerere credebant, & offenſorum injurias vindicare. (Plato, Lib. VII. de Leg.)* — *Jovem* præcipue hoc curare cenſebant, qui ideo Ξείνιος, *Hoſpitalis*, Græcis dictus. FEITH. *L. III. C. XII.* §. *I.*

Hoſpitibus vicini ſunt *ſupplices*, eodem nomine quoque inſigniti, ut patet ex Ulyſſe, qui hoſpitem ſe dicit & ſupplicem Polyphemo. Et pari religione utrique culti, ſiquidem Jupiter

— ἐπιτιμήτωρ ἱκετάων τε, ξείνων τε,

— *ultor ſupplicumque, hoſpitumque,*

creditus. IDEM. *L. III. C. XIV.* §. *I.*

V. 272.

Νηλέϊ θυμῷ, hic in malo ſenſu: duro animo. Sed & in bono ſenſu, νηλέα θυμὸν, *Il.* Τ. 229. ubi ſermo eſt de mortuo cremando, quem oportet cremare habentes animum firmum, poſtquam eum defleverunt unum diem.

V. 273.

Νήπιος εἶς, ὦ ξεῖν', ἢ τηλόθεν εἰλήλουθας, Omnium rerum imperitus es, o hoſpes, aut ex longinquis locis advenis.

V. 274.

Ὅς με θεοὺς κέλεαι δειδίμεν, ἢ ἀλέασθαι, Qui me Deos jubes, hortaris, aut vereri, aut cavere. μήπως με, προϊδὼν ἠὲ προδαεὶς ἀλέηται, ne me, prævidens aut alio modo præcognoſcens, vitet & effugiat, *Od.* Δ. 396 μύθους μὲν ὑπερφιάλους ἀλέασθε πάντας, verba inſolentia vitate omnia, *ibid.* 774.

V. 275.

Οὐ γὰρ Κύκλωπες Διὸς αἰγιόχου ἀλέγουσιν, Οὐδὲ θεῶν μακάρων, inquit impius Polyphemus: Non enim Cyclopes

Jovis Ægiochi rationem habent, neque Deorum beatorum. Vide supra ad υ. 115.

v. 276.

Ἐπειὴ πολὺ φέρτεροι εἰμὲν, siquidem robustissimi ipsi sumus, & possumus nobis necessaria parare sine ope Deorum.

v. 277.

Οὐδ' ἂν ἐγὼ Διὸς ἔχθος ἀλευάμενος πεφιδοίμην Οὔτε σεῦ, οὔθ' ἑτάρων, Neque sane ego Jovis odium devitare studens pepercerim *vel* parcerem neque tibi, neque sociis. ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν, *Il.* Γ. 360.

Πεφιδοίμην, aor. 2. opt. cum Jonica reduplicatione, pro φιδοίμην. εἴπως οὗ πεφιδοῖτο, an parceret ei, *Il.* Υ. 464. πεφιδέσθαι Τρώων, parcere illis, nec occisos velle eos, *Il.* Φ. 101.

v. 278.

Εἰ μὴ θυμός με κελεύει, nisi voluero.

v. 279.

Εἰφ', (*pro* εἰπὲ,) ὅπῃ ἔσχες ἰὼν εὐεργέα νῆα, dic, ubi tenebas *vel* ubi habebas, cum huc ires, bonam tuam navem; ubi eam appuleras. Vid. ad *Od.* Θ. 567.

v. 280.

Ἤ πῃ ἐπ' ἐσχατιῆς, ἦ καὶ σχεδὸν,] Verte: *utrum in remoto aliquo abhinc loco*, seu *utrum longe hinc*, *an prope*, ut υ 117. οὔτε σχεδὸν οὔτ' ἀπόπροθεν. Ad extremam oram semper stant naves: ut supra 182. ἐπ' ἐσχατιῇ — ἄγχι θαλάσσης. ERN.

Ὄφρα δαείω, ut discam & docear: ut sciam, *Il.* K. 425. aor 2. subj. Pass pro δαῶ, distracto circumflexo per insertum ε, eoque ε producto *Jonice* in ει, v. δαίω.

v. 281.

Ὣς φάτο πειράζων, Sic dicebat, explorans interrogando,] Intelligo, hoc quæsisse Polyphemum, ut, si forsan Ulysses respondisset, navem suam in littore existere, eam ipse continuo disrupisset. At Ulysses prudentissimus astutiam hominis est sagaciter subodoratus, & opportune confingit mendacium, sibi navem non esse, quod illa tempestate confracta, & a ventis alio abrepta sit, cum jam littora tetigisset. SPOND.

Ἐμὲ

Ἐμὲ δ' οὐ λάθεν εἰδότα πολλά, me autem non latuit multa scientem. λάθεν, *Il.* Γ. 420.

v. 282.

Ἀλλά μιν ἄψοῤῥον προσέφην, *i. e.* ἔμπαλιν ὧν φθάσας ἐλάλησα, in contrarium iis, quæ paullo ante dixeram. Nimirum *h. l.* τῷ ἄψοῤῥον non sola iterandi, sed & contradictionis & reprehensionis ante dictorum, notio inest. Nam paullo ante significaverat, sibi esse navem, 260 — 269. nunc vero intelligens, sibi cum feritate ipsa rem esse, retractat narrationem, & aliter determinat: quod tamen stultus Cyclops non animadvertit. ἄψοῤῥοι κίομεν, retro ibamus, *Il.* Φ. 456. sic ἀπονέοντο, *Il.* Γ. 313. abibant retro. Neutrum ἄψοῤῥον adverbialiter ponitur pro, rursus, retro, retrorsum. ἄψοῤῥον θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀγέρθη, recolligebatur animus, *Il.* Δ. 152.

v. 284

Ὑμῆς ἐπὶ πείρασι γαίης, apud fines vestræ terræ.

v. 285.

Ἄκραι, αἱ, quasi Substantive positæ, sunt extremitates & prominentiæ terrarum versus mare, ἀκρωτήρια, Vorgebirge, Landspitzen am Meer, *Il.* Δ. 425. Ξ. 36.

Ἄκρῃ προσπελάσας νῆα, Prominenti petræ admovens violenter navem. *coll.* 284. προσβαλὼν πέτρῃς, quod est idem. κῦμα προσπλάζον, fluctus adventans, *Il.* M. 285.

Ἄνεμος δ' ἐκ πόντου ἔνεικεν, *scil* τὴν νῆα πρὸς γῆν, ventus autem ex alto mari flans tulit navem ad littus durum, ubi fracta est.

v. 286.

Ὑπέκφυγον (*pro* ὑπεξέφυγον) ὄλεθρον, effugi mortem.

v. 287.

Νηλέϊ θυμῷ, *v.* 272.

v. 288.

Ἑτάροις ἐπὶ χεῖρας ἴαλλε, sociis meis manus injecit Polyphemus. *pro* ἐπίαλλε, ἐπέβαλε.

v. 289.

Σὺν δὲ δύω μάρψας, Duos autem comprehendens. συμμάρψας δόνακας, *Il.* K. 467.

Σκύλαξ, ακος, ὁ, ἡ, canis catulus, *vel* lupi catulus. ein junger Hund oder Wolf. Est ergo a κύων. hinc ἡ Σκύλλα

 nomen

nomen habet, a ſono maris ad illum ſcopulum, quaſi catuli ibi latrarent multi.

Ὥςε σκύλακας, ποτὶ γαίῃ κόπτε, *pro* προσέκοπτε γαίῃ, quaſi catulos, alliſit eos terræ, Cyclops voraturus eos viros. quo indicatur ingens robur Cyclopis, qui facile pedibus prehenſos attollebat tales viros ἡρωϊκοὺς, & capita terræ allidebat.

v. 290.

Προσκόπτω, allido.

Ἐγκέφαλος, *Il.* P. 300.

Χαμάδις, *ibid.*

Δεῦε δὲ γαῖαν, & rigabat terram.

v. 291.

Διαμελεϊςὶ, *adv.* in membra & partes diſſecando. διαμελεϊςὶ ταμών, membratim diſcerpens. ex διὰ & μελεϊςὶ, *adv.* membratim. μελεϊςὶ ταμών, in fruſta diſſecans corpus, Glied vor Glied, Stückweiſe, *Il.* Ω. 409.

Ὡπλίσσατο δόρπον, ſibi ipſe paravit in cœnam. πύματον (αὐτὸν) ὡπλίσσατο (εἰς) δόρπον, ultimum eum virum paravit Cyclops ſibi in cœnam, *Od.* B. 20.

v. 292.

Ἤσθιε δ᾽, ὥςε λέων, Vorabat autem, ut leo. *ſc.* Polyphemus homines.

Λέων ὀρεσίτροφος, *Od.* Z. 130.

Οὐδ᾽ ἀπέλειπεν Ἔγκατά τε, σάρκας τε, καὶ ὀςέα, neque reliqua faciebat Viſceraque, carneſque, & oſſa. er lieſſe nichts übrig.

v. 293.

Ἔγκατα, *Il.* Λ. 176.

Μυελόεις, όεσσα, όεν, medullæ plenus. ὀςέα μυελόεντα, oſſa, quibus medulla inerat, Marks-Knochen.

v. 288 — 293.

Mira omnemque fidem ſuperantia videbuntur, quæ Homerus de *Polyphemo*, Cyclopum omnium teterrimo, habet, ad cujus antrum malo fato devenit Ulyſſes; ſex enim ex ejus ſociis crudeliſſime voravit. Sed ut primum hoc, quod videtur abſurdum atque aſperum, complanemus, notandum eſt, nequaquam eſſe fabuloſos Græce dictos *anthropophagos*, videlicet barbaros quoſdam, qui humanis

humanis carnibus vescuntur. Sunt aliqui, qui morem hunc non longe a mundi eluvione cœptum tradunt, ajuntque, gigantes jam tum humanis carnibus pastos esse, terramque Chanaan habitatam fuisse a gigantibus, qui haberent in deliciis, humanis cadaveribus vesci. Scythas & Sauromatas carnes humanas comedere solitos, vulgatius est, quam ut narrari oporteat. *Livius* perhibet, consuevisse Hannibalem in cibum præbere humanas carnes suis militibus, ut faceret ferociores. Pars Australis Africæ incolitur plerumque ab istis anthropophagis. *Vespuccius* narrat, se vidisse nudos homines fœminasque nullo horrore humanas carnes comedere, adeo ut filius voraret corpus sui patris; sibique gloriosum quisque duceret, si majorem hominum numerum devorasset. Caribes & Cannibales, populi Americæ, hac ferocitate alios etiam superasse feruntur. Anne igitur sit absurdum, si monstrum tam immane atque horribile, quale describit Homerus, sex e sociis Ulyssis comederit?

Huic Polyphemo voracitate atque ingluvie aliquatenus similem Herodorum quendam Megarensem tubicinem, quem memorat *Julius Pollux*, non incongrue fortasse dixerim. Is duabus simul maximis tubis inflatis horrendum adeo edebat clangorem, ut juxta eum consistere nemo posset. nec mirum; statura enim fuit procera, quatuor nempe cubitorum, & corpore robustissimo; adeo ut senos panis chœnices in dies singulos, carnis viginti pondo esitaverit; vini congios binos ebiberit; & Herculis instar leonina pelle amiciebatur, super ursinam cubabat. Notabile *porro* est, quod de ipso non *Pollux* modo, sed *Athenæus* narrat: Demetrium illum, qui ab expugnandis urbibus Poliorcetæ cognomen invenit, cum Argos oppugnaret, ingentemque quandam machinam, quam a se inventam Helepolin vocitavit, mœnibus admovere, quamquam maximo conatu militum, non posset, Herodorum hunc accivisse, qui continuo duabus illis suis giganteis arreptis tubis, cum eas uno spiritu animasset, tantum vigoris atque alacritatis urgentibus machinam inspirasse, ut, quo volebant, eam propulerint. *Jo. Baptistæ Donii* Tract. *de præstantia veteris Musicæ.* RICC. *Diss. Hom. Tom. III. p.* 81. *sqq.* v. 294.

v. 294.

Ἡμεῖς δὲ κλαίοντες ἀνεχέθομεν Διῒ χεῖρας, Nos vero flentes tollebamus ad Jovem manus: in luctu magno, opem ejus implorantes. Vide ad *Od.* E. 320.

v. 295.

Σχέτλια ἔργ' ὁρόωντες, Tam dura & atrocia facta videntes, Cyclopis.

Ἀμηχανία, ας, ἡ, hæsitatio, quando consilium nullum reperitur, difficultas magna, wann man nicht weißt, was man machen soll, oder wie man es machen soll, bey oder wieder etwas. ab ἀμήχανος, ου, ὁ, ἡ, qui consilium agendi nullum novit *aut* invenit, *vel* ob difficultatem rei, *vel* ob animi debilitatem. *Il.* Θ. 130. Λ. 310. K. 167. N. 726 O. 14

Ἀμηχανίη δ' ἔχε θυμόν, defectus consilii tenebat animum, in antro Cyclopis inclusorum.

v. 296.

Ἐπεὶ Κύκλωψ μεγάλην ἐμπλήσατο (*pro* ἐνεπλήσατο) νηδύν, postquam Cyclops implevit cibo & potu magnam alvum, quæ erat πολυχανδής.

Νηδὺς, *Il.* N. 290.

Ἐμπλήσατο νηδὺν] Notandus hic primigenius Vocis *Mediæ* usus. Ἔμπλησεν, *alius*; Ἐμπλήσατο, *suum implevit ventrem.* Sic supra *v.* 291. ὡπλίσσατο, *Sibi ipse paravit.* Et infra *v.* 298. τανυσσάμενος, *Quum se ipse extenderat.* Vide supra ad *Od.* E. 491. CLARK.

v. 297.

Ἀνδρόμεα κρέ' (κρέα) ἔδων, Humanas carnes edens, Menschen-Fleisch essend. ἵετο δῦναι ὅμιλον ἀνδρόμεον, nitebatur irrumpere in aciem confertam virorum, er suchte in die geschloßnen Glieder einzubrechen, *Il.* Λ. 538. χροὸς ἀνδρομέοιο, a corpore humano, *Il.* P. 571. sic & Y. 100. χροὸς διελθέμεν, *pro* διελθεῖν, transfixisse corpus virile: ubi de hasta sermo.

Ἄκρητον γάλα, egregium lac. ἄκρητοι σπονδαὶ, libationes vino generoso & puro Diis factæ, *Il.* B. 341. ἄκρητον θεῖον ποτὸν, vocat Homerus vinum, *Od.* B. 341.

Ἐπιπίνω, insuper & post bibo, ich trinke drauf.

Καὶ ἐπ' ἄκρητον γάλα πίνων, & post purum lac bibens.

v. 298.

v. 298.

Κεῖτ' ἔντοσθ' ἄντροιο τανυσσάμενος διὰ μήλων, Jacebat intra antrum extenſus inter pecora: ut longitudo corporis ejus jacentis ſignificetur.

v. 299.

Τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα — Οὐτάμεναι, Hunc quidem ego volueram — configere.

v. 300.

Ἆσσον ἰὼν, Aggrediens eum.

Ξίφος ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηρῦ, gladium acutum ſtringens e vagina, qui mihi erat ad femur.

v. 301.

Οὐτάμεναι, Transverberare, Vulnerare. *Attica paragoge.* pro ὐτᾶν. ita *Il.* Φ. 397.

Πρὸς σῆθος, ὅθι φρένες ἧπαρ ἔχουσιν, in pectus, ubi diaphragma hepar contegit: & id vulnus eſt mors præſentiſſima.

Ἧπαρ, *Il.* Λ. 578.

v. 302.

Χεῖρ' ἐπιμασσάμενος, Manu violenta attingens eum, & quaſi curans: nam ſermo eſt de Ulyſſe, deliberante ſecum, an occideret dormientem Cyclopem. ἕλκος δὲ ἰητὴρ ἐπιμάσσεται, vulnus attinget & curabit medicus, *Il.* Δ. 190.

Ἕτερος δέ με θυμὸς ἔρυκεν, alius autem animus, *i. e.* alia cogitatio me vellebat, & retrahebat ab hoc conſilio.

v. 303.

Αὐτῦ γάρ κε καὶ ἄμμες ἀπωλόμεθ' αἰπὺν ὄλεθρον, Ibi enim tamen etiam periiſſemus, **wir hätten doch auch da umkommen müſſen.**

v. 304.

Δυνάμεθα, potuiſſemus.

Θυράων ὑψηλάων, ab oſtio alto.

v. 305.

Χερσὶν ἀπώσασθαι λίθον, Manibus removere lapidem.

Λίθον ὄβριμον, ὃν προσέθηκεν, ſaxum grave, quod admoverat.] Supra *v.* 240.

v. 310.

Πονησάμενος τὰ ἃ ἔργα, laborans labores ſuos domeſticos. ita ſupra *v.* 250.

v. 311.

V. 311.

Σὺν δ' ὄγε δ' αὖτε δύω μάρψας ὡπλίσσατο δεῖπνον. supra *v.* 289. & 291.

V. 312.

Ἄντρε ἐξήλασε πίονα μῆλα, ex antro expulit pinguia pecora.

V. 313.

Ῥηϊδίως ἀφελὼν θυρεὸν μέγαν, Facile removens januam magnam. θυρεὸς, supra *v.* 240.

V. 314.

Ἂψ ἐπέθηχ', pro ἐπέθηκε.

Ὡς εἴτε φαρέτρῃ πῶμ' ἐπιθείη, tam nullo negotio, ac si pharetræ operculum imponeret.

V. 315.

Πολλῇ δὲ ῥοίζῳ πρὸς ὄρος τρέπε πίονα μῆλα Κύκλωψ, Multo autem strepitu ad montem egit pingues pecudes Cyclops. ῥοῖζος hîc de sono pastoris, oves exigentis. οἰςῶν τε ῥοῖζον, καὶ δοῦπον ἀκόντων, stridorem sagittarum volantium, & gravem sonum accidentium jaculorum, *Il.* Π. 361.

V. 316.

Ἐγὼ λιπόμην, ego relinquebar, **ich wurde zurück und da gelassen.**

Κακὰ βυσσοδομεύων, inquit Ulysses in antro Polyphemi. Vide ad *Od.* Θ. 273.

V. 317.

Εἴπως τισαίμην, Si qua ratione punire eum queam.

Δώῃ δέ μοι εὖχος Ἀθήνη, detque mihi gloriam Pallas: de Ulysse, Cyclopem ulturo.

V. 318.

Ἥδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή.

Quæritur, cur monstrum illud excæcaverit Ulysses, cum potius necare posset? *Joannes* quidem *Spondanus* oculum Cyclopi eruendi consilium probat, putatque, Ulyssem gravius ultum esse excidium sex sociorum, Polyphemum excœcando, quam si illum interficeret. Illo siquidem pacto acerba illi vita est reddita, lucis aspectu privato, ita ut innumeras mortes in una vita pateretur. Sane (*inquit*) hanc consilii Ulyssei causam esse ausim contendere, licet ab ipso Poëta non exprimatur. At ego hujus

hujus Interpretis pace huic opinioni non ſubſcribo; nam ſolertius in Ulyſſe Cyclopem excœcante conſilium animadverto, ipſumque Poëtam diſerte tale conſilium explicaſſe affirmo. Cum enim Polyphemus ſaxum tam immenſæ molis oſtio ſpeluncæ admoverit, ut non illud repagulum (inquit Vates) duo & viginti validi currus quaternis rotis inſtructi a ſolo dimovere poſſent, ſi illum interfeciſſet Ulyſſes, concluſus cum ſociis nulla egreſſus ſpe illic remanſiſſet, ſævaque morte periiſſet. Oportebat igitur exſpectare, ſi forte cæcatum monſtrum repelleret ab oſtio petram, ut ipſe cum ſociis aliqua techna, quam vaferrime commentus eſt, ut *mox* videbimus, incolumis egrederetur, & ſævitiam monſtri eluderet, reliquos ſocios, ipſumque poſtremo Ulyſſem (ſicuti minatus erat) devorare parantis. Itaque miror, *Spondanum* hoc non obſervaſſe; nam Poëta ipſe adnotat. Callide ergo admodum excæcavit Polyphemum Ulyſſes. RICC. *Diſſ. Hom. Tom. III. p.* 84. *ſqq.*

v. 319.

Κύκλωπος γὰρ ἔκειτο] Γὰρ hic non eſt *enim*, ſed *ſcilicet*, particula enarrare, explicare incipientis. ERN.

Μέγα ῥόπαλον, ingens clava. ῥόπαλον, *Il.* Λ. 558.

Παρὰ σηκῷ, ad ſtabulum.

v. 320.

Ῥόπαλον χλωρὸν, clava non arida: cui opponitur τὸ αὐανθὲν, *v. ſeq.* χλωρὸν δέος, pallidus pavor, *Il.* Η. 479. μέλι χλωρὸν, recens mel, cujus etiam color eſt ſubpallidus, *Il.* Λ. 630.

Ἐλαΐνεος, έα, εον, *Jon.* pro ἐλαΐνειος, ex olea *vel* oleaſtro factus. ῥόπαλον ἐλαΐνεον. ab ἐλαία, ας, ἡ, olea.

Τὸ μὲν ἔκταμεν, hanc quidem exciderat ſibi, er hatte ſich die Keule abgehauen. Alii, accuratius fortaſſe, legunt ἔκσπασε, extraxerat e terra: nam erat truncus integer arboris.

Ὄφρ' ἐφορέοι, ut portaret illam loco ſcipionis, daß er ſie als einen Stock tragen wollte: & eſt Attica forma optativi, pro φορέοι.

v. 321.

v. 321.

'Αυαίνω, ſicco, maxime aëre ῥόπαλον αὐανθὲν, arefacta & aëre ſiccata clava. ab ἄυω, *idem*.

Τὸ μὲν ἄμμες (*pro* ἡμεῖς) ἐίσκομεν εἰσορόωντες Ὅσσον θ' ἱςὸν νηὸς, hoc ſimile exiſtimabamus adſpicientes, Quantus eſt malus navis.

v. 322.

'Εεικόσορος, ου, ὁ, ἡ, viginti remis inſtructa navis. *pro* εἰκόσορος. ab εἴκοσι, viginti. Eſt ergo ναῦς, εἴκοσιν ἑταίρους ἔχουσα ἐρέσσοντας, von zwanzig Rudern. νηὸς ἐεικοσόροιο, *i. e.* magnæ.

v. 323.

Φορτίδος, εὐρείης, *ſc.* νηὸς, *Od.* Ε. 250.

Νηὸς φορτίδος, ἥτ' ἐκπεράᾳ μέγα λαῖτμα, navis onerariæ, quæ tranſit magnum mare: in opp. ad navigium minus. Vide ad *Od.* Θ. 561.

v. 324.

Μῆκος, εος, τὸ, longitudo.

Πάχος, εος, τὸ, ſpiſſitudo, craſſities.

v. 325.

Τοῦ μὲν (ῥοπάλου) ὅσον τ' ὄργυιαν ἐγὼν ἀπέκοψα παρεςαὶς. Ab ea (clava) ferme *ſeu* circiter ulnam (ein Klafter ohngefehr) ego abſcidi adſtans. ὀργυιὰ, *Il.* Ψ. 327.

v. 326.

Καὶ παρέθηχ' ἑτάροισιν, *pro* παρέθηκα, Et appoſui meis ſociis, ut id præparent.

'Αποξῦναι δ' ἐκέλευσα, & mandavi, ut polirent eum ſtipitem, quo oculum Cyclopi effoſſuri eramus. ἀποξύνουσιν ἐρετμὰ, *Od.* Ζ. 269.

v. 327.

'Ομαλὸς, ἡ, ὸν, planus, æquus, eben, glatt.

Οἱ δ' ὁμαλὸν ποίησαν, Ii vero lævem fecerunt. ſermo eſt de vecti, informi adhuc; quem ſocii Ulyſſis cortice & aliis aſperitatibus liberarunt, *coll.* 326. ut idem ſit, quod ἀπώξυναν.

Θοόω, acuo ſuperne. ἐγὼ δ' ἐθόωσα — Ἄκρον, ego autem acutam feci Supremam partem, ἀπώξυνα. Hinc vides, quod θοὸς quoque notet, acutus.

v. 328.

v. 328.

Πυρακτέω, ab ἄγω & πῦρ, in igne verso, ita ut aduratur, non comburatur. ἐπυράκτεον ἐν πυρὶ κηλέῳ, ad ardentem ignem illud versabam, & candefaciebam. *vel* torrebam circumversando ad ignem luculentum.

v. 329.

Κατακρύψας ὑπὸ κόπρῳ, occultans id sub fimo *seu* stercore.

v. 330.

Μεγάλ' ἤλιθα πολλὴ κόπρος, admodum multum stercus. φύλλων χύσις ἤλιθα πολλὴ, *Od.* E. 483.

v. 331.

Αὐτὰρ τὺς ἄλλυς κλήρῳ πεπαλάχθαι, *i. e.* κληρῶσαι, κληρώσασθαι, κλήρῳ λαχεῖν, ἄνωγον, At ceteros sortis signo sortiri jubebam: & hîc sors cecidit felicissime, ut & fortissimi eligerentur, & facta sortitione nemo ex iisdem a Cyclope corriperetur, *coll.* 334. *sq* ad verbum est: alios jubebam concuti sorte: nam cum sors cujusque concutiebatur in vase, idem erat, ac si ipse in eo concuteretur. κλήρῳ νῦν πεπάλαχθε διαμπερὲς, ὅς κε λάχῃ, sorte nunc sortimini ordine omnes, qui destinetur sorte, *Il.* H. 171.

v. 332.

Ὅςτις τολμήσειεν ἐμοὶ σὺν —, Quinam audacter mecum suscipere velit —.

Μοχλὸν Homerus hîc vocat illud τμῆμα τῦ ῥοπάλυ ὀργυιαῖον, partem desectam longæ clavæ, qua oculum Cyclopi extrivit. Vide ad *Od.* E. 261.

v. 333.

Τρίψαι ἐν ὀφθαλμῷ (*pro* ἐντρίψαι) μοχλὸν, vectem torquendo intundere in oculum Cyclopis.

v. 334

Οἱ δ' ἔλαχον, ii autem sorte designabantur, & accipiebant id faciendum.

v. 335

Ἐγὼ πέμπτος μετὰ τοῖσιν ἐλιγμην, *pro* ἐλεγόμην, ego quintus cum his seligebar per sortem. vel &, ipse annumerabam me sponte iis per sortem electis.

v. 336.

Ἑσπέριος δ' ἦλθεν, am Abend kam er.

Καλλίτριχα μῆλα, de ovibus & capris.

Νομευω, supra v. 217.

v. 339.

Ἤ τι ὀϊσσάμενος, Aut præsagiens aliquid, daß ihm entweder was anete. Vide supra ad v. 213.

Ἤ καὶ Θεὸς ὣς ἐκέλευεν, aut & Deus sic jussit eum facere, sc. ut aliter faceret, ac heri.

v. 343.

Πονησάμενος τὰ ἃ ἔργα, v. 310.

v. 344.

Σὺν δ' ὅγε δ' αὖτε δύω μάρψας ὡπλίσσατο δόρπον, ita supra v. 289. sqq. & 311. nam sex homines, cœnis duabus, uno jentaculo, absumsit Cyclops.

v. 346.

Κισσύβιον, ου, τὸ, est ποιμενικὸν ποτήριον ἐκ κισσίνου ξύλου factum, poculum ex hedera factum: qualia pastores & plebeji habere solebant. Est ergo a κισσὸς, ου, ὁ, & ἡ, hedera, Epheu. & hæc herba Διονύσῳ ἀνάκειται, Baccho est sacra.

Κισσυβιον μετὰ χερσὶν ἔχων μέλανος οἴνοιο, Poculum rubri vini in manu habens: & id poculum, si Polyphemum cogites, valde capax; hinc & ab insueto sibi vino tam cito fit ebrius, cum ter id ebibisset.

v. 347.

Τῆ, πίε οἶνον, accipe, bibe vinum. Vide ad Od. Θ. 477.

v. 348.

Ὄφρ' εἰδῇς, οἷον τι ποτὸν τόδε νηῦς ἐκεκεύθει Ἡμετέρη, Ut cognoscas, qualem potum istum navis nostra continuerit. hic vides, plusq. perf. Med. & notionem περιοχῆς τῶν ἐντός.

v. 349.

Σοὶ δ' αὖ λοιβὴν φέρον, inquit Ulysses adulatorie Polyphemo, quasi Numini: tibi autem ferebam id quasi libationem. λοιβὴ, Il. Δ. 49.

v. 350.

Σὺ δὲ μαίνεαι οὐκ ἔτ' ἀνεκτῶς, tu autem insanis sic, ut ferri amplius non possit. Ἕκτωρ μαίνεται οὐκ ἔτ' ἀνεκτῶς, Hector

Hector furit jam sic, ut sustineri non possit, ut resisti ei non possit, *Il.* Θ. 355.

v. 351.

Σχέτλιε, Dure. Ulysses sic alloquitur Polyphemum, postquam vorarat socios Ulyssis; voce non contumeliosa, sed duritiem animi & facinus ingens notante

Πῶς κεν τίς σε καὶ ὕστερον ἄλλος ἵκοιτο Ἀνθρώπων πολέων; quomodo tandem aliquis & in posterum venire velit ad te Ex hominibus multis?

v. 352.

Ἐπεὶ οὐ κατὰ μοῖραν ἔρεξας, quoniam non egisti, uti decet.

v. 353.

Ὁ δ' ἔδεκτο καὶ ἔκπιεν, is autem capiebat poculum & ebibebat. ἀλλ' ὅγε δέκτο μὲν ἱρά, accipiebat quidem sacrificium sibi oblatum, *Il.* Β. 420. Θέμιστι δὲ δέκτο δέπας, accipiebat in manum suam poculum a Themide porrigente, *Il.* Ο. 87.

Ἥσατο δ' αἰνῶς Ἡδὺ ποτὸν πίνων, & delectabat se eximie Jucundum potum bibens.

v. 354.

Καί μ' ᾔτεε δεύτερον αὖτις, & poposcit me altera vice, *sc.* poculum vini.

v. 355.

Δός μοι ἔτι πρόφρων, Da mihi iterum benigne: inquit Cyclops, vinum porro rogans.

v. 358.

Οἶνον ἐριστάφυλον, κ. τ. λ. supra *v.* 111.

v. 359.

Τόδ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρός ἐστιν ἀποῤῥώξ, hoc ambrosiæ & nectaris est pars: de vino suavissimo. Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀποῤῥώξ, *i. e.* ἀποῤῥοια, ein Ausfluß, ein Arm davon, *Il.* Β. 755.

v. 361.

Τρὶς δ' ἔκπιεν ἀφραδίῃσιν, ter autem ebibebat poculum illud ex ignoratione, quam forte esset vinum, & ex imprudentia. ἀφραδίῃ πολέμοιο, imperitia pugnandi, *Il.* Β. 368. παρέδραμεν ἀφραδίῃσιν, *Il.* Κ. 350. ποιμένος ἀφραδίῃσι, ex negligentia pastoris, *Il.* Π. 354.

 v. 362.

v. 362.

Ἐπεὶ Κύκλωπα περὶ φρένας ἤλυθεν οἶνος, *pro* περιήλυθεν, postquam vinum occupavit pectus Cyclopis, *i. e.* ἐμεθύσθη, ebrius factus est. nam biberat revera ἐξηκοντα κισσυβια tam capacia vini meri, siquidem unum al.âs, si innoxium esse deberet, miscendum erat viginti partibus aquæ; is autem ter ebiberat id κισσύβιον ingens.

v. 365.

Ὡς περ ὑπέστης, ut pollicitus es.

v. 366. 367.

Οὖτις ἔμοι γ' ὄνομ' ἐςʹ. Οὖτιν δέ με κικλήσκουσι
Μήτηρ, ἠδὲ πατὴρ, ἠδ' ἄλλοι πάντες ἑταῖροι.

Cum Ulyssem rogasset Cyclops, quo ille nomine appellaretur, respondit, se vocari Οὖτιν, *Neminem*; & hoc ludo saluti suæ callide prospexit. Nam excæcatus Polyphemus ceteros advocabat Cyclopas in eodem monte degentes, ut ad ferendam sibi opem accurrerent. At illi interrogabant: quis te læsit? Οὖτις, *Nemo*; respondebat ille. Quare putantes, eum desipere, dereliquerunt. Lepidum plane factum, ingeniosum, ridiculum. Justene vero accusarunt nonnulli Homerum, quasi hoc ridiculo commento epicam majestatem fregerit? Nequaquam. Illud siquidem & unicum fuit effugium, quo servaretur Ulysses; & vaferrimum ejus ingenium, quod ubique depingit Vates, mirum in modum exhibet. Si quid igitur ridiculi seriis interdum aspergat Poëta cum grano salis, tempestive, bonaque cum caussa, nullam habet in eo culpam. Teste enim *Horatio*, (*Sat. X. Lib. I.*)

— — — — *ridiculum acri*
Fortius, & melius magnas plerumque secat res.

RICC. *Tom. III. p.* 88. 89.

v. 369.

Οὖτιν ἐγὼ πύματον ἔδομαι, illum ego postremum comedam, absumtis aliis omnibus: quod beneficium erat morte ipsa crudelius; simul & ignominiosum Heroi, quasi is paucorum dierum vitam in tali exspectatione magni faceret. Sed, quid aliud dare posset Cyclops? Sic, πύματον ἀπλίσσατο δόρπον, illum hominem ultimum inter reliquos ante absumtos paravit sibi in cœnam, *Od.* B 20.

v. 370.

v. 370.

Τόδε τοι ξεινήϊον ἔςαι, hoc tibi hospitale munus erit,] Hinc apud *Erasmum* proverbium, *Cyclopis Donum.* CLARK.

v. 371.

Ἀνακλινθεὶς πέσεν ὕπτιος, de Cyclope ebrio, ad somnum se in tergum reponente; & est pro πεσὼν ἀνεκλίνθη, cadens reclinabatur. εὗδεν ανακλινθεῖσα, dormivit recumbens in lecto, *Od.* Δ. 794.

Ὕπτιος, *Il.* Δ. 108.

v. 372.

Ἀποδοχμόω, in transversum extendo. ex ἀπὸ & δοχμόω, curvo, inflecto, obliquo.

Κὰτ' ἀποδοχμώσας παχὺν αὐχένα, inflectens, πλαγιάσας: sic ut caput jaceret demissius corpore.

v. 373.

Πανδαμάτωρ, *somni* Epith. *Il.* Ω. 5.

Φάρυξ, γος, ἡ, guttur. id deinde, inserto γ, lenius dicitur φάρυγξ.

Φάρυγος δ' ἐξέσσυτο οἶνος, e gutture vero extrudebatur vinum, der Wein stürzete ihm aus dem Rachen. ἐκ δὲ φυλακτῆρες σὺν τεύχεσιν ἐσσεύοντο, *pro* ἐξεσεύοντο, vigiles properabant e castris in stationem, *Il.* I. 80. ἐκ δ' ἔσσυτο λαὸς, *pro* ἐξεσύετο, rückete eilig aus, *Il.* B. 809. πυλέων Ἕκτωρ ἐξέσσυτο, exibat propere e porta, *Il.* H. 1.

v. 374.

Ψωμὸς, ȣ, ὁ, frustum, ein Stück, ein Bissen, cibus comminutus. ψωμοὶ ἀνδρόμεοι, frusta carnis humanæ comestæ a Cyclope, τὰ λεπτὰ κόμματα τῶν κρεῶν. a ψάω, comminuo. proprie magis dicitur ψωμὸς ἄρτȣ, frustum panis, ein Bissen Brodt.

Οἰνοβαρέω, sum gravis vino. *item* sum aliis gravis ex nimio vino.

Ὁ δ' ἐρεύγετο οἰνοβαρείων, *pro* οἰνοβαρέων, ipse autem eructabat gravatus vino, & evomebat cum terribili sono.

v. 375.

Μοχλὸς, supra *v.* 332.

Σποδὸς, ȣ, ἡ, cinis.

Ὑπελάω & αὔνω, ſubdo, ſubjicio. τὸν μοχλὸν ὑπὸ σποδῦ ἤλασα, *pro* ὑπήλασα, vectem ſub cinerem ardentem ſubdidi, ὑποκάτω τῆς σποδῦ ἔτεινα.

v. 376.

Ἕως θερμαίνοιτο, Donec caleſieret, daß er heiß wurde, & quidem in magno gradu. *coll.* 379. ἐπόκε λοετρὰ θερμήνῃ, donec lavacra calefaceret, *Il.* Ξ. 7.

v. 377.

Θάρσυνον, *pro* ἐθάρσυνον, Confirmabam. θαρσύνω, *Od.* Γ. 361.

Μη τις μοι ὑποδδείσας ἀναδύῃ, ne quis ſubveritus refugeret, reciperet ſe inde: ne quis præ metu ſe ſubduceret mihi.

v. 378.

Μοχλὸς - ἐν πυρὶ μέλλεν Ἅψασθαι, vectis in igne arſurus erat, wollte Feuer faſſen und anbrennen: ut ἅπτεσθαι & notet, accendi, ſich entzünden, φλόγωσιν.

v. 379.

Χλωρὸς μοχλὸς, vectis non aridus. ῥόπαλον χλωρὸν, ſupra *v.* 320.

Διεφαίνετο δ' αἰνῶς, dilucebatque valde: de vecte, cujus inferior pars adurebatur igne; cum is igitur jam arderet lucide, & flamma deinde reſtincta, διαφάνειαν εἶχε τὴν ὡς ἐξ ἀνθρακώσεως. ἐν καθαρῷ, ὅθι δὴ νεκύων διεφαίνετο χῶρος, in puro loco, ubi fere per corporum ſtragem apparebat ſpatium. wo zwiſchen den Todten ſich ein reiner Platz zeigete, *Il.* Θ. 491.

v. 380.

Ἆσσον φέρον, afferebem, ich brachte herbey.

v. 381.

Θάρσος ἐνέπνευσεν μέγα Δαίμων, Deus inſpiravit nobis magnam conſtantiam animi.

v. 382.

Μοχλὸν, ὀξὺν ἐπ' ἄκρῳ, vectem, acutum in una extremitate.

v. 383.

Ἐνερείδω, infigo.

Ἐγὼ δ' ἐφύπερθεν ἀερθεὶς Δίνεον, ego autem ſuperne attollens me & incumbens Circumagebam. *vel*, ego autem deſuper

desuper erigens me, suspendens me in digitos pedum & imminens Versabam. ἐφυπερθε, *Od.* Δ. 298. ἀερθεὶς, *Od.* Θ. 375.

v. 384

Δίνεον, *pro* ἐδίνεον. Vide supra ad *v.* 153.

Ὡς δ' ὅτε τις τρυπῷ (*pro* τρυπάοι, optat. per contractionem) δόρυ νήϊον ἀνὴρ Τρυπάνῳ, quasi si quis terebret trabem navalem terebra,] On ne sauroit former une image plus vive ni plus naïve pour representer l'action d'Ulysse & de ses Compagnons qui crevent l'œil du Cyclope, que celle qu'en donne Homere par cette comparaison. On ne lit pas la chose, on la voit. DAC. Vide etiam Hrn. Breitingers Abhandl. von Gleichn. *p.* 21. & 28.

Τρυπάω, terebro, ich bore.

Δόρυ νήϊον, *Il* Γ. 62. Ν. 391. Ο. 410.

v. 385.

Τρύπανον, ου, τὸ, terebra, ein Borer.

Οἱ δέ τ' ἔνερθεν ὑποσσείουσιν ἱμάντι, alii autem infra torquent loro & circumagunt. ἔνερθε, *Il.* Θ. 16.

v. 386.

Ἁψάμενοι ἑκάτερθε, da sie von beyden Enden anfassen, attingentes utrinque, apprehendentes ab utroque latere.

Τὸ δὲ (τρύπανον) τρέχει ἐμμενὲς αἰὲν, terebra circumtorquet se assidue. ἐμμενὲς, *Il.* Κ. 361. Ν. 517.

v. 387.

Πυριήκης, εος, ὁ, ἡ, cujus cuspis est ignita. πυριήκεα μοχλὸν, quasi πυρὶ ἠκονημένον, πυρίνην ἔχοντα ἀκὴν, ut sanguis effossi oculi eodem tempore cohiberetur, & vulnus a putredine conservaretur.

v. 388.

Τὸν δὲ (μοχλὸν) αἷμα περίῤῥεε θερμὸν ἐόντα, hunc autem sanguis circumfluebat calidum: & hoc fiebat, cum ignitus vectis nondum satis alte penetraverat, nec jam fervore suo occluserat vasa sanguinea.

v. 389.

Ἀμφεύω, circa aduro, ich versenge rund umher. ex ἀμφὶ & εὔω, amburo, aduro, ustulo, ich senge am Feuer.

Πάντα δέ οἱ βλέφαρ' ἀμφὶ καὶ ὀφρύας εὗσεν ἀϋτμὴ, Omnes vero ei palpebras & supercilia adurebat ardor igni-

 ti

ti vectis, die Hitze des glüenden Pfals versengete ganz —.

'Αὐτμὴ, *Il.* I. 605. Φ. 366.

V. 390.

Γλήνης καιομένης, Cum pupilla oculi exureretur. ἔῤῥε, κακὴ γλήνη, abi, timida puella: inquit Hector ad Diomedem; ut γυναῖκα παρθενικὴν, splendentem quidem, sed infirmam notet, *Il.* Θ. 164. ἐκ δ' ὦσε, *pro* ἐξῶσε γλήνην, excussit ei pupillam, *Il.* Ξ. 494. ubi vulnus letale describitur, cum hasta per oculum transiret in caput.

Σφαραγέω, sonum edo, qualem inflata vesica, si comprimitur, per foramen angustum edit. *item* sum extentus & inflatus inflo & extendo valde cavitatem aliquam mollem. σφαραγεῦντο (*Jon.* pro ἐσφαραγοῦντο δὲ ῥίζαι (ὀφθαλμοῦ) πυρὶ, & radices oculi stridebant ab igne, cum Polyphemo (nam οἱ est αὐτῷ) exureretur oculus.

Ῥίζαι, *Metaphorice* sic vocatur interior pars oculi in capite, & musculi, quibus oculus adhæret & regitur.

V. 391.

Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ χαλκεὺς πέλεκυν] Cette comparaison n'est ni moins juste, ni moins vraie que la précedente. Elle met si fort l'objet devant les yeux, qu'on ne le verroit pas mieux dans la nature qu'on le voit dans l'image. C'est en quoi Homere a excellé. Toutes ses comparaisons sont des images de la nature, mais si vraies, qu'un miroir ne représente pas mieux les objets, que ses comparaisons représentent tout ce qu'elles peignent, & rien ne marque si bien l'étenduë & la justesse de l'esprit. DAC.

Ἀνὴρ χαλκεὺς, faber *aliquis*. Vide GEORGII *Vindic. N. T. ab Ebraism. p.* 35. *sq.* nec non ad *Il.* E. 770.

Σκέπαρνον, *Od.* E. 237.

V. 392.

Εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτει χαλκεὺς πέλεκυν —, In aquam frigidam immergit securim —, ut firma fiat. præpositio hic ad verbum pertinet, *pro* ἐμβάπτει, totam immergit.

Μεγάλα ἰάχοντα, valde sonantem: de ferro candente. ἰάχοντες ἐπεσσύμεθα, cum clamore impetum faciebamus in eum, *Od.* Δ. 454.

V. 393.

v. 393.

Φαρμάσσω, medicor sic, ut firmem. in genere, medicamen admoveo alicui, in bono vel malo sensu. faber securim intingit aquæ gelidæ, φαρμάσσων, firmans eam.

Τὸ γὰρ αὖτε σιδήρου τε κράτος ἐστίν, hoc enim est robur ferri, *sc.* si candens ferrum a fabro intruditur in aquam frigidam, fit hinc ferrum ipsum validius, **das giebt dem Eisen die Kraft und Härte.**] Sententia est: *nam hinc ferrum accipit duritiem.* Et ut melior aqua, ita magis duratur ferrum, & meliorem accipit colorem. ERN.

v. 394.

Σίζω, strido, **ich zische.** Verbum fictum ex ipso sono, quando littera sigma pronuntiatur, *vel* quando candens ferrum intingitur aquæ, *vel* quando adeps in igne est: ἀπὸ τοῦ κατὰ τὸ λίπος γιγνομένου σπιλισμοῦ.

Ὣς τοῦ σίζε (*pro* ἔσιζε) ὀφθαλμός, de oculo Cyclopis exusto candente stipite. *coll.* 391. *sqq.*

v. 395.

Σμερδαλέον δὲ μέγ' ᾤμωξεν, Horrendum autem valde ejulavit. οἰμώζω, *Il.* Γ. 364.

Περιΐαχω, circum resono. περὶ δ' ἴαχε πέτρη, circum vero resonabat petra, *i. e.* saxea spelunca.

v. 396.

Ἡμεῖς δὲ δείσαντες ἀπεσσύμεθ', supra *v.* 236.

v. 397.

Ἐξέρυσ' ὀφθαλμοῖο μοχλὸν, Extraxit ex oculo vectem.

Μοχλὸν πεφυρμένον αἵματι πολλῷ, *i. e.* μεμιασμένον, μεμιγμένον, vectem inquinatum, commixtum sanguine multo. δάκρυσιν εἵματα ἔφυρον, lacrimis humectabant vestes suas, *Il.* Ω. 162.

v. 398.

Ἔρριψεν ἀπὸ ἕο, projecit a se.

Ἀλύων, de Cyclope vulnerato per oculum: gravissime dolens, & errante mente, præ dolore simul & ebrietate. ἡ δ' ἀλύουσα ἀπεβήσατο, de Venere vulnerata: valde mœsta animo, & vix compos sui præ mœrore, *Il.* E, 352. ἐδίνευεν ἀλύων παρὰ θῖνα ἁλὸς, de Achille valde lugente, *i. e.* ἀδημονῶν, ἀπορῶν, *Il.* Ω. 12.

v. 399

'Ο (*pro* αὐτὸς) Κύκλωπας μεγαλ' (*pro* μεγάλα, neutrum adverbialiter) ἤπυεν, ipſe Cyclopas magno clamore vocabat, appellando eos. De vento ſtridente graviter, *Il.* Ξ. 399. ὅτε ἄνεμος τόσον πρὸς δρυσὶν ὑψικόμοις ἠπύει, in quercubus.

"Οι ῥα μιν ἀμφὶς Ὤικεον, qui circa eum Habitabant.

v. 400.

'Εν σπήεσσι, *pro* σπέεσσι.

"Ακρις, ιος, ἡ, eſt *Jon.* eadem quæ ἡ ἄκρα, ſummitas montis, prominentia loci. in Poëta occurrit plurale, αἱ ἄκριες. δι' ἄκριας ἠνεμοέσσας, *i. e.* διὰ τὰ ἄκρα τῶν ὀρέων.

'Ηνεμόεις, *pro* ἀνεμόεις, ſolet eſſe Epith. *loci in alto ſiti. Od.* Γ. 172.

v. 401.

Βοῆς ἀΐοντες, clamorem audientes. ἢ οὐκ ἀΐεις; an non percipis & noviſti, ex fama & ſermone omnium, *Od.* Α. 298.

'Εφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος, cum ſtudio accedebant eundo aliunde alius. ὄρνιθες πολλοὶ φοιτῶσι, multæ aves circumvolitant in aëre, *Od.* Β. 182.

v. 402.

"Ειροντο —, ὅ ττι ἑ κήδοι, interrogabant, (alii Cyclopes Polyphemum,) — quidnam eum malo adficeret, was ihm ſchade. τί ἂν αὐτὸν βλάπτοι, *i. e.* βιάζοιτο.

v. 403.

Τίπτε τόσον — ἐβόησας,] Τίπτε τόσον referendum ad ἀρημένος, vertendumque non *cur*, ſed *quid tantum læſus, tantopere vociferatus es:* quid tibi mali tanti accidit, ut tantopere vociferarere. ERN.

Τίπτε (τί ποτε) τόσον, Πολύφημ', ἀρημένος ὧδ' ἐβόησας, circa quid tantopere læſus, ſic clamas? was ſchadet dir, daß du ſo ſchreyeſt? τί βεβλαμμένος. Vide ad *Od.* Ζ. 2.

v. 404.

Νύκτα δι' ἀμβροσίην, Vide ad *Od.* Η. 283.

'Αύπνους ἄμμε (*pro* ἡμᾶς) τίθησθα, facis, ut dormire nequeamus. ἀύπνους νύκτας, *Il.* Ι. 325.

v. 406.

"Η μή τίς σ' αὐτὸν κτείνῃ —, An *metuis*, ne quis te ipſum occidat —. v. 410.

v. 410.

Ἐι μὲν δή μήτις σε βιάζεται, Si nemo tibi vim infert, & viribus suis te superat. ἦ μάλα δή σε βιάζεται ὠκὺς Ἀχιλλεὺς, viribus suis premit & urget te, er setzet dir gewaltig zu, *Il.* X. 229. & in sensu Passivo, βιάζετο γὰρ βελέεσσι, nimis urgebatur jaculis, cogebatur, *Il.* O. 727. Π. 102. ἐνόησε τὸν πυκινοῖσι βιαζόμενον βελέεσσι, densis oppressum jaculis, *Il.* Λ. 575.

v. 411.

Νοῦσόν γ' οὔπως ἐςὶ Διὸς μεγάλου ἀλέασθαι,

Morbum a Jove magno immissum non licet evitare.]

Cette réponse des Cyclopes fait voir qu'ils n'étoient pas tous si impies que Polypheme l'a dit, puisqu'ils reconnoissent que les maladies viennent des Dieux, & qu'il faut leur en demander la guerison. Mais les impies croyent toujours que les autres sont aussi impies qu'eux. DAC. De *Jove* dicuntur *Morbi* omnes provenire; unde *Sophocles*, *Ajax*, 137. νόσος πληγὴ Διὸς vocatur. BARNES. Similiter *Sophocles*, notante *Duporto in Gnomologia* ad hunc locum: Νόσους δ' ἀνάγκη τὰς θεηλάτους φέρειν. CLARK.

Ὄυπως ἐςὶ — ἀλέασθαι, nemo potest — declinando vitare. Vide supra ad *v.* 274.

v. 412.

Ἔυχετο πατρὶ Ποσειδάωνι ἄνακτι, vove patri Neptuno regi.

v. 413.

Ἐμὸν δ' ἐγέλασσε φίλον κῆρ, *i. e.* ἔνδον ἐγέλασσε, ich mußte in meinem Herzen lachen. cui opponitur ἐκγελᾶν, *i. e.* ἔξω καὶ ἐμφανῶς γελᾶν.

v. 414.

Ὡς ὄνομ' ἐξαπάτησεν ἐμὸν, Quod nomen meum decepit eum: cum Οὖτις me vocari dixissem. ἐκ γάρ δή με ἀπάτησεν, *Il.* I. 375. pro ἐξηπάτησεν.

Μῆτις ἀμύμων, consilium nullo modo vituperandum, sed nobile & laudandum.

v. 415.

Ὠδίνων ὀδύνῃσι, Κύκλωψ, notat hic σφοδρὰν ὀδύνην, crucians se doloribus, *sc.* corporis. ὠδίνουσαν γυναῖκα ἔχει βέλος ὀξὺ, parientem mulierem, *Il.* Λ. 269. *coll.* 271.

v. 416.

v. 416.

Ψηλαφάω, est proprie λέξις μυσικὴ, καὶ κυρίως ἐπὶ χορδῶν λέγεται, quando fides attrectantur, ut sit quasi τὸ ψαλτήριον ἀφᾶν. Deinde de omni attrectatione manibus ponitur. Χερσὶ ψηλαφόων, mit den Händen um sich fühlend, cæcus Cyclops; ficut & alii in tenebris euntes solent. Ut Musicus ante explorat tactu fides, quid sonent: sic hic tentans manibus, quid sit hoc vel illud, ibat.

Ἀπὸ μὲν λίθον εἷλε θυρέων, pro ἀφεῖλε.

v. 417.

Εἰνὶ θύρῃσι καθέζετο, χεῖρε πετάσσας, Cyclops, ne quis præterire per ostium posset. χεῖρε πετάσσας, *Od.* E. 374.

v. 418.

Εἴ τινά πε μετ' ὄεσσι (*per Sync.* pro οἴεσσι, extruso jota,) λάβοι σείχοντα θύραζε, Si quem fortassis inter oves comprehendere posset egredientem.

v. 419.

Οὕτω γάρ πε μ' ἤλπετ' ἐνὶ φρεσὶ νήπιον εἶναι, Adeo enim me animo stultum esse putabat. Conf. KYPKE *Obs. S. Tom. I. ad Matth. XI:* 25.

v. 420.

Βούλευον, ὅπως ὄχ' ἄριστα γένοιτο, deliberabam, ut quam optime fieret. — γένηται, *Od.* Γ. 129.

v. 421.

Εἴ τιν' ἑταίροισιν θανάτε λύσιν, ἠδ' ἐμοὶ αὐτῷ Εὑροίμην, Si possem aliquam a morte liberationem sociis & mihi ipsi reperire; ne in vinculis mortis teneremur. καί κεν ἀνάβλησις λύσιος νεκροῖο γένηται, & sane retardatio redemtionis mortui fiat, ἡ ἀπόδοσις τῦ νεκρῦ ἡ διὰ λύτρων, *Il.* Ω. 655.

v. 422.

Πάντας δὲ δόλες καὶ (πᾶσαν) μῆτιν ὕφαινον, omnes vero dolos & (omne) consilium pertentabam animo & struebam.

v. 423.

Ὥςε περὶ ψυχῆς, Ut de vita, Utpote pro vita. Conf. GEORG. *Vind. N. T. ab Ebr. p.* 90. *sq.*

Μέγα γὰρ κακὸν ἐγγύθεν ἦεν, ingens enim malum instabat, urgebat.

v. 424.

v. 424.

Ἧδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή.

ita ſupra *v.* 318. At non potuit tantum monſtrum Ulyſſem ſociosque ſuperſtites quæritando per antrum inſectari, & vorando ulciſci ? quomodo ab eo caverunt ? Quia antrum erat immenſum, potuerunt taciti latitare, & ſubinde huc atque illuc fugitantes longe a Polyphemo fieri, quem videbant, quo ſe ferret. Tradit *Strabo*, adeo vaſtas eſſe in Syria ſpeluncas, ut quatuor hominum millia capere poſſent. Nonne David in una ex his abdere ſe potuit cum ſexcentis, ut I. *Reg. XXIV.* narratur, unaque omnes ita eodem ſpecu contegi, ut Saul, ad requiſita naturæ illuc ingreſſus, eos non animadvertit ? Quid ni igitur ſimilis ſpelunca eſſe potuerit in Sicilia, vel ſaltem fuiſſe, *Homero* confingere licuerit ? Ad cujus ſimilitudinem alteram Caci effinxit deinde *Virgilius*, Homeri perpetuus imitator. RICC. *Diſſ. Hom. Tom. III. p.* 86. 87.

v. 425.

Ἄρσενες ὄϊες, Mares oves.

Ἐυτρεφὴς, έος, ὁ, ἡ, bene auctus & nutritus, pinguis.

Δασύμαλλος, ου, ὁ, ἡ, denſo vellere obſitus. ex δασὺς, εῖα, ὺ, denſus: piloſus, hirſutus; & μαλλὸς, οῦ, ὁ, vellus, lana, wolle. a mollitie ſic dictus, & quia eſt τῶν μήλων, ovium.

Ἄρσενες ὄϊες — ἐϋτρεφέες, δασύμαλλοι, verveces, arietes — pingues, denſo vellere.

v. 426.

Καλοί τε, μεγάλοι τε, Pulchrique, magnique.

Ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχοντες, ὄϊες, oves, habentes vellus atrum, μέλαν. Sed, ἠλακάτη, ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχουσα, colus, habens lanam purpuream, *Od.* Δ. 135.] ὅ ἐστι μέλαν, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις κεῖται. *Euſtath.* Sed *nigrum vellus* non ſane eſt in magna laude in ovibus. Ego intelligam, *candidum vellus*: nam ſunt & ἴα λευκά. ERN.

v. 427.

Συνέργω, συνεέργω, συνείργω, concludo, colligo, avi.

Τοὺς ἀκέων συνέεργον, Hos ſilentio colligabam in arctum, συνεδέσμουν.

Ἐϋστρεφέεσσι λύγοισι, bene ſe circumflectentibus viminibus.

&

& additur, quod talibus virgultis indormire ſolitus fuerit Cyclops, nimirum loco noſtrorum ſtraminum ſubſternens ea pellibus, quibus incubabat. ἐυςρεφέα νευρὴν ἐν τόξῳ, *Il.* O. 463. *coll.* 469.

Λύγος, *Il.* Λ. 105. δίδη αὐτὲς μόσχοις λύγοις, ligabat & vinciebat eos mollibus viminibus.

v. 428.

Τῇς (*pro* ταῖς) ἔπι Κύκλωψ ἐῦδε, In quibus Cyclops cubare ſolebat.

Πέλωρ, ingens & mirandus. Vide ad *Il.* Σ. 410.

Ἀθεμίςια εἰδὼς, Κύκλωψ, nam reliqui Cyclopes, etſi nullo civili vinculo juncti invicem, erant tamen ἐυσεβεῖς, ſed hic unus ſimul erat ἄδικος. Vide ſupra ad *v.* 189.

v. 429.

Σύντρεις, forma eſt Attica, pro σὺν, adverbialiter, ſimul: & τρεῖς, drey zuſammen. ſic & σύνδυο, ξυνεείκοσι, &c.

Συντρεις αἰνύμενος, Tres una jungens & copulans, drey zuſammennehmend. Vide ſupra ad *v.* 225.

Ὁ μὲν (ἀρνειὸς) ἐν μέσῳ ἄνδρα φέρεσκεν, (*Jon.* pro ἔφερε,) medius virum portabat: cui (arieti) ad latera adjuncti erant duo alii arietes.

v. 430.

Τὼ δ' ἑτέρω ἑκάτερθεν ἴτην, Reliquæ autem duæ oves ad utrumque latus ibant.

Σώοντες ἑταίρους, ſervantes ſocios: de ovibus, quibus ſubligati erant ſocii Ulyſſis, & quæ eos exportabant ex antro Polyphemi. υἱον τειρομενον σωεσκον ὑπ' Ευρυσθῆος ἀέθλων, filium graviter laborantem ſervabam ex certaminibus ab Euryſtheo impoſitis, *Il.* Θ. 363.

v. 431.

Τρεῖς δὲ ἕκαςον φῶτ' ὄϊες φέρον, Ternæ autem oves portabant viros ſingulos.

v. 432.

Ἀρνειὸς γὰρ ἔην, μήλων ὄχ' ἄριςος ἁπάντων, Aries enim erat, pecudum longe præſtantiſſimus omnium. Vid. ad *Od.* Θ. 123.

v. 433.

Νῶτα, de ariete, quem Ulyſſes, ex antro Cyclopis fugiens, apprehendit; paullo latiori ſenſu, ut notet id, quod Romani *tergora* vocant.

Τȣ̃

Τῦ κατὰ νῶτα λαβὼν, pro καταλαβὼν νῶτα αὐτῦ, & hîc notio valde prima κάτω λαβὼν νῶτα, tergus ejus prehendens infra, da ich sein rauhes Fell unter dem Leibe ergriffen und feste gehalten.] „Alio — modo sibi, alio sociis „providet. Hos sub ovibus recondit; se vero sub ariete, „qui totius gregis erat præstantissimus. Adeo ut majo„rem sui quam sociorum curam habuerit.„ *Spondan.* Mire admodum: Liquet enim, *Ulyssem*, postquam sociorum unumquemque tribus simul constrictis maribus ovibus subligasset, se ipsum nequaquam isto modo ligare potuisse; ideoque arietis unius, ceteris majoris, quique ipsum solus ferre posset, ventri subvolutum velleri adhæsisse: unde etiam facile delapsus ceteros expeditius solvere posset. infra *v.* 463. CLARK.

Λασίην ὑπὸ γαστέρ' ἐλυσθεὶς, sub villosum ventrem arietis contractus, εἰληθεὶς, κρυβεὶς, gekrümmet, versteckt. ἐυμὸς δ' ἐπὶ γαῖαν ἐλύσθη, temo in terram provolutus & protrusus est, *Il.* Ψ. 393. προπάροιθε ποδῶν Ἀχιλῆος ἐλυσθεὶς, ad pedes Achillis proclinatus, da er sich vor ihm tief bückete, *Il.* Ω. 510.

Λάσιος. ἦτορ στήθεσσι λασίοισι, *Il.* Α. 189. Πυλαιμένεος λάσιον κῆρ, *Il.* Β. 851. Πατροκλῆος λάσιον κῆρ, der muntere und tapfere Patroclus, *Il.* Π. 554. ὄϊς λάσιος μέγας, aries magnus densa lana indutus, *Il.* Ω. 125.

V. 434.

Ἄωτον, *Od.* Α. 443.

Ἀώτῳ θεσπεσίοιο, divini, *i. e.* eximii velleris, διὰ τὸ δασὺ καὶ ἁπαλόν. & deest ἐκ. Sic pretiosa lana Siculi arietis Polyphemi describitur. & re vera lana est quasi flos ex cute ovilla oriens; simul est res præstans ob egregium usum, quem præstat humano generi: denique in Sicilia sunt oves admodum egregii velleris.

V. 435.

Νωλεμέως στρεφθεὶς ἐχόμην, Non remittendo, *seu* firmiter implicitus & contractus hærebam ad lanam arietis magni, & quidem χερσὶ, manibus. & loquitur Ulysses, ab ariete foras ex antro Cyclopis elatus.

Νωλεμέως, *Od.* Δ. 288.

Τετληότι

Τετληότι θυμῷ, patienter, firmo animo, conſtanti animo, *Od.* Δ. 447.

v. 438.

Νομόνδ' ἐξέσσυτο ἄρσενα μῆλα, in paſcuum exibant, propere exſiliebant pecudes, arietes & hirci, ex antro.] Editiones vulgatæ vertunt, *ad paſcua exegit pecora.* Sed male: Nam vox ἐξέσσυτο ſignificationem *activam* non habet. Vide *Il.* H. 1. *Odyſſ.* I. 373. M. 366. Rectius *Barneſius: ad paſcua prorumpebant.* CLARK.

v. 439.

Ἀνήμελκτος, ο, ἡ, ἡ, immulctus, ungemolken. *pro* ἀνάμελκτος. ab ἀμέλγω, lac ex uberibus exprimo, ich melke.

Θήλειαι δ' ἐμέμηκον (imperf. v. μιμηκω,) Oves fœminæ vero balabant: ſic tamen, ut ſimul intelligantur capræ. μηκάομαι, *Il.* Δ. 435. K. 362.

Περὶ σηκοὺς, circa ſtabulationes agnorum ſuorum.

v. 440.

Οὔθατα γὰρ σφαραγεῦντο. ad verbum ſubintelligendæ ſunt αἱ ὄϊες, oves; & ad οὔθατα deeſt κατὰ: quod attinet ubera, diſtendebantur oves valde, ut rigida eſſent lacte ubera. Vide ſupra ad *v.* 390.

Οὖθαρ. οὖθαρ ἀρούρης, *Il.* I. 141. ubi *Metaphorice* notat τὸ πιότατον καὶ τροφιμώτατον τῆς γῆς, & quaſi τὸν μαστὸν γῆς: & veriſimile eſt, regem præferre terram ſuam in Peloponneſo aliis. Ceterum pingitur hac voce terra velut mulier, mammis prædita, quaſi πολυμαστος.

Ἄναξ, *Polyphemus*, dominus, reſpectu pecudum ſuarum.

Ὀδύνῃσι κακῇσι Τειρόμενος, doloribus malis Afflictus, Confectus, ab oculo exuſto.

v. 441.

Πάντων οἴων ἐπεμαίετο νῶτα, terga omnium ovium contrectabat *vel* pertentabat Cyclops, an eſſent oves, quæ exirent, an homines: *i. e.* χερσὶ ψηλαφῶν ἐζήτει. Vide ad *Od.* E, 344.

v. 442.

Ὀρθῶν ἑσταότων, Stantium jam, non vero cubantium; die aufgerichtet auf den Füssen stuhnden; die sich auf die Füsse gehoben hatten und stuhnden.

Τὸ δὲ

Τὸ δὲ νήπιος ἐκ ἐνόησεν. hoc autem ſtultus non cogitabat, das dachte der Einfältige nicht. Vide ſupra ad *v.* 419.

v. 443.

Εἰροπόκοις, *ovis* Epith. *Il.* Ε. 137. a τὸ εἶρος, & ὁ πόκος; quorum utrumque fere eſt idem; lana, vellus: ut notetur ovis, largiter lanam ferens, quæ poſſit velli. εἰροπόκων οἰῶν, der wollreichen Schaafen.

Ὡς οἱ (*pro* αὐτοὶ) ὑπ' — οἰῶν ςέρνοισι δέδεντο, *pro* ὑπεδέδεντο, Quod illi ſubligati eſſent ventribus ovium: de ſociis Ulyſſis ex antro Polyphemi évadentibus.

v. 444.

Ὕςατος ἀρνειὸς μήλων ἔςειχε θύραζε, Poſtremus poſt omnes oves exiit aries ex antro Polyphemi.

v. 445.

Λαχμὸς, ἔ, ὁ, eſt ἡ ἐκ τῆς λαχνης λασιότης. ἀρνειὸς λαχμῷ ςεινόμενος, aries vellere denſo gravatus & obſitus.

Στεινόμενος, oneratus. Vide ſupra ad *v.* 219.

Ἐμοὶ πυκινὰ Φρονέοντι, me in animo agitante anxia & ſimul firma, me varia cogitante & propoſita mihi habente.

v. 446.

Τὸν δ' ἐπιμασσάμενος, Hunc arietem contingens & contrectans manu, Cyclops. Vide ſupra ad *v.* 302.

v. 447.

Κριὸς, ἔ, ὁ, aries, der Schaafbock, Widder.

Κριὲ πέπον, Polyphemus inquit ad carum ſibi arietem. ὦ πέπον, o ſuaviſſime, *Il.* Ι. 252. ubi loquitur Ulyſſes legatus ad Achillem. ὦ πέπονες, κακὰ ἐλέγχεα, *Il.* Β 235. ubi eſt in ſenſu Metaphorico malo.] Il n'y a rien de plus ordinaire ſur-tout dans la paſſion, que de parler, non ſeulement aux bêtes, mais aux choſes même les plus inſenſibles. Nous en avons des exemples dans *l'Iliade* & ailleurs. DAC.

Τί μοι ὧδε διὰ σπέος ἔσσυο μήλων Ὕςατος; cur mihi ſic per ſpeluncam incedebas ovium Ultimus? ἰθὺς Λυκίων ἔσσυο, recta in Lycios ruebas, vadebas, *Il.* Π. 585. Eſt imperf. *pro* ἐσύεο, ab ἐσυόμην, per Sync. & duplicato ſigma.

v. 448.

Λελειμμένος, *h. l.* in opposito ad præcedentem & præeuntem.

Οὔτι πάρος γε λελειμμένος ἔρχεαι οἰῶν, non ante sane vadis relictus ab ovibus, du gehest ja sonst nicht hinter den Schaafen nach, sondern vorne an.

v. 449.

Νέμεαι, pasceris, du nimmest zu dir, frissest.

Νέμεαι τέρεν' ἄνθεα ποίης, depasceris teneros flores graminum: inquit Cyclops ad arietem suum. ποια. *Il.* Ξ. 347.

v. 450.

Μακρὰ βιβὰς, Longos passus faciens. sic *Il.* Η. 213.

Πρῶτος δὲ ῥοὰς ποταμῶν ἀφικάνεις, abis *vel* adis primus ad fluenta fluminum. πρὸς τεῖχος ἀφικάνει, *Il.* Ζ. 388.

v. 451.

Πρῶτος δὲ σταθμόνδε λιλαίεαι ἀπονέεσθαι, Primus porro ad stabulum cupis reverti. λιλαίομαι, supra *v.* 30.

v. 452.

Ἑσπέριος, supra *v.* 336.

Νῦν αὖτε πανύστατος, nunc contra postremus inter omnes: aries ex spelunca Cyclopis exiens. πανύστατος ἤλυθεν ἄλλων, *Il.* Ψ. 532.

Ἦ σύ γ' ἄνακτος Ὀφθαλμὸν ποθέεις; an tu etiam heri tui Oculum desideras? vermissest es mit Betrübniß?

v. 453.

Ἐξαλαόω, cæcum reddo. τὸν ἀνὴρ κακὸς ἐξαλάωσε, quem (oculum) vir malus mihi eruit. ex ἐξ & ἀλαόω. *idem.* Vide ad *Od.* Α. 69.

v. 454.

Σὺν λυγροῖς ἑτάροισι, Cum miseris & invalidis suis sociis; inquit Polyphemus de Ulysse: κακοῖς, δειλοῖς.

Δαμασσάμενος φρένας οἴνῳ, postquam domuerat mentem vino.

v. 455.

Ὃν οὔπω φημὶ πεφυγμένον εἶναι ὄλεθρον, quem nondum puto effugisse perniciem suam. οὐδὲ ἔνθα πεφυγμένος ἦεν ἀέθλων, & ne ibi quidem talis erat, qui effugisset omnino certamina, auch da war er den Kämpfen nicht entgangen, war ihrer nicht los, *Od.* Α. 18. μοῖραν δ' οὔτινα

φημὶ

φημὶ πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν, mortem fatalem puto neminem effugiſſe & effugere unquam, *Il.* Z. 488. ὂ δὲ νῦν ἔτι γ' ἐςὶ πεφυγμένον ἄμμε γενέσθαι, non ei nunc amplius ſane eſt effugientem nos eſſe, *i. e.* φυγόντα ἡμᾶς, er kan uns nun nicht mehr entrinnen, *Il.* X. 219.

v. 456.

Ἐι δὴ ὁμοφρονέοις inquit Cyclops ad arietem ſuum: ſi mecum idem ſentires, & mihi faveres. ὁμοφρονέοντε νοήμασιν, de conjugibus: unanimes ambo, *Od.* Z. 183. *coll* 181.

Ποτιφωνήεις, *Attice* pro προσφωνήεις, εσσα, εν, loquens, αὐδηεις. ex ποτὶ, pro πρὸς, & φωνήεις, vocalis, clamans.

Ἐι ποτιφωνήεις γένοιο, ſi eſſes loquens.

v. 457.

Ἐιπεῖν, ὅππη κεῖνος ἐμὸν μένος ἠλασκάζει, Ut diceres, ubi ille meam iram circumerrando evitet, ἐκφεύγει: ut ergo cum Accuſativo rei paullo ſpecialius notet. ὑπὸ πτόλιν ἠλασκάζων, ante urbem circumvagans curru ſuo, *i e.* ἐπ' οὐδενὶ τέλει τρέχων, nulli certo fini intentus oberrans, *Il.* Σ. 281.

v. 458.

Ἐγκέφαλος, ſupra *v.* 290.

Ἄλλυδις ἄλλη, *Od.* Z. 138.

v. 459.

Θεινομένου — πρὸς οὔδεϊ, Alliſi — ſolo. μή σε ἴδωμαι θεινομένην, ne te videam vapulantem, *Il.* A. 588. αὐχένα θῦνε φασγάνῳ, cervicem cæcidit enſe, *Il.* Π. 339.

Ἐγκέφαλος διὰ σπέος ἄλλυδις ἄλλη ῥαίοιτο, cerebrum per ſpeluncam huc illuc diſpergeretur. Vide ad *Od.* Θ. 569.

Καδδὲ ἐμὸν κῆρ λωφήσει, *pro* καὶ καταλωφήσειε κακῶν, meum vero cor deponere poſſet moleſtiam, & ſubtraheret ſe ſenſui malorum. *pro* ἐκ κακῶν, mein Herz wurde ſich von dem Uebel erleichtern.

v. 460.

Καταλωφάω, *idem quod* λωφάω; jugum *vel* onus a cervice (mea *vel* alterius) amoliri conor. *Il.* Φ. 292. ſubduco cervicem oneri *vel* moleſtiæ.

Τά μοι οὐτιδανὸς πόρεν Οὖτις, quæ mihi nullius pretii exhibuit, ad me venire fecit Outis. Cyclops hoc adjectivo alludit ad id quaſi proprium nomen.

'Ουλιδανὸς, *Od.* Θ. 209.

v. 462.

'Ελθόντες δ' ἠβαιὸν ἀπὸ σπείυς, Cum abiissemus passum unum vel alterum a spelunca. ἐ μέν σε χρὴ ἔτι αἰδῦς ἐδὲ ἠβαιὸν, *i. e.* ἐδαμῶς, ἔ τι βαιὸν, auch nicht das geringste. Du must dich jetzo gar nicht scheuen, *Od.* Γ. 14. ἐ Τρωσὶν ἀνάβλησις κακῦ ἔσσεται ἐδὲ ἠβαιὸν, non erit Trojanis dilatio mali ne tantillum quidem, *Il.* Β. 380. ἔ οἱ ἔνι φρένες ἐδ' ἠβαιαὶ, *pro* ἔνεισι, non inest ei pectus *vel* cor, ne parvulum quidem, *Il.* Ξ. 141.

v. 463.

Πρῶτος ὑπ' ἀρνειῦ λυόμην, *pro* ὑπελυόμην, *i. e.* ὑποκάτωθεν ἐκ τῶν στέρνων αὐτῦ ἔλυσά με, nam manibus tenebat infra vellus ejus.

Ὑπέλυσα δ' ἑταίρυς, subexsolvi vero socios.

v. 464.

Ταναύπυς, οδος, ὁ, ἡ, quod & τανάπυς scribitur: recta protensis pedibus. a τανύω, *vel* τάνυμι, extendo, intendo: ὁ τεταμένως τοῖς ποσὶ βαδίζων.

Μῆλα ταναύποδα, oves rectipedes, longis & rectis pedibus; *simul &*, studiose gradientes & contendentes.

Πίονα δημῷ μῆλα, pingues adipe oves.

v. 465.

Πολλὰ μῆλα περιτροπέοντες, Multas pecudes avertentes, ut facies earum converteremus versus navem nostram & terga ad antrum suum, & sic abigentes eas, da wir sie wegtrieben und ihm entwendeten. ἡμῖν δ' ἔνατός ἐςι περιτροπέων ἐνιαυτὸς ἐνθάδε μιμνόντεσσι, nobis hic hærentibus jam est annus nonus circumagens se, & complens in circulo suo, das neunte Jahr ist nun herum, *Il.* Β. 295.

v. 466.

'Ασπάσιοι δὲ φίλοις ἑτάροισι φάνημεν, cum gaudio autem & læta salutatione excipiendi apparuimus sociis nostris.

v. 467.

Τὺς δὲ στενάχοντο γοῶντες, lugentes vero illos gemebant. accusativus pertinet ad participium.

v. 468.

'Αλλ' ἐγὼ ἐκ εἴων — Κλαίειν, Sed ego vetabam eos — Flere.

'Ανὰ

Ἀνὰ δ' ὀφρύσι νεῦον ἑκάςῳ, *pro* ἀνένευον, prohibebam autem oculis cuique, ne flerent clare: nam loqui ad eos, nondum audebat. ὣς ἔφατο εὐχομένη, (precans,) ἀνένευε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη, *Il.* Z. 311. λαοῖς ἀνένευε καρήατι Ἀχιλλεύς, militibus capite moto significavit, se nolle, *Il.* X. 205.

v. 469.

Καλλίτριχα μῆλα, supra *v.* 336.

v. 470.

Ἐπιπλεῖν ἁλμυρὸν ὕδωρ, *v.* 227.

v. 471. 472.

Vide supra *v.* 179. 180.

v. 473.

Οἷς τόσσον ἀπῆν, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας, *Od.* E. 400. Z. 294. Θ. 305.

v. 474.

Τότ' ἐγὼ Κύκλωπα προσηύδων κερτομίοισι, Vide ad *Il.* A. 539.

v. 475.

Κύκλωψ, οὐκ ἄρ' ἔμελλες] Prudenter Ulysses tum demum Cyclopem alloquitur, cum aliquo jam intervallo distaret: periculum enim erat, ne, si propior illi fuisset, illæsus non discederet, cum vix quidem adeo remotus cavere sibi ab illo potuerit, ut *paulo post* refertur. Exprobrat autem illi Ulysses, quod crudelitas, quam in socios suos exercuit, meritam pœnam a Deo reliquisque Diis consecuta sit; non tam ob præsens istud factum, sed etiam ob præcedentem inhumanitatem, qua jam a longo tempore in hospites suos utebatur. SPOND.

Οὐκ ἄρ' ἔμελλες ἀνάλκιδος ἀνδρὸς ἑταίρους Ἔδμεναι, (*pro* ἔδειν,) non vorabas socios ignavi hominis: ut ergo cum infinitivo præsentis vel aoristi hoc verbum μέλλω circumloquatur imperfectum simpliciter sæpe.

Ἀνάλκιδος ἀνδρὸς, viri de defensione & vindicta mali nihil conantis.

v. 477.

Καὶ λίην σέ γε μέλλε κιχήσεσθαι κακὰ ἔργα, Et omnino te infortunium consecuturum erat, *vel* consequi debebat, ἡ τῶν κακῶν ἔργων τίσις ἤγουν ποινὴ, *sc.* τὸν Κύκλωπα.

 ut

ut ergo tamen κακὰ ἔργα intelligi possint: male facta tua; quæ, ut puniant factorem suum, eum persequuntur, ut comprehendant.

v. 478.

Σχέτλιε, supra v. 351.

Ἐπεὶ ξείνους οὐχ ἅζεο σῷ ἐνὶ οἴκῳ Ἐσθέμεναι, (*pro* ἔσθειν,) quoniam nulla tibi religio erat, hospites tuos domi tuæ comedere. Vide supra ad *v.* 200.

v. 479.

Τῷ σε Ζεὺς τίσατο καὶ θεοὶ ἄλλοι, ideo te Jupiter puniit & Dii alii.

v. 480.

Χολώσατο κηρόθι μᾶλλον, iratus est in animo magis. Vide ad *Od.* E. 284.

v. 481.

Ἧκε δ' ἀπορρήξας κορυφὴν ὄρεος μεγάλοιο, Misit autem abrumpens verticem aliquem montis magni.

v. 482.

Κυανόπρωρος, nigricantem proram habens. a colore piceo Epith. *navis.* *Il.* O. 693.

v. 483.

Τυτθὸν ἐδεύησεν δ' οἰήϊον ἄκρον ἱκέσθαι, Et paululum abfuit, quin attingeret conjectum saxum extremam partem gubernaculi, es bedürfte nur ein weniges, an das äussere Theil des Steuer-Ruders zu reichen. paululum aberat, quin ad extremum clavum pervenisset saxum conjectum. Οἰήϊον, *Il.* T. 43.

v. 484.

Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης. Inundavitque *vel* commovebaturque cum strepitu & fluctuare fiebat mare a decidente *seu* descendente in mare saxo grandi, von dem hineinfallenden Steine. Vide ad *Il.* Ξ. 392. Ψ. 61.

v. 485.

Τὴν (νῆα) δ' αἶψ' ἠπειρόνδε παλιρρόθιον φέρε κῦμα, Ipsam (navim) autem statim retro strepens unda ferebat versus terram, *coll.* 495. *sq.* nam omne id dicitur retro, quod a tergo nostro esse volumus: si ergo terram nobis propositam habemus, retro agimur in altum vi aliqua occurrente;

currente; si vero altum mare, retro agimur ad terram. ergo utroque respectu κῦμα potest esse παλιῤῥόθιον. a πάλιν, retro. Vide ad *Od.* E. 430. & 412.

v. 486.

Πλημυρὶς, & πλημμυρὶς, ἴδος, ἡ, maris æstuantis accessus, fluxus, die Fluth: quando impletur littus marina aqua; nam in refluxu nudatur magnam partem. Eadem res dicitur ἡ πλημύρα & πλημμυρα. Refluxus, die Ebbe, dicitur ἡ ἄμπωτις, ιως. proprie ergo ponitur de fluxu & refluxu maris utrumque, qualis est in Oceano: deinde vero ἡ πλημυρὶς etiam[1] de quovis fluctu versus littus volvente se. παλιῤῥόθιον κῦμα, πλημμυρὶς ἐκ πόντοιο, utrumque est idem: refluus fluctus, reundatio ex mari versus terram: per hoc additum notatur, hoc κῦμα non a vento aliquo ortum, sed ἐκ πλημμυρίδος, ἣν ὁ λίθος ἐκύκησεν, a Cyclope immissus mari.

Θέμωσε δὲ χέρσον ἱκέσθαι,] ἐγγίσαι ἐποίησε τῇ γῇ. *Schol.*

Θεμόω, adigo, cogo, legem præscribo & impono. ἀναγκάζω quasi ἐκ προστάγματος. nam a θέω, τίθημι, est ὁ θεσμὸς, *i. e.* νόμος, ᾧ ἐξ ἀνάγκης πειθόμεθα: hinc θεμῶσαι est, δικαιῶσαι; justum & debitum facere. θέμωσε (*pro* ἐθέμωσε) δὲ χέρσον ἱκέσθαι, legem quasi injungebat navi, versus terram ire: adegit ad terram venire, ex alto mari.

v. 487.

Λαβὼν περιμήκεα κοντὸν, capiens valde longum contum. ἀπὸ πέτρης περιμήκεος, a petra valde alta, *Il.* N. 63.

Κοντὸς, ᾶ, ὁ, contus, ein Staken. Est ὅπλον ναυτικὸν, instrumentum nautarum, quo, infixo in fundum aquæ, protrudunt navem. Est a κέντω, ejusque præt. Med. κέκοντα. non vero est instrumentum militare.

v. 488.

Ὦσα παρὲξ, Depuli, protrusi, detrusi navem a littore versus altum mare.

v. 489.

Ἐμβαλέειν (*distracte* pro ἐμβαλεῖν) κώπης (pro κώπαις) *scil.* τὰς χεῖρας, injicere *vel* addere manus remis, *i. e.* incumbere remis, strenue remigare: χεῖρας ἐπιθεῖναι σπουδαίως ταῖς κώπαις καὶ ἐρέσσειν.

Ἵν' ὑπ' ἐκ κακότητα φύγοιμεν, ut malum effugeremus, ut infortunium subterfugeremus. Vide ad *Od.* Γ. 175.

v. 490.

Κρατὶ κατανεύων, Capite nutans, & hoc gestu jubens hortansque: cujus oppositum est ἀνανεύειν, *v.* 468. ut ergo κατανεύειν etiam de imperio ponatur per nutum significato.

Προπίπτω, procido, incurvo me studiose.

Προπεσόντες ἔρεσσον, (*pro* ἤρεσσον,) incumbentes remis remigabant.

v. 491.

Ἅλα περήσσοντες, mare transeuntes, *i. e.* navigantes. ἵνα περήσησιν (*pro* περήσῃ,) ὁδοῖο, *Od.* Γ. 476. ponitur ergo de itinere terrestri & marino. ἵνα περήσωμεν ὁδοῖο, *i. e.* ἵνα ὁδεύσωμεν, & deest præpositio διὰ, ut transeamus per viam, *Il.* Ω. 264. ῥίμφα περήσσοντε κέλευθον, *Il.* Ξ. 282. ubi sermo est de duobus ventis personificatis.

v. 492.

Κύκλωπα προσηύδων,] *Cyclopem alloqui volebam.* ERN.

v. 493.

Ἐρήτυον, retinere studebant me & inhibere. ἡμίεες λαοὶ ἐρήτυοντο μένοντες, remanebant ibi, *Od.* Γ. 155.

v. 494.

Σχέτλιε, Sic socii Ulyssis vocant ducem suum nimis audacem.

Ἐρεθίζω, *Il.* Α. 32.

v. 495.

Πόντονδε βαλὼν βέλος, Sic vocatur pars montis avulsa a Cyclope & conjecta in mare contra navem Ulyssis. *coll.* 481. ut appareat, βέλος dici ἅπαν τὸ μήκοθεν ἀφιέμενον.

v. 496.

Καὶ δὴ φάμεν, (*pro* ἔφαμεν,) & sane credebamus, putabamus.

Αὐτόθ' ὀλέσθαι, nos ibi morituros.

v. 497.

Εἰ δὲ φθεγξαμένου τευ, (*pro* τινὸς,) ἢ αὐδήσαντος ἄκουσε, Si vero sonantem aut loquentem quem audiret, *vel* audisset: prius participium est generis, alterum speciei.

v. 498.

v. 498.

Σύν κεν ἄραξ' ἡμέων κεφαλὰς, Confregiſſet ſane noſtra capita. Vide ad *Od.* E. 426.

Νήϊα δῦρα, ligna navalia, *i. e.* navem. δόρυ νήϊον, ſupra *v.* 384.

v. 499.

Μαρμάρῳ ὀκρυόεντι βαλὼν, Conjecto ſaxo grandi aſpero percutiens nos. ſic & *Il.* M. 380. ὀκριοεις, *Il.* Δ. 518.

Ὀκρυόεις eſt idem quod ὀκριόεις, acutas & duras extremitates habens: ὁ ἄκρας (*i. e.* ὀξύτητας) ἔχων καὶ τραχὺς, hart und eckig. Eſt ab ἡ ἄκρα. Putatur quidem, ineſſe adjectivo ὀκρυόεις τὸ κρύος, frigus, horror; ut notet, horribilis, odioſus: ſed ex Homero id non apparet. eſt ibi Epith. *lapidis agreſtis.*

Τόσσον γὰρ ἵησιν, tam longe enim & valide jaculatur *vel* jacit, *ſcil.* τὰ βέλη, *coll.* 481.

v. 501.

Ἀλλά μιν ἄψοῤῥον προσέφην, Sed eum rurſus alloquebar. Vide ſupra ad *v.* 282.

Κεκοτηότι θυμῷ, irato animo & indignante. ſic *Il.* Φ. 456.

v. 503.

Ἀλαωτὺς, ύος, ἡ, excæcatio, cæcitas. ab ἀλαόω, cæcum reddo.

Ὀφθαλμοῦ — ἀεικελίην ἀλαωτὺν, Oculi — fœdam excæcationem & miſeram.

v. 504.

Φάσθαι, Dic, dicito: pro imperativo.

Πτολιπόρθιος idem quod πτολίπορθος, ου, *Il.* B. 278.

Φάσθαι, Ὀδυσσῆα πτολιπόρθιον] Artificioſe hic, ad Cyclopem magis exacerbandum, *nomen, parentes, patriamque* ſingulatim exponit. CLARK.

Ἐξαλαῶσαι, excœcaſſe. Vide ſupra ad *v.* 453.

v. 506.

Οἰμώξας ἠμείβετό με μύθῳ, cum gravi ſuſpirio reſpondit mihi.

v. 507.

Παλαίφατος, ου, ὁ, ἡ, olim dictus, ab antiquo celeber & memoratus.

Παλαίφατα θέσφαθ' (*pro* θέσφατα) ἱκάνει με, vetera oracula

oracula eveniunt nunc mihi, prifca oracula mihi veniunt nunc in eventu. θέσφατος ἀνὴρ, *Od.* H. 143.

v. 508.

Ἔσκε τις ἐνθάδε μάντις ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε, Erat quidam hic vates vir pulcer forma & magnus ftatura,] Le Grec ajoute *fort & grand*, pour faire entendre qu'il étoit de la race des Cyclopes, qu'il étoit d'une force & d'une taille prodigieufe comme eux. Puifque les Cyclopes avoient un Devin, c'eft une marque qu'ils n'étoient pas fi barbares. DAC.

v. 509.

Ὃς μαντοσύνῃ ἐκέκαστο, qui divinandi arte præ aliis lucebat & excellebat. μύθοισι κέκαστο, *Od.* H. 157.

Μαντοσύνη, *Il.* A. 72.

v. 510.

Καταγηράω, & καταγηράσκω, confenefco. & κατὰ plerumque in talibus notat τὸ κάτω, quando fenectus vergit εἰς ᾅδου, ad fepulcrum.

Μαντευόμενος κατεγήρα Κυκλώπεσσιν, vaticinans confenefcebat inter Cyclopas.

v. 511.

Ὅς μοι ἔφη τάδε πάντα τελευτήσεσθαι ὀπίσσω, Qui mihi dicebat, ifta omnia eventura effe.

v. 512.

Χειρῶν ἐξ Ὀδυσῆος ἁμαρτήσεσθαι ὀπωπῆς, A manibus Ulyffis excifurum effe me vifu, me perditurum effe vifum & oculum meum; daß ich mein Gesicht verliehren wurde: inquit Cyclops, recordatus antiquum vaticinium.] Le Poëte a menagé ceci avec bien de l'art, pour faire admirer la fageffe d'Ulyffe d'avoir déguifé fon nom. Que feroit-il devenu, s'il s'étoit nommé ? DAC.

v. 513

Ἀλλ' αἰεί τινα φῶτα μέγαν καὶ καλὸν ἐδέγμην] Car quelle apparence y avoit-il qu'un homme ordinaire ofât approcher du Cyclope ? Polypheme attendoit un homme *beau, bien fait, de grande taille*, c'eft-à-dire, un monftre qui n'eut qu'un œil comme lui au milieu du front, &c. car c'étoit la beauté des Cyclopes. EAD.

v. 514.

v. 514.

Μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκήν, supra v. 214.

v. 515.

Οὐτιδανός, v. 460.

Ἄκικυς, υος, ὁ, ἡ, sine viribus corporeis, **kraftlos, der nicht wohl fort kan.** ex α pr. & κίκυς, υος, ἡ, est ἡ τοῦ κίειν, i. e. πορεύεσθαι, δύναμις, vis movens corpus ad procedendum.

Ἐὼν ὀλίγος τε, καὶ οὐτιδανὸς, καὶ ἄκικυς, qui est parvus corpore, & nihili homo, & sine robore: *scil.* si conferatur cum Polyphemo ingenti, & immensis viribus corporis prædito.] Cet homme, que les Pheaciens ont trouvé beau, grand, bien fait & de bonne mine, est traité par le Cyclope d'homme laid, sans force & de méchante mine. Le plus grand homme auprès de ce monstre n'auroit pû passer que pour un nain. Ulysse ne hazarde rien en rapportant aux Pheaciens le mépris que le Cyclope avoit eu pour lui, & il se releve bien en faisant voir combien la prudence est au dessus de la force. DAC.

v. 516.

Ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν ἐμέ. Vide ad *Od.* A. 69.

v. 517.

Ἀλλ' ἄγε δεῦρ' Ὀδυσεῦ, Sed age huc veni, Ulysses,] Dolose sine omni dubio Ulyssem ad se pellicit, ut propiorem melius & commodius ulciscatur. Sed novit Ulysses hujusmodi escas non attingere, ut qui intelligat, tam manifesto hosti temere non esse confidendum. SPOND.

Ἵνα τοι πὰρ ξείνια θείω, ut tibi dona hospitalia exhibeam & tradam. ita *Od.* E. 91.

v. 518.

Πομπήν τ' ὀτρύνω δόμεναι κλυτὸν Ἐννοσίγαιον, Et horter inclytum Neptunum, dare tibi deportationem celerem in patriam navi tua.

v. 519.

Εὔχεται, dicit.

v. 520.

Αὐτὸς δ', αἴκ' ἐθέλῃσιν, ἰήσεται, Ipse autem, si voluerit, sanabit: inquit Polyphemus de Neptuno, patre suo, cum oculus ipsi esset penitus excisus.] Il croit qu'il n'y a aucun

aucun Dieu qui le puisse guerir que Neptune, & il le croit parce qu'il est son pere; sans cela il douteroit de son pouvoir comme de celui de tous les autres Dieux. Ce caractere est bien soutenu. DAC.

v. 523.

Αἲ γὰρ δὴ ψυχῆς τε καὶ αἰῶνός σε δυναίμην Εὖνιν ποιῆσαι, utinam te anima & vita possem privare! nam qui privatur aliqua cara re, is solus destituitur ab ea. ὅς με υἱῶν εὖνιν ἔθηκε, qui me filiis orbum fecit: inquit Priamus de Achille, *Il.* x. 44.

v. 524.

Πέμψαι δόμον Ἄϊδος εἴσω, mittere domum Orci *seu* Plutonis intra.

v. 525.

Ὡς οὐκ ὀφθαλμόν γ' ἰήσεται οὐδ' Ἐνοσίχθων,] Ce n'est pas qu'Ulysse refuse aux Dieux le pouvoir de rendre la vûë aux aveugles, il est très persuadé qu'ils peuvent le faire. Mais c'est que Polypheme ayant été aveuglé par l'ordre des Destinées, & cet aveuglement étant une punition de sa barbarie, les Dieux ne le gueriront jamais. DAC.

v. 527.

Εὔχετο, χεῖρ' (*pro* χεῖρε) ὀρέγων εἰς οὐρανὸν, Supplicabat, ambas manus protendens versus cœlum,] Quoique Neptune soit le Dieu de la Mer, il ne laisse pas d'être au Ciel comme les autres Dieux, & c'est là que le Cyclope lui adresse ses prieres. EAD.

Οὐρανὸς ἀστερόεις, *Il.* Δ. 44. θαίρηξ ἀστερόεις, *i. e.* λαμπρὸς, fulgens quasi sol aut sirius, *Il.* Π. 134.

v. 528.

Κυανοχαίτης, (*Od.* Γ. 6.) est fere Epith. *Neptuni*; nam undæ motæ nigricantes sunt quasi comæ quædam maris.

v. 529.

Εἰ ἐτεόν γε, *Od.* Γ. 122.

v. 530.

Ὀδυσσῆα πτολιπόρθιον, Cyclops hoc cognomen scoptice repetit ex ore Ulyssis, *v.* 504. quod tantulus & tam infirmus tam superbum titulum arroget sibi.

v. 532.

v. 532.

Ἔι οἱ μοῖρ' ἐςὶ φίλυς ἰδέειν, Si ei fatale eſt, videre ſuos, wann es ihm beſchehret iſt, die Seinen wieder zu ſehen.

v. 534.

Ὀψὲ κακῶς ἔλθοι, Precor, ut ſero male *vel* miſere veniat: quod imprecatur Polyphemus Ulyſſi.

Ὀλέσας ἀπὸ πάντας ἑταίρυς, *pro* ἀπολέσας, poſtquam amiſit omnes ſocios.

v. 535.

Ἕυροι δ' ἐν πήματα οἴκῳ, inveniatque domi infortunia & damna.

v. 538.

Ἧκ' (*pro* ἧκε) λᾶαν ἐπιδινήσας, Miſit lapidem circumagens. ἀείρας, *v.* 537. in altum elevans. ἔνθα ἐπιδινηθέντε (τὼ αἰετὼ) τιναξάσθην πτερὰ πολλά, circumvertentes ſe per circulum in aëre, *Od.* B. 151.

Ἐπέρεισε δὲ ἶν' ἀπέλεθρον, & conatus eſt viribus immenſis, er wendete und ſtämmete eine unſägliche Kraft dran, ἐνεςήριξε τῷ λίθῳ ἰσχὺν πολλὴν τῇ ἐπιδινήσει, iſta circumagitatione infixit ſaxo magnam vim. ſic *Il.* H. 269. ἐπέρεισε δ' Ἀθήνη τὸ ἔγχος ἐς κενεῶνα, infixit haſtam Minerva (*i. e.* dexteritas Diomedis) in ile hoſtis. *vel* magno niſu adhibito fixit, *Il.* E. 856. ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε, & ipſe connixus imprimebat haſtam, *Il.* A. 235. ſic & *Il.* P. 48.

Ἀπέλεθρος, ε, ὁ, ἡ, cujus magnitudo certa menſura determinari nequit, ſehr groß, ſehr weit. ex α *priv.* & τὸ πέλεθρον, jugerum; ſi quid eſt tantum, ut ad certa jugera definiri nequeat. vel ex α *intenſ.* pro πολυπέλεθρος, quod multa & jam non determinanda ſpatia expleat. ἶνα ἀπέλεθρον ἔχοντες, robur immenſum habentes, *Il.* E. 245. ut ſit Epith. Metaphoricum quaſi ἀπὸ ἀπείρονος γῆς. ἀπέλεθρον ἀνέδραμε, *Il.* A. 354 ubi eſt Epith. celeritatis ad ὦκα, ganz ungemein ſchnell: ut ergo etiam motus celeritas immenſurabilis notetur. niſi mavis de

ſpatio

ſpatio & hoc loco ; recurrit celeriter valde longe : quod tamen vix videtur.

v. 539.

Κὰδ δ' ἔβαλεν (*pro* κατέβαλεν) μετόπισθε νεὼς, Dejecit vero poſt navem, a tergo navis. Vide ſupra ad *v.* 482.

v. 540. 541.

Supra *v.* 483. 484.

v. 542.

Τὴν δὲ πρόσω φέρε κῦμα, Ipſam autem (navem) in anteriora tulit unda.

Θέμωσε δὲ χέρσον ἱκέσθαι, *v.* 486.

v. 544.

Νῆες ἐΰσσελμοι, *v.* 127.

v. 545.

Πολιδέγμενοι, *Od.* H. 161.

v. 546.

Νῆα μὲν — ἐκέλσαμεν, Vide ſupra ad *v.* 149.

v. 549.

Ὥς μήτις μοι ἀτεμβόμενος κίοι ἴσης, *v.* 42.

v. 551.

Μήλων δαιομένων, Cum oves dividerentur inter ſocios. Αἰθίοπας, οἳ διχθὰ δεδαίαται, *Jon.* pro δέδαινται, qui bifariam diviſi ſunt, μεμερισμένοι εἰσί, *Od.* A. 23. ἀλλά μοι ἀμφὶ Ὀδυσσῆϊ δαίεται ἦτορ, *Metaphorice*, ſecatur mihi cor, es ſchneidet mich ſeinetwegen ins Herz. μερίζεται quaſi, dividebatur animus huc & illuc, cogitando multa de eo, *ibid.* 48.

Δῶσαν ἔξοχα, dederunt mihi præcipue, vor andern zum voraus.

v. 552.

Ζηνὶ —, ὃς πᾶσιν ἀνάσσει.

Jovi —, qui omnibus imperat.

v. 553

v. 553.

Ῥέξας, Cum facrificavi.

Μηρί' ἔκηον, (*pro* ἔκαιον,) femora facra incendebam.

Ὁ δὲ (Ζεὺς) ἐκ ἐμπάζετο ἱρῶν, ille vero non curabat, non cum favore refpiciebat, facrificium meum, non movebatur eo. ἔτε θεοπροπίης ἐμπαζόμεθα, neque vaticinio movemur, *Od.* B. 201.

v. 554.

Ὅπως ἀπολοίατο, *pro* ἀπόλοιντο, ut perirent.

v. 555.

Ἐρίηρες ἑταῖροι, *v.* 172.

v. 556. 557.

Supra *v.* 161. 162.

v. 559.

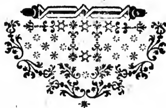
Supra *v.* 169.

v. 562.

Supra *v.* 178.

v. 565. 566.

Supra *v.* 62. 63.

IN

IN K. ODYSSEÆ.

V. 1.

Αἰολίην δ' ἐς νῆσον ἀφικόμεσθ'.

Cum hanc insulam, quo delatus est Ulysses, *Æoliam Homerus* dixerit, observandum inprimis est, *septem* Æoli insulas recenseri. Hæ autem sunt: *Strongyle*, *Didyme*, *Hiera*, *Hicesia*, *Lypare*, *Eurycode*, & *Phœnicode*; quæ omnes non longe a Sicilia absunt. Quamnam vero ex his intellexerit Vates, non plane liquet. *Daceria Liparam* esse contendit, tum quia *Bochartus* ex voce Phœnicia *nibaras* sive *nibras* derivat *Liparam*, quæ vox Phœnicia *funale* significat: noctu enim tanquam accensa fax lucet Lipara propter ignes, qui e terra eructantur; quamobrem *mœniis æreis cinctam*, propter fulgorem inde emicantem, ingeniose confinxisse videtur Vates. Accedit, quod *Virgilius* Æoliam *Liparem VIII. Æneidos* dixerit. Nihilominus adversus eam gravissima faciunt *Strabonis* & *Solini* testimonia; uterque enim domum Æoli dicunt *Strongylen*, ex qua similiter ignes sese efferunt, & noctu collucent; quinimmo & ex reliquis omnibus Æoliis, quas idcirco *Vulcanos* appellant Philosophi: tale enim locis iis nomen indiderunt, qui ignem emittunt. RICC. *Diss. Hom. Tom. III. Diss. LII. de insula Æolia.*

V. 3.

Πλωτῇ ἐνὶ νήσῳ.

Πλωτὴν appellat hanc insulam Vates, quod nos *Daceriam* secuti *Tertulliani* vocabulo vertimus *natatilem*; ut etiam perhibetur de Delo in Ægeo, deque Echemide prope Ægyptum. Fateor tamen, verti etiam posse *circumcirca navigabilem*, videlicet rotundam, quod optime Strongylæ quadraret; vox enim Græca στρογγύλος Latine redditur *rotundus*. Nihil tamen certi statuimus, utrum Strongylem potius, an Liparam Homerus indicaverit Æoliæ insulæ nomine: pro utraque enim bonæ adsunt rationes. Quid, si dicatur, ex duabus unam Poëtico ausu composuisse Vates, ad illamque ea, quæ utrique propria sunt, contulisse? *ibid.*

V. 4.

v. 4.

Χάλκεον, ἄῤῥηκτον τεῖχος, Æreus, infrangibilis murus: munitio firmissima, non perrumpenda; quæ erat petra illa λεία καὶ δυσανάβατος, quæ cingebat insulam. ἀῤῥήκτας, ἀλύτας δεσμὰς, *Od.* Θ. 275.

Λισσὴ δ' ἀναδέδρομε πέτρη, lævisque sursum procurrit petra.] Quid est: *Lævis sursum procurrit petra?* Immo: *Lævis petra circumcurrit* vel *cingit*, i. e. tota extremitas insulæ cingitur saxis, fluctuum appulsu lævigatis. ERN. ita *Od.* E. 412.

v. 5.

Τοῦ καὶ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροις γεγάασιν, (*Od.* Z. 62.)
Quid duodecim Æoli filii significant? Anni duodecim menses sunt, interprete *Eustathio*: quam quidem opinionem merito *Daceria* respuit; minus enim proprie videtur Homerico figmento congruere. Cum enim ventorum Rex vocetur Æolus, per duodecim ejus filios duodecim ventos principes rectius & commodius interpretaberis. RICC.

v. 6.

Υἱέες ἡβώοντες, filii puberes.

v. 7.

Ἔνθ' ὅγε θυγατέρας πόρεν υἱάσιν εἶναι ἀκοίτας, Ibi ille filias suas præbuit filiis suis, ut essent eorum conjuges.

Fertur filios cum filiabus conjugio copulare, quia venti facile commiscentur.

v. 8.

Οἱ δ' αἰεὶ παρὰ πατρὶ φίλῳ καὶ μητέρι κεδνῇ δαίνυνται.
Convivia jugiter celebrant, quia copiosissimæ, quæ e sulphureis igneisque terræ visceribus emittuntur, exhalationes eos ibi incessanter alunt saginantque. Neque hic omittam, quod tradit *Aristoteles* de insula Sacra, quæ est una ex iis, quæ dicuntur Æoli; nimirum cessante motu in ea humum in speciem collis intumuisse cum magno sonitu, quo colle ad extremum aperto magnam vim spiritus & scintillas cum cinere se foras ejecisse, qui universam Liparensium civitatem operuit. Cum autem hujusmodi ignis eruptiones terræque motum immanes venti insanæque procellæ subsequantur; nonne palam inde fit,

ſpiritus, qui ex igniferis locis exhalantur, ventorum eſſe nutrimentum longe maximum? RICC.

v. 9.

Παρὰ δέ σφιν ὀνείατα μυρία κεῖται, appoſiti autem iis ſunt cibi innumeri, *ſc.* filiis & filiabus Æoli.

v. 10.

Κνισσήεις, εσσα, εν, nidore ſuavi plenus. ſuaveolens *in genere.* a κνίσσα, ης, ἡ, nidor ex aduſto adipe, Geruch vom Gebratenen. *item* adeps, pinguedo, quæ in ſacris comburi ſolebat. κνισσῆεν δῶμα, de palatio Æoli, ubi duodecim filii & filiæ cum conjugibus ſuis quotidie convivabantur; ut ergo ſemper plenum eſſet nidore ex carnibus aſſatis.

Περιστεναχίζω, circum gemo, circum impleo, circum reſono.

Κνισσῆεν δέ τε δῶμα περιστεναχίζεται αὐλῇ, hic verſus *velut in parentheſi poſitus* eſt intelligendus, ut explicetur nidor & dapſilitas dapum: nidore plena domus circumdatur aula repleta odoribus. & ſequens ἤματα pertinet ad præcedens δαίνυνται, & poſt κεῖται comma eſt concipiendum. das Haus iſt bis in den Hof mit gutem Geruch von Braten angefüllet. Poſſis & de multitudine convivantium intelligere, στενοχωρεῖ τοῖς δαινυμένοις. Alii & de fremitu convivantium, ut ſit, περιηχεῖται, ὡς τῦ δόμυ ἠχήεντος ὄντος: & hæc poſterior explicatio poſſit videri veriſſima.] *Nidore* (epularum) *repleta domus interdiu reſonat cantu tibiarum.* ERN.

Quod Hom. dicit Æoli domum perſtrepere & circumſonare, nulla indiget explicatione: ſpirantium enim ventorum murmura manifeſte innuit. RICC.

v. 12.

Εὕδουσ', ἔν τε τάπησι καὶ ἐν τρητοῖς λεχέεσσι, de lectis filiorum regis Æoli cum conjugibus. de lecto Alcinoi, *Od.* H. 345.

v. 14.

Μῆνα δὲ πάντα φίλει με, Per totum menſem autem benigne tractabat me hoſpitem ſuum,] φίλει eſt ἐφιλοφρόνει, *amice ac benigne tractabat.* Infra, O. 74. χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν. ERN.

Ἐξερέει-

Ἐξερέεινεν ἕκαστα, interrogabat de omnibus, er fragete nach allem. πρῶτος δ' ἐξερέεινεν ἄναξ, *Il.* I. 668. ἐξερεεινέτο μύθῳ, *Il* K. 81.

v. 16.

Κατὰ μοῖραν] proprie *bene atque ordine.* ERN.

v. 17.

Ὁδὸν ᾔτεον, iter poſcebam.

v. 18.

Ἐκέλευον Πεμπέμεν, (*Jon.* pro πέμπειν,) poſtulabam, ut me deportarent, ich ſagte, man möchte mir forthelfen.

Οὐδέ τι κεῖνος ἀνήνατο, nec ille renuebat. ἀναίνομαι, *Od.* Θ. 212.

Τεῦχε δὲ πομπήν, & parabat mihi promtam devectionem in patriam, *ſcil.* Æolus, dato vento comite. apparet ergo, quæ ſit ἡ πομπὴ in Poëta.

v. 19.

Δῶκε δέ μοι δείρας ἀσκὸν βοός, dedit mihi Æolus utrem, poſtquam excoriarat bovem, & ex ejus corio feciſſet utrem.

Ἐννέωρος, *Il.* Σ. 351.

v. 20.

Βύκτης, ου, ὁ, qui ruit ad fundum. *item* qui implet objecta, & explet. nam eſt a βύω, expleo, turgere faciens, inflans. deinde &, impetuoſus. βυκτάων (βυκτῶν) ἀνέμων, ventorum vehementium: implentium ea, quæ obſtant ſibi

Ἀνέμων κατέδησε κέλευθα, ventorum flatus incluſit: de Æolo, tradente utrem Ulyſſi. κέλευθα] πνεύματα. *Schol.*

v. 21. 22.

Κεῖνον γὰρ ταμίην ἀνέμων ποίησε Κρονίων,
Ἠμὲν παυέμεναι, ἠδ' ὀρνύμεν, ὅν κ' ἐθέλῃσι.
Illum enim præfectum & diſpenſatorem ventorum fecit Jupiter,
Ut poſſet alium ventum quaſi ἀποκρύπτειν, *alium* προβάλλεσθαι, ὁποῖον τι καὶ οἱ ταμίαι ποιοῦσι.

Conf. ELSN. *Obſ. Sacr. Tom. I. in Marc. IV:* 39. Καὶ διεγερθεὶς ἐπετίμησε τῷ ἀνέμῳ, καὶ εἶπε τῇ θαλάσσῃ· Σιώπα, πεφίμωσο. Καὶ ἐκόπασεν ὁ ἄνεμος.

Ταμίης. Ζεὺς ταμίης πολέμου ἀνθρώπων, *Il.* Δ. 84. ταμίαι παρὰ νηυσὶν, σίτοιο δοτῆρες, præfecti in caſtris ad frumenta danda, *Il.* T. 44.

v. 22.

Παυέμεναι, (*pro* παύειν,) sedare.

Ὀρνύμεν (*pro* ὀρνύειν,) concitare.

Cum ad insulam Æoliam appulisset Ulysses, & ab Æolo, qui (ut de eo tradit *Dionysius Siculus*,) rex pius fuit, & justus, & erga hospites humanus, omni benevolentiæ significatione acceptus esset, post mensem petiit, ut se, quibus posset auxiliis, tuto in patriam remitteret. Perhumaniter ejus votis obsecundavit, utremque tradidit ventorum plenum, solo Zephyro in libertatem dato, cujus secundo flatu ad Ithacam prospere reduceretur.

Sciunt omnes, *Æolum* hunc a veteribus fuisse creditum *habuisse in sua potestate tempestates*, quod nimirum ventos laxando & coërcendo posset eas sive excitare, sive sedare. Juno *Virgiliana* sic eum affatur:

Æole (namque tibi Divûm pater atque hominum rex
Et mulcere dedit fluctus, & tollere ventos.)

Æneid. l. 69. 70. Et *paulo ante* Vates dixerat:

Æoliam venit. hic vasto rex Æolus antro
Luctantes ventos, tempestatesque sonoras
Imperio premit, & vinclis, ac carcere frenat.

v. 56. *sqq.* Quam fabulam ad *Homeri* exemplum liquido constat efformasse *Virgilium.* Consonat *Dionysius*, qui ventis æthere natis imperare Æolum tradit. Scitu dignum est, quod *Natalis Comes* huc respiciens refert. (*Mythol. Lib. VIII. C. X.*) Antequam Æolus ventis imperaret, dicta sunt accidisse multorum ventorum certamina, quæ urbes frequentissimas ac regiones davastarunt; qualia fuerunt, quæ tantopere mare infestarunt, ut Siciliam ab Italia sejunxerint, & cum prius nullum esset mare mediterraneum, vis tempestatis in Oceano orta per quoddam spatium terram disciderit, unde aqua ingressa per Calpen (sic unam ex columnis Herculis vocant,) mare, quod est inter terram, fecerit ob depressam regionem, Africamque ab Europa disterminaverit, allegatque versus *Valerii Flacci*, *Argonaut. I.* Quas terrarum sejunctiones a mari factas elegantissime descriptas ab *Ovidio*, *Metamorph. Lib XV.* legimus.

Sed jam expendendum, *cur Æolus ventos imperio suo regere*

regere ac moderari dicatur? Id multi allegorice interpretati sunt, inter quos est *Polybius* apud *Strab. Lib. I.* Is cum errores Ulyssis apud Homerum explicaret, dicebat, *Æolum*, propterea quod prædiceret, quomodo per fretum navigari posset, cum iis locis ob fluxum maris & refluxum cursus difficulter teneri, & fretum superari queat, *ventorum promum* dictum fuisse *ac regem*; quemadmodum Danaus, quod Argis ὑδρεῖα (i. e. *aquatica instrumenta*, ut vertit *Xylander*,) demonstrasset, & Atreus, quod Solis cursum cœli conversioni renitentis docuisset, vatesque & inspectores sacrorum Reges sunt creati; & olim Sacerdotibus Ægyptiorum, Chaldæis, Magisque, sapientia alios superantibus, dignitates & imperia sunt delata, atque etiam unusquisque Deorum honores sortitus est, eo quod utile aliquid excogitasset. Hæc *Polybius*, cui *Diodori Siculi* accedit auctoritas, idem ferme dicentis. (*Lib. V.*) *Tzezes* vero scribit, *Æolum* fuisse astronomiæ peritissimum, & illam scientiam præcipue exercuisse, quæ pertinet ad naturam ventorum, ut navigantibus prodesset. *Servius* item ex *Varrone* docet, *Æolum* harum insularum regem fuisse, qui eo quod tum ex earum nebulis, tum ex fumo Vulcaniæ insulæ futura flabra ventorum prædicere consueverit, visus est vulgo *ventos in sua potestate retinere*. Favet etiam nominis notatio: nam *Æolus* a vocabulo Phœnicio *ael* derivasse, ex eo vero ἄελλα, Latine *procella*, atque hinc *Æolus* rex tempestatum ac ventorum appellatus esse dicitur. *Utrem* vero, in quo *venti includuntur*, merum esse commentum patet, ad Phæacum voluptatem ciendam, qui talibus prodigiosis narratiunculis maximopere delectabantur. Sunt tamen, qui ex penitiore quadam philosophia rem se posse interpretari arbitrantur. RICC.

V. 23.

Μέρμις, ιθος, ἡ, idem quod μήρινθος, ου, ἡ, *Il.* Ψ. 854. μίτος λεπτή.

Μέρμιθι Ἀργυρέῃ, funiculo argenteo, quo colligatus superne erat uter ab Æolo datus. & ex hac qualicunque πολυτελείᾳ τοῦ δεσμοῦ opinabantur socii, res inesse τῷ ἀσκῷ pretiosas.

Νηὶ δ' ἐνὶ γλαφυρῇ κατέδει μέρμιθι φαεινῇ Ἀργυρέῃ. κατέδει, est imperf. a καταδέω. & sensus est: utrem, in quo ventos illigaverat funiculo supra, mihi in navem ipse dedit.

Liquet, cur Vates *appositum* confingat ab Æolo *funiculum argenteum utri*, nempe ut hujus funiculi splendor & pretium socios ad utrem reserandum pelliciat, atque adeo ejus consilium perficiatur; qui Ulyssem ad alios errores hoc successu transferre vult. RICC.

v. 24.

Παρεκπνέω, præterflo. ἵνα μή τι παρεκπνεύσῃ ὀλίγον περ, ut ne quid præter exspiraret vel paululum, ex utre Æoli.

v. 25.

Πνοιὴν Ζεφύρου προέηκεν ἀῆναι, unum Zephyrum spirare dedit. ἀῆναι, *Od.* Γ. 183.

v. 26.

Ὄφρα φέροι νῆάς τε καὶ αὐτούς, Ut incolumes ferret navesque & nos,] Non: naves & *nos*. non patitur αὐτῶν ἀπωλόμεθ' ἀφραδίῃσιν; sed *naves & socios navales*, seu *nautas*. De modo loquendi dictum in princ. Iliados. ERN. Conf. KYPKE *Obs. Sacr. Tom. II. in* 2. *Cor. X:* 12.

Οὐδ' ἄρ' ἔμελλεν Ἐκτελέειν, neque erat effecturus, *scil.* id quod studebat.

v. 27.

Αὐτῶν γὰρ ἀπωλόμεθ' ἀφραδίῃσιν, nostra enim ipsorum insipientia periimus. τρὶς δ' ἔκπιεν ἀφραδίῃσι, *Od.* I. 361.

v. 28.

Ἐννῆμαρ, *Od.* I. 82.

v. 29.

Ἀνεφαίνετο πατρὶς ἄρουρα, apparebat nobis, in conspectum veniebat, patria terra.

v. 30.

Καὶ δὴ — ἐόντας,] *Quippe & sublatos ignes videbamus: adeo propinqui erant*, vel *eramus*. Proprie dicit, se vidisse eos, qui ignes noctu tollerent in gratiam navigantium, propter propinquitatem. ERN.

Πυρπολέω, circa ignem versor, ignem curo & alo, ignem verso.

Πυρπο-

Πυρπολέοντας ἐλεύσσομεν, nos ex navi videbamus jam procul ignem in littore & promontoriis versantes insulanos. *vel*, conspiciebamus eos jam facientes & habentes ignem: nam ex fumo id procul conjiciebamus. & intelliguntur ii ignes, qui navigantium caussa in littoribus aluntur, ut interdiu fumo, noctu autem fulgore suo, signum dent, non procul esse terram & portum.

v. 31.

Ἔνθ' ἐμὲ μὲν γλυκὺς ὕπνος ἐπήλυθε κεκμηῶτα, Ibi me defessum cepit dulcis somnus.

Mirum ac plane absurdum videatur, quod *Ulysses*, sagacitatis ac prudentiæ laude insignissimus, tam vicinus suæ patriæ, *sibi somnum obrepere siverit*, ubi oportuisse eum esse vigilantiorem eventus ostendit. *Duæ* mihi præsto sunt *interpretationes*, quæ difficultatem diluant. *Primam* suppeditat *Joannes Spondanus*, qui eum putat se somno dedisse, quod nimirum sibi de securitate spoponderit. Cum enim hactenus tuto processisset, in tam exiguo intervallo, quod sibi conficiendum restabat, fieri non posse credidit, ut aliquid impedimenti sibi incideret. Solent namque etiam oculatissimi interdum cæcutire, & res, quæ majorem vigilantiam postulant, somniculosius gerere. Quapropter ex ejus imprudentia utile præceptum colligit *Spondanus*, nimirum in negotii alicujus confectione, ubi maximam illius partem exegeris, cavendum esse, ne in ipso exitu sive incuria sive nimia fidentia pecces, aut, quemadmodum in *proverbio* est, *in portu impingas*. *Alteram* damus nos, quæ multo fortasse est verisimilior. Putamus namque, non imprudentia aut oscitatione, sed involuntaria necessitate, Ulyssem somno correptum esse; cum enim plures dies ac noctes duxisset insomnes, invitus dormivit: siquidem somnus, ubi longa lassitudine natura concidit, etiam nolentem occupat. RICC.

v. 32.

Πόδα νηὸς ἐνώμων, pedem navis movebam apte, *i. e.* funem illum, quo velum expansum regitur: administrabam gubernaculum navis.] *Schol.* τὸν μεταγωγὸν τῶν τοῦ κέρατος κάλων, ἢ τὸ πηδάλιον. CLARK. *Clavum* intellexerim

potius,

potius, qui est quasi pes, quo procurrit navis. Ille alter pes, de quo *supra* vidimus, est potius veli pes, quam navis. Et gubernatio navis aptior Ulyssi, quam velificatio. Accedit verbum νωμᾶν, quod de pede veli vix dicatur: at infra M. 219. est νηὸς οἰήϊα νωμᾶς de gubernatore. ERN. Vide ad *Od.* E. 260.

Νωμάω, *h. l.* moveo, administro, agito. Vid. ad *Od.* H. 183.

v. 33.

Δῶχ' (*pro* ἔδωκα,) commisi.

Θᾶσσον, *Od.* H. 152.

v. 38.

Τίμιος, α, ον, in pretio constitutus *vel* habendus, in dignatione, ehrenwerth, hochzuschätzend.

Ὡς ὅδε πᾶσι φίλος καὶ τίμιός ἐστιν Ἀνθρώποις, ut hic omnibus acceptus & in pretio est hominibus! Conf. ALBERTI *Obs. Philol. in Act. V:* 34. τίμιος παντὶ τῷ λαῷ.

v. 39

Ὅττων, *Att.* & *Jon.* pro ὧντινων, quod & alibi dicitur ὅτων: nam τ est Epenthesis Jonica.

v. 40.

Ἄγεται, advehit, portat.

Κειμήλιον, *Od.* Δ. 600.

v. 41.

Ὁμὴν ὁδὸν, eandem viam, idem iter, τὴν αὐτήν.

Ὁμὴν ὁδὸν ἐκτελέσαντες, qui idem iter emensi sumus.

v. 42.

Οἴκαδε νισσόμεθα, Domum redimus. νίσσομαι, *Il.* M. 119. N. 186.

Κενεὰς σὺν χεῖρας ἔχοντες, vacuas nos universi manus habentes, mit leeren Händen.

Σὺν sæpe ponitur *Adverbialiter*, simul, noch dazu. ex. gr. *h. l.* nos omnes simul & æque. *Il.* Ψ. 879. σὺν-ἐλάσθεν.

v. 43.

Χαριζόμενος φιλότητι, gratificans amori *vel* ex amore.

v. 45.

Ὅσσος τις χρυσός, Quantum quid auri,] Τις eleganter adhæret τῷ ὅσσος, ut aliis adjectivis magnitudinis: nec aliter latine exprimi potest, quam per *tandem: quantum tandem auri insit.* Pessime versio: *quantum quid.* ERN.

Ὅσσος

Ὅσσος τις χρυσός τε καὶ ἄργυρος ἀσκῷ ἔνεστιν, Quam multnm auri argentique insit utri.

v. 46.

Βυλὴ δὲ κακὴ νίκησεν ἑταίρων, Sententia autem mala vicit sociorum,] Similiter apud *Livium*: Ceterum, ut plerumque, fortuna & consilia mala vicerunt. *Lib. XXXV.* §. 15. CLARK.

v. 47.

Ἀσκὸν μὲν λῦσαν, (*pro* ἔλυσαν,) sie löseten den Schlauch auf.

Ἄνεμοι δ' ἐκ πάντες ὄρουσαν, venti autem omnes evaserunt cum impetu ex utre illo. ἐκ κλῆρος ὄρουσεν, sors ejus exsiliit, excidit, ex galea mota, *Il.* Γ. 325.

v. 48.

Τὰς δ' αἶψ' ἁρπάξασα φέρεν πόντονδε θύελλα, Illos vero continue vi abripiens ferebat in mare tempestas.

v. 49.

Κλαίοντας,] Hoc solum illis restabat: nam alio modo præsenti tempestati succurri non poterat; ideo ad miserorum solatium confugiunt, quod in lacrymis est positum. Ut enim in bello, sic neque in mari bis peccare licet. SPOND.

v. 50.

Ἐγρόμενος, *pro* ἐγειρόμενος, Experrectus.

Κατὰ θυμὸν ἀμύμονα μερμήριξα, Ἠὲ —, Ἦ, in animo generoso deliberavi, Utrum —, An.

v. 51.

Ἠὲ πεσὼν ἐκ νηὸς ἀποφθίμην ἐνὶ πόντῳ, Utrum, delapsus ex navi perirem in ponto. τῶν ἄλλος μὲν ἀποφθίσθω, *Il.* Θ. 429. τὸν δὸς ἀποφθίμενον δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω, eum da occisum subire domum Plutonis, *i. e.* eum fac occidi, *Il.* Γ. 322.

v. 52.

Ἦ ἀκέων τλαίην, An tacitus sustinerem: an patienter & cum silentio sufferrem, id magnum malum, oder ob ich in der Stille es ertragen wolle.

Καὶ ἔτι ζωοῖσι μετείην, & amplius in vivis essem.

v. 53.

Καλυψάμενος δ' ἐνὶ νηὶ Κείμην, obvolvens me in navi Jacebam,

Jacebam, præ mœrore, & *me couvrant la tête de mon manteau*] C'étoit la coutume dans tous les grands malheurs : on le couvroit la tête de son manteau, comme pour dire, qu'on n'attendoit plus aucun secours des hommes, & qu'on n'attendoit plus rien que de Dieu. DAC.

v. 54.

'Αι δ' (νῆες) ἐφέροντο κακῇ ἀνέμοιο θυέλλῃ, Illæ vero ferebantur malo venti turbine. κακῇ, quia vehemens erat, & admodum ingrata procella desiderantibus patriam.

v. 56.

Od. I. 85.

v. 58.

ibid. 87.

v. 59.

'Οπασσάμενος, comitem assumens.

v. 62.

Παρὰ σταθμοῖσιν ἐπ' οὐδῷ Ἑζόμεθ', ad postes in limine introitus Adsidebamus,] Comme des suppliants & des pauvres, qui par respect n'osent entrer & s'approcher. DAC.

v. 63.

'Οι δ' ἀνὰ θυμὸν ἐθάμβεον, illi vero in animo obstupescebant.

v. 64.

Τίς τοι κακὸς ἔχραε Δαίμων, quod malum fatum ursit te ? Vide ad *Od.* E. 396.

v. 65.

Ἦ μέν σ' ἐνδυκέως ἀπεπέμπομεν, Certe quidem nos te accurate & apte dimisimus ; inquit Æolus ad reversum Ulyssem. ἐνδυκέως ; *Od.* H. 256.

v. 66.

Καὶ εἴπη τοι φίλον ἐστίν, *Od.* H. 320.

v. 68.

Ἄασάν (*pro* ἤασαν) μ' ἕταροι κακοὶ, Me aberrare fecerunt a proposito mei mali socii. μέγ' ἀάσθη, valde se animo suo decepisset, er sich sehr vergangen hätte, *Od.* Δ. 503. sic & 509.

Πρὸς τοῖσί τε ὕπνος, ad hæc etiam somnus.

v. 69.

v. 69.

Σχέτλιος ὕπνος, Durus & ex defatigatione ortus profundior somnus.

Ἀκέσασθε, φίλοι· δύναμις γὰρ ἐν ὑμῖν, medemini malo meo, o boni! facultas enim vobis est. ἠκέσατο, medicam opem adferebat vulneri ejus, *Il.* E. 402. 901. ubi sermo est de vulneratis in prælio, & persanatis a medico. ἀκειόμεθα θᾶσσον, medeamur ocyus huic malo: succurramus laborantibus in pugna, *Il.* N. 115. ἰητροὶ, ἕλκε' ἀκειόμενοι, medici, vulnera curantes & obligantes, *Il.* Π. 29. σὺ μὲν τόδε ἕλκος ἄκεσσαι, tu sana hoc vulnus, *ibid.* 523. ἔπιον, καὶ ἀκέοντο δίψαν, bibebant, & medebantur siti, *Il.* X. 2.

v. 70.

Μαλακοῖσι καθαπτόμενος ἐπέεσσιν, Vide ad *Od.* B. 39. & 240.

v. 71.

Οἱ δ' ἄνεῳ ἐγένοντο, *Od.* H. 144.

v. 72.

Ἔῤῥ' ἐκ νήσου θᾶσσον, Facesse hinc ocyus in malam rem: inquit Æolus ad reversum Ulyssem; & bis dictum, καλὰ θυμικὴν διάθεσιν: weiche geschwind von der Insel. ἐῤῥέτω, *Od.* E. 139.

Ἐλέγχιστε ζώντων, du sträflichster unter allen Lebendigen. ὦ ἐφάμαρτε, qui te reum fecisti omnium exprobrationum: τῶν γὰρ ἁμαρτανόντων τὸ ἐλέγχεσθαι. νῦν δή σε, ἄναξ, ἐθέλουσιν Ἀχαιοὶ πᾶσιν ἐλέγχιστον θέμεναι, nunc sane te, rex, volunt Achivi facere omnibus hominibus derisui & probro, *Il.* Δ. 171. ἐλεγχέες, *ibid.* 242.

v. 73.

Οὐ γάρ μοι θέμις ἐστὶ κομιζέμεν — ὅς κε θεοῖσιν ἀπέχθηται, Non enim mihi mos & fas est curare virum — qui Diis est odio. & quia Diis odio esse, est, infelicem esse: hinc est hæc fictio pictura hominis, qui infelices facile aversatur, & potentiorum iræ eos relinquit. ich bin nicht gewohnt, mich eines solchen Manns anzunehmen, den die Götter hassen.

v. 74.

Ἄνδρα τὸν, ὅς κε θεοῖσιν ἀπέχθηται μακάρεσσιν, Virum talem, qui certe odio est Diis beatis. ἀπηχθέτο, *Il.* Γ. 454.

v. 75.

v. 75.

Ἔῤῥ', ἐπεὶ ἄρα Θεοῖσιν ἀπεχθόμενος τόδ' ἱκάνεις, Abi, quandoquidem odiosus Diis huc venisti. τόδε, plene, εἰς τόδε δῶμα. Vide ad *Od* A. 409.

v. 72 — 75.

Ulyssis reditus ad Æolum ejusque expulsio facilem habet interpretationem. Existimavit Æolus ex illius infortunio, Diis eum esse maxime invisum, & hanc calamitatem ingenti aliquo scelere promeruisse. Quandoquidem ergo religiosus erat, & in Deos pius, nihil eorum voluntati contrarium faciendum sibi esse statuit; videbatur autem sibi obluctari Diis, si rursus ventos utre constrictos ei traderet: quamobrem religione prævalente misericordiæ, frustra rogantem a se dimisit, expulitque. RICC.

v. 76.

Βαρέα στενάχοντα, graviter suspirantem, *Il.* Θ. 334.

v. 77.

Vide ad *Od.* I. 62.

v. 78.

Εἰρεσία, ας, ἡ, remigatio, das rudern. scribitur & ἡ ἐρεσία. ab ἐρέσσω, remigo.

Τείρετο δ' ἀνδρῶν θυμὸς ὑπ' εἰρεσίης ἀλεγεινῆς, Macerabatur autem virorum animus a remigatione molesta.

v. 79.

Ματίη, ης, ἡ, tarditas & inanis deliberatio in agendo, quæ facit, ut excidamus re destinata. deinde in genere, quando quis non consequitur, quod vult, ἡ ματαιότης. a ματάω, segniter ago, deliberando quasi semper & quærendo, an & quid agendum sit: frustra sum.

Ἡμετέρῃ ματίῃ, Nostra frustranea quæsitione; cum quæsissemus deductionem ab Æolo in patriam, sed frustra: nam dederat is quidem ventos bonos; sed nos, quærendo thesauros in utre ventoso, amiseramus reditum. Ut ergo hæc vox hic in argutissimo loco sit posita.] Videtur esse debere τῇ σφετέρῃ ματίῃ, sua stultitia, (v. 46.) ut A. 7. σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν. Sed Ulysses se non excludit, quod alieno tempore dormiendo commiserat, ut tale quid machinari possent socii. ERN.

Ἐπεὶ

Ἐπεὶ οὐκέτι φαίνετο πομπή, quia non jam aderat nobis auxilians comitatus, qui nos sine labore nostro deduceret, sicut antea, cum ventum ab Æolo ferentem habebamus. Est ergo *h. l.* in sensu omnium primo.

v. 80.

Ἐξῆμαρ, Sex dies.

v. 81.

Λάμος, ου, erat ἐπιφανὴς Λαιστρυγών. princeps ejus gentis, Neptuni filius. Hic Lamus, Ulyssis tempore, jam dudum erat mortuus: hinc crudelitas posterorum ad eum nihil pertinet. Conf. *Horat. III: 17: 1. sqq.*

v. 82.

Τηλέπυλος, ου, ὁ, ἡ, portas longe a se invicem dissitas habens; ubi porta, per quam introitur, longe & procul abest ab ea, qua exitur. Est Epith. *magnæ urbis.* a τῆλε, procul.

Τηλέπυλον Λαιστρυγονίην, *scil.* πόλιν. i. e. τὴν μεγάλην, τὴν διεστῶσαν πύλας διαφόρους ἔχουσαν. Alii exponunt per μακρόπυλον, οὐ τῷ διαστήματι, ἀλλὰ τῷ πλάτει τῶν πυλῶν καὶ τῷ μήκει, nam homines ibi habitantes erant gigantum statura, quibus spatiosiores & altiores portæ opus erant. Alii accipiunt pro nomine proprio urbis, & λαιστρυγονίην pro Epitheto, regionem hominum designante. Sed nostra expositio compositioni nominis est accommodatior.] Oppidum Formiæ, Hormiæ dictum, ut existimavere, antiqua Læstrygonum sedes. *Plin. Nat. Hist. Lib. III. Cap.* 5. Si vero in hanc τηλέπυλον veneris Λαιστρυγονίην (Formias dico,) &c. *Cic. ad Atticum*, *Lib. II. Epist.* 13 CLARK.

Τηλέπυλον] μεγάλην· τῶν γὰρ τοιούτων πολὺ διεστῶσιν αἱ πύλαι. τινὲς δὲ τὸ κύριον Τηλέπυλον ἐξεδέξαντο. *Schol.* Priorem interpretationem sequuntur Editiones vulgatæ *Barnesius* autem posteriori modo accipit. Quod & eo verisimilius, quia Epitheton τηλέπυλος nulli alii urbi apud Poëtam tribuitur. CLARK. Possis etiam vertere, si pro appellativo accipias, *altas latasque portas habentem:* quod & ipsum magnæ urbis indicium esse potest. ERN.

Ὅθι ποιμένα ποιμὴν Ἠπύει] Ὅπου οἱ νομεῖς ἀλλήλους προσφθέγγονται διὰ τὸ σύνεγγυς εἶναι τὰς νομάς· ἢ μᾶλλον τοῦ διαστήματος τὸ ἀπεναντίον τῶν πυλῶν μέτρον ἀπέχειν, καὶ οὕτω

τὴν

τὴν φωνὴν ἐξακούεσθαι τοῦ τε εἰσελαύνοντος καὶ τοῦ ἐξελαύνοντος. *Schol. Barnesius* Poëtam hic nihil aliud quam Urbem totam rei *Pastoritiæ* deditam depingere voluisse existimat. Vide infra *v.* 86. CLARK. Locum hunc de brevitate noctium intelligit *Hyginus* Astron. IV. 3. De hoc (nempe Dracone) *Homerus* quoque ita brevem noctem esse dicit, *ut pastores, cum alii exigant, alii reducant pecus,* possint alius alium audire, *cum unus propter noctem pecus reducat, alter propter lucem exigat.* Hæc est ratio *Cratetis,* ut docet *Eustathius* ad *h. l.* & *Geminus* in Elem. Astron. C. 5. qui Læstrygonas sub Draconis capite collocabat, ubi longissima dies horarum 21 est. Alia minus subtilis interpretatio apud *Eustathium,* quam probat *Riccius,* qui de hoc loco sic: Cum multæ sint hujus loci interpretationes, ceteris minus aptis omissis, hanc unam damus: *Pastor pastorem evocat.* videlicet pastor, qui egit oves die, pastorem evocat, qui noctu agat armenta. Pro qua re intelligenda sciendum est, ibi (in sedibus Læstrygonum) asilos, sive tabanos, aut etiam oestros magno numero nasci, quæ insecta animalibus minus villosis sunt infestissima, adeo ut aculeis ea sæpe ad furorem redigant. Quapropter villosa pecora ibi ad pascua interdiu ducit pastor, noctu vero alius ducit glabra sive pilis minus obtecta, ut boves, equos, &c. Atque hinc lucem accipit, quod sequitur, quod vir insomnis duplicem hic mercedem acciperet, unam diurnam, alteram nocturnam, si somno abstinens, postquam duxit die oves, noctu ducat armenta. Hic est Homeri genuinus sensus, quem non videntur plerique interpretes assecuti. Non enim vertunt *acciperet,* sed *accipit.* Primo autem modo vertendum esse, qui Grammaticam græcam tenet, facile videbit. *Diss. Homeric. T. III. p.* 108. *&c.* Nempe ἐξήρατο κε non est *accipit,* sed *accipiat* vel *acciperet.* Hæc tamen explicatio contorta & violenta videbatur *Petavio* ad *Geminum l. c.* qui *Cratetis* sententiam meliorem putabat. At Læstrygones non sunt sub Draconis capite, sed in Italia, nec iis adeo *Cratetis* ratio convenit. ERN.

v. 83.

Ἤπύει ποιμένα ποιμὴν εἰσελάων, ὁ δέ τ' ἐξελάων ὑπακούει,

Allo-

Alloquitur paſtorem paſtor inigens pecora, expellens vero audit alloquentem & reſpondet. Nam opilio veſperi inigit pecus; ei obvius fit bubulcus cum bubus per noctem paſcendis, quos in paſcua exigit. nam interdiu ὁ οἶστρος καὶ μύωψ ibi intolerabilis eſt bubus in aperto agro: ergo eo tempore domi ſtabulantur uſque ad veſperam. ἠπύει ergo eſt προσφωνεῖ, familiariter, ut ruſtici in occurſu ſolent. Vide ad *Od.* I. 399.

'Εισελάω & αὔνω, intus ago *vel* duco. ἵππους δ' εἰσελάοντες, *Il.* O. 385.

'Υπακούειν *h. l.* pro ἀποκριθῆναι, *reſpondere* ponitur. ἔνδοθεν αἶψα ὑπακοῦσαι, *Od.* Δ. 283.

v. 84.

"Αυπνος ἀνὴρ, *i. e.* ὀλιγόϋπνος, parcus ſomni. ἀΰπνους ἄμμι τίθησθα, *Od.* I. 404.

'Εξαίρω, effero, eligo, accipio.

Δοιοὺς ἐξήρατο μισθοὺς, duplicem perciperet mercedem: diurnam & nocturnam mercedem mereri poſſet.

v. 85.

Βουκολέων, paſcendo boves, noctu nimirum. 'Αγχίσῃ βουκολέοντι, *Il.* E. 313. ἵπποι βουκολέοντο, *Il.* Y. 221.

"Αργυφος, Epith. *ovis*, διὰ τὴν τοῦ ἐρίου λευκότητα. ἄργυφα μῆλα, albas oves. ὄϊν ἄργυφον, *Il.* Ω. 621.

Νομεύω, *Od.* I. 336.

v. 86.

'Εγγὺς γὰρ νυκτός τε καὶ ἤματός εἰσι κέλευθοι, *i. e.* tempora exeundi in paſcua nocturna (ut paſcantur boves, qui interdiu ab inſectis nimium infeſtantur) & diurna (ad paſcendas oves & capras) ſtatim ſe excipiunt. Vel & τοπικῶς, αἱ νυκτεριναὶ καὶ ἡμεριναὶ νομαὶ (quas κελεύθους vocat, die Triften,) ἐγγὺς τῆς πόλεως κεῖνται. Vel ἐγγὺς abſolute, & notione temporali: ſunt ei ad manus hæ operæ, paſtor poteſt has operas habere, ſi vult, ſie ſind ihm zur Hand. Nam de propinquitate occaſus & ortus ſolis æſtivi intelligere, vetat ſitus Italiæ inferioris, ubi noctes æſtivæ non nimis ſunt breves.

v. 88.

'Ηλίβατος πέτρη τετύχηκε διαμπερὲς ἀμφοτέρωθεν, A natura factum erat ſaxum (ut ſit non ἐξ ἐπιτεχνήσεως humanæ, ſed

sed κατὰ τὴν τύχην,) ex omni parte *vel* sine intermissione utrimque. ἠλίβατος, *Od.* I. 243.

V. 89.

Ἀκταὶ δὲ προβλῆτες ἐναντίαι ἀλλήλησιν, Littora autem prominentia opposita sibi: quæ formant portum. ἀκταὶ προβλῆτες, *Od.* E. 405.

V. 90.

Ἐν στόματι πρὐχουσιν, *pro* προέχουσιν, In ostio portus prominent. Vide ad *Od.* E. 441.

Προέχω. ἐπ' ἠϊόνας προὐχούσας, *Od.* Z. 138.

Ἀραιὴ δ' εἴσοδός ἐστιν, in portum illum est introitus angustus, *i. e.* στενὴ, quod alibi dixit λεπτὴν εἰσιθμην: & *h. l.* nomen valde Metaphoricum. χεῖρα ἀραιὴν, de Venere; manum mollem & teneram, *Il.* E. 425.

Εἴσοδος, ου, ἡ, introitus, ingressus.

V. 91.

Νῆας ἀμφιελίσσας, *Od.* H. 9. Z. 264.

V. 92.

Δέδεντο, *pro* ἐδέδεντο, ligatæ erant.

V. 93.

Ου μὲν γάρ ποτ' ἀέξετο κῦμά γ' ἐν αὐτῷ, *sc.* λιμένι, nunquam enim in eo portu attollebatur fluctus, es erhob sich da nie eine Welle.

V. 94.

Λευκὴ δ' ἦν ἀμφὶ γαλήνη, de portu placido, ubi fluctus nulli sentiuntur. Tale mare, hanc γαλήνην habens, dicitur μαρμαρέη θάλασσα. In mari duplex est γαληνη. vel quando fluctus omnino nulli, ut *h. l.* vel quando ventus vehemens desinit flare. γαλήνη, *Od.* H. 319. E. 452.

V. 95.

Σχέθον ἔξω νῆα, tenebam navem extra portum, ich hielte mit dem Schiff draussen vor dem Hafen.

V. 96.

Αὐτοῦ ἐπ' ἐσχατιῇ, ich legte mit dem Schiff aussen vor dem Hafen an. Vide ad *Od.* I. 280. & 182.

Πέτρης ἐκ πείσματα δήσας, funes alligans ad saxum in littore. Vide ad *Od.* I. 136.

V. 97.

v. 97.

Σκοπιὴν ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθών, poſtquam adſcendi in locum arduum, *vel* in excelſam ſpeculam conſcendens. circumſpiciendi cauſa. σκοπιή, *Od.* Θ. 302.

Παιπαλόεις, *Od.* Δ. 671. & 845.

v. 99.

Καπνὸν — ἀπὸ χθονὸς ἀΐσσοντα, Fumum — a terra ſe efferentem.

v. 100.

Προΐειν πεύθεσθαι, *Od.* I. 88.

v. 101.

Σῖτον ἔδοντες, *ibid.* 90.

v. 102.

Τρίτατον κήρυχ' ἅμ' ὀπάσσας, *ibid.* 89.] Nihil profuit præco apud gentem barbaram, & humanis legibus non utentem. Nam ſtatim ut hos Ulyſſis legatos animadvertit, ſtatim unum ex illis corripuit, interfectumque ſibi in epulas paravit; ceteri vero fuga ſalutem ſibi quæſiverunt: tandem cum eos Læſtrygones proſequerentur, perierunt omnes Ulyſſis ſocii & naves, præter eos, quos in unica ſua navi habebat. Et hæc eſt prima ingens jactura, quam in toto navigationis curſu fecit. Sex enim ſocios tantum apud Cyclopem amiſerat, hic pene omni comitatu deſtituitur: tandem effugit periculum mortis unica navi, qua ad Æeam inſulam ſalvus & incolumis pervenit; ibi alia rurſus pernicies illi infligetur in ſociorum perſona, ut videbimus *in ſeqq.* SPOND.

v. 103.

Λείην ὁδὸν, planam viam, den gebahneten Fahr-Weg.

v. 104.

Καταγινέω, deporto, deveho, adveho. ex κατὰ & ἀγινέω, verbum Jonicum, idem notans quod ἄγω, duco, veho.

Ἄστυδ' ἀφ' ὑψηλῶν ὀρέων καταγίνεσν (*pro* κατηγίνεον) ὕλην, Ad urbem ex altis montibus devehebant ligna.

v. 105.

Κούρη δὲ ξύμβληντο, ſie trafen eine junge Dame an. Vide ad *Od.* H. 204.

Κούρῃ — πρὸ ἄστεος ὑδρευούσῃ, Virgini — ante urbem aquam petenti: quæ erat virgo principalis. ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται, *Od.* Η. 131.

v. 106.

Θυγατρὶ ἰφθίμῃ — Ἀντιφάταο, de ſola magnitudine virium corporis & ſtaturæ.

v. 107.

Καλλιῤῥέεθρος, ου, ὁ, ἡ, pulcre fluens.

v. 111.

Ἡ δὲ — πατρὸς ἐπέφραδεν — δῶ, (*pro* δῶμα,) Et ea — patris ſui illis monſtravit — domum. ἐπέφραδε, *Od.* Θ. 68.

Ὑψερεφὲς δῶ, Vide ad *Od.* Δ. 15. & 757. deſcriptio domus regiæ, alte concameratis conclavibus inſtructæ.

Novum videatur, minusque veriſimile, *Læſtrigonas*, Cyclopum genus, ac veluti coloniam, *ſub Rege vivere*, cum Cyclopes rege carere, ſingulosque familias ſuas ſupremo jure regere ac gubernare tradiderit Vates, ut etiam modo faciunt nonnulli Indiarum populi. Huic difficultati optime mihi videtur occurrere *Daceria*. Cyclopes namque domos ſuas ſuamque regionem non reliquerant; atque ideo avitum morem facile ſervabant. At Læſtrigones cum patriam relinquentes alio multi ſimul concederent, opus fuit, ut omnes unius imperio parerent. Hinc factum, ut ducem ſibi deligerent, qui tum in itinere, tum etiam Formiis, ubi ſedem deinde fixerunt, regiam in eos poteſtatem exerceret. RICC. *Diſſ. Hom. Tom. III. p.* 113.

v. 113

Γυναῖκα, ὅσην τ' ὄρεος κορυφὴν, fœminam tantæ ſtaturæ, quantus eſt vertex montis, *vel* altus mons.

Κατὰ δ' ἔστυγον αὐτὴν, *pro* κατέστυγον, & horruerunt eam, ἔφριξαν, ſie erſchraken vor ihr. Ἀντίλοχος δὲ κατέστυγε, μῦθον ἀκούσας, *i. e.* ἐστύγνασε, triſtis fiebat, er ward ſehr betrübt, erſchrak über die Zeitung, *Il.* Ρ. 694.

v. 115.

Ὅς δὴ τοῖσιν ἐμήσατο λυγρὸν ὄλεθρον, qui ſane illis animo decernebat ſævam perniciem: nam devorare cupiebat eos.

V. 116.

Ἕνα μάρψας ἑτάρων, de Cyclope apprehendente hominem manibus, & vorante.

Ὡπλίσσατο δόρπον, de Antiphate. Vide ad *Od.* I. 344.

V. 117.

Τὼ δὲ δύ' ἀΐξαντε φυγῇ ἐπὶ νῆας ἱκέσθην, Alteri vero duo proripientes se fuga celeri ad naves veniebant.

V. 118.

Ὁ τεῦχε βοὴν διὰ ἄστεος, ille instituit & fecit clamorem per urbem, ut convenirent cives, er ließ es durch die Stadt ausrufen. τεῦχε δὲ πομπὴν, paravitque mihi dimissionem a se, *v.* 18. *huj. Libri.*

V. 119.

Φοίτων — ἄλλοθεν ἄλλος, *Od.* I. 401.

V. 121.

Ἀνδραχθὴς, έος, ὁ, ἡ, qui viro est onus, ἀνδρὸς ἄχθος: valde onerosus, woran ein Mann genug zu heben oder zu tragen hat.

Ἀπὸ πετράων ἀνδραχθέσι χερμαδίοισι βάλλον, a petris ingentia saxa Jaculabantur: ut notentur λίθοι μεγάλοι, οἱ ἀνδροβαρεῖς, οἱ τοῖς ἄλλοις ἀνδράσιν ἐπαχθῆ ἂν γένοιντο φορήματα.

Χερμάδιον, *Il.* Δ. 518.

V. 122.

Κόναβος, ου, ὁ, *propr.* sonus lignorum aridorum, si pulsantur: ἦχος ξύλων ξηρῶν πεπληγότων, ein Geklapper mit troknem Holze. *deinde* sonus quorumvis siccorum, ἦχος σωμάτων ξηρῶν. *tandem* quivis clamor inconditus & velut pulsans aures.

Κακὸς κόναβος, horribilis strepitus. κακὸς Δαίμων, Deus nocens; supra *v.* 64. οὐ κακὸς, οὐδὲ ἐσθλὸς, nec plebejus, nec nobilis, *Od.* Θ. 553. ἀνὴρ κακὸς, vilis homo, *Od.* I. 453.

Νηῶν — ἀγνυμενάων, navium — fractarum, *Il.* Π. 769.

V. 124.

Ἰχθῦς δ' ὥς, πείροντες, ἀτερπέα δαῖτα φέροντο, Et transfigentes eos, veluti pisces, auferebant epulum triste: & sermo est de Læstrygonibus, qui naves undecim Ulyssis perdebant, & homines jam natantes in aqua sic configebant contis acutis, quasi essent pisces, quos domum ferebant comedendos.

Ἀλεγεινὰ δαῖτα, triſtes & nèfandas epulas. ἀλεγεινῷ χρόνῳ, *Od.* Η. 279.

V. 125.

Ὄλεκον, occidebant.

Λιμένος πολυβενθέος ἐντὸς, portum ſatis altum intra. *Il.* Α. 432. Vide etiam ad *Od.* Δ. 406.

V. 126.

Ξίφος ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηρῶ, *Od.* Ι. 300.

V. 127.

Τῷ ἀπὸ πείσματ' ἔκοψα νεὼς, *pro* ἀπέκοψα, Eo rudentes navis abſcidi, ich kappete die Taue, womit das Schiff am Ufer angebunden lag. Vide ſupra ad *v.* 96.

Νεὼς κυανοπρώροιο, *Od.* Ι. 482.

V. 129.

Vide ad *Od.* Ι. 489.

V. 130

Οἱ δ' ἅμα πάντες ἀνέρριψαν,] Supra habuimus plene: οἱ δ' ἀνερρίπτουν ἅλα πηδῷ, Η. 328. Hic elliptice dictum, ἀνέρριψαν, putat *Euſtathius*, ut celeritas ſociorum exprimeretur. ERN.

V. 131.

Ἀσπασίως, Libenter,] Non *libenter*, ſed *facile*, *commode*. IDEM.

Ἀσπασίως δ' ἐς πόντον — φύγε (*pro* ἔφυγε) πέτρας Νηῦς ἐμὴ, Cum gaudio autem fugit in altum, & effugit ſaxa littoralia Navis mea. *coll.* 134. nam eſt idem fere quod ἀσμένως. ἀσπασίως, *Od.* Θ. 450.

Ἐπηρεφέας — πέτρας, cava ſaxa, ſuperne imminentia, quaſi ſemicamera. πέτραι ἐπηρεφέες, non modo ὑψηλαὶ, ſed & ταῖς ἐξοχαῖς δίον ἐρέφειν δοκοῦσαι, viſæ quaſi cameratæ. κρημνοὶ ἐπηρεφέες, in foſſa munitionis, *Il.* Μ. 54.

V. 132.

Ἀολλέες, *Od.* Θ. 394.

V. 133.

Supra *v.* 77.

V. 134.

Ἀσμενοι ἐκ θανάτοιο, — *Od.* Ι. 566.

V. 135.

Αἶα, ας, ἡ, urbs Colchidis, cujus civis eſt ὁ αἰαῖος, & ἡ αἰαία.

αἰαία. Hinc Circe, Colchici regis soror, dicitur αἰαίη, i. e. κολχικὴ, Od. I. 32. & insula Circes dicitur h. l. νῆσος αἰαίη, ab αἰαίη Κίρκη, & in ea insula dicitur domus esse Auroræ, comparative ad loca ἄδε, καὶ Κιμμερίων, ubi nullus splendet Sol.

v. 136.

Ἐϋπλόκαμος, h. l. Epith. Circes. die schöne Circe.

Δεινὴ Θεὸς, Dea reverenda, & timorem incutere valens: eine mächtige unsterbliche.

Αὐδήεσσα, aber mit menschlicher Sprache, i. e. unter den Menschen wohnend. nam erat Nympha & immortalis, hinc Θεὸς, & erat potens supra humanum captum, hinc δεινὴ Θεός: sed non erat ἐκ τῶν Οὐρανιώνων, in terris, non in cœlo, habitabat; hinc inter homines versans & hominibus propinqua, imo & mero corpore humano prædita; & λαλιᾷ ἀνθρωπίνῃ χρωμένη, sicut alii homines, dicitur αὐδήεσσα. Vide etiam ad Od. Z. 125.

v. 137.

Αὐτοκασιγνήτη, ης, ἡ, germana soror. αὐτοκασίγνητος, Il. B. 706.

Ὀλοόφρονος Αἰήτεω, i. e. τοῦ συνετοῦ καὶ φρονοῦντος ὁλόκληρα, & pingitur princeps cura sua complectens omnia sibi subjecta; unde & filius Solis fingitur: der in allem sehr vernünftig und weise ist. qui sensus etiam ideo prævalet h. l. quia Poëta præter necessitatem nusquam maledicit: aliâs notaret τὸν οὐχ ἱλαρὸν κατὰ τὸ ἦθος, & struentem mala aliis. Ἄτλαντος ὀλοόφρονος, Od. A. 52. coll. 53. ubi vides, notari omniscium: & Ἄτλας est in mytho, τὸ ὑπὲρ ὅλων φρονοῦν, καὶ τῶν ὅλων φροντιστικὸν, providentia divina, quæ omnia curat.

v. 138

Ἄμφω δ' ἐκγεγάτην — Ἠελίοιο, Ambo autem nati sunt — ex Sole. dualis præt. Med. pro ἐκγεγαάτην, per Sync.

Φαεσίμβροτος, mortalibus lucens, ὁ φαέθων βροτοῖς. Epith. Solis, a quo omnia animalia lucem, & quæ inde sequuntur, accipiunt. Il. Ω. 785.

v. 140.

Ἐπ' ἀκτῆς νηὶ κατηγαγόμεσθα, ad littus nave deferebamur, appellebamus, wir landeten an.

Σιωπῇ, silentio: didicerant enim timere loca incognita; hinc sine multo strepitu accedebant.

v. 141.

Ναύλοχος, ου, ὁ, Epith. *portus*, ὁ τὰς ναῦς κοιμίζων εἰς ἐπὶ λέχος, ἐν ᾧ εὐνάζονται νῆες, ubi naves in securo ponuntur quasi ad quietem habendam, dahinein man die Schiffe legt. Est ergo ab ἡ ναῦς, & τὸ λέχος, *cubile*, compositum nomen: quiescere faciens naves. Vide etiam ad *Od.* Δ. 846.

v. 143.

Ὁμοῦ καμάτῳ τε, καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες, *Od.* I. 75.

v. 144.

Ibid. 76.

v. 146.

Ἀνήϊον (imperf. ab ἀνείω,) ἐς περιωπὴν, ascendebam in speculam *coll.* 148. ἐγὼν ἐλθὼν εἰς περιωπὴν, ego abiens in locum editum, *Il.* Ξ. 8. ἧστο γὰρ, ἐκτὸς ἀγῶνος, ὑπέρτατος ἐν περιωπῇ, sedebat enim extra certaminis locum sublimis in loco edito, & undique prospectum habente, *Il.* Ψ. 451.] Videtur ex *hoc loco* & *aliis* constare, *in portubus* fuisse excelsas quasdam *speculas*, ex quibus prænavigantes possent terram habitatam cernere. Sic *antea* in Læstrygonum portu speculam dicitur Ulysses ascendisse: Ἔστην δὲ, σκοπιὴν ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθών, *Stabam vero, specula ardua conscensa.* (supra *v.* 97.) SPOND.

v. 147.

Εἴπως ἔργα ἴδοιμι βροτῶν, ἐνοπήν τε πυθοίμην, Si forte conspicarer culta loca hominum, & audirem sonum aliquem humanum. ἐνοπὴ, *Il.* Γ. 2.

v. 148.

Supra *v.* 97.

v. 149.

Ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης, a terra late patente, per quam ubique patent ambulationes. Est generale *terræ* Epith. *Od.* Γ. 453. Conf. LENNEP *Animadv. ad Coluth. p.* 54.

v. 150.

Διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην, per arbusta densa & silvam, vidit Ulysses fumum surgentem ex domo Circes procul. ita *Il.* Λ. 118. ubi sermo est de cerva, fugiente leonem.

v. 151.

v. 151.

Μερμήριξα — Ἐλθεῖν, ἠδὲ πυθέσθαι, Deliberavi — An irem, & explorarem.

v. 152.

Ἐπεὶ ἴδον αἴθοπα καπνόν, ut signum habitationis humanæ. *i. e.* τὸν ἐκ τοῦ αἰθεσθαί τινα ὕλην ἀναδιδόμενον. nisi de colore vel albente vel nigricante intelligere malis.

v. 153.

Od. Z. 145.

v. 155.

Προέμεν, mittere. aor. 2. inf. pro προεῖναι, *Jonice.*

v. 156.

Ἦα, eram, *Il.* E. 808.

v. 157.

Καί τότε τίς με θεῶν ὀλοφύρατο] Non dicit, fortuna, temere aut casu, hoc accidisse: quia — nihil agnoscit Homerus, quod sine Deorum voluntate aut permissu eveniat. Et hoc est diligenter observandum, quia alioqui vulgus etiam similia contingentia casui solet tribuere: male, ut hic tacite docet Ulysses. SPOND.

v. 158.

Ὑψίκερων ἔλαφον, excelsis cornibus cervum.

Ὑψίκερως, ω, ὁ, ἡ, altis cornibus præditus. Est forma Attica, pro ὑψίκεραος, αος, ὁ, ἡ, vel ὑψικέρατος, ου, ὁ, ἡ. nam omnes istæ formæ in usu sunt.

v. 159.

Ποταμὸν δὲ κατῄειν, ad fluvium descendebat.

Ἐκ νομοῦ ὕλης, e pascuo sylvæ.

v. 160

Πιόμενος, Bibere destinans, bibiturus.

Δὴ γάρ μιν ἔχεν μένος ἠελίοιο, eum enim vis solis corripuerat, ut valde sitiret: sitiebat valde ob vim æstus solaris; ἐδίψα.

v. 161.

Ἄκνηστις, ιος, & εως, ἡ, spina dorsi in quadrupedibus, **der Rückgrad am Vieh.** sic dicta putatur, quia eam οὐκ ἔστι κνήσασθαι, quia quadrupedia non possunt eo pertingere ore suo ad scabendum. ut ergo sit ab α priv. & κνάω, *i. e.* ξύω. Possit & esse ab α intens. & eodem κνάω, quia plerum-

plerumque exstat paululum hæc spina, & tangenti insidentive dura est.

Ἔλαφον κατ' ἄκνηστιν μέσα νῶτα πλῆξα, (*pro* ἔπληξα,) ubi prius explicatur per posterius; & κατὰ velut bis positum est intelligendum: ich traf und schoß ihn in den Rücken.

v. 162.

Τὸ δ' ἀντικρὺ δόρυ χάλκεον ἐξεπέρησε, penitus autem hastile æreum transiit, der Spieß fuhr durch und durch, *Il.* Π. 346.

v. 163.

Κὰδ δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακὼν, de cervo, sagitta confixo. de equo vulnerato & exspirante, *Il.* Π. 469.

Ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμὸς, avolavitque vita. ita *Il.* Π. 469.

v. 164.

Τῷ δ' ἐγὼ ἐμβαίνων, *i. e.* στερεῶς ἐρείδων τῷ κειμένῳ τὸν πόδα, da ich meinen Fuß an ihm anstemmete,] Non *irruens*: sed *pede in cervo posito*, ut nisus extrahendi augeretur. ERN.

Ὠτειλή, *Il.* Δ. 140.

v. 165.

Καταχλίνω, deorsum flecto. δόρυ καταχλίνας ἐπὶ γαίῃ, hastam deponens in terra.

v. 166.

Εἴασ', (τὸ μὲν αὖθι,) Reliqui, (eam ibi.) *pro* εἴασα.

Σπασάμην, evellebam. ἐκ χειρὸς χεῖρα σπάσεν, ex manu alterius manum suam extraxit, cum vi aliqua, *Od.* Β. 321.

Ῥὼψ, ωπὸς, ἡ, vimen, virgultum. a ῥέπω, deorsum vergo, ich neige mich niederwärts.

Λύγος, *Od.* Ι. 427.

v. 167.

Πεῖσμα — Πλεξάμενος. πεῖσμα *h. l.* non de rudente, sed de alio fune ex tempore facto, ut capti & occisi cervi pedes colligaret, ad commodius auferendum eum. Vide ad *v.* 127.

Ὅσον τ' ὄργυιαν, longum fere ulnam. Vide ad *Od.* Ι. 325.

Πεῖσμα — ἐϋστρεφὲς, funem -- tortilem. Vid. ad *Od.* Ι. 427.

v. 168.

Πλεξάμενος πεῖσμα, Plectens funem, da ich ein Seil von

von Wiedern geflochten. χαίτας πεξαμένη, χερσὶ πλοκάμους ἔπλεξε, de Junone ornante ſe accuratius: cum pexuiſſet capillos, manibus cincinnos complicuit, *Il.* Ξ. 176.

Συνέδησα πόδας δεινοῖο πελώρου, de occiſo in venatione cervo, qui jam erat aſportandus; valde magnus & admirabilis.

v. 169.

Καταλοφάδιος, & καταλοφάδειος, ου, ὁ, ἡ, in cervice, quod in cervice jacet *vel* portatur. Neutrum plurale ponitur a Poëta adverbialiter ex κατὰ & λοφος, ου, ὁ, cervix, der Naken, in jumentis *proprie*; *deinde* & in hominibus.

Βῆν δὲ καταλοφάδια φέρων, *ſc.* τὸν ἔλαφον, Ibamque in cervice ferens eum magnum cervum cæſum, quod idem fere eſt ac κατωμαδὸν βαςάζων. Portabat autem, non uni humero impoſitum, nec una manu adjuvante, ſed ſuper cervicem & utrumque humerum, utraque manu adjuvante.

v. 170.

Ἔγχει ἐρειδόμενος, Haſta nixus *ſeu* fultus.

Οὔπως ἦεν, impoſſibile erat.

v. 172.

Ἀνέγειρα δ' ἑταίρους, excitabamque ſocios, jacentes in terra triſtes. augmentum *Jonice* omiſſum, pro ἀνήγειρα.

v. 173.

Παρασταδὸν ἄνδρα ἕκαςον, accedendo ad ſingulos. λῦσαι δ' οὐκ ἐδύναντο παρασταδὸν, *Il.* Ο. 22 ſolvere te non valebant acceſſu ſuo & admota manu: idque adverbium diſtinguit ibi rem ſuſceptam re vera, a ſolo voto & προθυμίᾳ.

v. 174.

Ὦ φίλοι, οὐ γάρ πως καταδυσόμεθ'] Refertur vocula γὰρ ad id, quod eleganter reticetur: *Ne animum penitus abjiciatis; nequaquam* ENIM &c. Vide ad *Il.* Ε. 22. item infra ad *v.* 190. CLARK. Quaſi dicat: Nihil eſt, o ſocii! quod diutius triſtemur ob aliorum jacturam, quam antea fecimus: illis enim præſtituta jam iſta moriendi hora a fato, cui quis repugnaverit? Immo habemus, quod lætemur, ſiquidem adhuc ſuperamus, & nondum, quia fatalis dies nondum advenit, occubuimus. Itaque, quamdiu

diu licet per nostras facultates, agite! genio indulgeamus. Quam sit importunus venter in mediis etiam calamitatibus, dixit idem *antea* in primo Alcinoi convivio. SPOND.

v. 175.

Πρὶν μόρσιμον ἦμαρ ἐπέλθῃ, *i. e.* ὁ θεόθεν θάνατος. οὐκ Ὀδυσῆϊ μόρσιμον ἦν, τὸν ἀποκτεῖναι, non ei fato concessum erat, hunc occidere, *Il.* E. 674. οὐ γάρ με κτανέεις, ἐπεὶ οὔτοι μόρσιμός εἰμι, inquit Apollo ad Achillem: non enim me interficies, siquidem nequaquam fato mortis obnoxius sum: οὐ ὑπόκειμαι τῇ μοίρᾳ, *Il.* X. 13. ἀλλά σοι αὐτῷ μόρσιμόν ἐστι δαμῆναι, tibi ipsi constitutum est a fatis interfici, *Il.* T. 417. ἤδη αὐτῷ ἐπόρνυε μόρσιμον ἦμαρ Ἀθήνη ὑπὸ Πηλείδῃ, jam in eum devolvebat fatalem mortis diem Minerva a manu Pelidæ, *Il.* O. 613.

v. 177.

Μνησόμεθα βρώμης, Memores erimus cibi capiendi. *i. e.* φάγωμεν. μνησόμεθα *h. l.* est *Jon.* pro μνησώμεθα. περὶ πομπῆς μνησόμεθα, *Od.* H. 192.

Βρώμη, ης, ἡ, cibus, das Essen. a præt. Pass. βέβρωμαι, v. βρόω, pasco me, comedo.

Μηδὲ τρυχώμεθα λιμῷ, nec consumamur a fame. τρύχουσι δὲ οἶκον, atterunt & absumunt mihi rem familiarem, *Od.* A. 248. ἦ τ' ἂν, τρυχόμενός περ, ἔτι τλαίης ἐνιαυτόν, certe sane, quantumvis consumendus & male habendus a procis, adhuc tolerares annum, *ibid.* 288. sic, τλαίην, *Od.* B. 219.

v. 179.

Ἐκκαλύπτω, revelo, detego.

Ἐκ δὲ καλυψάμενοι — θηήσαντο ἔλαφον, quidam exponunt: excoriantes admirabantur cervum, ob magnitudinem insignem. Sed, si propius inspicias locum, apparet, ἐκκαλυψάμενοι esse intransitive: cum revelarent ipsi se, involucris suis rejectis. nam præ mœrore obvolverant capita, & jacuerant humi proni. nunc, adveniente principe suo, & adportante feram egregiam in venatione dejectam, recepto animo surgebant; abjectis integumentis suis, *coll.* 181.

Ἁλὸς ἀτρυγέτοιο, *Od.* Z. 226.

v. 180.

v. 180.

Θηήσαντ', *Od.* Θ. 17.

v. 181.

Τάρπησαν, fatiati funt, *Od.* E. 201.

v. 182.

Χεῖρας νιψάμενοι τεύχοντ' ἐρικυδέα δαῖτα, Lavabant manus, & parabant cœnam valde præstantem, *vel* epulum valde elegans: de fociis Ulyffis, cervum egregium in venatione nactis. Vide ad *Od* Γ. 66.

v. 183 — 187.

Od. I. 556 — 560.

v. 188.

Ἀγορὴν θέμενος, *Od.* I. 171.

v. 189.

Κέκλυτέ μευ μύθων, Audite meos fermones.

v. 190.

Ὦ φίλοι, οὐ γάρ τ' ἴδμεν] Rectius fortaffe referri intelligetur iftud γὰρ ad id, quod eleganter reticetur: *Nefcio, quid nobis faciendum fit; neque* ENIM &c. Vide fupra ad *v.* 174. CLARK.

Οὐκ ἴδμεν, ὅπη ζόφος, οὐδ' ὅπη ἠώς, nefcimus, qua parte fit Occidens, aut Oriens: & Occidentis locum circumfcribit *v.* 191. Orientis vero *v.* 192. Hanc plagarum mundi ignorationem loquitur Ulyffes ὡς δεινοπαθῶν. Vide ad *Od.* I. 26.

v. 191.

Φαεσίμβροτος, fupra *v.* 138.

Ἠέλιος — εἶσ' ὑπὸ γαῖαν, fol — occidit.

v. 192.

Οὐδ' ὅπη ἀννεῖται, *fc.* ὁ ἥλιος, Nec ubi furfum it, *i. e.* oritur. *pro* ἀνανέεται, *v.* ἀνανέομαι, furfum eo *vel* venio. Et eft circumlocutio Orientis partis. *coll.* *v.* 190. ὅπη ἠώς. nam & partem mundi Orientalem & Occidentalem *h. l.* binis phrafibus expreffit; ἠώς, ἀννεῖται ἥλιος, *i. e.* ἀνίσχει, ἀνέρχεται, ἀνατέλλει: & ζόφος, εἶσι ὑπὸ γαῖαν ἥλιος.

Φραζώμεθα θᾶσσον, confideremus, computemus celeriter.

v. 195.

Ἀπείριτος, ὁ, ἡ, *idem quod* ἀπείρων.

Πόντος

Πόντος ἀπείριτος, das Gränzen-lose Meer. ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, *Od.* E. 46.

Τὴν πέρι (*pro* περὶ τὴν νῆσον) πόντος ἐστεφάνωται, *i. e.* περιέχει αὐτὴν κυκλῳ. ἀμφὶ τὸν Δία θυόεν νέφος ἐστεφάνωτο, circumposita erat odora nubes, *i. e.* κύκλῳ περιεῖχεν τὸν Δία, *Il.* O. 153. αἰγίδα, περὶ ἣν πάντη φόβος ἐστεφάνωτο, *i e* κύκλῳ περιέχει, terror cingit eam & complectitur totam, *Il.* E. 739 ἐπὶ ἀσπίδι Γοργὼ ἐστεφάνωτο, in clypeo Gorgo sita erat & circumdata. occupabat medium orbem clypei, circumposita & expansa in eo erat, κεφαλὴ αὐτῆς δηλαδή, *Il.* Λ. 36. & sermo est de clypeo Agamemnonis.

v. 196.

'Αὐτὴ δὲ χθαμαλὴ κεῖται, de insula Circes: plana in medio & quasi depressa jacet. Sed de Ithaca, *Od.* I. 25.

v. 197.

Ἔδρακον ὀφθαλμοῖσι καπνὸν, Vidi oculis fumum. v. δέρκω, fut. 2. δρακῶ.

Διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην, *v.* 150.

v. 198.

Τοῖσιν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ, Vide ad *Od.* I. 256.

v. 199.

Μνησαμένοις ἔργων] *Feliciter sapit, qui alieno periculo sapit*, inquit ille apud *Plautum*. Hoc Ulyssis socii in præsentia faciunt. Verentur enim, novam hanc terram ingredi, ne in barbaræ gentis manus inciderent, perinde ac superioribus diebus ceteri tum apud Cyclopas, tum apud Læstrygonas: quod geminatum periculum eos cautiores efficiebat: nam ob prius tantum non sunt deterriti ab inspicienda Læstrygonia. Itaque nunc & eorum recordatione & præsentis metu confugiunt ad lacrymas, quibus forsan ad sui commiserationem Ulyssem permoverent. Sed ille dicit, eas nihil eis profuisse, h. e. immotum se ad illas in suo instituto permansisse. Ratum siquidem jam apud illum fuerit, insulam a se observatam invisere. Itaque Eurylochus cum parte sociorum sorte electus ad eam explorandam pergit. SPOND. Recordantibus, quid ille fecerit.

v. 200.

'Ανδροφάγος, ὁ, ὁ, ἡ, homines vorans, ein Menschenfresser.

v. 201.

v. 201.

Κλαῖον δὲ λιγέως, Flebant autem clara & acuta voce, sie weineten mit lauter Stimme. sic κλαίονla λιγέως, *Il.* T. 5. Μενέλαος αγόρευε, παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγέως, loquebatur, pauca quidem, utpote Laco, sed valde clara & distincta voce, *Il.* Γ. 214. Φυσῶνlες λιγέως, de ventis, *Il.* Ψ. 218.

Θαλερὸν καlὰ δάκρυ χέονlες, vide ad *Od.* Δ. 556.

v. 202.

Ου γάρ τις πρῆξις εγίνεlο μυρομένοισιν, nihil lucri fiebat miserabiliter flentibus, *vel* ejulantibus, wir gewonnen mit unserm weinen nichts. ἤ τι καlὰ πρῆξιν, *Od.* I. 253. Μύρομαι, *Il.* Z. 373.

v. 203.

Ἐγὼ δίχα πάνlας — ἠρίθμεον, Ego in duas partes omnes — socios Numerabam. οὔποlε δίχα ἐβάζομεν, ἀλλ' ἕνα θυμὸν ἔχομεν, nunquam ego aliter, aliter ille loquebamur, sed habebamus unam sententiam, *Od.* Γ. 127. δίχα θυμὸν ἔχονlες, animum habentes duplicem, *i. e.* aliqui Deorum Græcis favebant, alii Trojanis, & sic Dii διχονοοῦνlες ἦσαν, non vero unius ejusdemque sententiæ, *Il.* Y. 32. δίχα δέ σφιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἄηlο, duplici modo illis in pectoribus animus movebatur, *i. e.* διχα ἐφρόνεν, ihre Meinungen und Gesinnungen waren getheilet, *Il.* Φ. 386.

v. 204.

Ἠρίθμεον δίχα —, Numerabam omnes socios bipartito, *i. e.* in duos greges æquales dividebam eos.

Ἀρχὸν δὲ μεl' αμφοlέροισιν ὄπασσα, *pro* ὤπασα, ich gabe beyden Theilen einen Anführer zu.

v. 206.

Κλήρους δ' ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλομεν ὦκα,] Hunc morem sortes in Galea movendi tangit *Homerus*, *Il.* Γ. 316. ubi de *Paride* & *Menelao* congressuris; item *Il.* H. 175. ubi de *Hectore* & *Ajace*: de qua re etiam *Sophocles*, Ajac. v. 1301. Vide *Spondan.* in locum fol. 122. BARNES. Vide etiam ad *Il.* Ψ. 352.

v. 207.

v. 207.

Ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος, Exsiliit vero sors ex galea, in qua sortes fuerant agitatæ. *Il.* H. 182.

v. 208.

Βῆ δ' ἰέναι, *i. e.* ἴε, ibat. Vide ad *Od.* B. 298.

v. 209.

Κατὰ δ' ἄμμε λίπον γοόωντας ὄπισθεν, nos vero reliquerunt lugentes post se.

v. 210.

Ἐν βήσσῃσι, in loco deserto & arboribus læto, quem nos eine Heide vocamus. Vid. ad *Il.* Γ. 34. X. 190.

Βῆσσα, ης, ἡ, saltus, eine Heide voll Waldung und Hügel. a βάω, *fut.* βήσω. & notat propr. ejusmodi saltum, ubi feræ multæ vagantur & errant, eine Wildban, ein Wildstand. Videtur esse id, quod in Sacris Libris vocatur ἔρημος, eine Wüste, *i. e.* locus non necessario arboribus condensus, non tamen agricultura frequens, sed pascuis pecudum & feris relictus.

Τετυγμένα δώματα Κίρκης, bene structas ædes Circes. Vid. ad *Od.* I. 223.

v. 211.

Ξεστοῖσιν λάεσσι, Polito saxo. Vid. ad *Od.* Θ. 6.

Περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ, Elato in loco, *Od.* A. 426.

v. 212.

Ὀρέστερος, *Il.* X. 93. λύκοι ὀρέστεροι, lupi aliâs in montibus degere soliti, nunc vero a Circe cicurati.

v. 213.

Καταθέλγω, fere idem quod simplex θέλγω, obstupefacio, capio totum, ich bezaubere, nehme ganz ein, setze ausser Wirksamkeit.

Τοὺς (οὓς) αὐτὴ κατέθελξεν, Sermo est de lupis & leonibus, veris illis & naturalibus, sed a Circe ita cicuratis, ut velut agni obambularent per domum ejus.

Ἐπεὶ κακὰ φάρμακ' ἔδωκεν, postquam mala pharmaca dedit.

v. 214.

Οὐδ' οἵ γ' ὡρμήθησαν ἐπ' ἄνδρασιν, Neque illi adoriebantur homines: cicures enim facti erant artificio Circes.

v. 215.

v. 215.

Οὐρῇσι μακρῇσι περισσαίνοντες ἀνέσταν, Caudas longas circum motitantes, *vel* Caudis longis motis circum blandientes ſurgebant: de leonibus & lupis cicuratis in domo Circes.

Οὐρά, *Il.* Υ. 170.

Περισσαίνω, circum motito. ex περὶ & σαίνω. mox v. 217. & 219.

v. 216.

Ἀμφὶ ἄνακτα κύνες δαίτηθεν ἰόντα, circa dominum canes a convivio profectum.

v. 217.

Σαίνω, moveo, agito. in ſpecie, motito caudam blande, more canum, σείειν τὴν οὐράν.

Μείλιγμα, ατος, τὸ, delinimentum. a μειλίσσω, ſuaviter tracto, mulceo, placo, delinio.

Φέρει μειλίγματα θυμοῦ, fert delinimenta iræ, *e. c.* cibos.

v. 218.

Λύκοι καρτερώνυχες, ἠδὲ λέοντες, Vide ad *Od.* Ζ. 253.

v. 219.

Σαῖνον, *pro* ἔσαινον.

Ἐπεὶ ἴδον αἰνὰ πέλωρα, de ſociis Ulyſſis expavefactis, cum viderunt ingentes feras, leones & lupos, in atrio Circes obverſantes cicures. Vide ſupra ad *v.* 168.

v. 220.

Θεᾶς καλλιπλοκάμοιο, Deæ bene ornatæ comis intortis, formoſæ.

v. 221.

Κίρκης δ' ἔνδον ἄκουον ἀειδούσης ὀπὶ καλῇ, ſic & *Od.* Ε. 61.

v. 222.

Ἱστὸν ἐποιχομένης μέγαν, *ibid.* 62.

Ἄμβροτον — ἱστόν. ἐλαίῳ ἀμβρότῳ, *Od.* Θ. 364. ἄμβροτα εἵματα, *Od.* Η. 260.

— — — — — οἷα Θεάων
Λεπτά τε, καὶ χαρίεντα, καὶ ἀγλαὰ ἔργα πέλονται.
— — — — — *qualia Dearum*
Tenuiaque, & amabilia, & pulcra opera ſunt.

v. 224.

Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε, *Od.* Η. 47.

Πολίτης,

Πολίτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν, Polites, præfectus; qui sine dubio ductor aliquis ordinum fuerat in bello.

v. 225.

Κήδιστος, *Od.* Θ. 583.

Κεδνότατος, der vernünftigste, & cura mea dignissimus. κεδνὸς, *Il.* Ι. 582.

Ὅς μοι κήδιστος ἑτάρων ἦν, κεδνότατός τε, inquit Ulysses de Polite, socio suo: maxime mihi necessarius, & ad curam meam pertinens; nam utrumque Epith. notat fere idem, & κεδνὸς quoque est a κήδω.

v. 227.

Καλὸν (*pro* καλῶς) ἀοιδιάει. *coll.* 221. Vide ad *Od* Ε. 61. Hoc ᾄδειν ἐν τῷ ἐργάζεσθαι δεῖγμα ἐςὶ τοῦ καὶ ῥαδίως τὸ ἔργον ποιεῖν, ἔτι δὲ καὶ σὺν ἡδονῇ. hic ergo mos; in opere canendi, antiquissimus.

Δάπεδον δ' ἅπαν ἀμφιμέμυκεν, (præt. Med. *i. e.* ἠχεῖ,) pavimentum autem totum resonare solet.

Δάπεδον hic non est γῆ ὕπαιθρος, sed est τὸ τοῦ δώματος ἔμβαδον, der Fuß-Boden im Hause oder Saale; ἐξ αὐτοῦ δὲ τὸ πᾶν δῶμα δηλοῦται, ἠχῆσιν δηλαδὴ ὄν. ut ergo pars conclavis magni includat totum conclave. Vide ad *Od.* Δ. 627.

Ἀμφιμυκάω, circum mugio, resono graviter. ex ἀμφὶ & μυκάω, mugio. propr. de bubus ponitur, & est ex sono factum verbum.

v. 228.

Ἀλλὰ φθεγγώμεθα θᾶσσον, at sonum edamus celeriter: inquiunt ad se invicem, adstantes ante fores Circes, eamque intus canentem audientes; ut signum voce sublata dent, esse quosdam ante fores: Lasset uns geschwind ruffen.

v. 229.

Τοὶ δ' ἐφθέγγοντο καλεῦντες, & illi sonum edebant clamantes.

Καλεῦντες, *Jon.* pro καλοῦντες.

v. 230.

Ἐξελθοῦσα θύρας ὤιξε, est πρωθύστερον, *pro* οἴξασα θύρας ἐξῆλθε.

V. 231.

Κάλει, invitabat blande, ut hoſpites intro venirent.

Οἱ δ᾽ ἅμα πάντες ἀϊδρείῃσιν ἕποντο, illi vero una omnes ex ignorantia ſequebantur: quia ignorabant, quæ ſit Circe. οὐδέ τ᾽ ἀϊδρείῃ, neque ex imperitia mea, *Il.* H. 198.

V. 232.

Εὐρύλοχος δ᾽ ὑπέμεινεν, Eurylochus autem remanſit, nec proceſſit ulterius.

Ὀϊσσάμενος δόλον εἶναι, ſuſpicans, fraudem ibi eſſe. ἤ τε ὀϊσσάμενος, *Od.* I. 339.] Ut nimia feritas odioſa eſt, ſic nimis facilis humanitas & benevolentia ſuſpecta viris prudentibus eſſe ſolet, ubi maxime de vitæ periculo agitur. Res melius ex hoc loco Homerico apparebit. Eurylochus igitur, cum aliâs regionum illarum inhoſpitalitatem & crudelitatem obſervaſſet, non cenſuit ullo modo nunc Circæ fidendum eſſe. Quanquam enim illa perhumaniter (ut videbatur) eum cum reliquis ſociis exciperet: tamen perſuaderi ſibi non potuit, aliquid doli ſub hac tanta facilitate non latere, quaſi ea ipſi ad exitium aſtute allicerentur, diverſo crudelitatis modo a præcedentibus. Itaque prudenter dicitur huic Circæ ſeſe temere non credidiſſe, exitusque eum plane non fefellit: qui forſan non fuit talis, qualem ille præſagiebat, ſed neque longe minor. Cur autem illi hæc proclivitas Circæ ſuſpecta fuerit, hæc videtur eſſe cauſſa: quod nullo modo eos percunctaretur, quinam eſſent? unde profecti huc advenirent? aut quem in finem? quod ab iis fieri alioqui ſolitum eſt, qui extraneos & peregrinos hoſpites excipiebant. SPOND.

V. 233.

Εἷσεν δ᾽ εἰσαγαγοῦσα κατὰ κλισμούς τε, θρόνους τε, Collocavit *vel* ſedere fecit autem eos, poſtquam introduxerat eos, in ſellasque recubitorias, thronosque. Vide ad *Od.* A. 145. & 132.

V. 234.

Ἐν — ἐκύκα, *pro* ἐνεκύκα, de Circe, potionem faciente commixtam. V. ἐγκυκάω, immiſceo. ex ἐν & κυκάω, commiſceo.

Ἐν δέ σφιν τυρόν τε καὶ ἄλφιλα καὶ μέλι χλωρὸν Οἴνῳ Πραμνείῳ ἐκύκα, Ipsisque caseumque recentem & farinam & mel recens Vino Pramnio (austero) commiscebat: quæ commixta offa vocatur σῖτος, cibus.

Τυρὸς, *Od.* I. 219. ἄλφιτον, *Od.* B. 355. & 290.

Μέλι χλωρὸν, mel recens, cujus etiam color est subpallidus. ita *Il.* Λ. 630. χλωρὸς μοχλὸς, *Od.* I. 379.

v. 235.

Πράμνειος, *vini* Epith. *Il.* Λ. 638.

Ἀνέμισγε δὲ σίτῳ Φάρμακα, admiscebatque cibo Pharmaca.

v. 236.

Φάρμακα λύγρ', (*pro* λυγρά,) traurige, schädliche Mittel.

Ἵνα πάγχυ λαθοίατο (*pro* λάθοιντο) πατρίδος αἴης, ut prorsus obliviscerentur patriæ.

v. 238.

Ῥάβδῳ πεπληγυῖα, Virgula percutiens eos: de Circe, quæ baculo suo tangit socios Ulyssis, eosque mutat.

Συφεὸς, ῦ, ὁ, suile, hara. a σῦς, υὸς, ὁ, ἡ, sus.

Καλείργνυμι, concludo, includo.

Κατὰ συφεοῖσιν ἐέργνυ, *pro* κατεέργνυ, haris includebat.

v. 239.

Οἱ δὲ συῶν μὲν ἔχον κεφαλὰς, φωνήν τε, δέμας τε, Καὶ τρίχας, socii Ulyssis a Circe mutati: Illi vero suum quidem habebant capita, vocemque, corpusque, Et setas.

v. 240.

Αὐτὰρ νοῦς ἦν ἔμπεδος, ὡς τοπάρος περ, at mens erat integra, ut antea.

v. 241.

Ὣς οἱ μὲν κλαίοντες ἐέρχατο, (pro ἔερχντο, plusq. perf. Pass. *Jonice*,) Sic hi quidem flentes inclusi erant *vel* includebantur, in stabula *scil.*

v. 242.

Πάρ — ἔβαλεν, *i. e.* παρέθηκε, apposuit. παρὰ — βάλεν, *Il.* E. 369.

Ἄκυλος, ου, ὁ, est ὁ τῆς πρίνου (ilicis) καρπὸς, glandis species: estque ab ὁ ἄκολος, *Æolice* mutato ο in υ, differentiæ causa; nam est buccella pecoribus grata, imo &, si fides antiquitati, primis hominibus.

Βάλανος,

Βάλανος, ȣ, ἡ, glans, eine Eichel. Notat tamen & omnes ejusmodi fructus, qui tali putamine ſunt veſtiti, quale glandes habent. Sunt ergo βαλανοι non tantum δρυῶν fructus, quamquam hi proprie ſic dicantur; ſed & φοινίκων, die Datteln. & βάλανοι Διὸς ſunt τὰ καςανα, Caſtanien. de glandibus quercuum & fagorum eſt *h. l.* ubi porcorum eſt cibus. a βαλλω.

Κρανεια, *Il.* Π. 767.

v. 243.

Χαμαιευνὰς, άδος, ἡ, humi cubans. Epith. *ſuum.* a χαμαιεύνης, ȣ, ὁ, *Il.* Π. 235.

v. 230 — 243.

Circe hæc celeberrima fuit meretrix, & ut ridicula ac corrupta erat Ethnicorum religio, divinitate poſt mortem donata eſt, templumque illi excitatum, quemadmodum Thaidi, Floræ, permultisque aliis hujusmodi inquinatiſſimis peſtibus. Quid vero de *virtute* ſentiendum, qua pollere dicta eſt a Poëta, *homines in belluas convertendi? Joannes* quidem *Spondanus* multus in hac diſputatione eſt, utrum verum ſit, an fabuloſum, potuiſſe Circen, aliasque veneficas, homines in animalia permutare. Multa affert ad eam ſententiam confirmandam, quæ veram aſſerit prodigioſam illam permutationem, ac præter rationes, quas ſubtiliter expiſcatur, auctoritatem pro ſe facere credit *Auguſtini*, *Petri Damiani*, *Thomæ*, aliorumque Scriptorum graviſſimorum. Sed cum mihi hæc ſententia non ſedeat, quod ad pleraque, quæ *Spondanus* affert, admittenda ſim durior, potius exiſtimem, figurato ſenſu Poëtam eſſe locutum, idque tantum docere voluiſſe, quod turpis illa corporum voluptas de gradu ſuæ dignitatis homines deturbet, & probroſam quaſi belluarum conditionem ſubire cogat. Fingit vero admodum concinne ac ſapienter, animalia illa, in quæ homines tranſierant, ſive leones, ſive urſi eſſent, nativæ feritatis oblita, mirum in modum miteſcere, quod ſcilicet voluptas feras etiam deliniat & domet. (Vide ad *v.* 212. *ſqq.*) Quod ut Veteres exprimerent, Cupidinem, ferarum domitorem, variis in gemmis ſcalpſerunt, quarum unam longe pulcherrimam *Plotarchi* Opus in altero

Florentini Musei Volumine videre licet, in qua aliger ille puerulus, ut doctissimus interpres exponit, abjecto arcu & sagittis, insidens leoni, immani rictu & jubis superbienti, solo citharæ cantu, e sævo ac feroci mitissimum sibique familiarem reddit.

Sed jam *medicatum pabulum*, quo Circe vertebat homines in belluas, animadvertite, in eoque *voluptatem* a Vate significatam, nequaquam ambigite.

Non prætereundum, quod epoto cyatho miseros illos venefica *percuteret virga* Quod liquet ad imaginem Mosaicæ virgæ esse confictum, cujus certe fama Græcos non latuit, utpote quæ tam nova atque insolita ederet miracula. Sed & *Mercurii caduceum* virgæ illius similitudine effinxerunt Ethnici, cujus mirificam vim pluribus in locis descripsit noster *Homerus*, & ex Homero *Virgilius*, (Æneid. IV.)

Tum virgam capit; hac animas ille evocat Orco
Pallentes; alias sub tristia Tartara mittit,
Dat somnos, adimitque, & lumina morte resignat.

RICC. *Diss. Hom. Tom. III. Diss. LIV. de Circe.* Vide etiam de eadem *incerti Scriptoris Græci Fab. aliquot Hom. de Ulixis erroribus &c. Cap. V.*

v. 245.

Ἀγγελίην ἑτάρων ἐρέων, Relationem de sociis nunciaturus.

Καὶ ἀδευκέα πότμον, & inopinatum acerbumque fatum eorum: quod mutati sint in porcos. ἀλεείνω φῆμιν ἀδευκέα, *Od.* Ζ. 273.

v. 246.

Ἔκφημι, eloquor.

Οὐδέ τι ἐκφάσθαι δύνατο ἔπος, Nec ullum verbum proloqui poterat, præ anxietate animi, er könnte kein Wort heraus bringen.

Ἱέμενός περ, cupiens quidem valde, incitatus.

v. 247.

Κῆρ ἄχεϊ μεγάλῳ βεβολημένος, Cor magno dolore saucius. πένθεϊ δ' ἀτλήτῳ βεβολήατο (*Jon.* pro βεβόληντο) πάντες ἄριστοι, omnes principes luctu intolerando saucii quasi erant, *Il.* Ι. 3.

Ἐν

Ἐν δέ οἱ ὄσσε Δακρυόφιν πίμπλαντο, *pro* ἐνεπίμπλαντο δακρύων, ei autem oculi Lacrymis replebantur. ἐμπίπληθι ῥέεθρα ὕδατος, imple fluenta tua aquis, *Il.* Φ. 311.

v. 248.

Ὠιόμην, putabam, animo sistebam, imaginabar. imperf. Med. v. ὀίω, & οἰέω, puto, existimo, credo, arbitror, auguror.

Γόον δ' ὠΐετο θυμός, luctumque præsagiebat animus noster, quem iste nuntius ferret: νόμισεν ἰδίδυ καὶ ἐφάνταζε θρῆνυ δηλῶσιν.

v. 249.

Ὅτε δή μιν πάντες ἀγασσάμεθ' ἐξερέοντες, Cum nos omnes, percontantes eum, indignabamur, *sc.* quod moram faceret narrandi, ἐμεμψάμεθα. wir waren verdrießlich, daß er nur heule, und nicht lieber erzehle, was vor ein Uebel geschehen seye. Vel est pro ἀγασάμενοι ἐξερέομεν, admirantes percontabamur.

v. 250.

Τῶν ἄλλων ἑτάρων κατέλεξεν ὄλεθρον, ceterorum sociorum narravit interitum, *sc.* quod mutati sint in sues. ergo non simpliciter notat θάνατον.

v. 251.

Ἤιομεν, ὡς ἐκέλευες, Iveramus, ut jusseras.

Ἀνὰ δρυμὰ, supra *v.* 150. διὰ δρυμά.

Φαίδιμος, *Ulyssis* Epith. nobilis, clarus.

v. 252. 253.

Supra *v.* 210. 211.

v. 254.

Λίγ' ἄειδεν, *pro* λίγα ἤειδεν, de Circe, inter texendum clara voce canente. Vide supra ad *v.* 221. *sq.* & 227.

v. 255 — 258.

Supra *v.* 229 — 232

v. 259.

Ἀϊςόω, invisibilem & ignoratum facio. deleo prorsus. ἄϊςον ποιέω, aufero e medio, ut deinde nec cognoscatur nec sciatur.

Οἱ δ' ἅμ' ἀϊςώθησαν ἀολλέες, Illi vero simul evanuerunt universi.

Οὐδέ τις αὐτῶν Ἐξεφάνη, neque quisquam eorum redibat e domo in conſpectum.

v. 260.

Δηρὸν δὲ καθήμενος ἐσκοπίαζον, diu autem deſidens obſervabam, *ſc.* ſi quis eorum egreſſurus ſit domo: ich ſaß, und ſahe lang nach ihnen aus; quod addit narrans pavidus, non factum vere. ἄνδρας δυσμενέας σκοπιαζέμεν οἶος ἐπελθὼν διὰ νύκτα, hoſtes viſere & ſpeculari ſolus accedens noctu, *Il.* K. 40.

v. 261.

Περὶ μὲν ξίφος ἀργυρόηλον Ὤμοιιν βαλόμην, gladium quidem argenteis clavis diſtinctum & ornatum Humeris circumjeci.

v. 263.

Ἤνωγεα, jubebam, dicebam, *Od.* I. 44.

Αὐτὴν ὁδὸν ἡγήσασθαι, eandem viam præeundo monſtrare mihi.

v. 264.

Ἀμφοτέρῃσι (pro ἀμφοτέραις, *ſc.* χερσὶ) λαβὼν ἐλλίσσετο γούνων, utraque *manu* prehenſis precabatur genubus.

v. 265.

Καί μ᾽ ὀλοφυρόμενος — προσηύδα, Eurylochus deprecatur Ulyſſem, ne eat ad Circem, nec ſe una cum eo ducere velit, er redete mich ſehr beweglich an.

v. 266.

Μή μ᾽ ἄγε κεῖσ᾽ (κεῖσε) ἀέκοντα, Ne me duc illuc invitum.

Διοτρεφὲς, *Ulyſſis* Epith.

Ἀλλὰ λίπ᾽ (*pro* λίπε με) αὐτοῦ, ſed relinque me hic, ſondern laß mich hier.

v. 267.

Οὔτ᾽ αὐτὸς ἐλεύσεαι, neque ipſe abibis inde & redibis, ἐπανέλθῃς.

Οὔτε τιν᾽ ἄλλον Ἄξεις σῶν ἑτάρων, neque quenquam alium Reduces tuorum ſociorum, du wirſt auch keinen von den andern wieder bekommen.

v. 269.

Ἔτι γάρ κεν ἀλύξαιμεν κακὸν ἦμαρ, noch entgehen wir wohl dem Tod.

v. 273.

v. 273.

Κρατερὴ ἀνάγκη, dura neceſſitas & potens, ἡ κατὰ τὸ ἀκούσιον, der mächtige Zwang, *Il.* Z. 458.

Κρατερὴ δέ μοι ἔπλετ' ἀνάγκη, nam potens mihi eſt coactio, cui parendum eſt.

v. 274.

Παρὰ νηὸς ἀνήϊον, ἠδὲ θαλάσσης, a nave atque mari ſurſum ibam & progrediebar. ἀνήϊον ἐς περιωπὴν, ſupra *v.* 146.

v. 275.

Ὅτε δὴ ἄρ' ἔμελλον — ἵξεσθαι, cum igitur venturus eram. Ἰὼν ἱερὰς ἀνὰ βήσσας, profectus per ſacra inculta: nam Circe habitabat in inculto, arboribus tantum & herbis conſito, ſolo. Vide ſupra ad *v.* 252.

v. 276.

Πολυφάρμακος, multa habens medicamina. *h. l.* Epith. *Circes.* ἰητροὶ πολυφάρμακοι, *Il.* Π. 28.

v. 277.

Ἑρμείας χρυσόῤῥαπις, *Od.* E. 87.

Ἀντεβόλησεν, obvius venit, occurrit, obvius fuit.

v. 278.

Νεανίας, ου, ὁ, adoleſcens. νεηνίῃ (*Jonice*) ἀνδρὶ ἐοικὼς, juveni viro ſimilis.

v. 279.

Ὑπηνήτης, ου, ὁ, qui eſt medius inter puerum & virum, adoleſcens barbatulus, *Il.* Ω. 348.

Τοῦπερ χαριεστάτη ἥβη, cujus pulcerrima pubertas, *ibid.*

v. 280.

Ἔν τ' ἄρα μοι φῦ χειρὶ, Adhærebatque manu ſua dextra dextræ meæ, er wuchs gleichſam mit ſeiner Hand an mich an; ſo herzlich faſſete er mich mit der Hand. ita *Od.* B. 502. Θ. 291.

v. 281.

Πῇ δ' αὖτως — ἔρχεαι οἶος; Quo ſic — vadis ſolus?

Πῇ δ' αὖτως, δύστηνε, δι' ἄκριας ἔρχεαι οἶος, Quorſum tandem ſic, miſer! per juga vadis ſolus?

Δι' ἄκριας, per loca montana, per juga montana. Vid. ad *Od.* I. 400.

v. 282.

Χώρης ἄϊδρις ἐὼν, Regionis ignarus. ἀΐδρεϊ φωτὶ ἐοικὼς, imperito viro similis, *Il.* Γ. 219.

Ἑταῖροι δέ τοι οἵδ' ἐνὶ Κίρκης Ἔρχαται, focii autem tui in domo Circes inclufi funt.

v. 283.

Ἔρχαται, *pro* καθειργμένοι εἰσί. Et hæc forma 3tiæ plur. perf. Paff. eft pro εἵρχνται, *Jon.* mutato ν in α, & augmento omiffo. ab ἔργω, includo. Vid. ad *Od.* I. 220.

Ὥςε σύες, πυκινοὺς κευθμῶνας ἔχοντες, ut fues, bene occlufa & firma latibula habentes.

Κευθμών, ῶνος, ὁ, *idem quod* κευθμὸς, ῦ, ὁ, latebra, *Il.* N. 28.

v. 284.

Ἦ τοὺς λυσόμενος δεῦρ' ἔρχεαι; An illos liberaturus huc vadis?

v. 286.

Ἐκλύω, exfolvo.

Ἄγε δή σε κακῶν ἐκλύσομαι, inquit Mercurius ad Ulyffem: age fane, ex malis te liberum præftabo; quafi ea mala effent captivitatis vincula. *coll.* 284. 298.

v. 287.

Τῆ τόδε φάρμακον ἐσθλὸν, Vide ad *Od.* I. 347.

v. 288.

Ὅ κεν (φάρμακον) τοι κρατὸς ἀλαλκήσει κακὸν ἦμαρ, quod a te arcebit peftem.

v. 289.

Πάντα δέ τοι ἐρέω ὀλοφώϊα δήνεα Κίρκης, Omnes autem tibi narrabo exitiabiles artes Circes. πάντα δέ τοι ἐρέω ὀλοφώϊα τοῖο γέροντος, omnia tibi narrabo terriculamenta iftius fenis: nam mutare fe poteft in terribilia, *Od.* Δ. 410. Ceterum vox ὀλοφώϊα *h. l.* fere ridendo profertur; videntur quidem ὀλοφώϊα, als Dinge, die einen freſſen wollten, als gefährliche Dinge, fed non funt. ὅτε δή ῥ' ἀνίαζ' ὁ γέρων, ὀλοφώϊα εἰδὼς, *ibid.* 460. ubi jocus magis apparet ex verbo ἀνιάζειν: cum dolore nimis afficeretur hic fenex, terriculamentorum peritus; der ſich auf Popanz-machen verſtuhnd. Nifi malis fimpliciter eo fenfu intelligere, quod

quod potuerit Proteus se ipse mutare in varia, & sic quasi perdere & destruere virum, *i. e.* se.

Ὀλοφώϊα δήνεα Κίρκης, perniciosa consilia & meditata machinamenta Circes. θυμὸς ἤπια δήνεα οἶδε, animus tuus æqua consilia novit, *Il.* Δ. 361.

v. 290.

Τεύξει τοι κυκεῶ, *per Apocop.* pro κυκεῶνα, Parabit tibi mixturam aliquam venenatam, *sc.* Circe. κυκεῶν, *Il.* Λ. 623.

Βαλέει δ' ἐνὶ φάρμακα σίτῳ, *pro* ἐμβαλεῖ, addet, admiscebit, medicamina cibo.

v. 291.

Ἀλλ' οὐδ' ὧς θέλξαι σε δυνήσεται, Sed ne sic quidem incantare te poterit. θέλγει, *Od.* Ε. 47.

v. 293.

Ὁππότε κεν Κίρκη σ' ἐλάσῃ περιμήκεϊ ῥάβδῳ. Quando Circe te percutiet valde longa virga. λαβὼν περιμήκεα κοντὸν, *Od.* Ι. 487.

v. 294.

Ξίφος ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ, supra *v.* 126.

v. 295.

Κίρκῃ ἐπαΐξαι, auf sie loszugehen, *scil.* memento: nam est infinit. pro imperat. ἐπαΐσσω, *Il.* Β. 146.

Ὥστε κτάμεναι μενεαίνων, quasi occidere propositum habens.

v. 296.

Ὑποδδείσασα, metuens te. ὑποδδείσας, *Od.* Ι. 377.

Σὲ κελήσεται εὐνηθῆναι, hortabitur, ut tu concumbas secum.

v. 297.

Ἔνθα σὺ μηκέτ' ἔπειτ' ἀπανήνασθαι θεοῦ εὐνήν, Ibi tu nequaquam recusare velis Deæ cubile. ἀπανήνασθαι, (infinit. pro imperat.) recusa. ἀπηνήναντο, recusabant, *Il.* Η. 185.

v. 298.

Ὄφρα κέ τοι λύσῃ ἑτάρους, Ut tibi liberos dimittat socios: quos Circe tenet captivos & mutatos.

Αὐτόν τε κομίσσῃ, teque ipsum benigne excipiat. κομίζομεν, supra *v.* 73.

v. 293 — 298.

Homerus Mercurium Ulyssi præcipientem inducit, ut

 arreptum

arreptum gladium in triveneficam illam intendat, quia adversus sagarum incantationes ajunt nihil esse tutius animi confidentia & audacia.

Quod autem Mercurius addit consilium, ut nempe, ubi in eam ense irruerit, & pertimescentem aspexerit, concubitum, quem ab eo petat, non renuat, lædit non parum pudicum lectorem. Sed id non Homeri crimini dandum, sed vitiosæ doctrinæ morum inquinatæque Religioni gentis suæ. Viri enim cum fœmina concubitum nequaquam criminosum habebant Ethnici, nisi quando adulterii scelus accederet, alienæque conjugi afferretur vitium. Itaque cum Mercurius Ulyssem moneat, ut caute cogitateque cum Circe, soluta fœmina, commisceatur, eumque in finem, ut sibi benevolam faciat, sociosque solvat ferinis formis illigatos, consilium valde bonum atque utile ex illis principiis suggerere videtur. Quod si Evangelii luce, quæ deinde singulari divini Numinis beneficio nobis affulsit, nefarium novimus omnem, quem legitimæ nuptiæ non permittant, concubitum, Christo potius agendæ gratiæ, qui nos de tenebris in admirabile lumen suum vocavit, quam Homero succensendum, qui bene ac laudabiliter in manca illa ac tenebricosa sapientia se gessit. Quamobrem iniquior in hunc Vatem fuisse *Spondanus* dicendus est, dum illum graviter arguit objurgatque, quod Mercurium consilium illud tradentem fecerit. Hanc profecto doctrinam, quam modo exposuimus, secutus *Horatius* & ipse Ethnicus, Ulyssem vehementer laudat; quod sobrie ac prudenter cum Circe coierit, non stulte effuseque, ut socii:

Sirenum voces & Circes pocula nosti,
Quæ si cum sociis stultus cupidusque bibisset,
Sub domina meretrice fuisset turpis, & excors
Vixisset, canis immundus, vel amica luto sus.

RICC. *Diss. LIV.*

v. 299.

Ἀλλὰ κέλεσθαί (infin. pro imperat.) μιν — ὅρκον ὀμόσσαι, Sed jube, ut juret.

Μακάρων μέγαν ὅρκον ὀμόσσαι, per Deos jurare.

v. 300.

v. 300.

Μήτι τοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο, Se nullum aliud contra te ipsum paraturam esse malum. Vide ad *Od.* Ε. 179.

v. 301.

Ἀπογυμνόω, *idem quod simplex* γυμνόω, nudo: denudo, vel totaliter, vel ex parte aliqua.

Μή σ' ἀπογυμνωθέντα κακὸν καὶ ἀνήνορα θείη, Ne te armis nudatum ignavum (unedel) & non virilem faciat.

Ἀνήνωρ, ορος, ὁ, ἡ, est ἄνανδρος, non virilis, unmännlich: & est oppositum τοῦ ἀγήνορος.

v. 303

Ἐκ γαίης ἐρύσας, Ex terra extrahens eam herbam cum radice.

v. 304.

Ῥίζῃ μὲν μέλαν ἔσκε, Radice quidem nigrum erat id Φάρμακον, von schwarzer oder dunkelrother Wurzel.

Γάλακτι δὲ εἴκελον ἄνθος, flos autem cum caule similis lacti colore.

v. 305.

Μῶλυ, υος, τὸ, herbæ species, quam Mercurius monstrat Ulyssi ad cavendas incantationes Circes. Signat τὴν παιδείαν. ὡς ἐκ μώλυ, *i. e.* κακοπαθείας, περιγινομένην, wann man durch mancherley Leiden gewitziget ist, und eine nutzbare Gelehrsamkeit sich erworben hat. Radix ejus est nigra, *i. e.* dum discimus, occulta sunt multa, & exitus nondum patet, & multa sunt nobis molesta, &c. Flos ejus est lacteus, διὰ τὴν τοῦ τέλους φαιδρότητα καὶ λαμπρότητα, καὶ τὸ ἡδὺ καὶ τρόφιμον. Sanæ rationis usus & distincta cognitio docent nos utiliter, & ejusmodi disciplina est ἀγαθὸν θεόσδοτον. Mercurius id monstrat ante pedes, *i. e.* qui ratione uti vult, ex omni occasione potest discere & doctior fieri. Circe est voluptas ex gustu & tactu: hac fruitur sapiens, sed sic, ne ipse obbrutescat. Alii hoc nomen derivant a μωλύειν, *i. e.* ἀφανίζειν, ἀμβλύνειν, τὰ φάρμακα, venena, *i. e.* κακά.

RICC. *Diss. LIV.* Locum hunc Homericum de *Moly* (sic enim vocat antidotum a Mercurio Ulyssi præbitum) expressit *Ovidius* (*Metamorph. XIV.*) Itaque quid melius

facere

facere possim, quam ejus carmina elegantissima loco enarrationis afferre?

Pacifer huic dederat florem Cyllenius album,
Moly vocant Superi, nigra radice tenetur.
Tutus eo, monitisque simul cœlestibus intrat
Ille domum Circes, & ad insidiosa vocatus
Pocula, conantem virga mulcere capillos
Repulit, & stricto pavidam deterruit ense.
Inde fides, dextræque datæ, thalamoque receptus
Conjugii dotem sociorum corpora poscit.

Radicem illam in Ægypto nasci ferunt, cujus virtutem putat *Spondanus* intellexisse Homerum ab Ægyptiis, apud quos diu commoratus, factus sit doctior. Narratque idem *Spondanus*, ipsum Homericum *Moly* a *Melchiore Guillandino*, qui medicinam Patavii faciebat, inter sua carissima cimelia reconditum, & accuratissime servatum. Equidem superstitiosam atque inanem censeo *Moly* hujus facultatem, quam Ægyptii jactabant; eam tamen ex eis acceptam Homerus huic loco optime accommodavit. ——

Etsi observavimus, tanquam amuletum adversus sagæ incantationes efficax, juxta Ægyptiorum doctrinam, ab Homero proponi, putamus tamen, alio respexisse sapientissimum Vatem, & sub extimo fabulæ cortice bonam utilissimi documenti latere medullam. Hæc igitur enucleanda. Μῶλυ ἡ παιδεία, sapientissimus ait interpres *Eustathius*, i. e. *Moly eruditio*, sive *litteræ*. &c.

Μῶλυ δέ μιν καλέουσι Θεοί· — —

Vide LAKEM. *Observat. Philol. P. III. Obs. IV. de lingua Deorum, Homero celebrata.*

— — — χαλεπὸν δὲ τ᾽ ὀρύσσειν
Ἀνδράσι γε θνητοῖσι. — — —

— — — difficile vero *est* effodere *e terra hanc plantam*
Hominibus. — — — —]

Car l'homme par ses seules forces ne peut parvenir à la sagesse; il faut qu'il la reçoive de Dieu, sans lui tous ses efforts sont inutiles: c'est ce que *Platon* a fort bien fait voir. *Si Dieu le veut*, dit Socrate a Theages, *vous ferez*

ferez de grands progrès dans l'étude de la sagesse : mais s'il ne le veut pas, vous travaillerez en vain. DAC.

v. 306.

— — — Θεοὶ δέ τε πάντα δύνανται.

— — — *Dii autem omnia possunt.*]

Πάντα δ' εὐπετῆ Θεοῖς. *Euripid. Phœniss. v.* 696. Μῦνοι δὲ Θεοὶ ῥέα πάντα δύνανται. *Dionys.* Περιήγησις, *v.* 1169. Ῥάδια πάντα Θεῷ τελέσαι, καὶ ἀνήνυτον ὐδέν. *Linus apud Stobæum, Florileg. §. III.* Facile est omnia posse Deo. *Ovid. Art. amator. I.* 562. CLARK. *Odyss.* Δ. 237. Ζεὺς — δύναται — ἅπαντα. Vide WOLF. *Cur. Philol. in Luc. I.* 37. Ὅτι ὐκ ἀδυνατήσει παρὰ τῷ Θεῷ πᾶν ῥῆμα. nec non *in Matth. XIX:* 26. παρὰ Θεῷ πάντα δυνατά ἐςι. & in eundem locum *Biblioth. Brem. Nova, p.* 267. *sq.* item TOB. PFANNERI *Syst. Theol. Gentil. Cap. II. §. XXVII.*

v. 308.

Νῆσον ἀν' ὑλήεσσαν, vide ad *Od.* I. 118.

v. 309.

Ἤια, Ivi.

Πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κιόντι, multum vero mihi cor agitabat cogitando vadenti, *i. e.* βαθέως διελογίζετο, ἐκυμαίνετο διαλογισμοῖς, mein Herz war unruhig in mir, wurde hin und her getrieben, ἐταράττετο. ita *Od.* Δ. 427. & 572. ὅτε πορφύρῃ πέλαγος κύματι, quando commiscetur & nigrescit pelagus undis, μελαίνεται καὶ κινεῖται. *Il.* Ξ. 16. Hinc dicitur κῦμα πορφύρεον, θάνατος πορφύρεος. Vide etiam ad *Il.* Φ. 551.

v. 310.

Ἔστην δ' εἰνὶ θύρῃσι Θεᾶς —, Steti autem ad januam Deæ —. supra *v.* 220.

v. 315.

Δαιδαλέος, *Od.* A. 131.

Ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν, scabellum vero suberat pedibus. ita *Od.* A. 131.

v. 316.

Τεῦχε δέ μοι κυκεῶ (ἐν) χρυσέῳ δέπα', (*pro* δέπαϊ,) Vide ad *v.* 290.

v. 317.

Ἐν δέ τε φάρμακον ἧκε, Injecitque medicamen in potum.

v. 318.

v. 318.

Οὐδέ μ' ἔθελξεν, neque me incantavit.

v. 319.

Ῥάβδῳ πεπληγυῖα, v. 238.

v. 320.

Ἔρχεο νῦν συφεόνδε, Abi nunc in haram.

Μετ' ἄλλων λέξο ἑταίρων, cuba cum aliis fociis tuis: inquit Circe ad Ulyssem, quem putabat statim mutatum iri in porcum, sicut focii ejus, quos præmiserat, mutati fuerant, contacti virga divina & epoto poculo magico. Vitiose hic quidam libri habent, λέξον, quasi esset aor. 1. imper. Act. Melius alii in Medio legunt λέξαι, lege dich, εὐνάσθητι, quod possit & intelligi, ἀριθμήθητι, numerator. ἐκτὸς μὲν δὴ λέξο, γέρον φίλε, extra meum cubiculum cuba sane, senex care. Et hæc forma est imperativi præsentis Medii, pro λέγεσο, *per Sync.* & mutato tunc γε in ξ. ut notet, κοιμήθητι, *Il.* Ω. 650.

v. 321. 322.

Vide supra v. 294. 295.

Ἄορ, *Od.* Θ. 403.

v. 323.

Ἡ δὲ μέγα ἰάχουσα ὑπέδραμε, καὶ λάβε γούνων, Circe territa. ὁ δὲ ὑπέδραμε, καὶ λάβε γούνων, ille proclinato corpore subter telum contra se intentatum accurrit, & prehendit supplex genua adversarii, *Il.* Φ. 68. ὑποδρέμω, sub curro.

Ἰάχω. Vide ad *Od.* I. 392.

v. 324.

Καί μ' ὀλοφυρομένη — προσηύδα, voll inniger Bewegung redete sie mich erschrocken an.

v. 325.

Τίς; πόθεν εἰς ἀνδρῶν; Quis? unde gentium es? ita *Od.* A. 170. H. 238.

v. 326.

Θαῦμά μ' ἔχει, Miror valde.

Ὡς οὔτι, πιὼν τάδε φάρμακ' ἐθέλχθης, Quod nequaquam, cum biberis hæc medicamina, incantatus sis. *i. e.* τὸ κατὰ φύσιν μετέστης. Notat enim *h. l.* ἀποθηρίωσιν, mutationem in bestiam, quam non passus est Ulysses.

v. 327.

V. 327.

Οὐδὲ γάρ οὐδέ τις ἄλλος ἀνὴρ τάδε φάρμακ' ἀνέτλη, Nemo enim alius medicamina ista ferre, iisque resistere potuit, hat vertragen können. & hæc duplicatio est Attica.

Ἀνέτλη. οἴζυος, ἣν ἀνέτλημεν, *Od.* Γ. 104.

V. 328.

Ὅς κε πίῃ, καὶ πρῶτον ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων. Ellipsis sic est supplenda: ὃ τὸ ἕρκος ὀδόντων ἀμείψεται τὸ φάρμακον, & est περίφρασις τοῦ πίῃ, per σχῆμα πρωθυστέρου, cum quod prius natura est, τὸ transire per septum dentium, posterius ponitur. πρῶτον vero est adverbium. Cujus septum dentium primum transierit hoc medicamen. τοῦ γὰρ πιεῖν προηγεῖται τὸ, ἀμείβεσθαι ἕρκος ὀδόντων. Simul indicativus *Jonice* positus pro conjunctivo ἀμείψηται, *i. e.* παρέλθῃ. Ergo hoc ἀμείβεσθαι ἕρκος ὀδόντων est aliud, ac *in Iliade*: nam hîc non est ἐκ τῶν ἔσω ἔξω, sed ἐκ τῶν ἔξω εἰς τὰ ἔσω ἰέναι.

V. 329.

Ἀκήλητος, ου, ὁ, ἡ, qui non flectitur suavitatibus, cujus animus non frangitur & inclinatur voluptate aliqua. firmus adversus oblectationes. ex α priv. & κηλέω, aures oblecto sonora aliqua dulcedine, delinio animum auditus suavitate. *deinde in genere*, demulceo, delinio, oblecto, delecto.

Σοὶ δέ τις ἐν στήθεσσιν ἀκήλητος νόος ἐστίν, inquit Circe ad Ulyssem, cum hic bibisset poculum illud suavissimum, nec mutaretur ullo modo: ἀπαθὴς, ἄθελκτος, ἀκατάκλαστος.

V. 330.

Ἦ σύ γ' Ὀδυσσεύς ἐσσι πολύτροπος, hîc contextus maxime indicat, de animi & ingenii versutia & solertia varia celerique nomen hoc poni. ἄνδρα πολύτροπον, *Od.* Α. 1. ubi maxime fortunæ & casuum varietas innuitur.

V. 331.

Χρυσόῤῥαπις, *v.* 277.

V. 333.

Ἀλλ' ἄγε δὴ κολεῷ μὲν ἄορ θέο, *pro* ἔνθεο, Sed age nunc intrude gladium in vaginam, insere gladium vaginæ.

Κολεὸς, *Od.* Θ. 404.

V. 334.

v. 334.

Εὐνῆς ἡμετέρης ἐπιβήομεν, Cubile noſtrum conſcendamus.
Ὄφρα μιγέντε εὐνῇ καὶ φιλότητι, Vide ad *Od.* Ε. 126.

v. 335.

Πεποίθομεν (*Jon.* pro πεποίθωμεν) ἀλλήλοισιν, fidamus alter alteri, *vel* nobis invicem.

v. 337.

Πῶς γάρ με κέλῃ σοὶ ἤπιον εἶναι; quomodo hortari me poſſis, ut ſim tibi addictus & obſequens? & ſic dicit Ulyſſes ad Circen, invitantem ſe ad concubitum.] Vide ſupra ad *v.* 174. & 190. CLARK.

v. 338.

Ἥ μοι σῦς μὲν ἔθηκας — ἑταίρους, Quæ mihi mutaſti in porcos — ſocios.

v. 339.

Ἔχουσα, detinens.
Δολοφρονέουσα, callide & occulte cogitans, Circe. Δολοφρονέουσα Venus perſonata adit Helenam, *Il.* Β. 405.

v. 341.

Ὄφρα με γυμνωθέντα, κακὸν καὶ ἀνήνορα θείης, Ut me, armis ſpoliatum, (depoſitis armis meis,) neſcio quem turpem & non hominem facere poſſis: inquit Ulyſſes ad Circen ſuadentem, ut lectum conſcenderet ſecum. Vide ſupra ad *v.* 301.

v. 342.

Οὐδ' ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι] Optime Ulyſſes ſibi cavet, cum temere in manus & poteſtatem Circes non ſe dedit ex præcepto ἀπιστίας, qua prohibemur amicitiæ fuco aut ſpeciei ſimpliciter fidere, ubi tibi potiſſimum cum perfidis eſt negotium, quorum improbitatem aut in te aut in aliis expertam tenes. Non ergo ſtatim deliciis & blanditiis Circes delinitur, ut ſe exarmatum illi tradat, veritus, ne aliquid doli ipſi illa ſub hoc benevolentiæ prætextu machinetur. Itaque prius ſanctiſſimo juramento ab ipſa caveri vult. Qua ratione ſibi etiam apud Calypſo *Lib. V. ſupra* providebat. SPOND.

v. 343. 344.

Od. Ε. 178. 179. Vide etiam ſupra ad *v.* 299. 300.

v. 345.

v. 345.

Ἡ δ' αὐτίκ' ἀπώμνυεν, illa vero ſtatim cum jurejurando negavit. Vide ad *Od.* Β. 377.

v. 346.

Ἀμφίπολοι δ' ἄρα κεδναὶ, in domo Circes. Vide ad *Od.* Α. 335.

v. 349.

Δρήστειρα, ας, ἡ, famula, miniſtra, quæ opus facit. a δρηστὴρ, ῆρος, ὁ, miniſter, qui opus facit, θεράπων, ὑπουργός. quod a δράω, facio opus, ago, miniſtro ſtrenue.

Αἱ οἱ δῶμα κάτα δρήστειραι ἔασι, quæ ei in domo erant operariæ.

v. 350.

Γίγνονται δ' ἄρα ταί γ' ἔκ τε κρηνέων, (*pro* κρηνῶν,) Naſcuntur vero hæ ex fontibus: & paraphraſis antiqua hujus loci ſic habet: γένεσις δὲ τούτων οὐχ ὥσπερ ἡ ἀνθρώπων ἐστὶν, ἡ δι' ἀλλήλων· ἀλλὰ ποταμοὶ, καὶ ἄλση, καὶ πηγαὶ, ἐκείνας φύουσιν.

Ἄλσος, *Od.* Ι. 200.

v. 352.

Ἔβαλλε θρόνοις ἔνι ῥήγεα, injecit ſedilibus ſtragula tincta.

v. 353.

Πορφύρεα καθύπερθ', Purpurea ſuperne inſtravit.

Ὑπένερθε δὲ λῖθ' (*pro* λῖτα) ὑπέβαλλεν, ſed infra ſubjiciebat illis ſtragulis lintea, quæ ſine dubio aliud molle quid ſub ſe habebant. ὑπέβαλλεν, *i. e.* ὑπετίθει, ſuppoſuit, ſie legte drunter. *Metaph.* notat ὑποβάλλειν &, loquentem interpellare. οὐδὲ ἔοικεν ὑββάλλειν, pro ὑποβάλλειν, neque convenit interpellare, *Il.* Τ. 80. Λῖς, *Od.* Α. 130.

v. 354.

Προπάροιθε θρόνων ἐτίταινε τραπέζας, ante ſellas extendebat menſas: & verbum indicat, fuiſſe τὰς τραπέζας μὴ στρογγύλας, ἀλλὰ προμήκεις, non rotundas, ſed quadratas oblongas. τιταινομένω πτερύγεσσιν, ambæ aquilæ extendentes ſe alis: & quidem ſic, ut alas non motitarent, ſed extenſis alis leniter ferrentur ab aëre, *Od.* Β. 149.

v. 355.

Ἐπὶ δέ σφι τίθει χρύσεια κάνεια, eisque imponebat au-

ratas lances *vel* patinas. in domo Circes, ubi menſæ erant argenteæ, patinæ aureæ.

Κάνειον, idem quod κάνεον, *Od.* Θ. 69.

v. 356.

Μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα, *Od.* H. 182.

v. 359.

Ἰαίνετο δ' ὕδωρ, calefiebat autem aqua, ἐθερμαίνετο, ἐχλιαίνετο. Sed plus eſt ζέσεν, coquebatur, fervebat. ἀμφὶ δέ οἱ πυρὶ χαλκὸν ἵηνατε, *Od.* Θ. 426.

v. 360.

Ἐπειδὴ ζέσσεν (ἔζεσε) ὕδωρ ἐνὶ - χαλκῷ, cum ferveret aqua in æneo vaſe. ſic *Il.* Σ. 349.

Ἤνοψ, οπος, ὁ, ἡ, politus admodum, ut nos nobis oſtendat, λαμπρὸς, διαυγής. δι' ὃ ἐστιν ἐνοπτρίζεσθαι, darinn man ſich ſpiegeln kan. ab ἐνόπτω. Epith. χαλκῷ politi apte. λίνῳ καὶ ἤνοπι χαλκῷ, *Il.* Π. 408. ubi de piſcatione per hamum ſermo eſt.

v. 361.

Ἐς ῥ' ἀσάμινθον ἔσασα, Cum ipſa ſedere juſſiſſet me in labro. ἐς ῥ' ἀσάμινθον βάνθ', *Od.* Θ. 450.

Λό' (*pro* ἔλοε,) ἐκ τρίποδος μεγάλοιο, lavabat me, ex tripode magno hauſta aqua calida. ὄφρα λοεσσάμενος — *Od.* Θ. 427.

v. 362.

Θυμήρης, εος, ὁ, ἡ, animo conveniens, appetitui congruens & gratus. opponitur τῷ θυμοφθόρῳ· ἀρέσκων τῷ θυμῷ. ex θυμὸς, & ἄρω, apto, conjungo: congruo, convenio.

Θυμῆρες κεράσασα, Gratum & animo aptum infundens, Sic miſcens aquam calidam & frigidam, ut voluptate afficeret me lavatio. aquam ſic calidam, ne offenderet lavantem. Et quia Recentiores crediderunt, aquam fervidam nonniſi affuſa frigida ſic temperari poſſe: hinc ſumſere notionem miſcendi & temperandi, affuſo quo alio. κερόωντό τε οἶνον, *Od.* Θ. 470.

v. 363.

Ὄφρα μοι ἐκ κάματον θυμοφθόρον εἵλετο γυίων, *pro* ἐξείλετο, Donec mihi exemit membris laſſitudinem conficientem animum, *vel* Ut mihi eximeret laſſitudinem —.

Κάματον

Κάματον θυμοφθόρον, defatigationem noxiam vitæ. Cui opponitur θυμήρης, vitæ aptus & recreationi. Φάρμακα θυμοφθόρα, venena interimentia, *Od.* B. 329. ἄχος θυμοφθόρον, luctus absumens vitam, Herz-fressende Traurigkeit, *Od.* Δ. 716.

v. 364.

Ἐπεὶ λοῦσέν τε, καὶ ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ, *sc.* ἐμὲ, de ministra Circes, lavante Ulyssem.

v. 365 — 372.

Od. H. 172 — 176.

v. 373.

Ἐμῷ δ' οὐχ ἥνδανε θυμῷ, meo autem non placebat animo.

v. 374.

Ἥμην ἀλλοφρονέων, sedebam alia cogitans: absentia alia spectans animo, nimirum adversa metuens in his suavibus, ich saß voll nachdenkens, und war nicht gegenwärtigen Gemüths. In malo sensu est *Il.* Ψ. 698. ἀλλοφρονέοντα, non apud se exsistentem præ doloribus & acceptis verberibus: nam de pugili cæstibus victo est sermo. Apparet ergo, utrumque significatum esse eundem, si quis peregrinatur quasi mente, nec apud se ipse est.

Κακὰ δ' ὄσσετο θυμός, animus mihi erat in adspectu malorum occupatus, & suspicabatur mala alia: ἐφαντάζετο κακά. de Ulysse apud Circem. Est hoc πάθος ἀνδρὸς φρονίμου, præsentibus suavibus tamen adversi quid metuere, καὶ ἄλλα φρονεῖν παρὰ τὰ βλεπόμενα. Vide ad *Il.* Σ. 224. *Od.* B. 152.] Voilà la sagesse & la prudence d'Ulysse, après tout ce que Circé fait pour lui plaire & pour le bien traiter; après le serment qu'elle lui a fait, il est encore triste, & son cœur ne lui présage que des maux. Un homme sage ne se croit jamais en sûreté dans une maison comme celle de Circé. Et d'ailleurs ce pressentiment, qui causoit sa tristesse, n'étoit que trop fondé; car le commerce qu'Ulysse eut avec cette courtisane fut très-malheureux pour lui, puisqu'il en eut un fils nommé Telegonus, qui le tua sans le connoitre. DAC.

Q 2 v. 375.

v. 375.

'Οὐδ' ἐπὶ σίτῳ Χεῖρας ἰάλλοντα, neque cibo Manus injicientem.

v. 376.

Στυγερὸν δέ με πένθος ἔχοντα, horribilem autem me luctum habentem.

v. 378.

Τίποτε; quid tandem? propter quid tandem? διὰ τί ποτε; warum doch wohl? & patitur Syncopen extruso ο, ut fiat τίπτε, & per Apostrophum, sequente spiritu aspero, τίφθ'.

Τίφθ' οὕτως — κατ' ἄρ' ἕζεαι ἶσος ἀναύδῳ; Quid tandem sic — sedes similis muto. ἄναυδος, *Od.* E. 456.

v. 379.

Θυμὸν ἔδων, Animum absumens, das Herz sich abfressend.

Βρώμης δ' οὐχ ἅπτεαι, οὐδὲ ποτῆτος, greifest nicht zum essen und trinken, cibum & potum non attingis. βρώμη, supra *v.* 177.

v. 380.

Ἦ τινά που δόλον ἄλλον ὀΐεαι, Certe aliquem dolum alium suspectas. ὀΐεαι, *Od.* Γ. 255.

'Οὐδ' ἔτι σε χρὴ Δειδίμεν; non te decet timere mali quid,] Puto, scribendum esse: 'Οΐεαι· οὐ δέ τί σε χρὴ δειδίμεν, *non autem te convenit quicquam timere, posteaquam sancte juravi.* Aliter enim sensus commodus non est. ERN. δειδίμεν, præt. infin. Med. *Jonica terminatione*, pro δεδιέναι. ita *Od.* I. 274.

v. 381.

Ἤδη γάρ τοι ἀπώμοσα καρτερὸν ὅρκον, Vide supra ad *v.* 345. ὤμοσα καρτερὸν ὅρκον, *Od.* Δ. 253.

v. 383.

Τίς γάρ κεν ἀνὴρ] *Ne me dolore affectum esse, neque comedere posse, mireris; Quis* ENIM *&c.* Vide & supra ad *v.* 190. CLARK.

Ὃς ἐναίσιμος εἴη, qui probus esset & intelligens.

v. 384.

Πρὶν τλαίη πάσσασθαι ἐδητύος, ἠδὲ ποτῆτος, Prius sustineret edere & bibere.

v. 385.

v. 385.

Πρὶν λῦσαι θ' ἑτάρους, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι, Quam liberaret ſocios, & oculis videret.

v. 386.

'Αλλ' εἰ δὴ πρόφρασσα πιεῖν, φαγέμεν τε κελεύεις, Sed ſi ſane ſerio & re vera bene cupiens jubes, ut bibam & edam. πρόφρασσα, *Od.* E. 161.

v. 387.

'Ερίηρας ἑταίρους, *Od.* I. 555.

v. 389.

Συφειὸς, pro συφεὸς, ſupra *v.* 320.

v. 390.

'Εκ δ' ἔλασεν σιάλοισιν ἐοικότας, de Circe, quæ expulit ex ſtabulo mutatos ſocios Ulyſſis.

Σίαλος, ου, ὁ, porcus ſaginatus, ein Maſt-Schwein, ὁ σιτευτὸς χοῖρος: nam vox eſt compoſita a σιτεῖσθαι ἅλις, frequenter nutritum eſſe. *Od.* B. 300.

Σιάλοισιν — ἐννεώροισιν. ἐννέωρος, ſupra *v.* 19.

v. 391.

"Εσταν ἐναντίοι, *i. e.* ἄντικρυ τοῦ 'Οδυσσέως.

v. 392.

Προσαλείφω, adungo. προσάλειφεν ἑκάστῳ φάρμακον, adunxit cuique medicamen, ſchmierete ihm an.

v. 393.

Τῶν δ' ἐκ μὲν μελέων τρίχες ἔῤῥεον, Eorum autem ex membris pili defluebant: cum reſtituerentur in homines.

"Ας πρὶν ἔφυσε φάρμακον οὐλόμενον, quos ante procreſcere fecerat Medicamen exitiale.

v. 394.

Φάρμακον οὐλόμενον, Medicamen noxium.

Πότνια Κίρκη, *Od.* Θ. 448.

v. 395.

"Ανδρες δ' ἂψ ἐγένοντο νεώτεροι, ἢ πάρος ἦσαν, κ. τ. λ. Hic eſt fructus τρυφῆς μετείας: ſermo enim eſt de mutatis a Circe, & deinde reſtitutis in integrum.

v. 397.

"Εφυν τ' ἐν χερσὶν ἕκαστος, & quiſque me arcte apprehendebat manu ſua: inhærebant mihi manibus ſuis apprehendentes dextram meam. Vide ſupra ad *v.* 280.

v. 398.

Πᾶσιν δ' ἱμερόεις ὑπέδυ γόος, Omnes autem cupidus invasit luctus. ἱμερόεις, *Od.* Α. 421.

v. 399.

Ἀμφικαναβίζω, circa sono & resono.

Ἀμφὶ δὲ δῶμα Σμερδαλέον κονάβιζε, *i. e.* ἤχει, gementibus & ejulantibus illis.

v. 400.

Δῖα Θεάων, præstans & veneranda inter Deas, Circe. Vide ad *Od.* Ε. 78.

v. 401.

Πολυμήχανος, *Od.* Α. 205.

v. 403.

Πάμπρωτον, omnium primum, vor allen Dingen, *Od.* Δ. 577.

Νῆα — ἐρύσσατε ἤπειρόνδε, Navem — subducite ad littus, trahite in siccum.

v. 404.

Ἐμπελάζω, intus admoveo, ich bringe hinein.

Κτήματα δ' ἐν σπήεσσι πελάσσατε, pro ἐμπελάσατε, bringet die Güter in Hölen.

v. 405.

Αὐτὸς δ' ἂψ ἰέναι, καὶ ἄγειν ἐρίηρας ἑταίρους, infinit. pro imperat.

v. 406.

Αὐτὰρ ἐμοίγ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγήνωρ, Mihique persuasus est animus alacer. *Od.* Β. 103.

v. 409.

Οἶκτρ (*pro* οἰκτρά, neutrum adverbialiter,) ὀλοφυρομένης, sic οἴκτρ' ὀλοφυρομένη, quæ plorabat, ut omnes eam miserarentur, die erbärmlich klagete, *Od.* Δ. 719.

Θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντας, supra *v.* 201.

v 410.

Ὡς δ' ὅταν ἄγραυλοι πόριες] Cette comparaison tirée de ce qu'il y a de plus doux dans la vie rustique, fait ici un très-bon effet, & fait passer agréablement d'un ton triste à un ton plus guai. DAC.

Ἄγραυλος, *Il.* Κ. 155. Ψ. 684. Σ. 162.

Πόρτις, *Il.* Ε. 162.

Ἀγελαῖος,

'Αγελαῖος, *Il.* Λ. 728. Ψ. 846.

"Ολαι ἄγραυλοι πόρτιες περὶ βοῦς ἀγελαίας — Πᾶσαι ἅμα σκαίρουσιν ἐναντίαι, Quando in villis ſtabulantes vitulæ circa vaccas armentales — Omnes ſimul ſaliunt obviæ.

v. 411.

'Ελθούσας ἐς κόπρον, Venientes ex paſcuo in ſtabulum, ἐς τὰ βουστάσια, auf den Vieh- und Miſt-Hof. καταπρύψας ὑπὸ κόπρῳ, *Od.* I. 329.

'Επὴν βοτάνης κορέσωνται, poſtquam herbis ſatiatæ fuerint, ſi a paſcuo ſunt ſaturæ, *i. e.* μετὰ βόσκησιν. κορέσωνται, *Il.* X. 509.

v. 412.

Πᾶσαι (πόρτιες) ἅμα σκαίρουσιν ἐναντίαι, Omnes (vitulæ) ſimul ſaltitant obviæ matribus ſuis a paſtu redeuntibus. ποσὶ σκαίροντες, tripudiantes, *Il.* Σ. 572.

'Ουδ' ἔτι σηκοὶ 'Ισχουσ', neque amplius ſtabula Cohibent eas. περὶ σηκοὺς, *Od.* I. 439.

v. 413.

'Αδινὸν μυκώμεναι, denſe *vel* multum mugientes, vitulæ. πύλαι οὐρανοῦ μύκον, *i. e.* ἤχησαν καὶ ἀνεῳχθησαν, nam portæ in domo alta cum vi apertæ ſonum gravem edunt, *Il.* E. 749. ταῦρος, μακρὰ μεμυκώς, *Il.* Σ. 580. μέγα μύκε δουρὸς ἀκωκὴ ἀμφὶ σάκος, graviter mugiebat quaſi cuſpis haſtæ in clypeo, *Il.* Υ. 260.

'Αμφιθέω, circum curro. ἀμφιθέουσι μητέρας, de vitulis.

v. 415.

Δακρυόεντες ἔχυντο, *ſc.* περὶ ἐμὲ, Effundebantur mihi obviam lacrimabundi, præ gaudio triſtitiæ commixto: Effundebantur curſu, κατὰ σπουδὴν ἔδραμον, quaſi aqua de loco altiore decurrens.

Δακρυόεις, *Od.* Δ. 801.

Δόκησε δ' ἄρα σφίσι θυμὸς 'Ως ἔμεν, (*pro* εἶναι,) ὡς εἰ—, ihnen dünkete ſo zu Muthe zu ſeyn, als wann ꝛc.

v. 416.

'Ως εἰ πατρίδ' ἱκοίατο, *pro* ἵκοιντο, quaſi in patriam veniſſent.

Τρηχείης 'Ιθάκης, Vid. ad *Od.* I. 27.

"Ινα τ' ἐτράφεν, ἠδ' ἐγένοντο, ubi educati & nati erant, wo ſie erzogen, und gebohren ſind. Vid. ad *Od.* Δ. 723.

V. 419.

Σοὶ μὲν νοστήσαντι — ὣς ἐχάρημεν, Ὡς εἴ τ' εἰς Ἰθάκην ἀφικοίμεθα πατρίδα γαῖαν, De te redeunte sic lætamur, ac si rediissemus in patriam.

V. 421.

Τῶν ἄλλων ἑτάρων κατάλεξον ὄλεθρον, ceterorum sociorum narra interitum. Vide supra ad *v.* 250.

V. 423.

Ἐρύσσομεν ἤπειρόνδε, subducemus in littus. Vid. ad *v.* 403.

V. 425.

Αὐτοὶ δ' ὀτρύνεσθε, vos autem festinate. sic *Od.* Η. 222.

V. 427.

Ἐπηετανὸν γὰρ ἔχουσιν, sie haben alles voll auf. Metaphora sumta est a perenni fluvio, ex quo hauritur omni tempore, nec unquam aqua omnino deficit. Vide ad *Od.* Θ. 232.

V. 429.

Ἐρυκάνω, *idem quod* ἐρύκω.

Ἐρύκανε πάντας ἑταίρους, morabatur mihi & retrahebat omnes socios.

V. 431.

Ἆ δειλοί, πόσ' ἴμεν; Ah miseri, quo imus! inquit Eurylochus ad socios suos, miserans suam eorumque fortunam. ποσε φεύγετε; *Od.* Ζ. 199.

Τί κακῶν ἱμείρετε τούτων; cur mala talia cupitis? ἱμειρόμενος ἰδέσθαι ἄλοχον, *Od* Ε. 209.

V. 432.

Κίρκης ἐς μέγαρον καταβήμεναι, quasi εἰς ᾅδου, διὰ τὸν ἐλπιζόμενον ὄλεθρον.

V. 433.

Ποιήσεται, faciet.

V. 434.

Ἀνάγκη, *Od.* Ε. 154.

V. 435.

Μέσαυλον, villa rustica cum suis stabulis, quæ cingunt aream pecuariam, der Vieh-Hof, Land-Hof. *Il.* Λ. 547. Ω. 29. sigma ob metrum *Jonice* duplex.

V. 436.

Θρασὺς — Ὀδυσσεύς, animosus, fidens — Ulysses.

v. 437.

Τῦτε γὰρ καὶ κεῖνοι ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο, Hujus enim & illi audacia inconsiderata perierunt. Vid. ad *Od.* A. 7.

v. 438.

Ἔγωγε μετὰ φρεσὶ μερμήριξα, παιεῖν τὸ, an id faciendum mihi sit. Vide ad *v.* 151.

v. 439.

Τανυήκης, εος, ὁ, ἡ, *idem quod* ταναήκης, longam cuspidem *vel* longam aciem habens. ex τανύω, & ἀκὴ, ῆς, ἡ, cuspis cujusvis rei aculeatæ, die Spitze.

Σπασσάμενος τανύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηρῦ, Stringens longam aciem habentem gladium, ad femur pendentem.

v. 440.

Τῷ οἱ ἀποτμήξας κεφαλὴν οὖδασδε πελάσσαι, Caput ejus, gladio desectum, in terram dejicere, terræ admovere: Caput ei resecans ad solum dejicere, ihm den Kopf vor die Füsse zu legen. πολλὰς δὲ κλιτῦς τότε ἀποτμήγουσι χαράδραι, torrentes rescindunt tunc multos aggeres, *Il.* Π. 390. μὴ λαιμὸν ἀποτμήξειε σιδήρῳ, ne guttur ipse sibi abscinderet, *Il.* Σ. 34. αὐτὸν λαῦ ἀποτμήξαντε, cum ambo eum interclusissent ab exercitu, da sie ihn von seiner Armee abgeschnitten hatten, *Il.* K. 364. cui opponitur τὸ μιγῆναι, *v.* 365. χεῖρας ἀποτμήξας ξίφεϊ, cum amputasset ei manus, *Il.* A. 146. μοῦνον ἀποτμήξας πόλιος, solum intercludens ab urbe, *Il.* X. 456.

v. 441.

Καὶ πηῷ περ ἐόντι, Etsi affinis mihi, & quidem μάλα σχεδὸν, nam Eurylochus in matrimonio habuerat sororem Ulyssis. Quamvis proximo ei mihi affinitate. σχεδὸν ergo hic de cognatione ponitur.

Πηὸς, *Od.* Θ. 581.

v. 442.

Ἐρήτυον, *Od.* I. 493.

v. 443.

Νῆα ἔρυσθαι, *Od.* I. 194.

v. 445.

Ἡμῖν δ' ἡγεμόν' —, Nobis autem tu dux esto viæ.

v. 446.

Παρὰ νηὸς ἀνήϊον ἠδὲ θαλάσσης, a nave & mari ſurſum ibant & progrediebantur. ſupra *v.* 274.

v. 447.

Λέλειπτο, remanebat.

v. 448.

Ἔδδεισεν γὰρ ἐμὴν ἔκπαγλον ἐνιπὴν, veritus enim eſt meam ſibi horribilem comminationem, timuit enim meam terrificam minitationem. ἔκπαγλος, *Od.* Θ. 77.

Ἐνιπὴ, *Od.* Ε. 446.

v. 450.

Ἐνδυκέως λοῦσέν τε, καὶ ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ, Humaniter (ſehr freundlich) lavitque, & unxit nitide oleo. ἐνδυκέως, ſupra *v.* 65. Vide etiam ad *v.* 364.

v. 451.

Ἄρα] *Deinceps.*

Ἀμφὶ δ' ἄρα χλαίνας οὔλας βάλεν, ἠδὲ χιτῶνας. Vide ad *Od.* Δ. 50.

v. 453.

Ἐπεὶ ἀλλήλους εἶδον, φράσσαντό τε πάντα, poſtquam ſe invicem conſpexerunt, & didicerunt cognoveruntque omnia ex mutua narratione.

v. 454.

Περιστοναχίζω, *idem quod* περιστεναχίζω, *v.* 10.

Περὶ δὲ στοναχίζετο δῶμα, circum gemebat & fremebat domus a lætitia, & lacrimantibus præ gaudio.

v. 457.

Μηκέτι νῦν θαλερὸν γόον ὄρνυτε, Ne amplius nunc uberem luctum excitetis. θαλερὸς γόος, luctus in vigore ſuo ſe exſerens, διὰ τὸ ἄπαυστον καὶ ἀεὶ νεάζειν, ſicut & δάκρυ θαλερὸν, cum ſemper nova aliqua propullulat quaſi. Vide ad *v.* 409.

v. 458.

Ἐν πόντῳ — ἰχθυόεντι, *Od.* Δ. 381.

v. 459.

Ἀνάρσιος, ου, ὁ, ἡ, inimicus, implacabilis, ὃν οὐκ ἔστιν ἀρέσασθαι, *i. e.* ἀρέσασθαι καὶ φιλιωθῆναι, ὁ δυσμενής. Ergo ab ἀρέω, amicum facio, placo, concilio mihi: cum α negativo. δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι, hoſtes & infenſi, *Il.* Ω. 365.

Oσ'

*Οσ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ', quot mala intulerunt inimici tibi homines. μήτις τοι κατ' ἐδὸν δηλήσηται, *Od.* Θ. 444. ὐδέ ποτε καρπὸν ἐδηλήσαντο, nunquam fruges corruperunt, *sc.* ἀπάγοντες αὐτὸν, populantes & auferentes fructum agri, *Il.* Λ. 156. μήπως ἀμφοτέρους δηλήσεται, me & te, *Il.* Ψ. 428.

Ἐπὶ χέρσῳ, in terra. χέρσον, *Od.* I. 542.

v. 460.

Βρώμη, v. 379.

v. 461.

Εἰσόκεν αὖτις θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι λάβητε, Donec rursus animum in pectoribus recipiatis.

v. 462.

*Οιον, Qualem *habuistis.*

Πρώτιστον, prima vice, zu allererst.

v. 463.

Τρηχείης Ἰθάκης, v. 417.

Νῦν δ' ἀσκελέες καὶ ἄθυμοι, nunc vero ficci & pusillanimes *estis*: inquit Circe ad Ulyssem ejusque socios tristes; nam diu cibo abstinuerant, & animus obriguerat quasi tristitia & curis. Ποσειδάων ἀσκελὲς (neutrum adverbialiter) αἰεὶ Κύκλωπος (ἕνεκα) κεχόλωται, Neptunus sine intermissione semper ob Cyclopem iratus est. nam is Cyclops, quem Ulysses excæcaverat, erat filius Neptuni; notat ergo iram continuam, *Od.* A. 68. μηκέτι πολὺν χρόνον ἀσκελὲς οὕτω κλαῖε, ne porro per longum tempus sine intermissione ita fle, weine nicht mehr so lang immerfort, *Od.* Δ. 543.

*Αθυμος, ὁ, ὁ, ἡ, tristis, animum despondens, muthlos. ἄθυμοι, *i. e.* μὴ εὔθυμοι, οἷς οὐδέποτε θυμὸς ἐν εὐφροσύναις.

v. 464.

*Αλη, ης, ἡ, circumvagatio, error, oberratio.

Αἰὲν ἄλης χαλεπῆς μεμνημένοι, Semper erroris molesti memores: nam potest & esse ἄλη grata, si quis divitias circumvagando colligit, vel alio modo fortunatus est.

Οὐδέ ποθ' ὑμῖν θυμὸς ἐν εὐφροσύνῃ, Neque unquam vobis Cor est in lætitia, ihr seyt nie frölichen Herzens.

v. 465.

v. 465.

Ἐπειὴ μάλα πολλὰ πέποσθε, da ihr so sehr vieles ausgestanden. *Aristarchus* quidem legi jubebat πέπασθε, *i. e.* κέκτησθε, acquisivistis quasi, gewonnen habet mit euerer Mühe. a πάω, *fut.* ασω. possidendum & utendum do; & esset id sane simplicius & elegantius perf. Passivum. Libri tamen constanter habent πέποσθε. Alii operosius id deducunt a πήθω, πανθάνω, πάσχω. *fut.* 2. παθῶ. *perf. Med.* πέποθα, *Attice* πέπονθα, cujus 2da. plur. πεπόνθατε, & πεπόθατε, passi estis: *per Sync.* i. e. *extrusa syllaba* αт, *& interserto sigma*, πέποσθε. Sed cui istæ ambages non quæsitæ videntur? κακὰ πολλὰ πέποσθε, *pro* πεπόνησθε, occupati estis & exerciti multis malis, laborastis multum, *Il.* Γ. 99. πονησάμενος τὰ ἃ ἔργα, *Od.* I. 343.

v. 466.

Ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγήνωρ, *v.* 406.

v. 467.

Τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν, Completum in annum, ein volles Jahr lang, *Od.* Δ. 86.

Τελεσφόρος, ὁ, ὁ, ἡ, usque ad finem & consummationem ferens, ad effectum tendens & finem destinatum adferens. Est Epith. *anni*, ὃς τὰ καὶ αὐτὸν πάντα εἰς τέλος ἄγει ἐντελέστατον, διὰ τῶν τεσσάρων ὡρῶν. *Deinde* est & Epith. in genere *omnium*, *quæ ad effectum certum perveniunt.*

v. 468.

Supra *v.* 184.

v. 469.

Περιτρέπω, circumverto, aliud *vel* me: nam omnia fere verba activa apud Græcos notant & intransitive.

Περὶ δ' ἔτραπον ὧραι, & anni tempora circumegerant se. Et hæc est definitio *anni*, quod ἐνιαυτὸς sit περιτροπὴ (*i. e.* κύκλος) ὡρῶν.

v. 470.

Μηνῶν φθινόντων, Mensibus finitis. μηδέ τοι αἰὼν φθινέτω, *Od.* E. 160.

Περιτελέω, circum finio.

Ὅτε δή ῥ' ἐνιαυτὸς ἔην, περὶ δ' ἤματα μακρὰ τελέσθη, cum annus plenus esset, & longi (*i. e.* multi & tarde discedere visi) dies circumacti erant omnes.

v. 472.

v. 472.

Δαιμόνι', (*pro* δαιμόνιε,) inquiunt socii ad Ulyssem, principem suum: amicissime!

v. 473.

Ει τοι θέσφατόν ἐστι σαωθῆναι, Si tibi fatale est, ut incolumis evadas. Vide ad *Od.* I. 507.

v. 474.

Οικον ἐς ὑψόροφον, In alte cameratis conclavibus ædificatam domum, *Od.* E. 42.

v. 476 — 478.

Od. I. 556 — 558.

v. 479

Κατὰ μέγαρα σκιόεντα, in triclinio umbras a sole præbente: nam umbræ quoque causa inventæ ædes; unde *Hesiodus* vocat domum χῶρον σκιόεσσαν. maxime autem respicitur tempus vespertinum. Vide ad *Od.* Δ. 768.

v. 481.

Γούνων (*sc.* ἁψάμενος) ἐλλιτάνευσα, (*sc.* αὐτὴν,) Vide ad *Od.* H. 145. τῶν γονάτων ἁψάμενος παρεκάλεσα. *Schol.*

v. 483.

Τέλεσόν μοι ὑπόσχεσιν, ἥν περ ὑπέστης, effice mihi promissum, quod recepisti in te. οὐδέ σοι ἐκτελέουσιν ὑπόσχεσιν, ἥν περ ὑπέσταν, neque tibi opere ipso efficient promissum, quod receperunt in se, *Il.* B. 286.

v. 484.

Οικαδε πεμψέμεναι; Te dimissuram cum comitatu esse me domum.

Θυμὸς δέ μοι ἔσσυται ἤδη, animus mihi incitatur jam, impetum sentit.

v. 485.

Οι μευ φθινύθουσι φίλον κῆρ, qui meum cor mihi atterunt, die mir mein Herz ganz abmatten. Sic Achilles φθινύθεσκε φίλον κῆρ, macerabat & tabescere faciebat cor suum: nam maxime otium molestum erat Achilli, ut contextus ostendit, & quod prohibebatur gloriosa facta edere, *Il.* A. 491. τοὺς δὲ ἔα φθινύθειν, sine illos perire, *sc.* illos, qui pugnare nolunt, sicut Achilles, *Il.* B. 346. λαοὶ μὲν φθινύθουσι, multi homines absumuntur prælio, *Il.* Z. 327. πολὺ παυρότεροι φθίνυθον, multo pauciores, *sc.*

cx

ex Græcis, peribant, *Il.* P. 364 ἦτοι δὲ ἔδοντες φθινύθουσιν οἶκον ἐμὸν, inquit Telemachus de procis, *Od.* A. 250. *i. e.* φθείρουσι, isti interim, edentes & epulantes quotidie, absumunt mihi rem familiarem. ἄχει φθινύθουσι παρειαί, *Od.* Θ. 530.

v. 486.

Ὅτε πού σύγε νόσφι γένηαι, si forte aliquando tu non ades.

v. 487.

Ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο] Hic rursus αὐτίκα capiendum *vicissim*, ut & *v.* 503. de quo supra jam dixi. ERN.

v. 491.

Εἰς Ἀΐδαο δόμους καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης, In Plutonis domos, & gravis duræque Proserpinæ. ἐπαινὴ Περσεφόνεια, *Il.* I. 457.

v. 492.

Ψυχῇ χρησομένους Θηβαίου Τειρεσίαο, Usuros anima Thebani Tiresiæ, ad oraculum ab ea accipiendum, μαντευσομένους. Vide ad *Od.* Θ. 81.

v. 493.

Μάντιος ἀλαοῦ, Vatis cæci. ἀλαὸς, *Od.* Θ. 195.

Τοῦ τε φρένες ἔμπεδοί εἰσι, cujus mens est in loco suo, ubi esse antea solebat; constat firma. οὐδέ μοι ἦτορ ἔμπεδον, neque mihi cor in loco suo est, *i. e.* maxime inquietum & sollicitum mihi est cor, *Il.* K. 93. τοῦτῳ δὲ οὐ νῦν φρένες ἔμπεδοι, mens ei nunc non constat, non domi est ratio ejus, non firma est, *Il.* Z. 352.

v. 494.

Τῷ καὶ τεθνειῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια Οἴῳ πεπνῦσθαι, Sermo est de Tiresia, qui vivus fuerat vates celeberrimus; hinc & post mortem credebatur habere intellectum perspicacem, & ἐν ταῖς νεκυομαντικαῖς anima hujus creberrime evocabatur, credebaturque habere στερέμνιόν τι, cum reliquæ essent nil nisi umbræ οὐ σε ἔτυμόν γε φαμεν πεπνῦσθαι, non sane ex vero credebamus te sapere, du wissest zu leben, *Il.* Ψ. 440.

v. 495.

Σκιά, ᾶς, ἡ, umbra, quæ vadit cum vadente. *item*, anima, *vel potius* εἴδωλον defuncti, iens sub terra. nam est a κίω, præfixo sigma.

Τοὶ

Τοὶ δὲ, σκιαὶ ἀΐσσουσι, alii vero (in oppofito ad unicum Tirefiam) ut umbræ, *ὡς σκιαὶ*, circumagitantur: nil fapiunt, *vel*, nil valent, fed funt meræ umbræ. Sermo eft de mortuorum umbris.

v. 494. 495.

Cum ad fcifcitandum ex *Tirefia Thebano* vitæ fuæ futuros cafus Circe mitteret Ulyffem, (quod deinde imitatus *Maro* Æneam euntem facit fimiliter ad inferos, ut ob eandem rem Manes Anchifæ patris confuleret,) de eo perhibet, quod *adhuc valida frueretur mente, unusque mortuorum faperet*; fic cæcitatis damnum, quod divinus vir patiebatur, rependere volentibus Diis hoc dono, quod ei foli, præterea nemini, concefferunt. Neque ambigendum reor, hæc ideo confinxiffe Homerum, ut fidem vaticinio illius aftrueret, ea, quæ Ulyffi eventura effent, animo integro & fofpite præcinentis. Neque erit inutile, Tirefiæ privilegium duobus verficulis comprehenfum afferre:

Τῷ καὶ τεθνειῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια
Οἴῳ πεπνύσθαι· τοὶ δὲ σκιαὶ ἀΐσσουσι.
Ille fapit folus; mentem Proferpina foli
Defuncto tribuit: reliqui volitant velut umbræ.

Huc refpexit *Cicero de Divinatione Lib. I.* cujus hæc funt verba: *De Tirefia etiam apud inferos Homerus ait folum fapere, ceteros umbrarum vagari modo.* Ex hoc Homeri loco duo prodierunt adagia. Primum eft, *Solus fapit*, quod paffim apud Scriptores fummos de viro eximio & præ aliis docto & prudente legitur. De Scipione dictum invenies apud *Plutarchum*, de Chryfippo apud *Diogenem Laërtium*; ut fileam ufurpaffe illud *Platonem*, *Ariftotelem*, *Dionem Chryfoftomum*, *Lucianum*, *Maximum Tyrium*, *Bafilium Magnum*, aliosque non paucos, qui tam præclarum atque infigne præconium alius alii tribuerunt. Cenfuit *Jacobus Duportus* adeo illuftri ornatum encomio Tirefiam ab Homero, eum folum inter omnes Orci incolas Manesque fapientem appellante, quod fe ipfum fub Tirefiæ nomine commendare voluerit, quandoquidem & ipfe *τυφλὸς ἀοιδὸς*, *cæcus Vates*, fuit. Sed *Duporti* opinionem ut omnino falfam rejicio; *tum* quia cœcum natum effe Homerum

Homerum minime credendum: (quomodo enim tam graphicis coloribus, quæ non vidiſſet, deſcriberet, præſertim cum tot, ac tanta, tamque diverſa ſint, & ad omne rerum genus pertinentia, quæ deſcripſerit?) *tum* quod tam ſingulari modeſtia fuerit, ut nomen ſuum, ſuum genus, ſuam patriam nunquam protulerit; quæ certe prædicaſſet, ut alii poſt illum vates glorioſiores fecerunt, ſi pulmoni morbus ille ſeſe oſtentandi inſediſſet.

Alterum adagium ex iis verbis enatum: *τοὶ δὲ σκιαὶ ἀΐσσουσι, reliqui volitant velut umbræ.* *Σκιὰ* enim apud Græcos, & *umbra* apud Latinos de re nihili & nullius momenti *παροιμιακῶς* uſurpatur. Sic *ὄνου σκιὰ, aſini umbra* in *Demoſthenis apologo*; *σκιᾶς ὄναρ, ſomnii umbra* apud *Pindarum*, *καπνοῦ σκιὰ, fumi umbra* apud *Sophoclem*; *ἄρτου σκιὰ, umbra panium* apud *Athenæum*. Non illepide igitur *σκιὰς ἀνθρώπων, umbras hominum* appellabimus homines vanos, leves, viles, nullius virtutis, nullius doctrinæ, otio torpentes, vitæ tenebras conſectantes; quos etiam ſolemus dicere nebulones; non pluris ſiquidem ſunt, quam umbra aut nebula. RICC. *Diſſ. Hom. Tom. III. p.* 132. *ſqq.*

v. 496.

Ἔμοιγε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ, *Od.* Δ. 481. Vide & ad K. 198.

v. 498.

Ζώειν, καὶ ὁρᾶν φάος ἠελίοιο, vivere, & videre lumen ſolis.

v. 499.

Ἐπεὶ κλαίων — κορέσθην, cum ſatietas flendi cepiſſet me. *Ἐπεὶ κλαίων τε κυλινδόμενός τε κορέσθην*, ita *Od.* Δ. 541. Non præciſe volutationem in nuda terra notat: ſed eſt Metaphoricum verbum, & a more vetuſti luctus petitum, notans gravem & inquietum luctum.

v. 501.

Τίς γὰρ ταύτην ὁδὸν ἡγεμονεύσει; *ſc. ἐμοὶ*, *coll.* 505.] Refertur iſtud *γὰρ* ad id, quod eleganter reticetur: *Nequaquam eo ire poſſum; Quis* ENIM *&c.* Vide ſupra ad *v.* 174. 190. CLARK.

v. 502.

V. 502.

Ἐις Ἄϊδος δ' ὄυπω τις ἀφίκετο νηὶ μελαίνῃ, Ad Orcum autem *vel* enim nondum quisquam pervenit nave nigra.

V. 505.

Μή τι τοι ἡγεμόνος γε ποθὴ παρὰ νηὶ μελέσθω, Ne tibi curæ esto desiderium ducis viæ in navi, Ne tibi curæ sit defectus ducis alicujus in navi, bekümmere dich um keinen Wegweiser: mache dir nur keinen Kummer, als werde dir ein Wegweiser auf dem Schiff mangeln, oder, daß du keinen Wegweiser hast. ποθή. *Od.* Θ. 414.

V. 506.

Ἱστὸν δὲ στήσας, ἀνὰ δ' ἱστία λευκὰ πετάσσας, Malo autem erecto, velisque albis expansis. Vid. ad *Od.* Δ. 783. I. 77.

V. 507.

Ἧσθαι, infin. pro imperat. *pro* κάθησο, Sede.

Τὴν δέ κε (ναῦν) πνοιὴ Βορέαο φέρῃσιν, eam sane (navem) flatus Boreæ agat, *sc.* εἰς τοὺς περὶ τὸν Ἅδην τόπους, deferre poterit.

V. 508.

Ὁππότ' ἂν δὴ νηὶ δι' ὠκεανοῖο περήσῃς, de itinere Ulyssis vivi ad inferos. πύλας Ἀΐδαο περήσω, ut transeam ad portas Orci, *Il.* Ψ. 71. & id verbum mythice innuit, quasi τῶν ψυχῶν δι ὠκεανοῦ πορθμευομένων. sic — περήσειν, versus portas Orci transiturum aquas inferas, *Il.* E. 646.

V. 509.

Ἀκτὴ λάχεια, littus molle, ad quod navis sine malo suo appellitur. νῆσος λάχεια, *Od.* I. 116.

Ἄλσεα Περσεφονείης, luci Proserpinæ.

V. 510.

Μακραὶ αἴγειροι, Altæ populi: nam steriles arbores aptæ sunt locis mortuorum.

Ἰτέα, ας, ἡ, salix: arbor sterilis, apta locis mortuorum. dicta ab ἰέναι, quia cito exsilit in altum. ἰτέαι ὠλεσίκαρποι, salices steriles, quæ non habent sortem frugum. καίοντο ἰτέαι, *Il.* Φ. 350. ubi memorantur inter arbores, ad aquam crescere solitas.

Ὀλεσίκαρπος, ου, ὁ, ἡ, fructum perdens & amittens. & in Poëta ο initiale ob metrum producitur in ω. ἰτέαι ὠλεσίκαρποι, salices steriles: quæ sic dicuntur, quia

ἀποβάλλυσι τὸ ἄνθος, quod quidem fructum promittere fuerat visum, sed nullus consequitur fructus; ἄγονοι.

v. 511.

Νῆα μὲν αὐτῦ κέλσαι, Navem quidem illuc appellere, *sc.* memento: nam est infin. pro imperat. & *h. l.* est Activo sensu. Vide ad *Od* I. 149. & 546.

Ἐπ' ὠκεανῷ βαθυδίνῃ, in Oceano profundos vortices agente. βαθυδίνης, tiefwirbelnd, *Il.* Υ. 73.

v. 512.

Εὐρώεις, εσσα, εν, situ & mucore obsitus. Est apud Poëtam Epith. *locorum subterraneorum*, quæ sunt loca senta situ: simul, ob cognationem originis cum εὐρὺς, potest connotare τὸ εὐρὺ & πλατὺ locorum eorum. οἰκία εὐρώεντα Ἀΐδυ, *Il.* Υ. 65.

v. 513.

Ἀχέρων, οντος, ὁ, ἐν ᾅδυ ποταμός. quasi ἄχεα ῥέων, gemitus & dolores in flumine suo habens.

Πυριφλεγέθων, οντος, ὁ, fluvius ἐν ᾅδυ, dictus παρὰ τὸ πῦρ, ᾧ οἱ θνήσκοντες ἐφλέγοντο: occasione nominis sumta ab ardente rogo.

v. 514.

Κωκυτὸς, ῦ, ὁ, fluvius ἐν ᾅδυ, dictus διὰ τὸν ἐπὶ τοῖς θανῦσιν ἔνδακρυν θρῆνον.

Στὺξ, υγὸς, ἡ, fluvius ἐν ᾅδυ, dictus διὰ τὸ συγητὰ εἶναι τὰ κάτω, καὶ διὰ τὸ συγνάζεσθαι τὺς θνήσκοντας.

Ὅς δὴ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀποῤῥώξ, *Il.* Β. 755. Vid. etiam ad *Od.* I. 359.

v. 513. 514.

Vide BANIERS Götterlehre, IV. Band. VII. Cap. von den Höllenflüssen. VOSSII *Theol. Gentil. Lib. II. Cap.* 81. aliosque innumeros.

v. 515.

Ξύνεσις, εως, ἡ, commissio, concursus, conjunctio. ξύνεσίς τε δύω ποταμῶν, sic dicit τὴν συνάφεσιν καὶ εἰς ταὐτὸ συμβολὴν ποταμοῖν τῶν ῥηθέντων paullo ante.

Ποταμῶν ἐριδύπων, fluminum valde sonantium. ὑπ' αἰθύσῃ ἐριδύπῳ, *Od.* Η. 345.

v. 516.

v. 516.

Χρίμπτω, admoveo, accedere facio. *item* appropinquo. Χριμφθεὶς πέλας, accedens prope, admotus prope.

Πέλας, *adv.* prope, in propinquo. ὁ πέλας, vicinus, qui prope est & adest. a πέλω, sum.

v. 517.

Βόθρον ὀρύξαι ὅσον τε πυγούσιον, ἔνθα καὶ ἔνθα, Scrobem fodere (memento) latam unam ulnam ab omnibus lateribus, *vel* cubitalem quaquaversum, einer kleinen Elle weit ins gevierte: de scrobe illa, sanguinis plena apud inferos, ab Ulysse facta.

Βόθρος, *Od.* Ζ. 92.

Πυγούσιος, ία, ιον, unius ulnæ. nam ὁ πυγὼν, όνος, est τὸ ἀπὸ ἀγκῶνος μέχρι δακτύλων κεκαμμένων (*i. e.* συνεσφιγμένων) διάστημα, spatium a cubito usque ad digitos compressos in manum, vom Ellenbogen bis an die Knöchel der in die Hand gelegten Finger, πυγονιαῖος.

v. 518.

Χοὴ, ῆς, ἡ, fusio, libatio.

Χοὴν χεῖσθαι πᾶσιν νεκύεσσι, libationem fundere (memento, *vel* funde: est enim infin. pro imperat.) omnibus mortuis; nam σπονδὴ aut λοιβὴ dicitur de Diis superis: res ipsa vero est eadem.

v. 519.

Μελίκρατον, ου, τὸ, infusum ex melle & lacte. apud Recentiores est, ex melle & aqua, sed in Poëta est prius. & hoc erat νηφάλιον πόμα, conveniens animabus & τοῖς ἐν ᾅδῃ. post sequebatur vinum merum: & tunc denique aqua pura.

v. 520.

Ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ παλύνειν, farinamque albam insperge. Circe præcipit, ut fiat mixtura ex mulso, vino, aqua, & farina inspersa.

v. 521.

Πολλὰ δὲ γουνοῦσθαι νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα, Valde vero precare mortuorum personas inanes.

Γουνοῦμαι, *Od.* Ζ. 149. γουνούμενος, Δ. 433.

Νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα, *i. e.* ἀμενηνοὶ νεκροὶ, mortui vires non habentes, sine nervis aut vera aliqua subsistentia

 existen-

existentes, sed umbræ tantum; in quibus nulla caro, nullus sanguis, nullum robur, quia vanæ sunt imagines. ἤ κεν ζωὸς ἀμενηνὸς ἔα χαλκοῦ τυπῇσι, aut fortasse debilis fuissem ab ictibus ferri, ich wäre zu nichte gehauen worden, so verwundet daß ich nachher kraftlos geblieben, etsi vivus quomodocunque, *Il.* E. 887.

Κάρηνον, *Od.* Z. 123.

v. 522.

Στεῖραν βοῦς, *i. e.* βοῦς γυνὴ στεῤῥά, juvenca plenis viribus, nondum partu debilitatis. ἀμφὶ στείρῃ κῦμα ἴαχε, circa carinam (*i. e.* circa navem euntem) sonuit graviter unda, *Il.* A. 482. *Od.* B. 428.

v. 523.

Ῥέξειν βοῦν, Te sacrificaturum juvencam.

Πυρήν τ' ἐμπλησέμεν (*pro* ἐμπλήσειν) ἐσθλῶν, Rogumque imaginarium impleturum rebus bonis, *e. c.* melle, floribus, aliisque, quibus delectantur animæ mortuorum.

Πυρὰ, *Il.* A. 52.

Ἐσθλὰ, res egregiæ, electæ, quæ mortuo habendæ quasi & fruendæ dabantur

v. 524.

Τειρεσίῃ δ' ἀπάνευθεν ὄϊν ἱερευσέμεν οἴῳ, Tiresiæ vero separatim arietem sacrificaturum soli.

v. 525.

Παμμέλανα ὄϊν, Totum nigrum arietem: nam inferis atra sacrificabantur, διὰ τὸ σκοτεινὸν τῶν ἐν ᾅδῃ. ταύρους παμμέλανας, quales Neptuno immolari soliti, *Od.* Γ. 6.

Ὃς μήλοισι μεταπρέπει ὑμετέροισιν, qui eminet inter oves vestras. Vide ad *Od.* Θ. 172.

v. 526.

Ἐπὴν εὐχῇσι λίσῃ, (aor. I. subj. Med.) postquam voce supplici precatus fueris. λίσαι Δία, precare Jovem, *Il.* A. 394. λιτέσθαι, *Il.* Π. 47.

Κλυτὰ ἔθνεα νεκρῶν, inclytas gentes mortuorum. ἔθνεα μελισσάων ἀδινάων, examina apum, *Il.* B. 87.

v. 527.

Ἔνθ' ὄϊν ἀρνειὸν ῥέζειν, Ibi ovem marem sacrifica. ἀρνειὸς est species, ὄϊς genus, ut nos dicimus, einen Schaaf-Bock. & hic Tiresiæ soli mactabatur.

Θῆλύν

Θῆλυν τε μέλαιναν, fœminamque nigram.

v. 528.

Εἰς Ἔρεβος στρέψας, Vertens pecudes eas versus Orcum. *vel* versus locum noctis: nam sacra mortuis fiebant occasu Solis, facie eo conversa. ἐξ Ἐρέβευς, *Il.* Θ. 368. ἐξ Ἐρέβευσφιν, *Il.* I. 568. βῆτην εἰς Ἔρεβος, *i. e.* mortui sunt, *Il.* Π. 327.

Αὐτὸς δ' ἀπονόσφι τραπέσθαι, ipse autem alio te convertas vultu, *Od.* E. 350.

v. 529.

Ἱέμενος ποταμοῖο ῥοάων, Conversus ad aquas.

v. 530.

Ψυχαὶ ἐλεύσονται νεκύων κατατεθνειώτων, Animæ accedent mortuorum defunctorum. Vid. ad *Il.* H. 409. Π. 526.

v. 531.

Ἑτάροισιν ἐποτρῦναι καὶ ἀνῶξαι, (v. ἀνώγω,) socios hortare & jube. Hi infinit. sunt pro imperat.

v. 532.

Μῆλα, τὰ δὴ κατέκειτ' ἐσφαγμένα νηλέϊ χαλκῷ, Pecudes, quæ jam jaceant mactatæ duro ferro. νηλέϊ χαλκῷ, *Od.* Θ. 507.

v. 533.

Δείραντας κατακῆαι, Postquam excoriaverunt, comburere.

Ἐπεύξασθαι δὲ Θεοῖσιν, votaque facere Diis. ἐπευχόμενος, dazu betend, *Il.* B. 411. preces addens. sed *Il.* Π. 829. insuper glorians.

v. 534.

Ἰφθίμῳ Ἀΐδι, Potenti Plutoni: nam Mors est valde valens viribus.

v. 537.

Αἵματος ἆσσον ἴμεν, Ad sanguinem accedere.

Πρὶν Τειρεσίαο πυθέσθαι, (deest ἐκ,) antequam ex Tiresia audieris.

v. 538.

Ὄρχαμε λαῶν, *Ulysses.* Πολίτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν, supra *v.* 224. ὄρχαμος λαῶν ergo multo augustius est, quam ἀνδρῶν: hi enim inferiorem ducem partis alicujus virorum innuunt: λαῶν vero supremum regem populi cujusdam.

v. 539.

Ὁδὸν καὶ μέτρα κελεύθε, viam ipſam & menſuram itineris.

v. 516 — 540.

Quoniam vero Circe, poſtquam Ulyſſem de Tireſia commonefecit, præcipit, ut ſecum adducat victimas, in ipſo inferorum aditu foſſam effodiat, impleatque ſanguine cæſarum victimarum, neque ſinat exerto gladio accedentes animas ex eo bibere, niſi prius interrogaverit, illæque reſponderint; de his quoque breviter diſſerendum.

Tradit *Porphyrius*, priſcis non ſatis ex dignitate viſum eſſe, ſepta parietibus loca cœleſti Numini dedicare; adeo ut ea ſolis Manibus dedicarent, quaſi domos quaſdam mortuorum: ſed cum antiquato vetuſto ritu Diis templa cœpiſſent erigi, aræque religioni conſtitui, tunc Heroibus focos, Manibus & ſubterraneis Numinibus foſſas & megara, *i. e.* ædes eſſe attributas. Qui *Porphyrii* locus aperte nos docet, cur inferos aditurus, Maneſque placaturus, foveam jubeatur a Circe Ulyſſes effodere. Enſem ſtrictum, quo prohibentur ad foveam accedere, Manes pertimeſcunt, quia non amplius homines ſunt, quales fuerunt, ſed hominum umbræ quædam inanes ac ſubventaneæ, ut modo dicebamus. Quia vero ſanguine vita ſuſtentatur, & carnis anima in ſanguine eſt, ut *Sacra* etiam *Littera* docent: idcirco Homerus umbras mortuorum facit ad hoſtiarum ſanguinem hauriendum cupidiſſime irruentes, utpote quæ amiſſæ vitæ deſiderio teneantur. Sed vetat Ulyſſes, ut ſtatim bibant, propoſito potu illo, reſponſorum, quæ ab eis ſollicite poſtulat, quaſi pretio. RICC. *Diſſ. Hom. Tom. III. p.* 134. 135.

v. 541.

Χρυσόθρονος, *h. l.* Epith. *Auroræ.* Alia *ejus* Epith. vide apud MORELL. *ſub v.* Ἠώς.

v. 542.

Ἀμφὶ δέ με — εἵματα ἕσσεν, Mihi vero — veſtes induit.

v. 543 — 545.

Od. E. 230 — 232.

v. 547.

Παρεγράδὶς ἄνδρα ἵκαρεν, ſupra v. 173.

v. 548.

v. 548.

Μηκέτι νῦν εὕδοντες ἀωτεῖτε γλυκὺν ὕπνον, Ne amplius nunc dormientes carpite dulcem somnum. τί πάννυχον ὕπνον ἀωτεῖς; cur tota nocte somnum carpis & spiras? *Il.* K. 159.

v. 549.

Ἴομεν, eamus.

Δὴ γάρ μοι ἐπέφραδε — Κίρκη, sane enim me admonuit — Circe. Vide ad *v.* 111.

v. 550.

Τοῖσιν δ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγήνωρ, *v.* 466.

v. 551.

Οὐδὲ μὲν οὐδ' ἔνθεν περ ἀπήμονας ἦγον ἑταίρους, Neque quidem vel inde illæsos abduxi socios, nicht ohne Verlurst. ἀπήμων, *Od.* Θ. 566. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ, supra *v.* 327.

v. 553.

Οὐδὲ ἄλκιμος ἐν πολέμῳ, Neque promtus in pugna. ἄλκιμος, *Od.* A. 302.

Οὔτε φρεσὶν ᾗσιν ἀρηρὼς, neque mente sua satis firmus & aptus.

v. 555.

Ψῦχος, εος, τὸ, refrigerium, die Abkühlung. refrigeratio.

Ψύχεος ἱμείρων, desiderans aërem refrigerantem, ἀναψύξαι θέλων, καὶ ἄυρας ἐπιθυμῶν, διὰ τὸ ἐκ τῆς μέθης τυχὸν πνῖγος, er war sehr erhitzet von Wein, und suchte Kühlniß.

Ἱμείρω, *Od.* E. 209.

Κατελέξατο οἰνοβαρείων, decubuerat gravatus vino: de Elpenore. ὁ δ' ἐρεύγετο οἰνοβαρείων, *Od.* I. 374.

v. 556.

Κινυμένων δ' ἑτάρων ὅμαδον καὶ δοῦπον ἀκούσας, Ad abitum autem se commoventium sociorum strepitum audiens: de Elpenore, in tecto domus seorsum a sociis dormiente. ἐς πόλεμον κίνυντο φάλαγγες, ad pugnam vadebant phalanges, *Il.* Δ. 281. οὐδέ σε λήθω κινύμενος, inquit precans Ulysses ad Minervam: non lateo te procedens in expeditionem aliquam, tu me ibi comitari soles; nam sermo est de eundo ad aliquem laborem militarem, *Il.* K. 280.

Ὅμαδος (*Il* Β. 96.) ex colloquentibus, δοῦπος (*Od.* Ξ. 401.) ex pulsu ambulantium, nascebatur.

v. 557.

Ἐξαπίνης ἀνόρουσε, Subito exsiliit, *vel* surrexit ex cubili suo. ἐξαπίνης, *Il.* Ε. 91.

Ἐκλάθετο, *pro* ἐξελάθετο, oblitus erat. ἐκλελάθοιτο, *Od.* Γ. 224. ἐξελάθοντο, *Il.* Π. 602.

v. 558.

Ἄψοῤῥον καταβῆναι, Rursus descendere. Sequens ἰὼν ἐς κλίμακα, auf die Treppe gehend, est explicatio prioris. ἄψοῤῥον, *Od.* Ι. 501.

Ἰὼν ἐς κλίμακα μακρὴν, iens per longos gradus de tecto Circes. & hi gradus de tecto erant extra domum. Elpenor, ut in domo aliena, oblitus erat, ubi essent gradus, per quos de tecto extrorsum descendebatur; & ad falsum locum in tenebris & semisomnis accedens, de tecto, non bene lorica munito, decidit. κλίμακα ὑψηλὴν κατεβήσατο οἷο δόμοιο, per gradus altos descendit de habitatione sua superiore Penelope. nam habitabat in superiore parte ædium, *Od.* Α. 330.

v. 559.

Καταντικρὺ, *adv.* idem quod ἀντικρὺ, e regione, contra. καταντικρὺ τέγεος πέσεν, er stürzete vom Dache gerad herab über Kopf, pronus de tecto decidit.

Forma tectorum erat *plana*, non fastigiata; adeo ut super iis sæpius cubarent: quemadmodum constat de Elpenore, qui

— καταντικρὺ τέγεος πέσεν,
— *tecto delapsus ab alto.*

Eustathius ad *h. l.* Πίπτει δὲ καταντικρὺ τέγεος ὁ Ἐλπήνωρ ἐν ὑπαίθρῳ ἄνω ἀνακείμενος, διὰ τὸ τὰ δώματα μὴ κεραμωτὰ, ἀλλ' ὁποῖα καὶ νῦν ὡς εἰκὸς μυριαχοῦ ὧν ταῖς δοκοῖς γῆ ἐπιχώννυται. ὡς ἐντεῦθεν, τὴν στέγην χρήσιμον εἶναι καὶ πρὸς τὸ ἐγκοιμᾶσθαι. *Cadit autem ab alto tecto Elpenor, utpote in superiore domus parte superne recumbens: inde factum, quod tum temporis domus non fastigiatæ erant, sed quales nunc etiam multis in locis construuntur, ubi trabes congesta in eos terra teguntur. Quo fit, ut tectum sit ad recumbendum maxime accommodatum.* Morem hunc quoque obtinuisse patet

apud

apud Hebræos, qui ἐπὶ δωμάτων, *super tectis*, agere soliti; adeo ut Dei lege loricam circumducere jussi sint, ad evitandum discrimen *Deuteron. XXII:* 8. Idem hodie in plerisque Orientalibus ac Meridionalibus regionibus videre est. Etiam apud Romanos, quos olim planis tectis usos constat ex *Vitruvio*, *Lib. II. Cap. I.* aliisque Auctoribus, qui eos subinde in tectis spectasse ac lampadas prætulisse docent. FEITH. *L. III. C. XI.* §. *XII.*

v. 560.

Ἐκ δέ οἱ αὐχὴν Ἀστραγάλων ἐάγη, cervix autem ei Ex vertebris fracta est. ἀστράγαλος, *Il.* Ξ. 466. Ψ. 88.

Ἐάγη, *Il.* Γ. 367. ἄγη, *Il.* Π. 801.

Ψυχὴ δ' ἄϊδόσδε κατῆλθεν, anima vero ad orcum descendit.

v. 562.

Φάσθε, Putatis, ihr denket.

v. 563.

Ἄλλην δ' ἧμιν ὁδὸν τεκμήρατο Κίρκη, aliud vero nobis iter constituit Circe. τεκμαίρομαι, *Od.* Η. 317.

v. 565.

Ψυχῇ χρησομένους Θηβαίου Τειρεσίαο, supra *v.* 492.

v. 566.

Κατεκλάσθη φίλον ἦτορ, *v.* 496.

v. 567.

Καταῦθι, ibi, *Il.* N. 653. Ω. 470.

Ἑζόμενοι δὲ καταῦθι γόων, Sedentes autem ibi lugebant. Τίλλοντό τε χαίτας, & evellebant sibi comam. πολιὰς τρίχας ἀνέλκετο χερσὶν, τίλλων ἐκ κεφαλῆς, indem sie sie aus dem Kopf raufete, *Il.* X. 78. πρῶται τόν γ' ἄλοχός τε φίλη καὶ πότνια μήτηρ τιλλέσθην, vellebant sibi comam, ut eam imponerent mortuo, ex more. τὸν est *Elliptice*, ὑπὲρ vel ἐπὶ τόν.] C'est la coutume de beaucoup de Nations, & sur tout des Orientaux, dans les douleurs vives, de s'arracher les cheveux. Nous avons vû dans *le X. Liv. de l'Iliade*, qu'Agamemnon s'arrachoit les cheveux. C'est ainsi qu'Esdras dit : *Cumque audissem sermonem*

monem istum, *scidi pallium meum & tunicam*, *& evelli capillos capitis mei & barbæ*, *& sedi mærens.* Esd. IX: 3. DAC.

v. 568.

Ἀλλ' ὐ γάρ τις πρῆξις ἐγίνετο μυρομένοισιν, v. 202.

v. 570.

Ἤιομεν ἀχνύμενοι, Ibamus tristes. ἤομεν, ὡς ἰκέλευες, v. 251.

Θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες, v. 409.

v. 572.

Κατέδησεν, alligavit, *sc.* in navi.

v. 573.

Ῥεῖα παρεξελθοῦσα, i. e. παρὲξ ἡμῶν ἐλθοῦσα, i. e. ἐγγὺς μὲν, (quod latet in παρὰ,) ὅμως δὲ ἠρέμα πόῤῥω, sie gieng nahe bey uns sachte vorbey und von uns, λεληθότως διελθοῦσα. ὐκ ἔστι Διὸς νόον παρὲξ ἐλθεῖν, non possibile est, Jovis consilium & voluntatem transgredi & præterire, *Od.* Ε. 104. & 138. ἰῶμέν μιν πρῶτα παρεξελθεῖν πεδίοιο, sinamus eum prætergredi præter nos per planitiem paullulum: ut *scil.* reditum ei ad suos intercludere possimus, *Od.* Κ. 344.

— — τίς ἂν Θεὸν ὐκ ἐθέλοντα
Ὀφθαλμοῖσιν ἴδοιτ', ἢ ἔνθ', ἢ ἔνθα κιόντα;
— — quis Deum nolentem.

Oculis videre posset, aut accedentem, aut abeuntem? *Qui est ce qui peut voir un Dieu, lorsqu'il veut se cacher & se dérober aux yeux des hommes?* DAC.

IN

IN Λ. ODYSSEÆ.

Aptiſſimo titulo *undecimum Odyſſeæ librum* Νεκυομαντείαν, hoc eſt, *vaticinium ex mortuis*, Veteres inſcripſerunt. Ad conſulendum namque Tireſiæ manes ad inferos juſſu Circes Ulyſſes deſcendit. Multa ſane obſervanda occurrunt in hoc tetro horridoque Ulyſſis itinere, ex quibus nonnulla — ſtudioſe ſeligam & expediam. RICC. *Diſſ. Hom. Tom. III. Diſſ. LV.* Conf. etiam ANT. VAN DALE *Diſſ. de Orig. ac progr. Idololatr. & Superſtit.* — uti & *de Divinat. Idololatr. Jud. p.* 632. *ſqq.* vel *Cap. X. de origine & antiquit.* νεκυομαντείας *inter Ethnicos & Judæos*, &c. FABRICII *Bibliogr. Antiq. Cap. XII. p.* 591. *ſqq. de Divinationibus*, &c.

V. 2.

Od. Δ. 577.

V. 5.

Βαίνομεν ἀχνύμενοι,] Propter iter ad inferos ſuſceptum ex Circes vaticinio: ut recte *Spondanus.* Vide ſupra ad K. 563. 566. CLARK.

V 6.

Κατόπισθε νεὼς —, a tergo navis —. γίνετο ἁρματροχιὴ κατόπισθεν, fiebat veſtigium rotarum currentium, quod abeunte curru relinquebatur viſendum, *Il.* Ψ. 505.

Νεὼς κυανοπρώροιο, *Od.* I. 539.

V. 7.

Ἴκμενον οὖρον ἵει, Ventum ferentem ſecundum miſit. *Od.* B. 420.

Πλησίστιος, ου, ὁ, ἡ, velum implens & expandens. Epith. *venti boni.* a πλήθω, *fut.* ήσω, impleo: & ἱστίον, ου, τὸ, velum.

Ἐσθλὸν ἑταῖρον,] Eleganter ſecundum & ferentem (ut vocat *Virgilius*) ventum *bonum ſocium* appellat, quod ſine eo infeliciter cedat navigatio: & videtur eſſe quædam alluſio ad ceteros ſocios Ulyſſis. Notandum eſt autem, hunc ventum dici a Circe immiſſum, ut antea etiam Calypſo feciſſe vidimus; ſive quod eam ſimpliciter ut Deam conſideret, ſive quod etiam Sagæ in ventos, fulgura

fulgura & tempestates, aliquid juris habere credantur. SPOND.

V. 8.

Κίρκη ἐϋπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδήεσσα, *Od.* K. 136.

V. 9.

Ὅπλα ἕκαστα πονησάμενοι κατὰ νῆα, cum cuncta instrumenta navigandi curassemus recte & cum studio. πονησάμενος τὰ ἃ ἔργα, *Od.* I. 343.

V. 10.

Τὴν δ' ἄνεμός τε, κυβερνήτης τ' ἴθυνεν, Vide ad *Od.* I. 78.

V. 11.

Τῆς δὲ πανημερίης τέταθ' ἱστία ποντοπορούσης, Hujus autem per totum diem tendebantur vela currentis. πανημερίη ναῦς, navis per totum diem currens, *Od.* Δ. 356.

Τέταθ' ἱστία, vela navis intendebantur a vento. ἱμὰς, ὅς οἱ ὑπ' ἀνθερεῶνος τέτατο, *pro* ἐτέτατο, lorum, quod ei sub mento tensum erat, *Il.* Δ. 372. αὐτῶν μάχη ἐπὶ ἶσα τέτατο, pugna eorum æquo Marte extendebatur, *Il.* M. 436. O. 413. Φάσγανον ὅ οἱ ὑπὸ λαπάρην τέτατο, ensis, qui ei ad latus pendebat longus, *Il.* X. 307. - - δρόμος, extendebatur cursus eorum & intendebatur acer, der Lauf streckete sich eifrig aus, *i. e.* die Lauffenden griffen sich an, *Il.* Ψ. 758. *Od.* Θ. 121.

Ποντοπορέω, mare transeo.

V. 12.

Δύσετό τ' ἠέλιος, σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί, *Od.* B. 388.

V. 13.

Ἐς πείραθ' (πείρατα) ἵκανε, ad fines ultimos pervenit. Βαθυῤῥόου Ὠκεανοῖο, *Il.* Ξ. 311.

V. 14.

Ἔνθα δὲ Κιμμερίων ἀνδρῶν δῆμός τε, πόλις τε, Ibi autem Cimmeriorum erat populusque, civitasque.

V. 15.

Ἠέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμένοι, de Cimmeriis ad perpetuas caligines damnatis prius per additum alterum explicatur, & masculinum participii *Atticæ* pertinet ad δῆμός τε, πόλις τε. Vide ad *Od.* Θ. 562.

V. 16.

Ἠέλιος φαέθων, *Od.* E. 479.

Ἐπιδέρ-

Ἐπιδέρκομαι, intueor ſupra. ex ἐπὶ & δέρκω; video, ſpecto.

Οὐδέ ποτ᾽ αὐτοὺς Ἠέλιος Φαέθων ἐπιδέρκεται ἀκτίνεσσιν, neque unquam eos Sol adſpicit, *ſeu* intuetur radiis: quaſi radii eſſent oculi Solis, *vel* ex oculis ejus emiſſi.

v. 17.

Ὁπότ᾽ ἂν στείχῃσι πρὸς οὐρανὸν, quandocunque in antemeridiano curſu eſt: & ponitur hoc verbum de Sole, διὰ τὴν, κατὰ στοῖχον, *i. e.* τάξιν, πορείαν αὐτοῦ. nam propr. στείχειν eſt, diſpoſito ordine incedere, ſtatuto ordine.

Οὐρανὸς ἀστερόεις, cœlum ſidera habens, *Od.* I. 527.

v. 18.

Ὅταν ἂψ ἐπὶ γαῖαν ἀπ᾽ οὐρανόθεν προτράπηται, quando rurſus ad terram a cœlo alto verſus fuerit: *i. e.* quando verſus veſperam inclinabit dies; nam eſt hæc periphraſis δύσεως ἡλίου. Sol enim, ex mente Veterum, ipſe ſe ſua vi movet, nec a cœlo quaſi invitus circumrapitur. Ἀργεῖοι οὔτε προτρέποντο ἐπὶ νηῶν, οὔτε ἀντεφέροντο μάχῃ, ἀλλὰ ὀπίσω χάζοντο, neque faciem convertebant ad caſtra ſua, neque pugnando invadebant hoſtes, ſed retrorſum cedebant, *Il.* E. 700. ἤθελον δ᾽ ἄχεϊ προτραπέσθαι, ſed volebam luctui obvertere animum meum, & verſus luctum dirigere oculos mentis meæ. niſi potius eſt: avertere me à dolore, *Il.* Z. 336.

v. 19.

Ἐπὶ νὺξ ὀλοὴ τέταται δειλοῖσι βροτοῖσι, nox perdens ſuperinducta eſt hominibus illis: *i. e.* ἀὴρ ἐπινέφελος, οὐ λαμπρῷ καὶ καθαρῷ ἡλίῳ λαμπόμενος.

v. 14 — 19.

De loco, unde ad inferos deſcendebatur, dicendum; qui juxta fines Oceani, ubi ſunt populi *Cimmerii*, a Poëta conſtituitur. *Duas* eſſe Cimmeriorum *gentes*, tradunt Scriptores, quarum una Italiam incolebat ad Baias juxta lacum Averni, ubi Sibyllæ antrum eſſe ferebatur; altera degebat juxta Pontum Euxinum, qui Oceani nomine apud antiquos ſæpe vocatur. Ibi Cimmericum urbs fuit in peninſula jacens, iſthmum foſſa & aggere claudens. Magna olim extitit horum Cimmeriorum in Boſporo potentia, qui Boſporus de eorum nomine dictus

dictus est Cimmerius. Hi sunt, qui regiones continentis a dextra Ponti sitas usque ad Joniam, teste *Strabone*, incursionibus vexaverunt. Inclinationem vero regionis, sive, ut ajunt, clima, in qua habitabant Cimmerii, per ambages poëtico ritu significare volens esse caliginosam, ad hunc modum Cimmerios descripsit:

Ἠέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμένοι, οὐδέ ποτ' αὐτοὺς
Ἠέλιος Φαέθων ἐπιδέρκεται — — —
Ἀλλ' ἐπὶ νὺξ ὀλοὴ τέταται.

Hos aër nebulæque tegunt, neque splendidus unquam
Illustrat radiis, & puro lumine Titan:
Sed tristes noctis sese extendere tenebræ
Desuper. —

Itaque cum nosset Homerus, Cimmerios hosce versus Septentrionem habitare ad Bosporum Cimmerium loco tenebricoso, eo transtulit Cimmerios Italiæ, utpote qui & ipsi sub cœlo degant caliginoso, nebulisque ferme contecto, atque hinc aditum ad inferos in Ulyssea peregrinatione commentus est. Profecto ex antro illo Sibyllæ, quod supra memoravimus, patere ad Orcum descensum vulgo creditum est, cujus rei *Virgilium* habemus testem, qui illinc ad inferos suum demisit Æneam. *Præterea* ferunt, populos illos interdiu in eorum cavernis latitare consuesse, noctuque egredi, ut vicinos expilarent. Scimus etiam, locum sylvis plenum fuisse, ex quibus omnibus Cimmeriarum tenebrarum fama, quæ in adagium abierunt. RICC. *Diss. Hom. Tom. III. Diss. LV De Cimmeriis.* add. *incerti Scriptoris Græci Fab. aliquot Hom &c. Cap. VI.* BANIERS Götterlehre, IV. Band, V. Buch, III. Cap. die Meinungen der Poeten von dem Zustand der Seelen nach dem Tod.

V. 20.

Νῆα μὲν ἔνθ' ἐλθόντες ἐκέλσαμεν, *Od.* I. 546.

Ἐκ δὲ τὰ μῆλα Ἑιλόμεθ', & illas pecudes Exposuimus ex navi, wir nahmen sie heraus.

V. 22.

Ἐς χῶρον —, ὃν φράσε Κίρκη, in locum —, quem demonstravit, & liquido indicavit nobis Circe.

V. 23.

V. 23.

Ἔνθ' ἱερήϊα — Ἔισχον, *Hic victimas — Tenebant.* οὐχ ἱερήϊον οὐδὲ βοείην ἀρνύσθην, non pecus aliquod mactandum aut bovinum corium adipiſci conabantur hi duo currentes: *Il.* X. 159. & eſt hæc proverbialis locutio, ſi non de vulgari re aliqua, ſed de grandi re certatur.

V. 24.

Ἐγὼ δ' ἄορ ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηρῦ, *Od.* K. 321.

V. 25.

Defunctis, quemadmodum & Diis inferis, ara poni ſolebat nulla, ſed ſcrobs tantum (βόθρος, λάκκος) effodi, aut caverna excavari ſubterranea (μέγαρον) in quam ſanguis victimæ effunderetur. *Philoſtratus in vita Apollonii Lib. VI. Cap. II. ſub finem:* Θεοὶ μὲν γὰρ χθόνιοι βόθρους ἀσπάζονται, καὶ τὰ ἐν κοίλῃ τῇ γῇ δρώμενα. *Dii inferi ſcrobe gaudent, & iis, quæ in terræ concavis fiunt, ſacrificiis. Idem in Heroicis, Cap.* 19. Στεφανώσαντες δὲ τὴν κορυφὴν τῦ κολωνῦ, καὶ βόθρους ἐπ' αὐτῇ ὀρύξαντες, τὸν ταῦρον τὸν μέλανα ὡς τεθνεῶτι ἔσφαττον. *Coronato autem collis vertice, ſcrobibusque in illo effoſſis, nigrum, ut mortuo* (Achilli) *mactabant taurum.* De magnitudine ſcrobium illarum ex Homero conjectura fieri poterit, qui foveam talem aliquam cubitalem facit.

Βόθρον ὄρυξα, ὅσον τε πυγούσιον, ἔνθα καὶ ἔνθα,

Scrobem fodi, (inquit Ulyſſes,) *hinc & inde cubitalem.* (Vide etiam ad *Od.* K. 517.) LAKEM. *Antiq. Græc. S. P. I. C. VII §. XVIII.*

V. 26 — 28.

Libamen (σπονδή, λοιβή, χοή,) quod pro potione offerebatur Diis, e vino conſtabat ut plurimum, quod partibus victimæ, aræ impoſitis, dum adolerentur, ex vaſe σπονδεῖον dicto, ſolebat affundi. Merum illud eſſe oportebat, ἄκρατον, quod ἔνσπονδον vocabant, non aqua temperatum, quod erat ἄσπονδον. — Principio quidem aqua tantum libatum fuit, poſtea melle, tum oleo, at poſtremo tandem vino. — Neque tamen, poſtquam vini uſus invaluit, ille aquæ, mellis atque olei prorſus exolevit. — De melle teſtatur *Porphyrius de antro Nymph.* quod, quia mortis habeatur ſymbolum, libari illo ſoleat mortuis

mortuis Inferisque. (τοῖς χθονίοις.) Sic Hecatæ, uni ex Inferis, μελίκρατον, sive ὑδρόμελι, *mel aqua mixtum, aquam mulsam* vocant Latini, *Apollonius Rhodius* μιγάδας λοιβὰς, *libamina* dixit *mixta*, effundi consuevit. Interdum tamen mortuorum etiam in sacrificiis vinum, simul cum aqua mera & mulsa, fuit adhibitum. Alcinoo certe confirmat Ulysses, mortuis sive Manibus omnibus libationem se fecisse:

Πρῶτα μελικρήτῳ, μετέπειτα δὲ ἡδέϊ οἴνῳ,
Τὸ τρίτον αὖθ' ὕδατι. —
Primum mulso, postea vero dulci vino,
Tertio demum aqua. —

(Vide etiam ad *Od.* K. 518 — 520.) Oleo, imo & lacte, pariter in inferiis, & Plutonis in sacris, ad libationes usi sunt. LAKEM. *Antiq. P. III. C. I. §. XV.* add. POTT. *Tom. II. p.* 193. 194. FEITH. *L. I. C. XII. §. III.*

V. 29 — 33.

Vide ad *Od.* K. 521 — 525.

V. 34.

Τὰς δ' ἐπεὶ εὐχωλῇσι λιτῇσί τε, ἔθνεα νεκρῶν, Ἐλλισάμην;
Vide *ibid.* 526.
Εὐχωλὴ, *Il.* K. 65. Λιτὴ, *Il.* I. 498.

V. 35.

Τὰ δὲ μῆλα λαβὼν ἀπεδειροτόμησα, pecudes utique prehensas jugulavi. ἀποδειροτομέω, *Il.* Σ. 336. Ψ. 22.

V. 36.

Ῥέε δ' αἷμα κελαινεφὲς, de cruore victimarum. Vid. ad *Il.* Δ. 140.
Ἀγέροντο, *Od.* Θ. 321.

V. 34 — 36.

Inferis, aut mortuorum Manibus destinata si esset victima, curandum erat, ut in scrobem, ejus rei caussa effossam, efflueret sanguis ex ipso hostiæ, quæ supra scrobem illam plerumque mactabatur, jugulo deorsum verso. Hinc Ulysses ait:

Τὰς δ' ἐπεὶ εὐχωλῇσι κ. τ. λ.
Postquam votis precibusque gentem mortuorum
Precatus sum, sumtasque pecudes jugulavi
Super fossam; fluebat vero sanguis niger.

LAKEM. *P. III. C. I. §. XIX.*

V. 37.

v. 37.

Vide ad *Od.* Κ. 530.

v. 38.

Νύμφη, ης, ἡ, puella nubilis. *item* sponsa, nova nupta. *Il.* Γ. 130. *Od.* Δ. 743.

Ἤϊθεος, ου, ὁ, ἡ, adolescens maturus ad uxorem ducendam, sed qui nondum duxit. *Od.* Ζ. 63.

Πολύτλητος, ου, ὁ, ἡ, qui multa pertulit, qui multa ferre & tolerare potest. πολύτλητοι γέροντες, senes, qui multa passi sunt. in opposito ad juvenes, nondum tot malis conflictatos.

v. 39.

Παρθενικός, Vide ad *Od.* Η. 20.

Παρθενικαὶ ἀταλαὶ, Virgunculæ. παρθενικαὶ δὲ καὶ ἠΐθεοι, ἀταλὰ φρονέοντες, puellæ & adolescentes hilares, *vel* teneros animos habentes, *Il.* Σ. 567.

Νεοπενθής, έος, ὁ, ἡ, recenti & primo luctu. παρθενικαί ἀταλαὶ νεοπενθέα θυμὸν ἔχουσαι, virgines teneræ, habentes animum primo & juvenili luctu oppressum: nam vetulæ mulieres habent θυμὸν παλαιοπενθέα.

v. 40.

Οὐτάμενοι χαλκήρεσιν ἐγχείῃσι, confossi & occisi ex ære aut ferro apte constructis hastis.

v. 41.

Ἄνδρες ἀρηΐφατοι, Viri in bellò interfecti. ἀρηΐφατος, *Il.* Τ. 31. Ω. 415.

Βροτόω, cruore oblino, maculo. a βρότος, ου, ὁ, inquinatio a cruore, μολυσμὸς ἐκ τοῦ ῥέοντος αἵματος.

Βεβροτωμένα τεύχε' ἔχοντες, cruentata *vel* cruore oppleta arma habentes in corpore.

v. 42.

Περὶ βόθρον ἐφοίτων, circa scrobem cupide ibant. Vide ad *Od.* Κ. 119.

v. 43.

Θεσπεσίῃ ἰαχῇ, Ingenti clamore: de umbris mortuorum accedentibus facete ponitur, sed tamen ut & hic militares umbræ principum virorum narrentur.

Ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος ᾕρει, me vero pallidus pavor cepit. *Il.* Η. 479. μέλι χλωρὸν, *Od.* Κ. 234.

v. 44 — 50.

Vide ad *Od.* K. 531 — 537.

v. 52.

Ὀυ γάρ πω ἐτέθαπτο, Nondum enim ſepultus erat] Hæc eſt ratio, cur prior hæc Elpenoris umbra acceſſerit: credebant enim olim corporum inſepultorum animas oberrare, & a quiete arceri; ideo promtiores erant illæ ad exaudiendas Necromanticorum incantationes, quia viciniores eſſent terræ, ab ipſoque inferorum aditu prohiberentur, ut docent Palinurus *Virgilianus* & Appius *Silianus*. Ille enim ab Ænea, hic a Scipione ſepulturam poſtulant, ut exinde undas Acherontis tranare poſſint. Eas enim prætervehi non licebat inſepultis & non expiatis cadaveribus: quod Sibylla Æneæ apud inferos demonſtrabat.

Hæc omnis, quam cernis, inops inhumataque turba eſt:
Portitor ille, Charon: hi, quos velit unda, ſepulti.
Nec ripas datur horrendas & rauca fluenta
Transportare prius, quam ſedibus oſſa quierunt.
Centum errant annos, volitantque hæc littora circum.
Tum demum admiſſi ſtagna exoptata reviſunt.

Æneid. Lib. VI. 325. *ſqq.* Itaque ſummo ſtudio & cura Veteres cadavera ſepeliebant, inhumataque illa relinqui religioſiſſimum habebatur. &c. SPOND. add. BANJERS Götterlehre, IV. Band. V. Buch. VIII. Cap. I. Art. von den herumſchwärmenden Schatten der unbegrabnen Todten.

Ὑπὸ χθονὸς ἐυρυοδείης, *Od.* K, 149.

v. 54.

Ἄκλαυςος, *Il.* X. 386. ἄκλαυτος, *Od.* Δ. 494.

Ἄθαπτος, *Il.* X. 386.

Ἐπεὶ πόνος ἄλλος ἔπειγε, *pro* ἤπειγε, quia alius labor nos urgebat & feſtinare jubebat, agebat.

v. 55.

Δάκρυσα, *pro* ἐδάκρυσα, deflevi.

v. 57.

Πῶς ἦλθες ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα, quomodo profectus es *vel* iviſti ad inferos? *i. e.* quomodo occidit lux vitæ tuæ? Τάρταρον ἠερόεντα, *Il.* Θ. 13. ποτὶ ζόφον ἠερόεντα, *Il.* M. 240.

quæ

quæ est descriptio partium Occidentalium, ubi nox quasi & tenebræ habitant. ἄυλις ἀναςησονῖαι ὑπὸ ζόφου ἠερόεντος, *i. e.* ab inferis, ex morte, *Il.* Φ. 56.

v. 58.

Ἔφθης πεζὸς ἰὼν, ἢ ἐγὼ σὺν νηὶ μελαίνῃ, Prior *vel* celerius huc venisti pedes, quam ego cum navi, prævenisti, **du bist eher hier erschienen.**

v. 59.

Ὁ δέ μ' οἰμώξας ἠμείβετο μύθῳ, *Od.* I. 506.

v. 61.

Ἆσέ με δαίμονος] Exponit Elpenor Ulyssi mortis suæ genus, quam malo dæmonis fato & ebrietati suæ tribuit. Quid autem per illud malum Dæmonis fatum intelligat, forsan aliquis percunctabitur: nimirum caussam superiorem, principem & remotam, qua hoc sibi contigerat; proxima enim fuit ebrietas. Malum autem appellat sui respectu tantum. SPOND.

Ἆσέ με δαίμονος αἶσα κακὴ, in hanc fraudem me injecit, *vel* errare me fecit numinis fatum adversum. ἄασάν μ' ἕταροι κακοὶ, *Od.* K. 68.

Δαίμονος αἶσα κακὴ,) (ἀγαθὴ αἶσα vel τύχη, ἀγαθὸς δαίμων.

Ἀθέσφατος οἶνος, valde multum vinum. θάλασσαν ἀθέσφατον ἄγειν, *Od.* H. 273.

v. 62.

Καταλέγμενος, *per Sync.* pro καταλεγόμενος, cum decumberem dormiturus. Vid. ad *Od.* K. 555.

v. 63 — 65.

Ibid. 558 — 560.

v. 66.

Νῦν δέ σε τῶν ὄπιθεν γουνάζομαι, οὐ παρεόντων, *i. e.* πρὸς τῶν ὄπισθεν, *i. e.* πρὸς τῶν μὴ παρόντων, Nunc vero obsecro te per absentes eos, ad quos cupis postea venire, qui *v.* 67. 68. enumerantur; per futuros eos, quorum conspectu cupis frui, & certe quoque fruiturus es.

Γουνάζομαι. καί μιν γουνάσομαι, *Il.* A. 427. τὼ δ' ἐκ δίφρου γουναζέσθην, supplicabant ambo ex curru suo, *Il.* Λ. 130. τῶν ὑπὲρ ἐνθάδε ἐγὼ γουνάζομαι οὐ παρεόντων, loco horum

hîc ego fupplico abfentium, *Il.* Ο. 665. μή με γύνων γυνάζεο, *Il.* Χ. 345.

v. 67.

Πρός τ' ἀλόχου, καὶ πατρός,] Ου προσέθηκε τὴν μητέρα· ὁρᾷ γὰρ τὴν ψυχὴν αὐτῆς. *Schol.*

Ὅ σ' ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα, qui te educavit parvulum: de patre. *Od.* Α. 435. de nutrice.

v. 68.

Ὃν μοῦνον ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπες, quem unicum filium in ædibus relinquebas.

v. 70.

Νῆσον ἐς Αἰαίην, Vide ad *Od.* Κ. 135.

Σχήσεις — νῆα, appelles navem, ἐλλιμενίσεις.

Εὐεργέα νῆα, *Od.* Ι. 279.

v. 71.

Κέλομαί σε μνήσασθαι ἐμεῖο, hortor, ut fis memor mei.

v. 72.

Μή μ' — ἄθαπτον ἰὼν ὄπιθεν καταλείπειν, Ne me — infepultum abiens poft te relinquas.

v. 73.

Νοσφισθεὶς, *i. e.* νόσφι γενόμενος, χωρισθεὶς, ὑποχωρήσας, Profectus hinc & procul conftitutus. νοσφιζοίμεθα, *i. e.* χωριζοίμεθα, πόῤῥω γενοίμεθα, non accederemus huic fententiæ, abhorreremus ab hac re, fidem non adhiberemus, *Il.* Β. 81. παῖδα ἐμὴν νοσφισσαμένη, θάλαμόν τε πόσιν τε, *fc.* ἐμὲ, inquit Helena de Venere: filiam meam fegregans a me, & thalamum & maritum, cum me duceret ad Trojam, *Od.* Δ. 263.

Μή τοι τι θεῶν μήνιμα γένωμαι, *i. e.* μή σοι ὀργισθῇ θεὸς δι' ἐμέ. ita *Il.* Χ. 358.

v. 72. 73.

Conftat, Græcos religiofiffime mortuorum fepulturam curaffe, veluti injunctam a Diis, quorum indignationem gravem verebantur, fi officio fuo hac in parte deeffent, ut liquet ex hac Elpenoris oratione. FEITH. *L. I. C. XV. §. V.* add. POTT. *Tom. II. p.* 133.

v. 74.

Ἀλλά με κακκῆαι σὺν τεύχεσιν, inquit anima Elpenoris, cujus

cujus corpus jacebat mortuum, & eſt infinit. κατακῆαι pro κατακαίειν in imperativo.

Militum arma una cum ipſis concremari ſolebant; qua de cauſa ſimile beneficium ab Ulyſſe poſcit Elpenor;

'Αλλά με κακκῆαι σὺν τεύχεσιν, ἅσσα μοι ἐςίν.

Sed me combure cum armis, quæcunque mihi ſunt.

POTT. *Tom. II. p.* 172.

v. 75.

Σῆμά τε μοι χεῦαι, Tumulumque mihi aggere.

v. 76.

'Ανδρὸς δυςήνοιο,] τὸ δὲ, ἀνδρὸς δυςήνοιο, καινότερον πέφρασαι· τὸ γὰρ κοινὸν οὕτω, Σῆμα τέ μοι χεῦαι, ἀνδρὶ δυςήνῳ. *Euſtath.* De hujusmodi Syntaxi vide ſupra ad I. 256. 257. & ad *Il.* Ξ. 141. CLARK.

Καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι, ut etiam poſteri id audiant & reſciſcant, *Il.* B. 119. X. 305.

v. 77.

Ταῦτά τε μοι τελέσαι, infinit. pro imperat.

Πῆξαί τ' ἐπὶ τύμβῳ ἐρετμὸν, figeque in tumulo ſepulcrali remum.

v. 78.

Τῷ καὶ ζωὸς ἔρεσσον, Quo etiam vivus remigabam.

v. 77. 78.

Artis, quam defuncti profeſſi fuerant, inſignia armis adjungi olim ſolebant. Elpenor Ulyſſem, cui in manibus inferis viſus eſt, obnixe rogat, ut remum, quem, dum viveret, egerat, tumulo infigere, ejusque arma in rogum injicere dignetur. POTT. *Tom. II. p.* 87. & 183. Sepulcris non raro defixa inſtrumenta, quibus defunctus uſus fuerat. Militum tumuli ex armis, nautarum ex remis internoſcebantur; & inſtrumenta cujusvis artis comitabantur magiſtros, manebantque ceu monumenta, quibus ipſorum memoria conſervaretur. Unde Elpenor inducitur ab *Homero* Ulyſſem ſupplex orans, ut remum, quo ad remigandum uſus fuerat, ipſius tumulo imponat. Æneas apud *Virgilium*, *Æneid. Lib. VI.* Miſeno tubicini ſuo idem officium præſtat.

Isti ritus, cum aliis multis, ad memoriam defunctorum continuandum adsciti fuerunt; hinc eorundem sepulcra dicta σήματα, μνημεῖα, μνήματα, &c.

v. 80.

Ταῦτά τοι, ὦ δύστηνε, τελευτήσω τε καὶ ἔρξω, Hæc tibi, o miser, efficiam & operabor.

v. 81.

Ἐπέεσσιν — στυγεροῖσιν, sermonibus — tristibus & tristes facientibus.

v. 82.

Ἐφ' αἵματι φάσγανον ἴσχων, super sanguinem gladium tenens.

v. 83.

Εἴδωλον, Od. Δ. 796.

v. 88.

Πυκινόν περ ἀχεύων, continenter multum licet gemens.

v. 89.

Αἵματος ἄσσον ἴμεν, — v. 50.

v. 91.

Χρύσεον σκῆπτρον ἔχων. pro ἔχουσα, sc. ψυχὴ Τειρεσίαο. nam respicitur vir ipse: ceterum φαλλαστικῶς habebat.

v. 92.

Λιπὼν φάος ἠελίοιο, relinquens lucem solis, i. e. statum & locum viventium.

v. 93.

Ὄφρα ἴδῃς νέκυας καὶ ἀτερπέα χῶρον, ut videres mortuos & locum inamabilem mortuorum. ἀτερπέα δαῖτα, Od. K. 124.

v. 94.

Ἀποχάζομαι, abscedo, recedo. ἀλλ' ἀποχάζεο βόθρου, sed cede a scrobe.

Ἀπίσχω, idem quod ἀπέχω. ἄπισχε φάσγανον, removo gladium, halte weg, ἀπο ἴσχε, ἀφίστασθαι.

v. 95.

Αἵματος ὄφρα πίω, De sanguine aliquam partem ut bibam. nam hic est Atticus usus hujus Genitivi, cum verbum regat Accusativum: & est præsens subjunctivi.

Καὶ

Καί τοι νημερτέα εἴπω, & tibi vera dicam. ἵνα εἴπῃ νημερτέα βουλὴν, ut nunciet ei certissimum consilium & decretum Deorum, *Od.* E. 30.

V. 96.

Ἀναχασσάμενος, recedens, *Od.* H. 280.

Ξίφος ἀργυρόηλον, *Od.* K. 261.

V. 97.

Κουλεῷ ἐγκατέπηξα ξίφος, In vaginam detrusi gladium.

Ἐπεὶ πίεν αἷμα κελαινὸν, postquam bibit sanguinem nigrum: de mortuo. αἷμα κελαινὸν, *Il.* A. 303.

V. 98.

Μάντις ἀμύμων, vates nobilis, Tiresias.

V. 99.

Νόστον δίζηαι, Reditum quæris, de reditu interrogas: inquit Tiresias interrogatus ad Ulyssem. δίζημαι, *Od.* A. 261.

Νόστος μελιηδὴς, reditus in patriam dulcis. μελιηδέα οἶνον, *Od.* I. 208. — καρπὸν, *ibid.* 94.

Φαίδιμος, *Od.* K. 251.

V. 100.

Τὸν (νόστον) δέ τοι ἀργαλέον θήσει Θεὸς, Hunc vero tibi difficilem faciet Deus.

V. 101.

Λήσειν (*sc.* σὲ) Ἐννοσίγαιον, *Te* incognitum fore Neptuno.

Ὅ τοι κότον ἔνθετο (*pro* ἐνέθετο) θυμῷ, qui contra te iram reposuit in animo. κότος, *Il.* A. 82.

V. 102.

Ὅτι οἱ υἱὸν φίλον ἐξαλάωσας, quod ei filium carum (Polyphemum) excæcasti. Vide ad *Od.* I. 504.

V. 104.

Αἴκ' ἐθέλῃς σὸν θυμὸν ἐρυκακέειν καὶ ἑταίρων, Si modo velis appetitum tuum coërcere & sociorum tuorum: ne comedatis illicita ἵππους ἐρυκακέειν, equos cohibere memento, frænis retro tractis: stare fac eos in loco, *Il.* E. 262. ἐθέλετε λαὸν ἐρυκακέειν, exercitum retinere, & a proficiscendo morari, *Od.* Γ. 144.

V. 105.

Ὁππότε — πελάσῃς — νῆα — νήσῳ, wann du wirst das Schiff an die Insel geleget haben.

Εὐεργέα νῆα, supra *v.* 70.

V. 106.

Θρινακία, ας, pro Τρινακρία. *euphonice.* Infula celeberrima, Sicilia. nam τρία habet ἄκρα ἤ ἀκρωτήρια, Πέλωρον, Πάχυνον, Λιλύβαιον, quæ funt neutra ad fubftantivum ἀκρωτήριον, vel & aliter Subftantive, Πελωρίδα, Πάχυνον, Λιλύβην, ubi Solis boves pafcebantur.

Προφυγὼν — πόντον, poftquam evafifti — mare. βέλτερον, ὃς φεύγων προφύγῃ κακὸν, ἠὲ ἁλώῃ, rectius fecerit, qui fugiens effugiat malum, quam ut capiatur, *Il.* Ξ. 81. προφυγόντα μένος καὶ χεῖρας Ἀχαιῶν, qui effugiffet vim & manus eorum, *Il.* Z. 502. οὐ γὰρ αὐτῷ ἵπποι ἐγγὺς ἔσαν προφυγεῖν, non ad manus erant, ut effugeret, *Il.* A. 340.

Ἰοειδέα πόντον, *Od.* E. 56.

V. 107.

Βοσκομένας δ᾽ εὕρητε βόας, Pafcentesque inveneritis boves.

Ἴφια μῆλα, pecudes pingues & eximias, *vel* confortantes eum, qui carne earum vefcitur, *Il.* E. 556.

V. 108.

Ἠελίου, ὃς πάντ᾽ ἐφορᾷ καὶ πάντ᾽ ἐπακούει, *Il.* Γ. 277.

V. 109.

Ἀσινής, έος, ὁ, ἡ, non vexatus, non quaffatus, non rapinis læfus. ex α pr. & σίνω, σίνομαι, quatio, lædo, noceo. *propr* raptu & furto concutio fortunas alicujus.

Τὰς εἰ μέν κ᾽ ἀσινέας ἐάας, *pro* ἐᾷς, Si eos boves Solis nulla vexatione rapaci tactos finas.

Εἰ νόστου μέδηαι, fi de reditu cogitaveris, eumque curaveris, wann du für die nach Haufekunft weislich forgest.

V. 111.

Εἰ δέ κε σίνηαι, Si autem forte rapinis lædas eos boves, diripias eos. οἳ σφέας ἐσίνοντο, *Od.* Z. 6.

Τότε τοι τεκμαίρομ᾽ ὄλεθρον, tunc fane definio, & definitam indico perniciem. Vide ad *Od.* K. 563.

V. 112.

Αὐτὸς δ᾽ εἴπερ κεν ἀλύξῃς, wann du auch gleich für deine Perfon davon kommeft. Vid. ad *Od* K. 269.

V. 113.

Ὀψὲ κακῶς νέεαι, Sero male redibis. ex νέομαι, νέῃ, νέεαι, νεῖαι.

V. 114.

Δήεις δ' ἐν πήματα οἴκῳ, inveniesque infortunia & damna domi : vaticinatur Tiresias Ulyssi. sic & imprecatur ei Cyclops, *Od.* I. 535.

Δήω, *Od.* Z. 291.

V. 115.

Ἄνδρας ὑπερφιάλους, Viros insolentes. ὑπερφίαλοι, *Od.* B. 310.

Οἵ τοι βίοτον κατέδουσιν, qui tibi victum comedunt, *vel* opes tuas consumunt. Vide ad *Od.* B. 237.

V. 116.

Μνώμενοι ἀντιθέην ἄλοχον, Ambientes nobilem uxorem. Vid. ad *Od.* Z. 34.

Ἕδνα διδόντες, munera dantes, vel potius, daturos se pollicentes, proci Penelopæ, ut eam ad se quisque pelliciat. πορὼν ἀπερείσια ἕδνα, largiens infinita dona, *Il.* Π. 178.

V. 117.

Κείνων γε βίας ἀποτίσεαι ἐλθὼν, illorum sane violentias rependes illis & punies veniens. ἀποτίσεται, rependet, retribuet iis, *Od.* A. 268. Γ. 216. E. 24.

V. 118.

Μνηστῆρ, *Od.* Γ. 206.

V. 119.

Ἠὲ δόλῳ, ἢ ἀμφαδὸν, *i. e.* φανερῶς. οὔ σε ἐθέλω βαλέειν λάθρῃ ὀπιπτεύσας, ἀλλ' ἀμφαδὸν, non te volo ferire clam insidians, sed vi aperta, *Il.* H. 243.

V. 120.

Ἔρχεσθαι δὲ ἔπειτα, Proficisci deinde, *scil.* jubeo te.

Εὐήρης, εος, ὁ, ἡ, bene aptatus, bene adjunctus : bene paratus, commodus, utilis. ex εὖ & ἄρω, apto, conjungo, apte conficio.

Εὐῆρες ἐρετμὸν, commodum & utilem & aptum remum,] Voici un plaisant pelerinage que Tiresias fait faire à Ulysse, en lui ordonnant de prendre une rame sur ses épaules, & d'aller faire reconnoître Neptune dans des lieux où il n'étoit point connu ; car c'est ainsi que *le Scholiaste* l'a expliqué. DAC.

v. 121.

Οἳ οὐκ ἴσασι θάλασσαν, hunc versum Atheniensis, fugiens Philippum regem, interrogatus, quousque fugiturus esset? sic recitavit: *Εἰσόκε τοὺς ἀφίκωμαι, οἳ οὐκ ἴσασι Φίλιππον*, Donec ad eos pervenero, qui Philippum cognitum non habent.

v. 122.

Οὐδέ θ' ἅλεσσι μεμιγμένον εἶδαρ ἔδουσιν, neque sale mixtum cibum edunt. Intelliguntur homines non nautici, & qui ex maris usu cibum nullum capiunt.

v. 123.

Φοινικοπάρῃος, ου, ὁ, ἡ, idem quod *μιλτοπάρῃος*, *Od.* I. 125. ab ὁ *φοῖνιξ*, color ruber & sanguineus, estque Epith. *navium*, *διὰ τὸ τῆς μίλτου φοινικοῦν*.

v. 124.

Τά τε (ἐρετμὰ) πτερὰ νηυσὶ πέλονται, qui (remi) alæ navibus sunt.

v. 125.

Σῆμα δέ τοι ἐρέω μάλ' ἀριφραδὲς, Signum vero tibi dicam valde conspicuum & cognitu facile, valde luculentum, & ab aliis distinguendum, *εὐγνωστον*. sic *Il.* Ψ. 326. *ἀριφραδέα δὲ τέτυκται*. cognitu facilia enim sunt, *ibid.*

Οὐδέ σε λήσει, quod te certe non fallet, quod tu certe advertes.

v. 126.

Ὁππότε κεν δή τοι ξυμβλημένος ἄλλος ὁδίτης, Quando utique tibi obviam factus alius viator. Vide ad *Od.* H. 204.] Homere fait bien garder ici à Tiresias le caractère des oracles, qui désignoient toujours par quelques circonstances les lieux où devoient s'accomplir les choses qu'ils prédisoient. DAC.

v. 127.

Φήη, *Jon.* pro *φαίη*, Diceret: Dixerit.

Ἀθηρηλοιγὸς, οῦ, ὁ, *ob metrum* pro *ἀθερηλοιγὸς*, ventilabrum, eine Wurf-Schaufel. *ὁ τῶν ἀθέρων ὀλοθρευτικός.* ab *ἀθὴρ, έρος, ὁ*, arista; & *λοιγὸς, οῦ, ὁ*, cædes, strages, pernicies.

Φήῃ ἀθηρηλοιγὸν ἔχειν ἀνὰ φαιδίμῳ ὤμῳ, Dixerit, te ventilabrum habere in conspicuo & in oculos incurrente &

& præſtante (anſehnlichen) humero,] Car de prendre une rame pour *un van*, c'eſt une marque ſûre d'un Peuple qui ne connoit pas la Mer, mais bien l'agriculture; car *le van* eſt un inſtrument dont on ſe ſert pour ſéparer la paille & les ordures du bon grain. Mais il falloit que de ce temps-là le van fût tout autrement qu'il n'eſt aujourd'hui; c'étoit comme une eſpece de pelle, & c'eſt ainſi qu'étoit le van des Hebreux. &c. DAC.

v. 130.

Ἐπιβήτωρ, ορος, ὁ, conſcenſor, der drauf ſteiget. ab ἐπιβαίνω, conſcendo.

Συῶν τ' ἐπιβήτορα κάπρον, porcorumque conſcenſorem verrem: qui init ſues, der ſie beſpringet.

v. 129. 130.

Ῥέξας ἱερὰ καλὰ Ποσειδάωνι ἄνακτι,

Ἀρνειὸν, ταῦρόν τε, συῶν τ' ἐπιβήτορα κάπρον.]

Un mouton, pour marquer la douceur de la Mer quand elle eſt tranquille; *le taureau*, pour marquer ſa fureur & ſes mugiſſements quand elle eſt irritée; & *le verrat*, pour marquer ſa fécondité, διὰ τὸ ὑγρὸν γόνιμον, dit *Euſtathe.* Ces ſacrifices de trois victimes de differente eſpece étoient appellez τριττυά. DAC.

v. 131.

Οἴκαδ' ἀποστείχειν, i. e. νοστῆσαι, Domum revertere. infin. pro imper. σὺ μὲν νῦν αὖθις ἀπόστιχε, revertere jam, *Il.* A. 522.

v. 133.

Ἔξαλος, ου, ὁ, ἡ, extra mare. ἔξαλος θάνατος, (ſic enim legunt accurati codices,) *i. e.* non morieris in mari, etſi valde periclitaris in eo; ſed ἠπειρωτικὸς θάνατος καὶ ἔξω θαλάσσης, mors in continente terra, manet te. Qui legunt diviſim, ἐξ ἁλὸς, exponunt ἐξ pro ἔξω, extra mare, & idem ſentiunt.

v. 134.

Θάνατος ἀβληχρὸς μάλα τοῖος, mors lenis omnino, ἠρεμαῖος, qui non multo dolore differt nos, διὰ τὸ ἄνοσον; vel &, ἀβληχροποιὸς, qui infirmum facit, mors pallida. ἄκρην χεῖρα ἔτυχεν ἀβληχρήν, extremum brachium, *i. e.* manum

manum vulneravit imbecillam, τὴν ἀσθενῆ, *Il.* E. 337. ſermo eſt de Venere, quæ non habet manum validam ad pugnandum.

Ἀβληχρὸς *idem quod* βληχρὸς, ὰ, ὸν, (cum α abundante ab initio,) debilis, infirmus, ſchwach: pallidus, macilentus. quod à βάλλεσθαι τὸν χρῶν, vulnerari in cutem vel carnem: vel &, abjicere colorem: vel &, vulnerare cutem tantum, *i. e.* leviter. Ceterum hoc nomen propr. ponitur de carnibus aut carnoſis, quando fiunt flaccida & nervis deſtituta. Germanorum **bleich** ejusdem pene notionis eſt.

Θάνατός τοι ἐλεύσεται, ὅς κέ σε πέφνῃ, de morte naturali, quæ quaſi perſona cædens inducitur.

v. 135.

Γήρα ὑπὸ λιπαρῷ, *i. e.* εὐδαίμονι, (cui opponitur τὸ χαλεπὸν καὶ λυγρὸν,) Sub molli & placida & auctoritatis plena ſenectute.

Ἀρημένον γήρα ὑπὸ λιπαρῷ, a quieta & molli ſenectute confectum & viribus orbatum. ἀρημένος, *Od.* I. 403.

Ἀμφὶ δὲ (σοῦ) λαοὶ Ὄλβιοι ἔσσονται, *i. e.* εὐδαίμονες. Et hæc magna Principis laus & felicitas, circa ſe habere & moriens relinquere ſuum populum felicem.

v. 136.

Τάδε τοι νημερτέα εἴρω, hæc tibi vera dico. Vide ad *v.* 95.

v. 138.

Τὰ μὲν ἄρ πω ἐπέκλωσαν Θεοὶ αὐτοὶ, hæc quidem ſic deſtinarunt Dii ipſi. ἐπεκλώσαντο δ' ὄλεθρον ἀνθρώποις, *Od.* Θ. 579.

v. 139.

Ἀτρεκέως κατάλεξον, vere enarra, *Od.* Θ. 572.

v. 141.

Ἡ δ' ἀκέουσ' ἧσαι σχεδὸν αἵματος, Illa tacita ſedet prope ſanguinem, nec loquitur ad me. ἢ ἀκέων τλαίην, *Od.* K. 52.

Οὐδὲ ὃν υἱὸν Ἔτλη ἐσάντα ἰδεῖν, nec filium ſuum Hucuſque voluit adſpicere. ἐσάντα ἰδών, *pro* εἰσιδὼν ἄντα, coram intuens, *Il.* P. 334. coll. *Od.* E. 217.

v. 142.

Προτιμυθέομαι, *pro* προσμυθέομαι, alloquor amice.

v. 143.

V. 143.

Πῶς κέν μ' ἀναγνοίη τοῖον ἐόντα, qua ratione agnoſcere me poſſit, quod ſim is, qui ſum. *ſc.* υἱὸν αὐτῆς.

V. 145.

Ῥηΐδιόν τοι ἔπος ἐρέω, Expeditum & perſpicuum hoc tibi dicam, liquidum hoc. τάφρος περῆσαι ἐ ῥηϊδίη, foſſa, quæ non eſt facilis tranſitu, *Il.* M. 53. ἐ ῥηΐδιά ἐστι δῶρα θεῶν ἀνδράσι δαμῆναι, non facilia ſunt dona Deorum ſuperari ab hominibus, *Il.* Υ. 265.

V. 147.

Ὅδε τοι νημερτὲς ἐνίψει, ille tibi verum & certum indicabit & dicet. ἐ τοῦτον ἐγὼ ποτε μῦθον ἐνίψω, hoc ego nunquam dicam, *ſc.* ut matri indicem, ut migret ex ædibus, *Od.* Β. 137.

V. 148.

Ἐπιφθονέω, ſum malevolus contra aliquem, denego alicui.

Ὧι δέ κ' ἐπιφθονέῃς, Cui vero invides & non benevole præbes, *ſc.* potum ſanguinis apud inferos.

Ὁ δέ τοι πάλιν εἶσιν ὀπίσσω, ille tibi regredietur, retro abit. utrumque adverbium notat idem.

V. 150.

Ἐπεὶ κατὰ θέσφατ' ἔλεξεν, *per Tmeſin* pro κατέλεξεν, poſtquam enarravit fata. Vide ad *Od.* Κ. 473.

V. 151.

Αὐτοῦ μένον ἔμπεδον, in loco eo manebam conſtanter.

V. 152.

Πίεν αἷμα κελαινεφὲς, bibit ſanguinem nigrum. Vide ſupra ad *v.* 36.

V. 154.

Πῶς ἦλθες ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα; ita ſupra *v.* 57. quibus locis deſignatur ſtatus & habitaculum mortuorum.

V. 155.

Χαλεπὸν δὲ τάδε ζωοῖσιν ὁρᾶσθαι, arduum enim eſt vivis, iſta loca adire & inſpicere: ſermo eſt de locis inferorum.

V. 156.

Μέσσῳ γὰρ μεγάλοι ποταμοὶ καὶ δεινὰ ῥέεθρα, Interjacent enim inter nos & vos magna flumina & gravia fluenta: inquit

inquit umbra matris apud inferos ad Ulyssem, qui vivus eo descenderat. *pro* διὰ μέσυ.

v. 157.

Τὸν ὄυπως ἐςὶ περῆσαι, quem (Oceanum) non licet transire pedibus, sed opus est nave.

v. 158.

Πεζὸν ἐόντ', Pedibus. πεζὸς, supra *v.* 58.

Ἢν μή τις ἔχῃ ἐυεργέα νῆα, nisi quis habeat bonam navem. ἐυεργέα νῆα, supra *v.* 70.

v. 159.

Ἠ νῦν δὴ Τροίηθεν ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκάνεις, Num jam demum a Troja venis huc, postquam diu oberrasti & jactatus es mari? nam ad hoc ἀλώμενος pertinet πολὺν χρόνον, *v.* 160. vagatus diu. ἀλόωνται, *Od.* I. 254.

v. 163.

Χρειώ με κατήγαγεν εἰς Ἀΐδαο, utilitas mea me deduxit ad inferos, & quidem utilitas magna & necessaria. *vel* necessaria mihi res deduxit me ad inferos; opus mihi fuit, ut descenderem.

v. 164.

Ψυχῇ χρησόμενον — Τειρεσίαο, Me usurum anima — Tiresiæ ad consultandum divinatorie. Vide ad *Od.* K. 565.

v. 165.

Οὐ γάρ πω σχεδὸν ἦλθον Ἀχαιΐδος, Nondum enim prope accessi ad terram Græcam.

Οὐδέ πω ἁμῆς γῆς ἐπέβην, neque nostram Ad terram accessi. μένος ἁμὸν, *Il.* Θ. 178. νέας ἁμὰς, *Il.* N. 96. πολιν ἁμην, *Il.* Π. 830.

v. 166.

Ἀλλ' αἰὲν ἔχων ἀλάλημαι ὀϊζὺν, sed erro, semper habens ærumnam; sed vagor, semper habens miseriam: inquit Ulysses. ἀλάληθε, *Od.* I. 253.

v. 167.

Τὰ πρώτιστ', (πρώτιςα,) prima vice.

v. 168.

Ἴλιον εἰς εὔπωλον, *Od.* B. 18.

Εὔπωλος, ϰ, bonis equis præditus, wo gute Pferde fallen, εὔιππος. &, ὡς ἀπὸ μέρυς, εὔζωος, bonis pecoribus fortuna-

fortunatus, wo gute Viehzucht ist. Est in Poëta Epith. *regionis Troicæ*, in qua nascebantur equi insignes.

v. 169.

Ἀτρεκέως κατάλεξον, *v.* 139.

v. 170.

Τίς νύ σε κὴρ ἐδάμασσε τανηλεγέος θανάτοιο; Quæ tandem te species mortis diuturnæ subegit?

Τανηλεγὴς, *mortis* Epith. *Od.* Γ. 238.

v. 171.

Δολιχὴ νοῦσος, diuturnus morbus. δολιχὴν ὁδὸν ἀργαλέην τε, eine weite beschwerliche Reise, *Od.* Δ. 393.

Ἄρτεμις — Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφνεν, subita mors. Vide ad *Od.* E. 123.

v. 173.

Εἰπὲ δέ μοι πατρός τε, καὶ υἱέος, *scil.* περὶ, de.

v. 174.

Ἢ ἔτι πὰρ κείνοισιν ἐμὸν γέρας, Num adhuc apud illos, patrem & filium meum, est mea dignitas, quam præ omnibus habui. *i. e.* τὸ τῆς βασιλείας.

v. 177.

Ἔμπεδα πάντα φυλάσσει, sie erhält alles im vorigen Stande. ἔμπεδα πάντα φυλάσσειν, alles in gutem Stande zu erhalten, *Od.* B. 227.

v. 178.

Ἔγημεν, γῆμ', *Od.* Λ. 36.

v. 180.

Τετληότι θυμῷ, *Od.* I. 435.

v. 181.

Ὀιζυραὶ — νύκτες, gemituum plenæ — noctes.

v. 182.

Φθίνουσι νύκτες, Consumuntur noctes, sie vergehen. μηνῶν φθινόντων, *Od.* K. 470.

Δακρυχέω, *Od.* B. 24.

v. 183.

Ἕκηλος — τεμένη νέμεται, quietus — possidet sua. ἕκηλος, *Od.* B. 311.

v. 184.

Τηλέμαχος τεμένη νέμεται, Telemachus possidet agros; fruitur portionibus suis agrorum, er hat seine Güter im Besitz und Genuß.

Λαίτμα

Δαῖτας ἐΐσας δαίνυσθαι, κ. τ. λ. epulas æquales Administrat, quas solenne est virum principalem obire. Mos enim antiquus, Reges & Judices ad epulas civium solennes vocari, ut iis quasi præessent.] C'étoit une coutume ancienne : les Peuples dans tous les festins publics invitoient toujours les Rois & les principaux Magistrats. Et les Rois & les Magistrats honnoroient ces repas de leur présence. Cela entretenoit l'union des Peuples avec leurs Chefs, & faisoit que les Rois regardoient leurs Sujets comme leurs enfans, & que les Sujets regardoient les Rois comme leurs peres. Les Rois & les Magistrats étoient-là comme les Dieux, & jouissoient du plaisir de se voir regardez comme les auteurs du bonheur & de la joie des Peuples par la sagesse de leur gouvernement. DAC.

v. 185.

Ἃς ἐπέοικε δικασπόλον ἄνδρ' ἀλεγύνειν, de Telemacho, qui velut Prorex, absente Ulysse, patrimonium non solum suum obtinebat, sed & ad epulas publicas aut solennes adhibebatur, quibus solebat adesse Princeps populi, iisque præsidere.

Δικασπόλος, ου, ὁ, qui cum caussis forensibus versatur, qui jura & mores administrat, judex, δικαστής, & idem fere qui βασιλεύς. σκῆπτρον ἐν παλάμῃς φορέουσι δικασπόλοι, οἵ τε θέμιστας πρὸς Διὸς εἰρύαται, qui jura tuentur & conservant nomine Jovis, *Il.* Α. 238. 239.

Ἀλεγύνειν. sensus est non Activus, quasi Telemachus curare debeat cœnas; sed, quibus cœnis æquum est, Judicem magnum accipi & curari: ut ad ἃς sit Ellipsis, κατὰ ἃς. θοὴν ἀλεγύνετε δαῖτα, *Od.* Θ. 38.

v. 186.

Πάντες γὰρ καλέουσι, *sc.* αὐτὸν, ἐπὶ τῆς εἰς δεῖπνον κλήσεως: nam mos erat antiquus, Reges vocari ad epulas solennes, iisque præesse; ut ex contextu apparet.

v. 187.

Οὐδὲ πόλινδε κατέρχεται, neque in urbem venit *aut* redit.

v. 188.

Δέμνια, καὶ χλαῖναι, καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα. Conf. FEITH. *L. III. C. VIII. §. III. & IV.*

v. 189.

v. 189.

Χεῖμα, *pro* κατὰ χεῖμα, hiemali tempore. χεῖμα, *Od.* H. 118.

v. 190.

Ἐν κόνι, (*per Apoc.* pro κόνιϊ,) In cinere, humi.

Ἄγχι πυρὸς, prope *vel* juxta ignem, *i. e* focum.

Κακὰ δὲ χροῒ εἵματα εἷται, viles vero vestes corpori induere solet, in luctu magno: quales vestes in *Sacris* vocantur saccus, grobe und schlechte Kleider.

v. 191.

Ἐπὴν ἔλθῃσι θέρος, si adveniat æstas. θέρευς, *Od.* H. 118.

Τεθαλυῖά τ' ὀπώρη, & lætus *seu* floridus primus autumnus. τεθαλυῖά τ' ἀλωὴ, *Od.* Z. 293.

Ὀπώρα, ας, ἡ, autumnus incipiens. Est compositum nomen ab ὁ ὀπὸς, succus, *in specie* pomorum maturorum; & ἡ ὥρα, anni tempus: ut notetur id tempus, quo poma & ejusmodi arborum vel plantarum esculenta sunt matura ad fruendum. ἀστὴρ, ὅς ῥά τ' ὀπώρης εἶσιν, stella, quæ etiam in autumno vadit, *sc.* una cum sole, *Il.* X. 27. & ad Genitivum deest καιρῷ. Ceterum *h. l.* per hoc additum determinatur sirius, ut distinguatur ab aliis stellis; non vero de ipso illo tempore *h. l.* sermo est.

v. 192.

Κατὰ γουνὸν ἀλωῆς οἰνοπέδοιο, Vide ad *Od.* A. 193.

v. 193.

Φύλλων κεκλιμένων, Ex foliis humi jacentibus & stratis.

Χθαμαλαὶ — εὐναὶ, humi strata — cubilia: ubi in humo folia erant strata, quibus incubabat senex dormiturus. *coll.* 187. 188. Tales lectos habebant οἱ χαμαιεῦναι, nisi quod, loco foliorum, poterant fumi culmi frumentorum aridi. Talis lectus dicitur & ἡ στιβὰς, ἄδος. αὐτὴ δὲ χθαμαλὴ κεῖται, *Od.* K. 196.

Βεβλήαται, *pro* βέβληνται, jacent, strata sunt.

v. 194.

Ἔνθ' ὅγε κεῖτ' ἀχέων, Hic ille jacet gemens. Vide ad *Il.* B. 694. E. 399.

Μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἀέξει, magnum enim luctum in pectore fovet & alit. ἀέξετο κῦμα, *Od.* K. 93.

v. 195.

Σὸν πότμον γοόων, Tuam mortem lugens.

Χαλεπὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἱκάνει, *per Tmesin*, pro ἐφικάνει, molesta *vel* gravis autem senectus supervenit super eum.

Ἐφικάνω, advenio, contra & super venio.

v. 196.

Οὕτω γὰρ καὶ ἐγὼν ὀλόμην, *pro* ὠλόμην. Sic & ego mortua sum, *sc.* desiderio tui contracta morte: σε ποθοῦσα τέθνηκα.

Καὶ πότμον ἐπέσπον, & fatum obii: inquit umbra matris de se & Laërte ad Ulyssem. πότμος plurimis locis notat mortem. Semel autem de alia fortuna in genere est *Od.* Κ. 245. ἑτάρων ἀδευκέα πότμον ἐρέων, sociorum amarum fatum nuntiaturus, quod mutati sint in porcos; quæ tamen erat species mortis.

v. 197.

Εὔσκοπος, *Dianæ* Epith. Vide ad *Od.* Η. 137.

v. 198. 199.

Vide supra ad *v.* 171.

v. 200.

Τηκεδὼν, όνος, ἡ, dissolutio, tabes. a τήκω, liquescere aut contabescere facio. τηκεδόνι στυγερῇ, tabe tristi, durch Gram und Kummer.

Οὔτις νοῦσος ἐπήλυθεν, ἥτε — Τηκεδόνι στυγερῇ μελέων ἐξείλετο θυμὸν, nullus morbus supervenit mihi, qui — Tabe odiosa eripuit mihi vitam e corpore, *vel* membris exemit vitam.

v. 201.

Σός τε πόθος, desideriumque tui, mœror ob te amissum: inquit matris umbra ad Ulyssem.

Σά τε μήδεα, tuaque prudentia.

v. 202.

Σή τ' ἀγανοφροσύνη, Tuaque comitas *seu* humanitas *Il.* Ω. 772.

Μελιηδὴς θυμὸς, anima & vita dulcis: quod *Metaphorice* dictum; nihil enim vita dulcius homini. μελιηδέα οἶνον, *Od.* Ι. 208.

Ἐμὲ θυμὸν ἀπηύρα, mihi vitam abstulerunt. ἀπηύρατο, *Od.* Δ. 646.

v. 203.

Φρεσὶ μερμηρίξας, Vid. ad *Od.* Κ. 438.

v. 204.

v. 204.

Μητρὸς ἐμῆς ψυχὴν ἑλέειν ἔθελον, Matris meæ animam complecti volebam.

v. 205.

Τρὶς μὲν ἐφωρμήθην, Ter quidem accedebam cupide. οὐδ' οἱ γ' ὡρμήθησαν ἐπ' ἀνδράσι, pro ἐφωρμήθησαν, Od. K. 214.

v. 206.

Σκιῇ εἴκελον, ἢ καὶ ὀνείρῳ, umbræ similis, vel & somnio.

v. 207.

Ἔπτατ', Avolavit. πτάτο, Il. Ψ. 880.

Ἐμοὶ δ' ἄχος ὀξὺ γενέσκετο (Ion. pro ἐγένετο) κηρόθι μᾶλλον, mihi vero dolor acutus ortus est in animo magis.

Ἄχος ὀξὺ, Il. T. 125. X. 425.

Κηρόθι, Od. I. 480.

v. 210.

Φίλας περὶ χεῖρε βαλόντε, circumdantes collo manus nostras.

v. 211.

Ὄφρα ἀμφοτέρω κρυεροῖο τεταρπώμεσθα γόοιο, Ut ambo molesto satiemur luctu. κρυεροῦ φόβου, fugæ frigidæ & horrentis: & opponitur ei ἡ ἀλκὴ, fortitudo firma, Il. N. 48. γόου κρυεροῖο ὄτις πρῆξις, lucrum, effectus utilis, Il. Ω. 524. αἰψηρὸς κόρος κρυεροῖο γόοιο, Od. Δ. 103.

Τεταρπώμεσθα γόοιο, Il. Ψ. 10. & 98. ταρπώμεσθα ὕπνου ὑπὸ γλυκερῷ, Il. Ω. 636. τετάρπετο γόοιο, ibid. 513.

v. 212.

Ἦ τί μοι εἴδωλον τόδ' — Περσεφόνεια Ὤτρυν', Aut cur mihi umbram hanc vel imaginem hanc — Proserpina misit, ut magis doleam, nec fruar? εἴδωλον, v. 83.

Ἀγαυὴ Περσεφόνεια, suspicienda & reverenda Proserpina.

v. 213.

Ὄφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω, Od. I. 13.

v. 215.

Ὤ μοι τέκνον ἐμὸν, O mi fili! ὤ μοι, Il. A. 149.

Περὶ πάντων κάμμορε φωτῶν, supra omnes infelix viros. κάμμορος, Od. E. 339.

v. 216.

Ἀπαφίσκω, idem quod ἀπαφάω, quod Æol. pro ἀπατάω, decipio, ich äffe, betriege.

 Οὐτι

Οὐδέ σε Περσεφόνεια — ἀπαφίσκει, non te Proserpina — decipit, deludit.

v. 217.

Αὕτη δίκη ἐςὶ βροτῶν, ὅτε κέν τε θάνωσιν, hæc eſt ſors mortalium, quando mortui fuerint, das iſt ihre Weiſe ſo.

v. 218.

Οὐ γὰρ ἔτι σάρκας τε καὶ ὀςέα ἶνες ἔχουσιν, Non enim amplius carnesque & oſſa nervi continent; ſermo eſt de umbris apud inferos: οὐ νεύροις ἔτι κατὰ φύσιν ζωτικῶς διοικουμένοις συνέχονται αἱ σάρκες καὶ τὰ ὀςᾶ. Conf. PALAIR. *Obſervat. ad Luc. XXIV:* 39. Ὅτι αὐτὸς ἐγώ εἰμι — ὅτι πνεῦμα σάρκα καὶ ὀςέα οὐκ ἔχει.

v. 219.

τὰ μέν τε πυρὸς κρατερὸν μένος αἰθομένοιο δαμνᾷ, ea quidem ignis ardentis vehemens robur ſuperat & conſumit.

v. 220.

Δαμνάω, *Il.* E. 391. Π. 103.

v. 221.

Ψυχὴ δ', ἠΰτ' ὄνειρος, ἀποπταμένη πεπότηται, Anima vero, tanquam ſomnium, avolans avolavit. ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμὸς, *Od.* K. 163.

Πεπότηται. deponentialiter poſitum. ſic & *Il.* B. 90. αἱ μέν τ' ἔνθα ἅλις πεποτήαται, αἱ δέ τε ἔνθα, *ſc.* μέλισσαι, apes: aliæ hic confertim volitant, aliæ alibi. *coll.* 89. ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσι, huc illucque volitant luſitantes & oblectantes ſe alis: de gruibus & cygnis, *ibid.* 462.

v. 222.

Ἀλλὰ φόωσδε τάχιςα λιλαίεο, *ſc.* ἱκέσθαι, inquit anima matris ad Ulyſſem apud inferos: At tu celerrime ad lucem ſuperam ſtude venire; & eſt Imperativus. λιλαίεαι, *Od.* I. 451.

v. 223.

Ἴσθ' (*pro* ἴσθι) ταῦτα δὲ πάντα, — ἴσθι, *Od.* B. 356.

v. 224.

Νῶϊ μὲν ὡς ἐπέεσσιν ἀμειβόμεθ', Nos ſic alternabamus inter nos verbis, wir wechſelten ſo Worte mit einander.

v. 226.

Ἀριςεύς, *Od.* Z. 34.

v. 227.

'Αολλέες ἠγερέθοντο, *Od.* Γ. 412.

v. 228.

Βύλευον, ὅπως ἐρέοιμι ἑκάστην, consultabam mecum, quomodo interrogarem singulas

v. 230.

Τανύηκες ἄορ, *Od.* K. 439.

v. 231.

Ἔιων, sinebam. *pro* ἔιαον.

v. 232.

Προμνηςῖναι, αι, α, sic ut alter alterum maneat; sic euntes & procedentes, ut non omnes simul, sed unus post alium procedat. sunt προμενεῖναι, οἱ προμένοντες ἀλλήλους, καὶ μὴ ἅμα πάντες προϊόντες, einer nach dem andern, nicht alle zugleich. Est a προμένω, quod & προμενέω, fut. νέσω & νήσω: & ab hoc posteriori oritur προμενηςῖνος, *per Sync.* προμνηςῖνος.

'Αι δὲ προμνηςῖναι ἐπήϊσαν, Illæ vero (umbræ fœminarum illustrium, apud inferos) accedebant una post aliam. *pro* ἐπήεισαν. plusq. perf. Med. v. ἔπειμι, adeo.

v. 233.

'Εξαγορεύω, enuntio, narro liquido.

Ὃν γόνον ἐξαγόρευεν ἑκάςη, Suum genus enarrabat quæque, Suam stirpem, ex qua descendat, narrabat quævis.

v. 234.

Τυρὼ, όος, ἡ, Heroina celeberrima, quæ peperit quinque filios inclytos, filia Salmonei, quo mortuo accurate est educata a Deioneo patruo suo; devirginata a Neptuno; nuptum deinde data Cretheo, etiam patruo. Fuit avia paterna Nestoris, *Od.* B. 120.

'Ευπατέρεια, nobilis, *Il.* Z. 292.

v. 235.

Σαλμωνῆος ἀμύμονος, qui egregius fuit mechanicus, præter nobilitatem natalium & principalis dignitatis; & & de quo Recentiores finxere, quod, imitatus tonitrua, a Jove sit fulmine percussus.

Ἡ φάτο Σαλμωνῆος ἀμύμονος ἔκγονος εἶναι, Quæ dicebat, se Salmonei nobilis filiam esse, ἡ παῖς. ει ἐτεόν γε κείνου ἔκγονός ἐσσι, siquidem vere illius filius es, *Od.* Γ. 123.

v. 237.

Ἡ ποταμοῦ ἠράσσατ᾽, Ἐνιπῆος θείοιο, Quæ fluvium adamavit, Enipeum divinum. τῆς δὲ Ἀργειφόντης ἠράσσατ᾽, ejus amore capiebatur Mercurius: de puella formosa, *Il* Π. 181. ὁπότε ἠρασάμην Ἰξιονίης ἀλόχοιο, inquit Jupiter: cum amore conjugis Ixioniæ caperer, *Il.* Ξ. 317. τάων (ἵππων) καὶ Βορέης ἠράσσατο, has etiam Boreas adamavit, & coiit cum iis, *Il.* Υ. 223.

v. 238.

Κάλλιστος ποταμῶν ἐπὶ γαῖαν ἵησι, *sc.* ὕδωρ. hoc ἵησι sæpe absolute ponitur pro *jaculatur*, aut pro *fluit.* Vide ad *Od.* Η. 130. Ι. 499.

v. 239.

Πωλέσκετο] *versari solebat.* Vide ad *Il.* Α. 37. Β. 221.

CLARK

Ἐπ᾽ Ἐνιπῆος πωλέσκετο καλὰ ῥέεθρα, ad Enipei amnis pulcra fluenta frequens versabatur illa fœmina, utpote quæ adamaverat hunc fluvii præsidem: habitabat ibi, itabat eo.

v. 240.

Τῷ δ᾽ ἄρα εἰσάμενος —, Huic similem se faciens Neptunus.

v. 241.

Ἐν προχοῇς ποταμοῦ παρελέξατο, Ad fluenta & ostia fluvii concubuit cum ea. ἐς ποταμοῦ προχοάς, *Od.* Ε. 453.

Ἐννοσίγαιος παρελέξατο τῇ Τυροῖ, σεμνῶς de concubitu. *coll.* 244. 245. ubi duæ aliæ phrases verecunde de re eadem.

Δινήεις, *Od.* Ζ. 89.

v. 242.

Κῦμα, περιστάθη, *pro* περιεστάθη, unda (excavata intus, quasi camera) circumsistebatur, ad tegendum Deum. βοῦν δὲ περιστήσαντο, *Il.* Β. 410.

Κῦμα — οὔρεϊ ἶσον, fluctus — monti similis.

v. 243.

Κυρτόω, curvo, convexum reddo, ich wölbe. a κυρτός, ή, όν, curvus, gibbus. *maxime vero* convexus. *in opposito ad* concavum. rund erhaben.

Κυρτωθὲν περιστάθη, κρύψεν τε θεὸν, θνητήν τε γυναῖκα, Concameratus circum stabat, & occultabat Neptunum cum muliere, sie wölbete sich um beyde herum, wie eine Braut-

Braut-Kammer, ὡς εἰς θαλάμου ὄροφον ἐσχεδίασαι, ex tempore factus est, ἵνα κρύψῃ ἔσω τοὺς ἐραστὰς, amatores. διὸ καὶ εἰς ὄρος ἐξίσουται, ὡς ἂν ἐξαρκέσῃ καὶ περιστῆναι καὶ καμφθῆναι κυρτωθὲν, ὡς εἰς θάλαμον, wie zu einem gewölbeten Zimmer groß und weit genug.

V. 244.

Λῦσε δὲ παρθενίην ζώνην, *i. e.* Coivit cum ea & devirginavit eam. id σεμνῶς dicitur de coitu Neptuni cum pulcra Τυρῷ, nam solvi tunc debebat ista zona. Conf. SCHIER. *Not. ad Bionis & Moschi Idyll. p.* 160. nec non SCHLÆGER *Dissert. Epist. de Diana* Λυσιζώνῳ, *p.* 11.

Παρθένιος. Εὔδωρος, παρθένιος, a virgine natus. quippe matrem ejus Polymelen virginem adamavit Mercurius, & furtivo coitu genuit ex ea eum, *Il.* Π. 180.

Κατὰ δ' ὕπνον ἔχευεν, somnumque offudit.

V. 245.

Φιλοτήσιος, ου, ὁ, ἡ, amatorius.

Ἐπεὶ ἐτέλεσσε θεὸς φιλοτήσια ἔργα, postquam Neptunus concubitum peregit, τὰ ἐρωτικὰ, τὰ κατὰ μίξιν: & σεμνῶς ita dictum.

V. 246.

Ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ —, *Od.* Κ. 280.

V. 247.

Χαῖρε, γύναι, φιλότητι, inquit Neptunus ad fœminam nobilem post congressum genitalem cum ea: Prosit tibi hic congressus amoris.

Περιπλομένου δ' ἐνιαυτοῦ, *i. e.* συμπληρουμένου, post annum expletum. περιπλομένων ἐνιαυτῶν, annis circumvolutis, περιγενομένων, da die Jahre um waren, *Od.* Α. 16. πέντε περιπλομένους (εἰς) ἐνιαυτοὺς, in annos quinque circumvertentes se, *i. e.* περιστρεφομένους, *Il.* Ψ. 833.

V. 248.

Τέξεις ἀγλαὰ τέκνα, Paries claros & nobiles (vornehme, vortreffliche) liberos.

Ἐπεὶ οὐκ ἀποφώλιοι εὐναὶ Ἀθανάτων, ratio redditur, cur nascendi liberi futuri sint illustres & eximii; quia opus generandi a Deo peractum nihil ignobile procreet: & loquitur hic Neptunus ad formosam Τυρὼ, quam compresserat. Vide ad *Od.* Θ. 177.

v. 249.

Σὺ δὲ τοὺς (υἱοὺς σοῦ) κομέειν ἀτιταλλέμεναί τε, tu vero eos natos cura nutrique accurate. Infinitivi pro imperativis, & utrumque verbum fere idem: nam ἀτιτάλλειν & ἀτάλλειν est κομεῖν, i. e. ἐπιμελεῖσθαι καὶ κομιδῆς ἀξιοῦν.

Κόμω, & κομέω, curo, procuro: cum cura alo. Est idem fere quod ἀσκέω, ἐπιμελοῦμαι, ich besorge, bearbeite, pflege angelegentlich. τὸν νῦν χρὴ κομέειν, *Od.* Z. 207.

Ἀτιτάλλω, *idem quod* ἀτάλλω, in sensu Activo, per Epenthesin syllabæ τι. ἀναπαύω, καὶ μὴ ἐάω τλῆναί τι πρὸς πόνον, otiosum reddo, nec sino ferre aliquem aliquid laboris & molestiæ: molliter habeo, delicate & diligenter curo. Θεᾶς, ἣν ἐγὼ αὐτὴ θρέψα τε καὶ ἀτίτηλα, quam ego ipsa nutrivi & cum cura educavi, ich habe ihrer wohl gepfleget, *Il.* Ω. 60. ἵππους ὁ γεραιὸς ἀτίταλλεν ἐπὶ φάτνῃ, equos diligenter curaverat ad præsepe, er hat sie wohl gewartet, *ibid.* 280. sic & de equis, *Il.* B. 271.

v. 250.

Νῦν δ' ἔρχευ πρὸς δῶμα, Nunc autem abi domum.

Ἴσχεο, cohibe te; *h. l.* de silentio ponitur, behalte es bey dir, & ἐποχὴν λόγου παραινεῖ. Vide ad *Il.* A. 214. B. 247.

Μηδ' ὀνομήνῃς, i. e. μὴ ἐξ ὀνόματος με εἴποις, ne nomen meum indica: vel omnino, ne rem hanc nomine suo indica, erwehne der Sach nicht, bringe sie nicht vor deinen Mund. ὀνομήνω, *Od.* Δ. 240.

v. 252.

Ὑπὸ πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα, Vide ad *Od.* E. 352.

Κυμαίνω, fluctuo, ich walle, werffe Wellen.

v. 253.

Ἡ δ' ὑποκυσσαμένη — τέκε —, *coll.* 245. ita *Il.* Z. 26 *coll.* 25.

v. 254.

Κρατερὼ θεράποντε Διὸς, *i. e.* potentes principes duo, qui sunt ministri Jovis,] βασιλεῖς· καὶ γὰρ οἱ πολεμικοὶ, θεράποντες Ἄρηος. *Schol.*

v. 255.

Εὐρυχόρῳ Ἰαολκῷ] Ἰωλκῷ. Ἰωλκὸς, πόλις Θεσσαλίας. *Schol.* εὐρυχόρῳ Ὑπερείῃ, *Od.* Z. 4.

v. 256.

v. 256.

Πελίης πολύῤῥηνος, Pelias dives. Vide ad *Il.* I. 154.

Πύλῳ ἠμαθόεντι, *Od.* Α. 93.

v. 258.

Ἱππιοχάρμης, equeſtris pugnæ peritus, equeſtri re gaudens, *Il.* Ω. 257.

v. 260.

Ἦ δὴ καὶ Διὸς εὔχετ' ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαῦσαι, Quæ utique & Jovis gloriabatur in ulnis dormiviſſe. Vid. ad *Il.* Ξ. 213.

v. 262.

Θήβης ἕδος, *i. e.* ſolum illud, ubi urbs ſita eſt, cum urbe ipſa, *Il.* Δ. 406.

Ἔκτισαν, condiderunt, & quidem primi: nam poſtea Cadmus reſtituit eam regionem. κτίσσε, *Il.* Υ. 216.

Ἑπτάπυλος, *Il.* Δ. 406.

v. 263.

Πυργόω, muro & turribus munio. deinde in genere, πολίζω, ich mache zu einer verſchloſſenen Statt. πύργωσαν, muro munierunt, ὡς πολιν ἐτείχισαν.

Ἀπύργωτος, ου, ὁ, ἡ, non munitus.

v. 264.

Εὐρύχορον Θήβην, amplas Thebas.

Κρατερώ περ ἐόντε, Vide ad *v.* 254.

v. 262 — 264.

Initio omnes Græciæ urbes carebant muris, eoque perviæ erant variis, quæ antiquitus promiſcue fiebant, direptionibus, ut teſtatur *Thucydides*, *Lib. I.* Adverſus has poſtmodum *exſtructi muri*, *turribusque muniti*; uti de Thebanorum urbe teſtatur *Homerus*, factum ab Amphione & Zetho:

Οἳ πρῶτοι Θήβης ἕδος ἔκτισαν ἑπταπύλοιο,
Πύργωσάν τ'· ἐπεὶ οὐ μὲν ἀπύργωτόν γ' ἐδύναντο
Ναιέμεν, — — — —

Qui primi Thebarum fundamenta jecerunt ſeptem portas habentium,
Turribusque circumdederunt. Cum absque turribus non poſſent
Habitare, — — — —

T 5 Nempe

Nempe ob Phlegyas, a quibus continuo infestabantur, ut ait *Scholiastes* ad *h. l.* Ea de causa Laomedon quoque muris circumdari urbem Trojanam coactus, cui operam navavit Neptunus, *Il. XXI.* 446. *coll. praecedd.* FEITH. *L. IV. C. XIII.* §. I. add. LAKEM. *Antiq. Graec. P. I. C. III.* §. *XVIII.* & *XX.*

v. 266.

Ἡρακλῆα θρασυμέμνονα, θυμολέοντα, *Il.* E. 639.

v. 267.

Ἐν ἀγκοίνῃσι Διὸς μεγάλοιο μιγεῖσα, quae est σεμνὴ circumlocutio concubitus. Vide ad *v.* 260.

v. 269.

Μένος αἰὲν ἀτειρὴς, robore semper invictus. χαλκὸς ἀτειρής, *Il.* E. 25. ferrum durum; de thorace. εἰσάμενος δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν, similis visus quod attinet structuram corporis & vocem non lassandam, *Il.* N. 45. αἰεί τοι κραδίη, πέλεκυς ὥς, ἐστὶν ἀτειρής, semper tibi cor, velut securis aliqua, est durum & non lassandum, *Il.* Γ. 60.

v. 270.

Ἐπικάστην] παρὰ τοῖς Τραγικοῖς Ἰοκάστην. *Schol.*

v. 271.

Ἣ μέγα ἔργον ἔρεξεν ἀϊδρείῃσι νόοιο, welche aus Unwissenheit was sehr grosses begangen, Quae ignorans magnum facinus patravit: & sermo est de matre Oedipodis, quae filio ignara nupsit. Vide ad *Od.* K. 257.

v. 272.

Γημαμένη ᾧ υἱεῖ, Quae nupsit suo filio, ignara nimirum. Ὃν πατέρ' ἐξεναρίξας, cum suum patrem interfecisset. ἐξεναρίζω, *Il.* Δ. 488.

v. 273.

Γῆμεν, (*pro* ἔγημεν,) *scil.* μητέρα ἥν, *Eam* uxorem duxit, etiam ignarus. & vides, Mediam formam poni de foemina, Activam de mare.

Ἀνάπυστος, ου, ὁ, ἡ, non inauditus, non inexploratus, ἀκουστὸς, φανερὸς, ἀνὰ στόμα πᾶσι κείμενος πυνθάνεσθαι. *pro* ἀάπυστος, duplici negatione in compositis se invicem destruente.

Ἄφαρ

"Αφαρ δ' ἀνάπυστα θεοὶ θέσαν ἀνθρώποισιν, sed Dii mox ista fecerunt non immemorata &, non ignota omnibus, sie liessen es alle Leute erfahren.

v. 274.

Πολυήρατος, ου, ὁ, ἡ, multis precibus optatus, multis votis dignus. Etiam in minus bono sensu, multis infortuniis afflictus.

Ἐν Θήβῃ πολυηράτῳ, i. e. τῇ πολλαῖς ἀραῖς, i. e. βλάβαις, θεόθεν ὑπομεινάσῃ. nam hunc significatum postulat contextus.

v. 275.

Καδμείων ἤνασσε, Cadmeis præerat, imperabat, dominabatur.

Θεῶν ὀλοὰς διὰ βουλάς, pertinet ad ἄλγεα πάσχων, dolores habens, per consilia Deorum ad interitum spectantia.

v. 276

Πυλάρτης, firmis & probe aptatis clausisque portis obstructus. Epith. ᾅδου apud Poëtam, παρὰ τῷ τὰς πύλας ἀραρυίας (apte cohærentes & claudentes introitum) εἶναι αὐτῷ, i. e. ἐν ἡρμοσμένας, διὰ τὸ ἐκεῖθεν δυσεξίτητον καὶ αδιεξόδευτον. & id Epith. apprime aptum: egressus enim nemini patet; & introspicere in statum post mortem nemo potest vivus.

Κρατερὸς h. l. Epith. ᾅδου.

v. 277.

Βρόχος, ου, ὁ, laqueus, eine Schlinge, quo collum eliditur & anima suffocatur. & apparet, a βρόχειν, aut a βρόγχος dictam esse hanc rem: propr. enim restim aptatam ad suspendium notat, eine Schleife, qualis est, qua capiuntur & necantur turdi.

Ἁψαμένη βρόχον αἰπὺν, i. e. ἐνδήσασα ὑψόθεν βρόχον. Cum nexuisset laqueum ex alto, i. e. cum ipsa se necasset suspendio. sermo est de Jocasta vel Epicasta, matre Oedipi.

Ἀφ' ὑψηλοῖο μελάθρου, ex superna trabe. Vid. ad *Od.* Θ. 279.

v. 278.

Ὣι ἄχεϊ σχομένη, Sua tristitia vincta, cum superaretur a tristitia sua. ἄντα παρειάων σχομένη, genis suis prætendens, obvelans, *Od.* A. 334.

Τῷ

Τῷ δ' ἄλγεα κάλλιπ' ὀπίσσω —, ei vero dolores reliquit poſt mortem ſuam —.

v. 279.

Ἄλγεα, ὅσσα τε μητρὸς Ἐριννύες ἐκτελέουσι, ærumnas, quotquot efficere poſſunt Furiæ ob matrem a filio læſam. Sermo eſt de Oedipode, quem conſcientia male factorum in matrem urebat. Sed cur eundem non & patris Ἐριννύες? quia hunc inſciens occiderat. & matrem quidem etiam inſcius duxerat: ſed, quia, re palam facta, hæc ſe ſuſpenderat; hinc id eum magis angebat. Ergo Ἐριννύες notant & magnam triſtitiam, & anxietatem, & deſperationem, quæ mentem conſiſtere non ſinunt, & corpus quoque afficiunt; conjunctæ cum caſibus triſtibus aliis fortuitis. Ergo *h. l.* non præciſe ob ἔκθεσμον γάμον, ſed potius ob caſum triſtem & eventum miſerabilem matris ſuæ; quod Poëta ipſe innuit *v.* 276 — 278. *coll.* 270. *ſqq.* Ceterum μητρὸς eſt, διὰ ὑπὲρ τῆς μητρὸς, propter matrem.

v. 281.

Ἐπεὶ πόρε μυρία ἕδνα, Vide ſupra ad *v.* 116.

v. 282.

Ὀπλότατος, *Od.* Η. 58.

v. 285.

Περικλύμενόν τ' ἀγέρωχον, nam is habuit hoc præcipuum a Neptuno donum, ut in omnia ſe mutare poſſet; *i. e.* erat Heros nauticus ſolertiſſimus & acerrimus. Ῥοδίων ἀγερώχων, der von GOtt hoch begabten, & hinc magnanimorum & fidentium ſibi, *Il.* Β. 654. Τρώων ἀγερώχων, qui eo reſpectu ſic vocantur, quia jam ex ſpeciali Numinis favore, maxime autem quia reſcierant, Achillem iratum regi non pugnaturum, multum fidebant ſibi, & magno animo præditi erant, *Il.* Γ. 36. — Π. 708.

Ἀγέρωχος, ου, ὁ, valde honoratus, valde nobilis, ὁ ἄγαν γέρας ἔχων, ὁ ἄγαν γεραρός. ut ſit ab α intenſ. & τὸ γέρας, honoris & dignitatis præmium, & ἔχω. qui habet magnam præſtantiam, & donationem honorificam; a Deo donatus magno favore.

v. 286.

v. 286.

Ἴφθίμην Πηρώ, *Od.* K. 106. θυγατέρ' ἰφθίμη Ἀντιφάταο, de sola magnitudine virium corporis & staturæ. *h. l.* vires animi una innuuntur.

Θαῦμα βροτοῖσι, quæ pulcra fœmina erat admirandum spectaculum mortalibus.

v. 287.

Τὴν πάντες μνώοντο περικτῖται, Quam omnes ambiebant vicini. pro ἐμνάοντο, *contr.* ἐμνῶντο, *Jon.* omisso augmento, & *Poët.* inserto & collocato ο: nam id, nisi metrum obstaret, deberet poni μνόωντο. μνώμενοι ἀντιθέην ἄλοχον, supra *v.* 116.

Περικτίτης, ου, ὁ, vicinus, ein Nachbar, περίοικος. ex περὶ & κτίτης, ου, ὁ, habitator, incola. quod a κτίω, incolo, habito.

v. 288.

Ἕλικας βόας, *Od.* I. 46.

Εὐρυμέτωπος, lata fronte, breitstirnig, *boum* Epith. *Od.* Γ. 382.

v. 289.

Φυλάκη, ης, ἡ, urbs Thessaliæ, non procul Θηβῶν, & rex ejus Protesilaus. & Iphiclus ibi regnaverat.

Ἐλάσειε, abigeret.

Βίη Ἰφικληείη, *i. e.* ὁ Ἰφικλῆς, præstantissimus ille. βίη Ἡρακληείη, *i. e.* ipse Hercules, præstans robore & virtute, *Il.* B. 658.

v. 290.

Ἀργαλέας, Difficiles, *sc.* abactu: nam erat armentum illud δύσκολον καὶ ἐργῶδες (difficile) κτηθῆναί τε καὶ ἀπελαθῆναι, recipi in possessionem & abigi.

Ὑπέσχετο, promisit.

Μάντις ἀμύμων, ὁ Μελάμπους. Σαλμωνῆος ἀμύμονος, supra *v.* 235. μάντις ἀμύμων, *v.* 98.

v. 291.

Ἐξελάαν, Se abacturum eas solum. pro ἐξελάειν, *contr.* ἐξελᾶν, distracto circumflexo per novum α.

Χαλεπὴ δὲ Θεοῦ κατὰ μοῖρα πέδησε, grave autem Dei fatum constrinxit eum, er wurde durch GOttes Schickung gefangen. κατὰ δ' ἂν ἕτερον γ' ἐπέδησε, pro κατεπέδησε,

δησε, *sc.* ἡ Ἄτη, error mentis ex affectu ortus, alterum saltem implicuit vinculo malo. imo utrumque: Agamemnonem injuste auferentem τὸ γέρας, Achillem ferociter repudiantem preces seniorum: priorem tamen præcipue. *Il.* Τ. 94. καταπεδάω, constringo compedibus.

V. 292

Δεσμοὶ ἀργαλέοι, Vincula dura.

Βουκόλοι ἀγροιῶται, pastores rustici. βουκόλος, *Il.* Ν. 571. Ἀγροιώτης, *Il.* Λ. 548. & 675. λαοὶ ἀγροιῶται, qui ibi opponuntur militibus conscriptis: collecti pastores.

V. 293.

Ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελεῦντο, (terminatione Jonica,) cum menses & dies peracti erant, *i. e.* peracto integro anno.

V. 294.

Περιτελλομένου ἔτεος, anno circumacto & impleto, da das eine Jahr aus war, und das andre wieder hergestellet wurde. περιτελλομένων ἐνιαυτῶν, in circumvolutione annorum, *Il.* Β. 551. & notantur *h. l.* dies festi, singulis quinquenniis redeuntes. περιτέλλομαι, circumvolvor, circumagendo impleor.

Ἐπήλυθον ὧραι, rursus redibant denuo eadem anni tempora: nam per circulum volvuntur tempora, eademque redeunt ad faciendum novum annum *Od.* Β. 107. redibant tempora quarti anni, ad faciendum & eum annum, sicut ea anni tempora fecerunt priores annos, es gieng das vierte Jahr an.

V. 295.

Τότε δή μιν ἔλυσε βίη Ἰφικληείη, tum vero eum dimisit ex vinculis Iphiclus, er ließ ihn los.

V. 296.

Θέσφατα πάντ' εἰπόντα, Vid. ad *v.* 150.] *pour le recompenser de ce qu'il lui avoit expliqué les anciens oracles.* Car il lui avoit expliqué ce que les anciennes propheties avoient annoncé qu'il n'auroit des enfans que par le secours d'un Devin, qui, instruit par un vautour, lui en donneroit le moyen. Voyez *Apollodore.* DAC.

Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή, Jovis autem voluntas effectui dabatur, ἐπληροῦτο τὸ πεπρωμένον. ita *Il.* Α. 5.

v. 298.

Κρατερόφρονε — παῖδε, fortes & validos mente — filios, Castorem & Pollucem. κρατερόφρων, *Od.* Δ. 333. *Il.* Ξ. 324.

v. 299.

Ἱππόδαμος, *Castoris* Epith. *Od.* Γ. 17.

Πὺξ ἀγαθὸς, bonus pugil, *Pollucis* Epith. *Il.* Γ. 237.

v. 300.

Τοὺς ἄμφω ζωοὺς κατέχει — αἶα, Hos ambos vivos detinet — terra. *i. e.* mortui quidem sunt, sed vivunt tamen, *coll.* 302. 303. & sermo est de Castore & Polluce, qui alternis diebus vivi & mortui sunt. τότε δ' ἤδη ἔχεν κατὰ γαῖα αὐτὸν, tunc vero jam terra nigra eum detinebat, *i. e.* mortuus erat, *Il.* Β. 699. sic, τοὺς δ' ἤδη κατέχεν — αἶα, *Il.* Γ. 243. πάρος τινὰ γαῖα καθέξει, ante aliquos terra possidebit, *i. e.* ante cadent aliqui, ante quam omittant pugnam, *Il.* Π. 629. αὐτοῦ γαῖα καθέξει με, hic moriar, *Il.* Σ. 332.

Φυσίζοος, generans & producens ad vitam apta. *terræ* Epith. ἡ φύουσα τὰ πρὸς ζωὴν χρήσιμα, τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναφύουσα, *Il.* Γ. 243.

v. 301.

Οἳ καὶ νέρθεν γῆς τιμὴν πρὸς Ζηνὸς ἔχοντες, Qui & sub terra honorem a Jove habentes.

v. 302.

Ἑτερήμερος, ου, ὁ, ἡ, alternis diebus. ex ἕτερος & ἡμέρα. Ἄλλοτε μὲν ζώουσ' ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὖτε τεθνᾶσιν, Qui ambo per unum diem sunt mortui, per alterum ambo vivi.] De dissensu veterum super hac re atque hoc loco, aliis statuentibus, alternis alterum in inferis, alterum in cœlo esse; aliis, utrumque alio die apud inferos, alio apud superos esse, vid. *Hemsterh.* V. Cel. ad Lucian. T. I. p. 286. ERN.

v. 303.

Τιμὴν δὲ λελόγχασ' ἶσα θεοῖσι, & honorem nacti sunt æque ac Dii, coluntur ut Dii. *i. e.* ἔλαχον. nam præt. Med. quod deberet esse λέλογχα, habet γ intersertum, æque ac præsens id habuit.

Τιμὴν — ἶσα θεοῖσι, honorem — æqualem Diis. Conf. BOS *Exercit. Philol. ad Phil. II. 6.* Ὃς ἐν μορφῇ Θεοῦ ὑπάρχων, οὐχ ἁρπαγμὸν ἡγήσατο τὸ εἶναι ἶσα Θεῷ. ELSNER. *Obſerv. Sacr.* & WOLFII *Cur. Philol. ad eundem locum.*

v. 305.

Ἡ (Ἰφιμέδεια) δὴ φάσκε Ποσειδάωνι μιγῆναι, quæ (Iphimedia) ſane dicebat ſe congreſſam cum Neptuno.

v. 306.

Μινυνθαδίω δὲ γενέσθην, brevis autem ævi nati erant ambo. μῆτερ, ἐπεί με ἔτεκές γε μινυνθάδιόν περ ἐόντα, da du mich nun von doch ſo kurzem Leben gebohren haſt, *i. e.* ὀλίγον, *ſc.* τῷ χρόνῳ τῆς ζωῆς: ἐπ' ὀλίγον ζῆσαι μέλλοντα, *Il.* A. 352.

v. 307.

Τηλεκλειτὸς, longe celebratus, procul celeber fama, *Il.* Ξ. 321.

v. 308.

Οὓς δὴ μηκίστους —, Quos certe procerrimos —. Vide ad *Od.* E. 299.

v. 310.

Ἐννέωροι γάρ τοί γε, Novem annorum enim erant hi. σιάλοισιν ἐννεώροισιν, *Od.* K. 390.

Καὶ ἐννεαπήχεες ἦσαν εὖρος, & erant jam novem cubitorum *ſeu* novem ulnas in latitudinem. *coll.* v. 311. ubi de longitudine horum virorum, ex proportione certa: nam latitudo corporis humani ad longitudinem ejus habet ſe ut unum ad tria. ζυγόδεσμον ἐννεάπηχυ, *Il.* Ω. 270.

v. 311.

Εὖρος, εος, τὸ, latitudo, amplitudo. κατὰ τὸ εὖρος, in die Breite. & ea eſt apta proportio ad μῆκος. ab εὐρὺς, εῖα, ὑ, latus, amplus.

Ἀτὰρ μῆκός γε γενέσθην ἐννεόργυιοι, at longitudine erant novem orgyiarum, neun Klafter hoch, & ſermo eſt de Oto & Ephialte, *coll.* 310. hic vides, proportionem craſſitudinis *vel* latitudinis corporis humani eſſe, tertiam partem longitudinis: ὅτι πλάτος σώματος ἐστὶ τὸ τρίτον τοῦ μήκους αὐτοῦ. μῆκος, *Od.* I. 324.

Ἐννεόρ-

Ἐννεόργυιος, ου, ὁ, ἡ, novem ὀργυιὰς explens. ex ἐννέα, & ὄργυια, seu ὀργυιὰ, Od. K. 167.

Ἐννεαπήχεες ἦσαν εὖρος, ἀτὰρ μῆκός γε γενέσθην ἐννεόργυιοι, craffitudine erant novem cubitorum, at longitudine erant novem ὀργυιῶν. nam ἡ ὀργυια habet τρεῖς πήχεις, & longitudinis tertia pars in corpore humano facit aptam latitudinis menfuram.

v. 312.

Οἵ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἀπειλήτην στήσειν πόλεμον, Qui etiam Diis minabantur fe moturos bellum. quod eft per Sync. pro ἠπειλητάτην. Alii fcribunt ἀπειλείτην, pro ἠπειλείτην, ut fit dualis imperfecti. Ceterum eft, grandia verba loqui, groß ſprechen.

v. 313.

Φύλοπις, ιδος, ἡ, clamor militaris in pugna. Eft a τὸ φῦλον, natio, & ἡ ὄψ, ut notet confufum gentis alicujus, aut nationum duarum inter fe concurrentium clamorem. Ponitur ergo de pugna ipfa, & quidem Elliptice, nam plena phrafis eft φύλοπις πολέμου ἢ μάχης, ficut & βοὴ tali modo ponitur, & αὐτή. Vide etiam ad Il. Δ. 15.

Φύλοπιδα ἀπειλήτην στήσειν ἐν Ὀλύμπῳ — πολέμοιο, Pugnam minabantur fe commiffuros in Cœlo.

Πολυαΐξ, pugnæ Epith. quia πόλεμος habet multas ὁρμὰς καὶ μεταλροπάς. Il. Α. 165. Ε. 811.

v. 314.

Ὄσσα, ης, ἡ, mons Theffaliæ.

Ὄσσαν ἐπ' Οὐλύμπῳ μέμασαν θέμεν, pro ἐπιθεῖναι, Jonice, Offam Olympo ftudebant imponere.

v. 315.

Πήλιον, ου, τὸ, mons, oppofitus τῇ Ὄσσῃ, in Theffalia: & ambo montes funt ab Olympo verfus occidentem fiti, inter quos fluvius ὁ Πηνειὸς ἐκρέει.

Πήλιον εἰνοσίφυλλον, Νήριτον εἰνοσίφυλλον, Od. I. 22.

Ἵν' οὐρανὸς ἀμβατὸς εἴη, ut cœlum poffet confcendi, a gigantibus, qui montes alios aliis impofuerant. ἔνθα μάλιστα ἀμβατός ἐστι πόλις, i. e. ἀναβαινομένη, ἀναβατός, ubi maxime fuperatu facilis eft urbs, Il. Z. 434.

V. 316.

Καί νύ κεν ἐξετέλεσσαν, Et sane effecissent id.

Εἰ ἥβης μέτρον ἵκοντο, si ad plenam juventam pervenissent. sic *Il.* Λ. 225. ἐπεὶ ἥβης ἐρικυδέος ἵκετο μέτρον, cum pervenisset ad mensuram floridissimæ juventæ: ut μέτρον sit ἡ ἡλικία.] Μέτρον ἥβης est ipsa *pubertas*. ut μέτρα θαλάσσης ipsum *mare*. Vid. *Grævius Lect. Hesiod.* C. 4. ERN.

V. 317.

Ἀλλ' ὄλεσεν Διὸς υἱὸς — Ἀμφοτέρω, At interemit Jovis filius, Apollo, — Ambos.

V. 318.

Κρόταφος, *Il.* Δ. 502.

Ἴουλοι, ων, οἱ, sunt αἱ καλὰ τῶν γενείων πρῶται τρίχες, primi pili in mala & mento adolescentium, lanugo: nam οἱ ταύτας ἔχοντες, ἴενται ἤδη ἐπὶ τὸ ὅλον, *i. e.* τὸ τέλειον, ὡς ἐξανδρούμενοι, ad virilitatem plenam appropinquantes.

Πρὶν σφῶϊν ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους Ἀνθῆσαι, antequam iis sub temporibus prima barba Floreret, antequam iis sub temporibus lanugo Protruderetur. *coll.* 319. ubi hos ἰούλους circumscribit, πυκάσαι γένυν εὐανθέϊ λάχνῃ, densari mentum florente lanugine.

V. 319.

Ἀνθέω. floreo, progermino. Hinc perf. Med. ἦνθα, *Attice*, ἄνηνθα, & cum ο interserto, ἀνήνοθα, de sanguine profluente ex vulnere ponitur *Il.* Λ. 266. ἀνήνοθεν αἷμα θερμὸν ἐξ ὠτειλῆς.

Πρὶν πυκάσαι γένυν εὐανθέϊ λάχνῃ, antequam vestirent maxillam florida lanugine, antequam vestirent mentum pulchre florescente lanugine, *vel* antequam gena eorum contegeret se & dense impleret bene florida lanugine.

Πυκάζω, condenso, dense & firmiter construo & contego. Ἕκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἡνιόχοιο. *i. e.* τὰς τοῦ Ἕκτορος φρένας, τὸν Ἕκτορα καὶ τὰς φρένας αὐτοῦ, ἐκάλυψε ἡ ἐπύκνωσε λύπη ὑπὲρ ἡνιόχου, Hectorem autem undique cinxit & operuit luctus ob aurigam suum: nam

nam λύπη πυκνοποιεῖ, coarctat & comprimit, *Il.* Θ. 124. πορφυρέῃ νεφέλῃ πυκασσασα (Ἀθήνη) ἑαυτὴν, nigra nube involvens & contegens undique ſeſe, *Il.* Ρ. 551. ἅρματα εὖ πεπυκασμένα κεῖτο, currus bene contecti ſtabant otioſi, ne fœdarentur pulvere aut aliis ſordibus, *Il.* Β. 777. ὄζοισιν πεπυκασμένος, ſedebat in arbore, obtectus denſis frondibus, ne conſpici poſſet, *Il.* Ξ. 289.

Γένυς, *Il.* Λ. 416.

Εὐανθὴς, έος, ὁ, ἡ, probe progerminans, virens & florens. εὐανθεῖ λάχνῃ, *Metaph.* læte progerminante lanugine prima barbæ.

Λάχνη. de capillo eſt *Il.* Β. 219. ὕπερθε φοξὸς ἔην κεφαλὴν, ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη, ſuperne acuminato erat capite, & inerat capiti tenue capillamentum; ubi ſermo de Therſite turpi.

V. 321.

Μίνωος ὀλοόφρονος, ὀλοόφρονος Αἰήταο, *Od.* Κ. 137.

Θησεὺς, έως, ὁ, heros & princeps Athenienſis, αἰγείδης, *i. e.* Ægei filius, ἐπιείκελος ἀθανάτοις. Enumeratur inter priſcos laudatiſſimos, *Il.* Α. 265. Cum Ariadne ex Creta abiit.

V. 322.

Ἐς γουνὸν Ἀθηνάων ἱεράων, in fertilem regionem Athenarum ſacrarum. κατὰ γουνὸν ἀλωῆς οἰνοπέδοιο, ſupra *v.* 192.

V. 323.

Ἦγε μὲν, οὐδ' ἀπόνητο, Duxit quidem, ſed non fruitus eſt ea. οὐχ ἧς ἥβης ἀπόνητο, *Poët.* pro ἀπώνητο, ſua juventa non fruitus eſt, *i. e.* τὸν πρὸ ὥρας θάνατον ἔχειν, *Il.* Ρ. 25. Ἀχιλλεὺς οἶος ἀπονήσεται τῆς ἀρετῆς, ſolus fruetur virtute iſta: quod eſt magnum probrum, ſi virtute ſua ſibi tantum placere vult, nec vivis autem aliis prodeſſe ea, nec ἐσομένοις exemplar prodere, *Il.* Λ. 762. Aliter fecit Neſtor, qui virtute ſua multum profuit civibus ſuis. σὺ δὲ τῶνδ' ἀπόναιο, precor, ut fruaris horum. *per Sync.* pro ἀπονήσαιο, *Il.* Ω. 556.] *Ducere voluit, conatus eſt,* ſed conſilii fructum non tulit, quod a Diana interfecta eſt. ERN.

Πάρος δέ μιν Ἄρτεμις ἔσχε ἐν Δίῃ, ante enim eam detinuit Diana in Dia insula, *i. e.* ἐπέσχε θανάτῳ αὐτὴν τοῦ ἀποπλεῦσαι, morte eam detinuit ab ulterius navigando.

v. 324.

Δία, ας, ἡ, insula, quæ & ἡ Νάξος dicta, sacra Baccho.

Ἀμφίρυτος, circumfluus, aqua circumdatus. potest & esse, circummunitus. *Od.* Α. 50. & 198.

Διόνυσος, & *ob metrum* Διώνυσος, *Il.* Ζ. 132.

Μαρτυρία, ας, ἡ, testimonium accusatorium & vindicativum.

Διονύσου μαρτυρίῃσι, testificatione Bacchi, qua contra Ariadnen apud Dianam fungebatur, *i. e.* καταμαρτυρίαις, κατηγορίαις, quod sanctitatem violarit primo ibi concubitu Hinc Diana eam ibi occidit, testificante Baccho, Theseum & Ariadnen id fecisse nefas.] Vertam: *indicio Bacchi.* ERN.

v. 325.

Στυγερήν τ' Ἐριφύλην, quæ fuit causa mortis mariti sui.

v. 326.

Ἣ χρυσὸν φίλου ἀνδρὸς ἐδέξατο τιμήεντα, Quæ aurum pro suo marito accepit pretiosum, eumque prodidit. *pro* ἀντὶ φίλου ἀνδρὸς, Vid. BOS *Ell. Gr. p.* 466.

Τιμήεις, *Od.* Θ. 393.

v. 327.

Πάσας δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι (*Jon.* pro μυθήσωμαι) οὐδ' ὀνομήνω, Vid. ad *Od.* Δ. 240.

v. 329.

Φθίω, interimo, perdo. unde est ἡ φθόη, tabes. a φθίω, occido.

Πρὶν γάρ κεν καὶ νὺξ φθῖτ', *pro* ἐφθῖτο, Prius enim sane etiam nox periret, præteriret, *i. e.* οὐκ ἂν διὰ πάσης νυκτὸς περατωθείη ὁ περὶ τούτων λόγος. Quidem legunt *h. l.* φθῖτο, *pro* ἐφθίετο, a φθίω. Sed plurimi φθεῖτο. Multi tamen præsens apocopatum φθεῖται, positum pro tempore indefinito, intelligere malunt; prætereat.

Νὺξ — ἀμβρότος, nox — dulcis. ἀμβρότον ἱερὸν, *Od.* Κ. 222.

Ὠ,η

Ὥρη Εὕδειν, tempus adeſt Dormiendi.

v. 330.

Ἐς ἑταίρους, ad ſocios.

v. 331.

Αὐτῦ, hîc.

Πομπὴ δὲ Θεοῖς, ὑμῖν τε μελήσει, deductio autem mea Diis, & vobis curæ erit. πομπὴ, *Od.* K. 79.

v. 332.

Οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ, *Od.* Θ. 234.

v. 333.

Κηληθμὸς, ῦ, ὁ, oblectatio aurium. *deinde* quævis magna delinitio, quæ animum quaſi frangit & inclinat, ἐπίτασις ἡδονῆς, voluptas magna. a κηλέω, aures oblecto ſonora aliqua dulcedine, delinio animum auditus ſuavitate. *Deinde in genere*, demulceo, delinio, oblecto, delecto.

Κηληθμῷ — ἔσχοντο, Oblectatione — tenebantur, ex narratione Ulyſſis, cum voluptate magna & animorum flexione attendebant.

Κατὰ μέγαρα σκιόεντα, *Od.* K. 479.

v. 334.

Λευκώλενος, *Aretes* Epith.

Ἤρχετο μύθων, cœpit loqui.

v. 336.

Φρένας ἔνδον ἐίσας, quæ Φρένες (pectus, *i. e.* animus intelligens & probus,) ſunt æquales formæ externæ egregiæ, & proceritati ſtaturæ.

v. 337.

Ἕκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς, inquit regina in concilio Phæacum: quisque veſtrum habet ſuam partem in honore habendi & bene tractandi hoſpitem talem. *vel* &, quisque dignus eſt honore ſuo; ut δὲ ſit *enim*, & ut trahatur ad hoſpitem. οὔποτε ὁμοίης ἔμμορε τιμῆς βασιλεὺς, nunquam æqualis honoris particeps fuit & pro parte ſua accepit rex, *Il.* A. 278. nam ibi præfert Neſtor Agamemnonem omnibus regibus, qui ante eum fuerunt;

 nunquam

nunquam enim alius tot reges & principes, & tantum exercitum, sub se habuerat.

v. 338.

Τῷ μὴ ἐπειγόμενοι ἀποπέμπετε, Ideo ne nimis festinantes dimittite eum, *i. e* μη καταπείγετε ὑμεῖς τον πλῦν, εἰ καὶ αὐτος ἐθέλοι σπεύδεσθαι ὑμᾶς ἅμα ἠοῖ φαινομένῃ εἰς πομπην.

Μηδὲ τὰ δῶρα Οὕτω χρηΐζοντι κολούετε, neque dona illa, quæ destinavimus, Sic indigenti mutilate & maligne date, verstümmelt dem Dürftigen die Gaaben nicht, gebet nicht etwa nur halb, μὴ κολοβῦτε τῷ ξείνῳ τὴν δόσιν πολλὰ ἔχοντες.

v. 339.

Χρηΐζοντι κολούετε, egenti inhibete,] Non *inhibete*, hoc esset κωλυετε, sed *minuite*. Nolite parva dona dare viro adeo indigenti benignitatis vestræ. ERN. κολούει τὰ ἑαυτῦ πάντα, *Od.* Θ. 210.

v. 340.

Θεῶν ἰότητι, Deorum favore: & κτήματα ea θεόσδοτα fuisse innuit, non male quæsita. Vid. ad *Od.* H. 214.

Κτήματ' ἐνὶ μεγάροισι — κέονται, Bona in ædibus — reposita sunt, ὡς κειμήλια. ἀτάρ τοι εἵματ' ἐνὶ μεγάροισι κέονται, at vestes pro te in domo depositæ sunt & jacent, *Il.* X. 510.

v. 342.

Ὃς δὴ Φαιήκων ἀνδρῶν προγενέστερος ἦεν, *Od.* H. 156.

v. 343.

Σκοπὸς, ῦ, *h. l.* meta, scopus, das Ziel, wornach jemand zielet, finis, quo quis collimat, propositum consequendum.

Δόξα. ὐκ ἄπο δόξης, *i. e.* ῦ πόῤῥω τῆς περὶ ἐμῦ ὑπολήψεως, non præter eam opinionem, quam de me habes, nicht wieder dein erwarten von mir, *Il.* κ. 324.

Ὀυ μὰν ὔμμιν ἀπὸ σκοπῦ ὐδ' ἀπὸ δόξης Μυθεῖται βασίλεια περίφρων, non certe vobis extra rem destinatam, neque contra opinionem de prudentia & humanitate ejus, loquitur regina sapiens. *i. e.* apte & convenienter rei,

rei, & juxta eam opinionem, quam de ejus prudentia & φιλοξενίᾳ jam ante habuimus.

v. 344.

Περίφρων, valde cordatus & prudens, alios intellectu recto superans, sehr vernünftig. ex πέρι, supra, valde; & φρὴν. Vide etiam ad *Od.* E. 216.

Ἀλλὰ πίθεσθε, sed obtemperate ei. *Il.* A. 259. *coll.* 274.

v. 345.

Ἀλκινόου δ' ἐκ τοῦδ' ἔχεται ἔργον τε, ἔπος τε, Ab hoc Alcinoo dependet & dictum, *i. e.* imperium, & factum, *i. e.* exsecutio dicti: αὐτὸς κατάρχει τοῖς ἄλλοις τῶν τε λόγων τῶν τε ἔργων, *coll.* 352. 347. ἐξέχεται αὐτοῦ τὸ πᾶν, von ihm dependiret alles: hæc est laus principis. Vide ad *Od.* Z. 197.

v. 347.

Τοῦτο μὲν οὕτω δὴ ἔσται ἔπος, Hæc res sic erit,] In ipso limine auctoritatem & momentum non leve suæ orationi Alcinous adhibet. Quasi dicat: Quia ergo mihi hæc Regia dignitas in Phæaces concessa est, quamdiu illa penes me erit, non committam, ut mea jussa sint irrita: proinde quod ego nunc apud me decrevi super hoc hospite, firmum & stabile esse volo. Quin & voce quadam imperatoria jubet hospitem in crastinum usque diem remanere, ut consilio prudentissimo Aretes obsequatur: *h. e.* majora hospiti suo munera accumulet, addita interea deductionis spe, quæ Ulyssem moveat in hac mora, quam forte ei submolestam fore suspicatur. Tum in ipso fine adhuc Regiæ suæ potestatis meminit, ut magis ac magis Ulyssem confirmet, qui intelligat, hæc ab eo sibi promitti, qui facile illa præstare possit. SPOND.

v. 348.

Φαιήκεσσι φιληρέτμοισιν, *Od.* Θ. 96.

v. 349.

Ξεῖνος δὲ τλήτω — ἐπιμεῖναι ἐς αὔριον, Hospes autem sufferat — manere in crastinum, der Fremde gedulde sich, er wird es sich gefallen lassen.

Νέϛοιο χατίζων, *Od.* Θ. 156. so sehr er sich auch nach der Heimkonft sehnet.

v. 350.

Ἔμπης ὢν ἐπιμεῖναι ἐς αὔριον, doch allerdings also bis morgen zu warten. ἔμπης, *Od.* Ζ. 190.

Εἰσόκε πᾶσαν Δωτίνην τελέσω, donec omnem Donandi rationem perfecero. Sermo est de Ulysse a rege Phæacum donis variis ornando.

v. 351.

Δωτίνη, *Od.* Ι. 268.

Πομπὴ δ' ἄνδρεσσι μελήσει, Vide ad *v.* 331.

v. 352.

Τῦ γὰρ κράτος ἔϛ' ἐνὶ δήμῳ, Alcinous rex de se loquitur: cujus potestas suprema valet in populo.

v. 353.

Πολύμητις, qui multa novit consilia, plenus consilii, *Od.* Β. 173.

v. 354.

Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν, *Od.* Ι. 2.

v. 355.

Ἀνώγοιτε, juberetis, *pro* ἀνωγοῖτε.

v. 356.

Πομπήν τ' ὀτρύνοιτε, sensus est: Si me vel in integrum annum sedere juberetis; si modo deinde deductionem meam maturaretis, & splendida dona daretis: malim sane ego id, quam celerius deduci, sed pauperior.

v. 357.

Καί κεν πολὺ κέρδιον εἴη, *Od.* Ι. 228. Κ. 153.

v. 358.

Πλειοτέρῃ σὺν χειρὶ φίλην ἐς πατρίδ' ἱκέσθαι, Pleniore cum manu, *i. e.* ditior, domum redire, πεπληρωμένη, καὶ μὴ ὑποκενῳ.

v. 359.

Αἰδοιότερος, ἕω, ερον, venerabilior.

Καί

Καὶ κ' αἰδοιότερος καὶ φίλτερος ἀνδράσιν εἴην, Et certe venerabilior & carior hominibus essem, *sc.* si ditior redirem ad eos.

v. 360.

Ἰδοίατο, *pro* ἴδοιντο.

v. 362.

Εἴσκομεν εἰσορόωντες, *Od.* I. 321.

v. 363.

Ἠπεροπεύς έος, ὁ, mendax; deceptor. ἠπεροπῆα, *pro* ἠπεροπέα, *i. e.* παραλογιστικόν. ab ἠπεροπεύω, *Il.* Γ. 399. E. 349. quod ab ἥμερος, lenis, mansuetus, blandus; & ἡ ὄψ, *quasi* ἡμεροπεύω, blandis vocibus utor in fraudem alterius.

Ἔμεν, *pro* εἶναι.

Ἐπίκλοπος, *Il.* X. 281. qui cupit & conatur occulte aut improviso agere, der etwas zu erhaschen, oder sich zu verstellen, suchet, simulator.

Οὔτι σ' εἴσκομεν ἠπεροπῆα ἔμεν καὶ ἐπίκλοπον, wir halten dich für keinen Heuchler und Versteller.

Οἷα, sicut. & est pro οἷος.

v. 364.

Οἷά τε πολλοὺς βόσκει γαῖα μέλαινα — ἀνθρώπους, qua morum ratione multos Pascit terra nigra — homines. Apte sic ponitur, quod tales homines sint bestiæ.

Πολυσπερέας ἀνθρώπους, quasi βοσκήματα, quæ errant per agros & campos. ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα πολυσπερέων ἀνθρώπων, hominum ex variis nationibus, *Il.* B. 804. πολυσπερής, late dispersus per multos orbis tractus, late discretus.

v. 365.

Ψεύδεα ἀρτύνοντας, Mendacia componentes. apte, ad veri similitudinem, & multa. Vide ad *Od.* Θ. 53.

Ὅθεν κέ τις οὐδὲ ἴδοιτο, *sc.* cogitatione & mente, woher es wohl niemand absehen könnte, daß sie die Lügen genommen.

v. 366.

Σοὶ δ' ἔνι μὲν μορφὴ ἐπέων, Tibi vero ineſt pulcritudo verborum, *i. e.* πιθανότης, καὶ κάλλος λόγων. ut ergo & metaphorice ponatur. Θεὸς μορφὴν ἔπεσι στέφει, *Od.* Θ. 170.

Φρένες ἐσθλαὶ, mens egregia.

v. 367.

Μῦθον δ', ὡς ὅτ' ἀοιδὸς, ἐπισταμένως κατέλεξας, Hiſtoriam, tanqnam Poëta, apte & ſcite narraviſti. Hîc apparet, qui fuerint antiquiſſimorum hominum hiſtorici & oratores, aliique ſapientiæ magiſtri. Hinc ſumſere quoque Recentiores, narrationem ex ingenio fictam vocare μῦθον: & Poëta ipſe innuit *h. l.* definitionem ejusmodi fictæ narrationis, quod ſit λόγος ψευδὴς, ἀληθείας ἔχων ἔμφασιν, (ſpeciem,) *coll.* 365. *ſqq.* Sed has omnes novatas ſignificationes in Homero ipſo ne quæras.

Ἐπισταμένως, *Od.* Ε. 245.

v. 368.

Κήδεα λυγρὰ, labores triſtes, ærumnas miſeras.

v. 369.

Vide ſupra ad *v.* 169.

v. 370.

Οἵ τοι ἅμ' αὐτῷ Ἴλιον εἰς ἅμ' ἕποντο] Ἅμα prius eſt τοπικὸν, alterum χρονικὸν, qui tecum ad Ilium eodem tempore profecti ſunt. Conf. *Od.* Ο. 398. 399. & ibi *Euſtath.* ERN.

v. 371.

Καὶ αὐτοῦ πότμον ἐπέσπον, & ibi mortui ſunt. Vide ad *v.* 196.

v. 372.

Νὺξ δ' ἥδε μάλα μακρὴ, Nox autem hæc valde longa.

Ἀθέσφατος, valde magna: erat enim præcipite autumno. ἀθέσφατος οἶνος, ſupra *v.* 61.

Οὐδέ πω ὥρη Εὕδειν ἐν μεγάρῳ, neque adhuc tempus Dormiendi in ædibus.

v. 373.

Σὺ δέ μοι λέγε θέσκελα ἔργα, tu autem mihi narra res admira-

admirabiles. ἵνα θέσκελα ἔργα ἴδηαι, Göttern ähnliche Thaten, *Il.* Γ. 130. εἴκτο δὲ θέσκελον (neutrum adverbialiter.) αὐτῷ, mirum in modum similis apparebat illi, *Il.* Ψ. 107.

v. 374.

Καί κεν ἐς ἠῶ δῖαν ἀνασχοίμην, Vel usque ad auroræ ortum sustinerem, ich wollte bis an den lichten Morgen aufbleiben und zuhören.

Ὅτε μοὶ σὺ Τλαίης κ. τ. λ. si tu Susciperes id in te, narrare mihi tuos labores, wann du es über dich nehmen wolltest.

v. 375.

Τὰ σὰ κήδεα μυθήσασθαι, tuos labores narrare.

v. 378.

Ὥρη μὲν πολέων μύθων, ὥρη δὲ καὶ ὕπνε, Est quidem tempus multarum narrationum, dies *scil.* & tempus etiam somni, *scil.* nox. Posset & sic intelligi: ἡ παρῦσα νὺξ (utpote autumno præcipiti) ἐξαρκεῖ καὶ εἰς τὸ πολλὰ εἰπεῖν, καὶ εἰς τὸ ἱκανῶς ὑπνῶσαι, ut sequens εἰ δὲ sit: Si igitur. Et hæc expositio civilitati & obsequio erga postulantem Regem est magis consentanea, quam illa prior cum sua sententia frigida.

v. 379.

Ἐι δ' ἔτ' ἀκȣέμεναί γε λιλαίεαι, Si ergo cupis amplius audire, *sc.* narrationes meas, ἐπιθυμεῖς. λιλαίεο, *v.* 222.

Οὐκ ἂν ἔγωγε Τȣ́των σοι φθονέοιμι — ἀγορεῦσαι, non ego sane gravarer, *vel* non recusarem — narrare.

v. 380.

Φθονέω, *Od.* Z. 68.

Τȣ́των — καὶ οἰκτρότερ' ἄλλ' — Κήδε', His — etiam miserabiliora alia — Infortunia. οἴκτρ' ὀλοφυρομένȣς, *Od.* K. 409.

v. 382.

Οἱ Τρώων μὲν ὑπεξέφυγον — ἀϋτὴν, Qui Trojanorum quidem evaserunt — bellum. Vid. ad *Od* K. 129.

Ἀϋτὴ, ῆς, ἡ, clamor. *in specie* clamor pugnantium, prælium. Sic & ἡ βοὴ poni solet. θῆλυς ἀϋτὴ, *Od.* Z. 122.

Στονόεσ-

Στονόεσσαν αὐτὴν, *i. e.* μάχην, pugnam, ubi multi morientes gemunt, & reliqui graviter laborant. κήδεα στονόεντα, *Od.* I. 12.

v. 383.

Κακῆς ἰότητι γυναικὸς, consilio malæ mulieris, *sc.* Clytæmnestræ, durch deren anstiften. Θεῶν ἰότητι, supra *v.* 340.

v. 384.

Ψυχὰς - ἀπεσκέδασ' — Περσεφόνεια, animas - discedere jussit — Proserpina. σκέδασον δ' ἀπὸ κήδεα θυμοῦ, *Od.* Θ. 149.

Ἄλλυδις ἄλλη, *Od.* I. 458.

v. 385.

Ἁγνὴ Περσεφόνεια, Pura Proserpina: nam hæc Dea destructionem plenariam corporis mortui, factam jam, denotat; & tunc mortui dicuntur ἁγνοὶ, quando justa illis sunt facta per combustionem corporis, & condito cinere. Ἄρτεμις ἁγνὴ, *Od.* E. 123.

Γυναικῶν θηλυτεράων, *pro* θηλυτερῶν. θηλύτεραι θεαὶ, *Od.* Θ. 324.

v. 387.

Περιαγείρω, circum congrego.

Περὶ δ' ἄλλαι ἀγηγέραθ' (ἀγηγέρατο) ψυχαὶ, *pro* περιηγέροντο, plusq. perf. Pass. circum congregabant se, circumstabant.

v. 388.

Θάνον καὶ πότμον ἐπέσπον, supra *v.* 371.

v. 390.

Κλαῖε δ' ὅγε λιγέως, er weinete mit lauter Stimm. Vide ad *Od.* K. 201.

Θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἶβων. τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβεις, *Il.* Π. 11. θαλερὸν δὲ κατείβετο δάκρυ παρειῶν, defluebat a genis, lief die Wangen herab, *Il.* Ω. 794.

v. 391.

Πιτνὰς εἰς ἐμὲ χεῖρας, Expandens versus me manus suas, Extendens ad me manus suas, (umbra Agamemnonis versus vivum Ulyssem.) partic. præs. a πίτνημι. ἠέρα δ'

Ἥρη

Ἠέρα πίτνα πρόσθε βαθεῖαν, caliginem denſam Juno ante expandebat, *Il.* Φ. 7. ubi eſt imperf. a πιτνάω.

Ὀρέξασθαι μενεαίνων, apprehendere me amice contendens; ſe extendere ad me & contingere me cupiens, ut complecteretur me.

V. 392.

Κίκυς, υος, ἡ, eſt ἡ τοῦ κίειν, *i. e.* πορεύεσθαι, δύναμις, vis movens corpus ad procedendum.

Οὐ γάρ οἱ ἔτ' ἦν ἴς ἔμπεδος, οὐδέ τε κίκυς, de umbra regis Agamemnonis apud inferos. Eſt ergo κίκυς, vis corporea. ἴς eſt ἡ ἐκ τῶν νεύρων ἰσχὺς, etiam νεῦρον ipſum. Vide ad *v.* 218.

V. 393.

Ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι, in flexibilibus artubus, *Il.* Λ. 668. Ω. 359.

V. 396.

Ἀτρείδη κύδιστε, *Il.* Α. 122.

V. 397.

Vide ad *v.* 170.

V. 399.

Ὄρσας — ἀνέμων — ἀϋτμὴν, Poſtquam oriri fecit, concitavit — ventorum — flatum.

Ἀργαλέων ἀνέμων, gravium ventorum, difficilium ventorum.

Ἀμέγαρτον ἀϋτμὴν, intolerabilem flatum, *i. e.* εἰς μέγα αἰρομένην. *vel :* benigne & largiter, non invida manu, datam ſpirationem. πόνον δ' ἀμέγαρτον ὄφελλεν, augebat laborem non invidendum; *vel* & non maligne, ſed copioſe datum. Sed potius cum α *intenſ.* τὸν εἰς μέγα αἰρόμενον, eine ſehr hoch gekommene Mühſeligkeit, *Il.* Β. 420.

Ἀμέγαρτος, ου, minime invidendus; ſi cum α *priv.* compoſitum concipitur: quem nemo ſuſpicit aut veretur. Sin cum α *intenſ.* eſt, quem cum magna moleſtia ferimus, valde moleſtus, intolerabilis. a μεγαίρω, ut magnum extollo, ut magnum aliquid accipio, moleſte fero. *Deinde* &, invideo: ich ſehe mit ſchelen Augen an, nehme übel auf.

Αὐτμή.

'Αὐτμή, *Od.* I. 389.

v. 400.

'Ανάρσιοι ἄνδρες, hoſtes, prædones, malefici, *Od.* K. 459.

'Εδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσυ, *ibid.*

v. 401.

Περιτάμνομαι, circum abſcindo, circa intercludo.

Βῦς περιταμνόμενόν σε, Boves intercipientem & abigentem te

Πῶϋ, *Od.* Δ. 413.

v. 402.

'Ηὲ περὶ πτόλιος μαχεύμενον (pro μαχεόμενον, ob metrum,) ἠὲ γυναικῶν, Videri poſſit, περὶ notare cauſſam impulſivam: Pugnantem te, ut caperes urbem & pulcras fœminas in prædæ parte. Sed verior ſenſus eſt: pro urbe & fœminis, defendendo.

v. 408.

Αἴγισθός μοι τεύξας θάνατόν τε, μόρον τε, Ægiſthus mihi ſtruens mortemque, fatumque: inquit Agamemnonis umbra. utrumque notat idem.

v. 409.

"Εκτα, Occidit, *Od.* Γ. 198.

Σὺν ὐλομένῃ ἀλόχῳ, cum peſſima uxore mea. ὐλόμεν', *pro* ὐλόμενε, quod *pro* ὀλόμενε, o cauſſa detrimenti aut incommodi. *vel* perdite, infelix, miſer, *Il.* Ξ. 84. δολῳ ὐλομένης ἀλόχοιο, *Od.* Δ. 92.

Οἰκόνδε καλέσσας, in domum invitans.

v. 410.

Δειπνίσσας, ὥς τίς τε κατέκτανε βῦν ἐπὶ φάτνῃ, *Od.* Δ. 535.

v. 411.

Ὣς θάνον οἰκτίςῳ θανάτῳ, Sic mortuus ſum morte miſerrima. Vid. GEORG. *Vindic. N. T. ab Ebraiſm. p.* 199. & 335. τῦτο δὴ οἴκτιςον πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσι, ſi a canibus ſenes mortui lacerentur, *Il.* X. 76.

v. 412.

Νωλεμέως κτείνοντο ἑταῖροι, ad unum omnes occidebantur

tur socii, sic ut nullus relinqueretur. πωλεμίως ἐχόμην, *Od.* I. 435.

Σύες ὡς ἀεγιόδοντες, Vide ad *Od.* Θ. 60. & 476.

v. 413.

Οἵ ῥά τ' —, *scil.* κτείνονται ἢ σφάζονται.

Ἀφνειός, *Od.* A. 165.

Ἀνδρὸς μέγα δυναμένοιο. πατρὸς μέγα δυναμένοιο, *Od.* A. 276.

v. 414.

Ἢ γάμῳ, ἢ ἐράνῳ, ἢ εἰλαπίνῃ τεθαλυίῃ, Vide ad *Od.* A. 226.

Εἰλαπίνῃ τεθαλυίῃ, convivio florido & læto. τεθαλυῖα ὀπώρη, supra v. 191.

v. 415.

Ἤδη μὲν πολέων ἀνδρῶν φόνῳ ἀντεβόλησας, Jam quidem multorum virorum cædi una interfuisti, du bist mit daben gewesen. ἀντεβόλησεν, *Od.* K. 277.

v. 416.

Μουνὰξ κτεινομένων, sigillatim interfectorum, einzeln erschlagen: si singuli viri interficiuntur. μουνὰξ ὀρχήσασθαι, *Od.* Θ. 371.

Καὶ ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ, vel in acri prælio, wie auch im Treffen.

Ὑσμίνη, *Il.* B. 40. prælium acre quod sustinetur, pugna acris ubi multum laboris & periculi est sustinendum. ab ὑπομένω.

v. 417.

Ἀλλά κε κεῖνα μάλιστα ἰδὼν ὀλοφύρεο θυμῷ, Sed sane & ista si vidisses, maxime commotus esses miseratione. est aor. I. Med. sine augmento, *pro* ὠλοφύρεσο, ab ὀλοφυράμην. es wurde dir in der Seele wehe gethan haben, es wurde dir durch die Seele gegangen seyn.

v. 418.

Ὡς ἀμφὶ κρητῆρα —, Ut circa craterem —. & hic est vel singularis pro plurali: vel est collective intelligendus locus, ubi crateres stabant ad infundendum ex iis in

 pocula;

pocula; um die Schenke, um das Buvet, herum, im Speise-Saale.

Τραπέζας τε πληθύσας, mensasque plenas.

v. 419.

Κείμεθ' ἐνὶ μεγάρῳ, Jacebamus, occisi, in domo.

Δάπεδον, der Fuß-Boden im Zimmer, *Od.* Κ. 227.

Δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θῦεν, pavimentum autem totum sanguine undabat, περιεῤῥεῖτο αἵματι, floß und lief von Blut. Φανλασίαν ἔχει τὸ θύειν, *i. e.* ὁρμᾶν καὶ κινεῖσθαι, διὰ τὸ ἐπ' αὐτὸ ῥέον αἷμα. Θύειν igitur est, movere se, currere.

v. 420.

Οἰκτροτάτην δ' ἤκουσα ὄπα —, Maxime autem mihi miserandam audivi vocem — Cassandræ: cum interficeretur mei causa. οἰκτρότερα κήδεα, supra *v.* 380.

v. 421.

Κασσάνδρη, filia Priami: capta Troja in præmium cessit regi supremo Agamemnoni, & una cum eo a Clytæmnestra crudeliter est interfecta.

Κλυταιμνήστρη, soror Helenæ, filia Tyndarei, uxor Agamemnonis: natura non mala, sed assiduis blanditiis adulteri, absente marito, tandem victa, maxime quum is sapientem custodem removisset ab ea; deinde & irata, quod maritus alias formosas magis amaret. Sed redeuntem gloriose a Troja maritum regemque suum per insidias una cum Cassandra, regia virgine, crudeliter interfecit.

Δολόμητις, insidiosa. *Clytæmnestræ* Epith.

v. 422.

Ποτὶ γαίῃ χεῖρας ἀείρων, ad terram manus tollens.

v. 423.

Βάλλον ἀποθνήσκων χεῖρας περὶ φασγάνῳ, *sc.* ἐμῷ, Admovebam moriens manus capulo gladii mei, quasi defensurus me aut vindicaturus: & id faciebat Agamemnon, letaliter subito vulneratus & moriens sub insidiatore.

Κυνῶπις, sic vocat Agamemnon crudelem suam conjugem, Clytæmnestram. κυνώπιδος εἵνεκα κούρης, *Od.* Θ. 319.

v. 424.

v. 424.

Νοσφίσατ', Subduxerat ſe, receſſerat a me, procul erat. νοσφισθεὶς, ſupra *v.* 73.

Οὐδέ μοι ἔτλη, κ. τ. λ. inquit Agamemnonis umbra de conjuge ſua peſſima: ſie hat mir nicht einmal die Augen zudrücken wollen, da ich ſtarb.

v. 425.

Χερσὶ κατ' ὀφθαλμοὺς ἑλέειν, *pro* καθελεῖν, Comprimere oculos, morienti. καθείλομεν ἱστία πάντα, *Od.* I. 149.

Συνερείδω, comprimo. ex σὺν & ἐρείδω, figo.

Σύν τε στόμ' ἐρεῖσαι, atque os mihi morienti comprimere, ἁρμόσαι, εὐπρεπείας χάριν, ὡς μὴ διαχάσκειν.

v. 424. 425.

Vide ad *Il.* Λ. 452. 453.

v. 426.

Ὣς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικὸς, Ut nihil eſt ſævius & audacius muliere: nihil intolerabilius.] Hanc uxoris Clytæmneſtræ immanitatem extollit, cum qua nihil reperit, quod poſſit comparari. Quid enim hoc facinore gravius aut tetrius eſſe poteſt, quo uxor proprium maritum, quem rebus omnibus cariorem ipſi eſſe decuerat, interficit, ea potiſſimum ratione, qua ſe amice exceptum Agamemnon arbitrabatur? SPOND.

Κύντερος, *Od.* Η. 216.

v. 427.

Ἥ τις δὴ τοιαῦτα μετὰ φρεσὶν ἔργα βάληται, *pro* μεταβάληται, Quæ talia facinora animo verſare poſſit. Niſi forte malis *h. l.* putare, non eſſe compoſitum, ſed βάληται ſimpliciter eſſe exponendum, injiciat, inducat; & μετὰ φρεσὶ, *pro* ἐν φρεσὶ, in animum.

v. 428.

Ἐμήσατο, peragere propoſuit ſibi, ſtruxit & paravit. Vid. ad *Od.* Κ. 115.

Ἔργον ἀεικὲς, facinus indignum & inhoneſtum: cædem mariti.

v. 429.

Κουρίδιος πόσις, primus maritus, qui virginem ductam devirginavit. ita *Il.* E. 414.

Κουριδίῳ τεύξασα πόσει φόνον, de morte Agamemnonis, quam uxor cum adultero ei intulit: struens marito suo cædem. Vid. ad *v.* 408.

Ἦτοι ἔφην γε —, putabam sane —.

v. 430.

Ἀσπάσιος παίδεσσιν —. ἀσπάσιοι φίλοις ἑτάροισι φάνημεν, *Od.* I. 466.

v. 431.

Ἡ δ᾽ ἔξοχα λυγρὰ ἰδυῖα, illa vero supra fidem exitialia proponens sibi in animo & destinans; illa autem eminenter tristia & misera in mente fovens.

v. 432.

Οἷ τε καὶ αἶσχος ἔχευε, *pro* κατέχευε, Sibique offudit ignominiam, Seque turpitudine perfudit, sie hat sich Schande gemacht, uxor mea crudelitate & perfidia sua: nam loquitur hîc umbra Agamemnonis.

Καὶ ἐσσομένῃσιν ὀπίσσω, & post eam futuris,] De quelles noires couleurs Homere fait peindre le crime! Y a-t-il rien de plus horrible & qui doive faire plus d'impression sur l'esprit d'une personne qui va commettre un crime, que de penser que par cette action elle va se deshonnorer éternellement, & deshonnorer toutes celles de son sexe qui naîtront dans tous les siecles, & qui le meriteront le moins? DAC.

v. 433.

Θηλυτέρῃσι γυναιξὶ, Vide ad *v.* 385.

Ἐυεργός, ὁ, ὁ, ἡ, bene faciens, officio suo bene fungens, der recht thut und machet, was er thun soll.

Καὶ ἥ κ' ἐυεργὸς ἔῃσιν, etiam si qua sit bona, *i. e.* ἀγαθὴ, ἀγαθοεργός.

v. 435.

Γένον Ἀτρέος, posteritatem Atrei.

v. 436.

Ἐκπάγλως ἤχθηρε, Horribiliter odit. ἐκπάγλως, *Od.* E. 340.

Ἐχθαί-

Ἐχθαίρω, *Od.* Δ. 692.

Γυναικεῖος, εία, εῖον, muliebris, a muliere veniens *vel* ad eam pertinens. γυναικείας διὰ βουλάς, ob muliebria confilia, propter confilia capta a fœminis. Ob fœminas oftendit Jupiter, fe odiffe ftirpem Atrei; *coll. feqq.*

v. 438.

Σοὶ δὲ Κλυταιμνήστρη δόλον ἤρτυε, Tibi vero Clytæmneftra dolum ftruxit. τὰ δὲ ἤρτυε, nam eas parabat adhuc, *Il.* Σ. 379. fermo eft de anfis poculo addendis a fabro.

Τηλόθ' ἐόντι, abfenti longe ab ea.

v. 440.

Τῷ νῦν μή ποτε καὶ σὺ γυναικί περ ἤπιος εἶναι, Ideo neque tu efto unquam uxorius, uxori nimis deditus.

v. 441.

Μηδ' οἱ μῦθον ἅπαντα πιφαυσκέμεν, ὅν κ' εὖ εἰδῇς, infinit. pro imperat. Nec ei, uxori tuæ, rem omnem claram fac, quamcunque in animo habeas. μνηστῆρσι πιφαυσκόμενος τάδε εἴρω, procis oftendens verbis futura, dico hæc, anzeigend, *Od.* Β. 162. ἤέ τι δήμιον ἄλλο πιφαύσκεται, an aliquid publicæ rei aliud indicaturus eft, *ibid.* 32.

v. 442.

Ἀλλὰ τὸ μὲν φάσθαι, τὸ δὲ καὶ κεκρυμμένον εἶναι, infinit. pro imperat. Sed quædam dic ei, quædam vero abfconde.

v. 443.

Ου σοί γ' — φόνος ἔσσεται ἔκ τε γυναικός, non interficieris ab uxore.

v. 444.

Λίην γὰρ πινυτή, Πηνελόπεια, fie ift fehr verftändig, hat viel efprit. υἱέας πινυτούς, i. e. φρονίμους, *Od.* Δ. 211. πινυτός, *Od.* Α. 229.

Εὖ φρεσὶ μήδεα οἶδε, recte cogitat.

v. 445.

Περίφρων, fupra *v.* 344.

v. 446.

Νύμφην γε νέην, recens nuptam juvenculam.

v. 447.

Ἐρχόμενοι πόλεμόνδε, Proficiſcentes ad bellum Trojanum.
Παῖς δέ οἱ ἦν ἐπὶ μαζῷ, filius autem ei erat ad mammam.

v. 448.

Νήπιος, ὅς πυ νῦν γε μετ' ἀνδρῶν ἵζει ἀριθμῷ, Infans, qui nunc inter viros una conſidet. Conf. PALAIR. *Obſervat. in Luc. XXII: 3.* ἐκ τῦ ἀριθμῦ τῶν δώδεκα.

v. 449.

Ὄλβιος· ἦ γὰρ τόν γε πατὴρ φίλος ὄψεται ἐλθών, Felix (filius ille:) certe enim eum ſuus pater veniens videbit,] Il n'y a rien de plus tendre & de plus touchant que ce ſentiment que fournit à Agamemnon ſon propre malheur, en comparant ſon ſort à celui d'Ulyſſe, & celui de Telemaque à celui d'Oreſte. DAC.

v. 450.

Καὶ κεῖνος πατέρα προσπτύξεται, Et ille, Telemachus, patrem ſuum amplectetur. καί μιν προσπτύξομαι, *Od.* Θ. 478.
Ἣ θέμις ἐςίν, ut jus & mos eſt, *Od.* Γ. 45.

v. 451.

Ἡ δ' ἐμὴ ὐδέ περ υἷος ἐνιπλησθῆναι ἄκοιτις Ὀφθαλμοῖσιν ἔασε, Mea autem ne quidem filio meo me ſatiari uxor Oculis meis permiſit. ut ὀφθαλμοῖς ſit caſus ſextus, pertinens ad ἐμπλησθῆναι, & res, qua ſatiari ſe cupiebat, eſt in genitivo. Conf. KYPKE *Obſerv. S. Tom. II. ad Rom. XV:* 24. ἐὰν ὑμῶν πρῶτον ἀπὸ μέρυς ἐμπλησθῶ.

v. 453.

Σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι, tuque repone id in pectore tuo, nimms zu Herzen, merke es recht, *Il.* Λ. 297.

v. 454.

Κρύβδην, *idem quod* κρύβδα, clam, occulte, tecte.
Ἀναφανδά, palam, aperte, *Od.* Γ. 221.

v. 455.

Νῆα κατισχέμεναι, infin. pro imperat. Navem tuam dirige, ἐλλιμένιζε, lauf daſelbſt ein. κατισχέμεναι, *Od.* Ι. 122.

Ἐπεὶ

Ἐπεὶ ἐκ ἔτι πιςὰ γυναιξίν, da man den Frauen nicht mehr trauen darf. *i. e.* ἐκ ἔτι πιςευτέον γυναιξί. & verba Poëtæ sunt Elliptica, *pro* ἐκ ἔτι πιςά ἐςι τὰ τῶν γυναικῶν. ὅρκια πιςὰ ταμόντες, *Il.* B. 124.

v. 460.

Ὀρέςης, ε, ὁ, filius Agamemnonis unicus cum tribus sororibus.

v. 462.

Τί με ταῦτα διείρεαι; *Od.* Δ. 492.

v. 463.

— — κακὸν δ' ἀνεμώλια βάζειν,

— — *fugienda res est, inania, vana & incerta loqui.*

ita *Od.* Δ. 837. σὺ δὲ ταῦτ' ἀνεμώλια βάζεις, *i. e.* ψευδῆ λέγεις, du redest in den Wind, *Il.* Δ. 355.

v. 464.

Νῶϊ μὲν ὣς ἐπέεσσιν ἀμειβομένω, supra *v.* 224.

Ἐπέεσσιν — συγεροῖσιν, *v.* 81.

v. 470.

Ποδώκης, pedibus velox: quæ magna olim laus in Heroe, aut viro militari, *Il.* B. 860.

v. 473.

Σχέτλιε, O audax, & omnia conans.

Τίπτ' ἔτι μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ μήσεαι ἔργον; quid adhuc majus propones tibi in animo efficiendum?

v. 475.

Ἀφραδέες νεκροὶ, mortui sensuum & consiliorum expertes; maxime si comparantur ad Tiresiam: in genere autem mortui, apud quos consilia ulteriora locum non habent, *coll.* Eccles. IX: 10. μνηςήρων ἀφραδέων, *Od.* B. 282. ubi sic dicit τὰς κακοβέλες, die Unvernünftigen.

v. 477.

Μέγα φέρτατ' (*pro* φέρτατε) Ἀχαιῶν, longe præstantissime Achivorum. φέρτατος, *Il.* A. 581.

v. 478.

Ἦλθον Τειρεσίαο κατὰ χρέος, κ. τ. λ. Veni, quia mihi opus eſt Tireſia, ſi aliquod conſilium mihi dicat, quomodo in Ithacam venire poſſim. χρέος ergo hîc non notat ὀφειλὴν, ſed ſimpliciter χρειῶδες πρᾶγμα, χρείαν. Quidam tamen hic τὸ χρησμῴδημα intelligunt, oraculum, vaticinium uolle.] Ὅτι χρέος ὀ μόνον ἐπὶ ὀφειλῆς, — ἀλλὰ καὶ τὸ χρειῶδες πρᾶγμα, καὶ αὐτὴ ἡ χρεία. Οἷον, Ἦλθον Τειρεσίαο κατὰ χρέος. Τινὲς δὲ τὸ Τειρεσίαο κατὰ χρέος, ἀντὶ τοῦ χρησμῴδημα φασίν. *Euſtath.* Quarum poſtrema potior interpretatio CLARK. Quæ mihi non placet. Nam nec doceri poteſt χρέος ſic dici Græcis: nec κατὰ χρέος poteſt ſignificare, ut opinor, *propter vaticinium*, i. e. vaticinii expetendi cauſa, ſed *ex vaticinio*, ut apud *Virgil.* Æn. VI, 535 *An monitu Divûm venis?* & de vaticinio ſatis dicitur in ſequentibus. ERN.

v. 479.

Ἰθάκην — παιπαλόεσσαν, Ithacam — arduam, excelſam, aſperam παιπαλοεις maxime eſt Epith. *inſularum eminentium ſupra mare*, vel & *ſaxoſarum.* Vid. etiam ad *Od.* K, 148.

v. 480.

Οὐ γάρ πω σχεδὸν ἦλθον Ἀχαιΐδος, Nondum enim prope acceſſi ad terram Græcam.

Οὐδέ πω ἀμῆς Γῆς ἐπέβην, ſupra *v.* 165.

v. 482.

Οὔτις ἀνὴρ σεῖο προπάροιθε μακάρτατος, οὔτ' ἄρ ὀπίσσω, Nemo ante te felicior, neque in poſterum poſt te erit. Superlativus eſt comparative poſitus. Conf. FISCH. *Animadv. in Gramm. Gr.* WELLERI *p.* 303.

v. 483.

Πρὶν μὲν γάρ σε ζωὸν ἐτίομεν, ἶσα θεοῖσιν, Vide ſupra ad *v.* 303.

v. 484.

Νῦν αὖτε μέγα κρατέεις νεκύεσσιν, nunc rurſus præſtans es longe inter mortuos: inquit Ulyſſes vivus ad Achillis umbram apud inferos. *coll.* 490. ὃς μέγα πάντων Ἀργείων

γείων κρατέει, de Agamemnone, *Il.* Α. 79. πάντων μὲν κρατέειν ἐθέλει, πάντεσσι δ' ἀνάσσειν, omnes vi ſua ſuperare vult, *ibid.* 288. ὅςις ὅδε κρατέει, quisquis iſte fortia facta edit & vincit, *Il.* Ε. 175.

v. 485.

Τῷ μήτι θανὼν ἀκαχίζευ, *pro* ἀκαχίζε, igitur nequaquam indignare & geme, quod mortuus ſis. μή μοί τι λίην ἀκαχίζεο θυμῷ, ne mihi valde luge animo; ne ſis triſtis mea cauſſa, *Il.* Ζ. 486.

v. 487.

Παραυδάω, hortor, ſolor, ich rede zu, muntere auf mit Worten, preiſe an, prædico.

Μὴ δή μοι θάνατόν γε παραύδα, Ne mihi mortem ut rem ſolatio idoneam allega, Ne mihi mortem prædica, preiſe mir ihn nicht an. nam Achilles mortuus contemnit omnes glorias poſt mortem habendas; mavult vivus eſſe inglorius.

v. 488.

Ἐπάρουρος, ε, ὁ, ἡ, eſt ὁ γῆν ἐργαζόμενος, ein Landmann. item ſimpliciter ὁ ἐπίγειος, ein irdiſcher. βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἐὼν θητευέμεν ἄλλῳ Ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, inquit anima Achillis ad Ulyſſem: Mallem ſane & in agris vivens mercenariam operam locare apud hominem alium non divitem. Poſſet tamen & in ſenſu altero eſſe, inter ſuperos qui in terra vivunt exiſtens. Alii legunt πάρουρος, i. e. εἰς φυλακὴν τινὰ τεταγμένος μισθωτικῶς, ein Hüter worüber, ein Unterhüter: οὖρος γὰρ ὁ φύλαξ, qui & ἐπίκουρος. Sed communis lectio præſtat.

Θητεύω, operam mercenariam loco & facio, Dienſte thun um Lohn. Triplex hic eſt humiliatio, θητεύειν, ἐπάρουρος, in agro ruſtico, ἀκλήρῳ, homini ruſtico non diviti. Tam præfert nobiliſſimus ille Achilles vitam inter ſuperos ſtatui mortuorum, ut malit ita ſervire, quam rex eſſe omnium mortuorum. θητεύσαμεν εἰς ἐνιαυτὸν, inquit Neptunus de ſe & Apolline, quod Mercenarii ſervierint Laomedonti in annum, *Il.* Φ. 444.

v. 489.

Ἄκληρος, ου, ὁ, ἡ, qui non habet partem agri propriam, qui non habet facultates proprias, ὀλιγόκληρος, pauper. nam βίοτος & κλῆρος ſæpe ſunt idem. ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη, prius explicatur per poſterius.

Ὧι μὴ βίοτος πολὺς εἴη, der nicht viel zu leben hätte, nicht viel Güter.

v. 490.

Ἢ πᾶσι νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν, Quam omnium mortuorum dominum eſſe.

v. 488 — 490.

Cum acceſſiſſet ad foveas poſt plures alias *umbra Achillis*, occaſionem arripit Poëta, illum præ ceteris honorandi. Ut enim obſervat *Spondanus*, ne mortuum quidem deſerit, ejusque laudi & gloriæ omnibus modis velificari nititur. Itaque Ulyſſem inducit de eo dicentem, non ſolum inter vivos principem omnium Achillem extitiſſe; ſed eadem inter mortuos auctoritate frui, quibus imperare dicit Quaſi nihil ſit, aut ſane parum, tantum Heroa apud vivos hac eminentia extitiſſe, ſi eadem illi apud mortuos non propagaretur. Cum autem, ſe vita orbatum eſſe, iniquo animo ferret Achilles, decus hoc ſibi collatum, mortuis imperitandi, ad eum conſolandum magnopere extollit Ulyſſes.

Sed quod Achilles reſponderit, ſe pauperem & egenam, ſervilemque vitam, huic imperio animarum anteponere, ex eo *Spondanus* colligit, non agnoviſſe Homerum vulgaria illa mortis lenimenta ex humanarum calamitatum liberatione, aut ex felicitatis, quæ poſt mortem poſſit contingere, reſpectu, adeoque placuiſſe ſibi hujus lucis uſuram, ut nihil apud inferos tam beatum, aut regium & magnificum ſit, quod ei comparandum exiſtimet. Dictum autem illud tam indignum Heroë putavit *Plato*, tamque indecorum, ut ob id maxime Homerum e Republica expuliſſe feratur.

Certe hic locus mire torquet Interpretes, qui, ut tantum Vatem defenderent, & extra culpam ponerent, alii aliud comminiſcuntur. Credidit *Daceria*, optimo

uſum

usum esse artificio Poëtam, dum facit Achillem mortuum diversum ab Achille vivo. Inducens siquidem Achillem vivum gloriam ac famam nominis longævæ vitæ præferentem; mortuum vero servilem magis optantem in terris vitam, quam mortuorum imperium: Achillem veluti geminat, & inter utrumque Achillem lepidam instituit pugnam; præsertim cum mirum non sit, si quis mortuus aliter sentiat, ac sentiret vivus: quid enim tam contrarium, quam vita morti? Equidem neque *Daceriæ*, neque *Spondano*, neque aliis assentior. Existimo enim, ita loquentem inductum ab Homero Achillem, tum quia omnes mortuorum animas naturæ instinctu avidissimas vitæ facit, adeoque maxima illa bibendi sanguinis cupiditate incensas, quam — observabamus; tum quia, qui sic loquitur, non integer Achilles est, sed Achillis umbra: quare quid absurdum, aut decoro adversum, si forte Achillis umbra de vitæ gloriæque amore differens desipiat, cum apud inferos solus Tiresias sapiat? RICC. *Diss. Hom. Tom. III.* 135. *sqq.*

v. 491.

Μοὶ τῦ παιδὸς ἀγαυῦ μῦθον ἔνισπε, mihi de filio meo illustri narra.

v. 492.

Ἠ ἕπετ' ἐς πόλεμον πρόμος ἔμμεναι, ἦε καὶ ὐκί, An una it in pugnam sic, ut ibi sit inter primos, an vero non. ἀριςῆα πρόμον ἐῖναι, fortem heroëm esse eum in prima acie & ante aciem, *Il.* Γ. 44. πρόμος ἔμμεναι Ἕκτορι, ut ante aciem concurrat singulari certamine cum Hectore, *Il.* Η. 75. μηδὲ πρόμος ἵςασο τῦτῳ, neque consiste pugnaturus solus præ aliis contra hunc, *Il.* Χ. 85.

v. 493.

Πηλῆος ἀμύμονος ἔι τι πέπυσσαι, *pro* πέπυσαι, de Peleo nobili si quid audisti. perf. Pass. πέπυσμαι, v. πεύθομαι, deponentialiter ponitur; audivi, certior factus sum fama. μήτηρ ὔ τι πέπυςαι, mater nondum aliquid audivit, *Od.* Β. 411.

v. 494.

Ἠ ἔτ' ἔχει τιμὴν πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν, An adhuc habet dignitatem ſupremam apud multos Myrmidonas.

v. 495.

Ἤ μιν ἀτιμάζουσιν, An eum in pretio non habent, contemnuntque.

v. 496.

Οὕνεκά μιν κατὰ γῆρας ἔχει χεῖράς τε πόδας τε, Eo quod ſenectus vinctum eum tenet, quod attinet manusque pedesque nam ſenectus dicitur hinc δεσμὸς φύσεως, vinculum & carcer naturæ.

v. 497.

Ἐπαρωγὸς, ὁ, ὁ, ἡ, *idem quod* ἀρωγὸς, auxilians, *Il.* Δ. 235.

Ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο, ſub ſole, unter der Sonne, *i. e.* in terra. *Od.* Β. 181.

v. 499.

Πέφνον λαὸν ἄριστον, Cædebam fortiſſimos viros.

Ἀμύνων Ἀργείοισιν, ſtrenue pugnans pro Argivis.

v. 500.

Εἰ τοιόσδ' ἔλθοιμι μίνυνθά περ ἐς πατέρος δῶ, Si talis ire poſſem, vel ad breve tempus, in patris mei domum: inquit mortuus Achilles.

v. 501.

Τῷ κε τέῳ (*pro* τινὶ) στύξαιμι μένος καὶ χεῖρας, Tunc ſane alicui *vel* tali horrere facerem robur meum & manus meas. Aperte *h. l.* eſt in ſenſu Activo & Tranſitivo poſitum verbum: εἰς ἔκπληξιν ἀγάγοιμί τινα. νῦν δ' ἐμὲ μὲν στυγέει, Θέτιδος δ' ἐξήνυσε βουλὰς, inquit Minerva de Jove: nunc autem me averſatur & abhorret, & Thetidis voluntates explere vult, *Il.* Θ. 370. στυγέῃ δὲ καὶ ἄλλος, ut & alius horreat & vereatur ita agere, *Il.* Α. 186.

Χεῖρας ἀάπτους, manus violenter impetentes. Eſt Epith. *manuum fortiſſimarum*, quæ multum damni inferre poſſunt adverſariis, & quæ certiſſime percellunt obſtantia. De manibus Jovis eſt *Il.* Α. 567. Ajacis, *Il.* Ν. 77. de Trojanis bellatoribus, *Ibid.* 49.

v. 502.

v. 502.

Οἱ κεῖνον βιόωνται, pro βιῶνται, Qui ei injuriam faciunt vi. βιήσατό με κῦμα, *Od.* Η. 278.

Ἐέργουσίν τ' ἀπὸ τιμῆς, eumque ſeparant & diſtinent ab honore ei debito; eum arcent ab honore ſuo & dignitate.

v. 504.

Πηλῆος — οὔτι πέπυσμαι, de Peleo — nihil audivi, quod pro certo ſcirem, *coll.* 493.

v. 505.

Αὐτάρ τοι παιδός γε —, Sed tibi de filio —.

v. 506.

Πᾶσαν ἀληθείην μυθήσομαι, Nil niſi verum dicam.

v. 507.

Αὐτὸς γάρ μιν ἐγὼ] Narrat hoc *Ulyſſes*, quia (uti recte annotavit *Dna. Dacier*) poſt *Achillis* mortem accidit. Quippe dum is in vivis erat, *Trojæ* obſidioni non adfuit *Neoptolemus*. CLARK.

v. 508.

Σκῦρος, ου, ἡ, inſula & oppidum in mari Ægeo prope Eubœam. Subjecta fuerat imperio Pelei: & rebellem eam denuo ſubegerat Achilles.

v. 509.

Ὅτ' — φραζοίμεθα βουλὰς, Quando — deliberaremus, Quando — diceremus ſententias.

v. 510.

Αἰεὶ πρῶτος ἔβαζε, Semper primus loquebatur.

Καὶ οὐχ ἡμάρτανε μύθων, nec offendebat verbis; inquit Ulyſſes de Neoptolemo ad patrem ejus, inter reliquas laudes: non labebatur verbis; non aberrabat a verbis dicendis, *i. e.* recte dicebat dicenda.

v. 511.

Νέστωρ — καὶ ἐγὼ νεικέσκομεν (*Jon.* pro ἐνεικέομεν) οἴω, Nos duo ſoli contendebamus cum eo de principatu in hac re.

v. 512.

v. 512.

Μαρνάμεσθ', pugnabamus.

v. 513.

Οὔποτ' ἐς πληθὺν (*Attice* pro ἐν πληθυῖ) μένεν ἀνδρῶν, οὐδ' ἐν ὁμίλῳ, laus eſt Neoptolemi, filii Achillis: Nunquam in multitudine ſuorum incluſus manebat; ut ἐν ὁμίλῳ idem ſit ac ἐν πληθυῖ.

v. 514.

Ἀλλὰ πολὺ προθέεσκε, Sed longe procurrebat ſolus vel cum paucis, ſeque periculo offerebat. ita *Il.* X. 459.

(κατὰ) τὸ ὃν μένος οὐδενὶ εἴκων, ſuo robore & vi animi nemini cedens: μηδενὶ ὑπάγων καὶ ὑποτάσσων ἑαυτὸν, οὐδενὶ κατὰ τὸ μένος ὑποτασσόμενος: ὃ δὴ ἀγηνορία ἐστίν. ita *ibid.*

v. 515.

Ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι, *i. e.* πολλοὺς ἀνεῖλε μαχόμενος. δηϊοτὴς, *Od.* Z. 203.

v. 516.

Μυθήσομαι, οὐδ' ὀνομήνω, Vide ad *v.* 327.

v. 518.

Τηλεφίδην] υἱὸν τοῦ Τηλέφου. *Schol.*

Κατεναίρω, *idem quod* ἐναίρω, tollo occidendo, occido.

v. 520.

Κήτειος, α, ον, ad magna animalia maris pertinens. & *Metaph.* valde magnus. *vel* ἔθ, ad maritimos pertinens. Hic Homeri locus eſt unus ex vexatiſſimis, ob defectum Hiſtoriæ: nam quidam exponunt, μεγάλοι; aliis eſt nomen proprium gentis in Myſia, qui poſtea Ἐλεάται dicti, & torrens ibi eſt ὁ Κήτειος, de quo vide *Strabonem*; alii ſcribi malunt κήδειοι, *i. e.* κηδεσταὶ, συγγενεῖς, neceſſarii, cognati; vel omnino pro, κήδιστοι. Alibi & οἱ μισθωτοὶ, mercenarii, vocabantur κήτειοι, *Metaph.* διὰ τὸ ἀκόρεστον, ob voracitatem. Ceterum talia Adjectiva, a nominibus in ος neutrius generis deſcendentia, amant terminationem ειος, ſed ab ος maſculini generis, terminantur in ιος.

Γύναιος, α, ὁ, ἡ, muliebris, mulieri gratus.

Γυναίων

Γυναίων εἵνεκα δώρων, ob dona mulieri grata vel data: nam Priamus matri & uxori magna dona miserat, ut persuaderent Eurypylo, ut cum auxiliis multis Trojanos juvaret; vel & Priamus unam filiarum suarum promiserat Eurypylo.

v. 523

Ἐμοὶ δ' ἐπὶ πάντ' ἐπέτελλο, mihi autem omnino commissum erat, sic vel sic agere. sic *Il.* B. 643. τῷ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο ἀνασσέμεν Αἰτωλοῖς, omnino permissum ei erat, imperare iis.

v. 524.

Ἠμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν λόχον, ἠδ' ἐπιθεῖναι, Vel aperire condensatas & probe tectas insidias, vel occlusas tenere. Sermo est de equo ligneo, in quo inclusi erant Græci, quibus præerat Ulysses, ut is vel exire inde vel manere juberet. Ὥρῃς ἐπιτέτραπται οὐρανὸς, ἠμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος, ἠδ' ἐπιθεῖναι, Horis commissum est cœlum, ut vel removeant & aperiant densam nubem, vel conclusam habeant, *Il.* E. 750. 751.

Ἠμὲν ἀνακλῖναι — λόχον, Ut vel aperire posset has latebras. ἀνακλινθεὶς πέσεν ὕπτιος, *Od.* I. 371.

Πυκινὸν λόχον, occultas, obtectas insidias, *Il.* Ω. 779.

Ἠδ' ἐπιθεῖναι, vel operire, occultas tenere, *sc.* in equo illo ligneo.

v. 525.

Ἡγήτορες, ἠδὲ μέδοντες, utrumque est idem; omnes enim erant duces magni. Vid. ad *Il.* B. 79.

v. 526.

Ὀμόργνυμι, idem quod ὀμόργω, & μόργω.

Δάκρυά τ' ὠμόργνυντο, Lacrimasque abstergebant sibi, *i. e.* flebant.

Τρέμεν δ' ὑπὸ γυῖα ἑκάστου, quod & Heroibus accidit tempore magni periculi. Apparet tamen *h. l.* non nimium tremorem innui, sed motum aliquem pedum, quasi convertere se ad fugiendum conantium.

v. 528.

Ὠχράω, palleo, pallesco, ich bin blaß, oder auch mißfär-

mißfärbig. ab ὤχρος, ου, ὁ, defectus coloris vividi, pallor.

Οὔτ' ὠχρήσαντα (καλὰ) χρόα κάλλιμον, Neque pallescentem in cute pulcra, *i. e.* in vultu.

Οὔτε παρειῶν Δάκρυ' ὀμορξάμενον, hoc est consequens præcedentis vel largi fletus.

v. 529.

Δάκρυ' ὀμορξάμενος, *Od.* Θ. 88.

Ὁ δέ με μάλα πόλλ' ἱκέτευεν, ille autem me multum orabat. τὴν ἱκέτευσα, *Od.* Η. 292.

v. 530.

Ἱππόθεν ἐξίμεναι, Ex equo illo ligneo exire, ἐξελθεῖν. ἱππόθεν ἐκχύμενοι, *Od.* Θ. 515.

Ξίφεος δ' ἐπεμαίετο κώπην, gladii autem sui capulum cupide tenebat & apprehendebat manibus, *coll.* 531. nam non id faciebat, impetum facturus in præfectum suum, Ulyssem, sed contra hostes Trojanos pugnandi cupidus. πάντων οἴων ἐπεμαίετο νῶτα, *Od.* I. 441.

v. 531.

Χαλκοβαρὴς, *Il.* O. 465.

Κακὰ δὲ Τρώεσσι μενοίνα, mala enim Trojanis moliebatur, προεθυμεῖτο.

v. 532

Ὅτε δὴ Πριάμοιο πόλιν διεπέρσαμεν αἰπὴν, *Od.* Γ. 130.

v. 533.

Μοῖραν καὶ γέρας ἐσθλὸν ἔχων, Bonam prædæ portionem habens, & egregium honoris præmium præcipuum. μοῖρα est portio ex communi divisione per sortem; γέρας autem donum præcipuum, ante illam divisionem electum & præbitum honoris caussa. Sermo est de Neoptolemo post captam Trojam redeunte in patriam.

v. 534.

Ἀσκηθὴς, Illæsus, *Od.* I. 79.

Οὔτ' ἂρ βεβλημένος ὀξέϊ χαλκῷ, neque eminus (πόῤῥωθεν) percussus acuto ære.

v. 535.

V. 535.

"Οὔτ' αὐτοσχεδίην οὐτασμένος, Neque cominus (κατὰ πληγὴν) vulneratus. αὐτὸν ἔπληξε αὐτοσχεδίην, *sc.* πληγὴν, er gab ihm einen Hieb vor der Faust, *Il.* M. 192.

Οἷά τε πολλὰ Γίνεται ἐν πολέμῳ, sicut sæpe Fit in bello. Vide ad *v.* 363.

V. 536.

Ἐπιμὶξ δέ τε μαίνεται Ἄρης, confuse enim furit Mars, quasi τὸ ἀλλοπρόσαλλον amans, καὶ κοινός, Mars belli communis. Τρῶες ὀρίνονται ἐπιμὶξ ἵπποι τε καὶ αὐτοὶ, cum impetu pugnant & adfliguntur pariter ipsi & equi eorum confuse, *Il.* Λ. 525.

Μαίνεται, *i. e.* κινεῖται, ὅμως δὲ, ὡς τῆς κατὰ μάχην κινήσεως μανίᾳ ἐοικυίας διὰ τὸ ἐνθουσιᾶν.

V. 538.

Φοίτα, (*pro* ἐφοίτα) μακρὰ βιβῶσα, Ambulabat, magnis passibus, *sc.* ψυχὴ Ἀχιλλέως, sie gieng mit grossen Schritten fort: & non est iste adfectatus aliquis gressus; sed est descriptio valde proceri staturâ: & tales habent naturaliter latos passus. ἐρχόμενον προπάροιθεν ὁμίλου, μακρὰ βιβῶντα, euntem ante agmen, & magnis passibus gradientem, *Il.* Γ. 22.

Σφοδελὸς, & ἀσφοδελὸς, ὁ, ὁ, locus, ubi herba illa, quoque dicta ὁ σφόδελος & ἀσφόδελος, abundat Quatenus notat τόπον περιεκτικὸν τῶν σφοδέλων, acutum habet in ultima; quatenus herbam ipsam, in antepenultima: quamquam Attici utrumque ὀξυτόνως ponere soleant Est ab ἡ σποδὸς, ὁ, cinis; ob colorem: & α præfixum est abundans. Additur autem hæc herba mortuorum regioni, ob Etymologiam; & τὸ πρὸς τὴν σποδὸν ὁμοιόφωνον, καὶ διὰ τὴν σποδὸν τῶν καιομένων νεκρῶν, mortui enim sunt pulvis (cinis) & umbra, ex more antiquo. Plantabatur inde hæc herba ad monumenta & sepulcra; unde Epigramma sepulcri: νώτῳ μὲν μαλάχην καὶ ἀσφόδελον πολύριζον, κόλπῳ δὲ τὸν δεῖνα ἔχω, in dorso meo habeo malvam & asphodelum, at in sinu meo hunc vel illum Dicitur ea herba πολύριζος, quia habet radicem multis bulbis, & quia per radices se celeriter multiplicat.

cat, & multum loci occupat. Ὁ ἀσφοδελὸς λειμὼν, apud inferos, pratum continens asphodelos, ὁ τῶν καθ' ἕκαστα ἀσφοδέλων περιεκτικός. & ratio fictionis apparet ex etymo, & ex eo, quod ante dictum est & de sepulcris.

v. 539.

Γηθοσύνη, *scil.* ψυχὴ, anima Achillis apud inferos: Læta & contenta in se, quod audiret, filium esse egregium virum. Nisi legendum est, γηθοσύνῃ, præ lætitia: sed præstat Adjectivum.] Vide ad *Il.* N. 29. CLARK.

Ὅ οἱ υἱὸν ἔφην ἀριδείκετον εἶναι, quod ei dixi, filium ejus esse præstantissimum, & certum aliorum præsidium, admirabilem. πάντων ἀριδείκετε λαῶν, supra v. 354.

v. 540.

Ψυχαὶ νεκύων κατατεθνειώτων, supra v. 37.

v. 541.

Εἴροντο δὲ κήδε' ἑκάστη, *sc.* ψυχὴ ἐν ᾅδῃ, narrabant enim singulæ ærumnas suas, ἔλεγον: sed, quæ dixerint, non narrat Poëta; innuit tantum, se posse multa interferere, si velit.

v. 543.

Νόσφιν ἀφεστήκει, Remote stabat.

v. 544.

Ἐγὼ νίκησα, δικαζόμενος παρὰ νηυσὶ, ego in judicio vici apud naves. δικαζέμεν, *Il.* A. 542. ἀμοιβηδὶς δ' ἐδίκαζον, alternis de jure pronuntiabant; de judicibus publicis, *Il.* Σ. 506. ἐς μέσον ἀμφοτέροισι δικάσατε, utrisque nobis jus ex æquo dicite; de arbitris, *Il.* Ψ. 574. ἐγὼ αὐτὸς δικάσω, ipse dijudicabo rem, *ibid.* 579.

v. 545.

Ἔθηκε δὲ τεύχεα πότνια μήτηρ, proposuit autem arma veneranda mater, ut de iis contenderetur.

v. 546.

Παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη, Nobiles autem Trojani judices erant & Pallas Minerva, inter Ajacem & Ulyssem.

v. 547.

v. 547.

Ὡς δὴ μὴ ὄφελον νικᾶν —, daß ich doch nicht hätte gewinnen müssen!

v. 548.

Τοίην — κεφαλὴν, Tam egregium virum principem. ἀπὸ τῦ τιμιωλάτυ μέρυς ὅλος ὁ ἄνθρωπος λέγεται. Vide ad *Od.* A. 343.

Τοίην γὰρ κεφαλὴν ἕνεκ' αὐτῶν γαῖα κατέχεν, Talem enim virum ob ista *arma* terra detinuit, *i. e.* mortuus erat talis.

v. 549.

Ὃς πέρι μὲν εἶδος, πέρι δ' ἔργα τέτυκτο Τῶν ἄλλων —, de Ajace, *i. e.* περισσότερον τῶν ἄλλων ἐτέτυκτο, de naturæ dono id dictum: qui supra alios omnes erat, quod formam & quod opera attinet. sic *Il.* P. 279.

v. 552.

Αἶαν, *Il.* H. 288.

Οὐκ ἄρ' ἔμελλες Οὐδὲ θανὼν λήσεσθαι ἐμοὶ χόλυ; inquit Ulysses ad umbram Ajacis apud inferos: nonne ergo eras Ne mortuus quidem obliturus iræ contra me?

v. 553.

Εἵνεκα τευχέων Οὐλομένων, ob arma illa Infelicia: quæ Ajaci fuerunt causa mortis voluntariæ.

v. 554.

Οὐλόμενος, supra *v.* 409. *Od.* K. 394.

Τὰ δὲ (εἰς) πῆμα Θεοὶ θέσαν Ἀργείοισιν, illa, arma Achillis, autem Dii fecerunt, ut essent ingens malum Græcis.

v. 555.

Πύργος, Ajax Telamonius, eine Burg und Brustwehre. Vide ad *Od.* Z. 262.

Τοῖος γάρ σφιν πύργος ἀπώλεο, Tale enim iis propugnaculum periisti, amissus es.

v. 556.

Ἶσον Ἀχιλλῆος κεφαλῇ, Æque ac ob Achillem. Sicut de Achille, wie um die Person des Achilles. Vide ad

v. 548. αὐτὸν ἔτιον ἶσον ἐμῇ κεφαλῇ, *i. e.* ὡς ἐμαυτὸν, *Il.* Σ. 82.

v. 557.

Σεῖο δ' Ἀχαιοὶ Ἶσον Ἀχιλλῆος κεφαλῇ — Ἀχνύμεθα φθιμένοιο, *sc.* ἕνεκα, lugebamus ob te pereuntem, æque ac ob Achillem occisum: nam participium pertinet ad utrumque.

Διαμπερὲς, perpetuo.

v. 558.

Ἄλλιος, *Od.* Θ. 311. αἰχμητὴς, *Od.* B. 19.

v. 559.

Ἐκπάγλως ἤχθηρε, supra *v.* 436.

Τεὶν δ' ἐπὶ μοῖραν ἔθηκεν, *sc.* Ζεὺς, tibi vero imposuit fatum mortis *seu* fatalem mortem, τὴν τοῦ θανάτου μοῖραν. Τεὶν, *Od.* Δ. 619.

v. 560.

Ἀλλ' ἄγε δεῦρο, Sed age huc. Possit tamen & esse, hic, *sc.* morare paullulum.

Ἵν' ἔπος καὶ μῦθον ἀκούσης, est Synonymia.

v. 561.

Δάμασον δὲ μένος, doma autem iram firmam.

Καὶ ἀγήνορα θυμὸν, & ferocem animum.

v. 562.

Ὁ δέ μ' οὐδὲν ἀμείβετο, βῆ δὲ μετ' ἄλλας] Vide Hrn. Breitingers Crit. Dichtkunst, *Tom. I. p.* 433.

v. 564.

Ἔνθα χ' ὁμῶς προσέφη κεχολωμένος, ἤ κεν ἐγὼ τὸν, Ibi tamen similiter allocutus esset me iratus; certe sane ego eum ulterius allocutus essem.

v. 567.

Μίνως, ωος, ὁ, rex Cretæ, filius Jovis & Europæ, celeberrimus in historiis priscis, ὡς εὐγενὴς καὶ λόγιος καὶ ἀνακαθαίρων τὰς πειρατάς. Severissimus contra malos, & mare expurgans piratis: alioqui justus & legislator. Describitur hic ut Judex apud inferos.

v. 568.

v. 568.

Χρύσεον σκῆπτρον ἔχοντα, Aureum fceptrum tenentem. Conf. FEITH. *L. II C. IV. §. III.* LAKEM. *Obferv. Philol. P. II. Obf. III. De campo Elyfio, in Meffenia fito. §. IIX.* nec non *P. VIII. Obf. IV. ad Pf. II: 9. §. I.*

Θεμιστεύοντα νεκύεσσιν, jus dicentem mortuis: jura ponentem iis. Θεμιστεύει δὲ ἕκαστος (Cyclopum) παίδων ἠδ' ἀλόχων, *Od.* I. 114.

v. 569.

Οἱ δέ μιν ἀμφὶ δίκας εἴροντο ἄνακτα, illi vero de jufto & jure interrogabant regem.

v. 570.

Ἥμενοι, ἑσταότες τε, *Les unes (ombres) étoient affifes, & les autres debout,*] Celles qui étoient debout, c'étoient celles qui plaidoient pour accufer ou pour défendre; & celles qui étoient affifes, c'étoient celles pour lesquelles ou contre lesquelles on plaidoit, & qui alloient être jugées. DAC.

Κατ' εὐρυπυλὲς Ἄϊδος δῶ, *i. e.* δῶμα, ad domum & fedem Orci, latas portas habentem: nullæ enim portæ magis patent, quam mortis. fic *Il.* Ψ. 74.

v. 571.

Ὠρίωνα πελώριον. Orionem ingentem.

Εἰσενόησα, animadverti.

v. 572.

Θῆρας ὁμοῦ εἰλεῦντα, Feras una cogentem & includentem. *Jon.* pro εἰλοῦντα.

Κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα, notantur plagæ venatoriæ umbraticæ, in quas agebat feras fuas umbraticas apud inferos. Vid. ad *v.* 538.] Cela eft heureufement imaginé, pour faire entendre, felon la Théologie Payenne, que les hommes portent dans l'autre vie les mêmes paffions qui les ont agitez dans celle-ci. DAC.

v. 573.

Τοὺς αὐτὸς κατέπεφνεν ἐν οἰοπόλοισιν ὄρεσσι, Quas ipfe occiderat in deviis montibus. Simulacra ifta ferarum apud

Y 2 inferos

inferos ſectantur ſimulacrum Orionis, quas vivus occiderat: eæ feræ, quas interfecit olim, circa eum ſunt apud inferos ut εἴδωλα, umbræ.

Οἰοπόλος. ου, ὁ, ἡ, deſertus, ἔρημος, ἐν ᾧ οἶός τις πολεῖ, einſam. χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, *Il.* N. 473. ubi ſermo eſt de apro, habitante in deſerto. ςαθμῷ ἐν οἰοπόλῳ, in ſtatione ſolitaria, *Il.* T. 377. ubi ſermo eſt de igne nocturno, qui ad mare ex monte aliquo relucet nautis.

v. 574.

Χερσὶν ἔχων ῥόπαλον, Manibus geſtans clavam: de Orione; ergo non ſolus Hercules ῥοπαλοφόρος. Κύκλωπος μέγα ῥόπαλον, *Od.* I. 319.

Ῥόπαλον παγχάλκεον, clavam ferream. ἄορ παγχάλκεον, enſem totum ex ferro, *Od.* Θ. 403.

Ἀαγὴς, ἐος, ὁ, ἡ, non fractus, non frangendus, ἄκλαςος, ἄθραυςος, μὴ ἀγνύμενος, qui non frangitur. ex α priv. & ἄγω, frango.

Ῥόπαλον ἀαγὲς, clava firmiſſima, quæ non frangitur; nam erat παγχάλκεον.

v. 575.

Καὶ Τιτυὸν εἶδον,] Ce Tityus eſt l'image de ceux qui ſont devorez par les paſſions, & ſur tout par l'amour, dont les Anciens plaçoient le ſiege dans le foie. *Le veritable Tityus*, dit *Lucrece*, Liv. III. *eſt celui dont le cœur eſt déchiré par l'amour, qui eſt devoré par de cuiſantes inquietudes, ou tourmenté par d'autres cuiſants ſoucis.* DAC. Vide, præter multos alios, BANIERS Götterlehre, IV Band, *p.* 160 *ſqq.*

Γαίης ἐρικυδέος υἱὸν, Telluris valde venerandæ filium. *coll.* 579. nam Dea Tellus major eſt Latona. ἐρικυδέα δαῖτα, *Od.* K. 182.

v. 576.

Κείμενον ἐν δαπέδῳ, ſolum terræ ſub dio notatur. re vera autem & extra poëſin, is Tityus erat περὶ γῆν κεκυφὼς τὰ πολλὰ, διὰ τὸ γεωργικόν.

Ὁ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα, is vero occupabat corpore novem jugera. πεσὼν ἐπέχε πέλεθρα ἑπτὰ, *Il.* Φ. 407, ubi ſermo eſt de Marte, pugnante contra Minervam.

v. 577.

v. 577.

Γῦπε δέ μιν ἑκάτερθε παρημένω, Vultures autem duo utrinque adſtantes & additi ei.

Γὺψ, *Il.* Δ. 237.

Ἧπαρ ἔκειρον, hepar depaſcebantur, abſumebant. κείρεῖε, *Od.* Α. 378. κείρεσθαι, *Od.* Δ. 198.

Ἧπαρ, *Od.* Ι. 301.

v. 578.

Δέρτρον, ου, τὸ, omentum inteſtinis incumbens, der Schmeerbauch über den Därmen, in ſpecie etiam das fette Netz über den Därmen.

Δέρτρον ἔσω δύνοντες, Intra abdomen & omentum penetrantes, In abdomen ſe immergentes.

Ὁ δ' οὐκ ἀπαμύνετο χερσὶ, nam ille non poterat prohibere manibus.

v. 579.

Λητὼ γὰρ ἥλκησε, Latonam enim violare voluerat inceſte. ab ἑλκέω. Augmentum eſt regulariter poſitum, & notat verbum πειρᾷν, ἐπὶ βίας τεθὲν γυναικὸς, ſi fœminæ vis intentatur impudice. ceterum ſic eſt ab ἕλκω.] Proprie eſt *rapuit*, quod & Latini de eo dicunt, qui vim fœminæ facit. Unde *Horatio* dictus *Tityus raptor.* De verbo vid. *Euſtath.* qui aliud εἵλκυσε ait eſſe, aliud εἵλκησε, quod tamen vix credo. ERN.

Λητὼ, Διὸς κυδρὴν παράκοιτις, Latona, Jovis veneranda conjux. ſic Ἥρη, *Il.* Σ. 184.

v. 580.

Πυθῶδ' ἐρχομένην] Πυθὼ, πόλις τῆς Φωκίδος. *Schol.* Vid. ad *Od.* Θ. 80.

Καλλίχορος, ου, ὁ, ἡ, pulcre choreas ducens. Eſt quoque Epith. *regionis* vel *civitatis felicis*, ubi incolæ vivunt hilares.] Ad καλλίχορος transferenda, quæ de εὐρύχορος dicta ſunt ad *Il.* Β. 498. ERN.

Πανοπῆος] Πανόπη, πόλις Φωκίδος. *Schol.*

v. 581.

Καὶ μὴν Τάνταλον εἰσεῖδον,] C'eſt la veritable image des avares, qui meurent de faim & de ſoif au milieu de la

plus grande abondance. *Horace* a bien employé cette image dans *la Sat. I. Liv. I.* DAC. Vide, inter alios, BANIERS Götterlehre, IV. Band, *p.* 166. *sqq.*

Χαλέπ' ἄλγε' ἔχοντα, miseras ærumnas patientem. *coll.* 592.

v. 582.

Ἑστεῶτ' ἐν λίμνῃ, Stantem in lacu.

Ἡ δὲ (λίμνη) προσέπλαζε γενείῳ, aqua vero stagni accedebat *vel* appropinquabat ad mentum ejus, *pro* προσεπέλαζε, das Wasser gieng ihm bis aus Kinn: de Tantalo in media aqua stante. ἄκρῃ προσπελάσας νῆα. *Od.* I. 285.

Γένειον, *Il.* Θ. 371.

v. 583.

Στεῦτο δὲ διψάων, Stabat enim sitiens. *pro* ἵστατο, quasi ἐστεῦτο, interserto υ, & omisso augmento. στεῦται γάρ τι ἔπος ἐρέειν Ἕκτωρ, er stellet sich so hin, als wolle er reden, *Il.* Γ. 83. στεῦται γὰρ νηῶν ἀποκόψειν ἄκρα κόρυμβα, confirmat enim, se abscissurum esse extremas partes navium, διαβεβαιοῦται, er setzet dieses Versprechen feste, er versichert, *Il.* I. 241. στεῦτο γὰρ εὐχόμενος νικησέμεν, affirmabat enim glorians, se victurum esse, ἐνςατικῶς ἔλεγε, er bestuhnde beharrlich darauf, er werde siegen, *Il.* B. 597. στεῦτο γὰρ, παρὰ Ἡφαίςου οἰσέμεν τεύχεα, recipiebat enim in se, allaturam se esse arma a Vulcano, *Il.* Σ. 191. στεῦτο, ἀμφοτέρων ἀποκόψειν οὔατα, constituebat enim secum, se abscissurum aures utrisque, *Il.* Φ. 455.

Πιέειν δ' οὐκ εἶχεν ἑλέσθαι, ad bibendum autem non poterat *vel* valebat capere aquam.

v. 584.

Ὁσσάκι γὰρ κύψει' ὁ γέρων, Quoties enim caput declinaret senex Tantalus. & sequitur, Τοσσάχ', So oft als er den Kopf niederbücken wollte zu trinken; so oft —. κύψαντι, ei, cum inclinaret corpus, *Il.* Δ. 468.

Πιέειν (*pro* πιεῖν) μενεαίνων, bibere cupiens; de Tantalo.

v. 585.

Τοσσάχ', *pro* Τοσάκι, Toties.

Ὕδωρ

Ὕδωρ ἀπολέσκεῖ᾿, (ἀπολέσκετο,) aqua peribat, es vergieng. *Jon.* pro ἀπώλετο.

Ἀναβρόχω, deglutio, absorbeo. & ponitur *propr.* de ingentibus voraginibus, quæ cum sono in se trahunt res. deinde *in genere* inglutio per guttur. ὕδωρ ἀναβροχθέν, de Tantalo, cui terra subtrahebat aquam, & in se resorbebat, quoties is vellet bibere: aqua reglutita.

v. 586.

Γαῖα μέλαινα φάνεσκε, de Tantalo aquam frustra captante: Fundus ater apparebat ei. *i. e.* ἔφανε, aor. 2. Act. *Jonica* terminatione & forma.

Ἀζηνάσκω, & καταζηνάσκω, est forma *Jonica* ab ἄζω, sicco, arefacio, ξηραίνω. Ab hoc est ἀζαίνω; inde ἀζήνω, & ἀζηνάσκω.

Καταζήνασκε (sine angmento, *pro* κατηζήνασκε) δὲ Δαίμων τὸ ὕδωρ, Gott ließ das Wasser eintroknen.

v. 587.

Δένδρεα — ὑψιπέτηλα, Arbores — alte expansæ, alte patulæ. *Od.* Δ. 458.

Δένδρεα — κατακρῆθεν χέε καρπὸν, de Tantalo, cujus super capite arbores expandebant varios fructus. Et hic locus maxime illustrat vocem κατακρῆθεν. Possit tamen & h. l. esse: ex cacumine suo porrigebant fructum, declinantibus se ramis versus Tantalum. Τρῶας δὲ κατακρῆθεν λάβε πένθος ἄχετον, Trojanos præcipiti modo cepit luctus non cohibendus, *Il.* Π. 548. *coll.* 552. ubi tamen & esse possit, *singulos;* vel cepit *capita* eorum, i. e. animos: imo, *viritim*, einen jeden für seine Person.

Χέε καρπὸν —, expandebant & præbebant largiter fructus suos. (ad caput ejus arbores.)

v. 588. 589.

Vide ad *Od.* Η. 115. 116.

v. 590.

Ὁπότ᾿ ἰθύσει᾿ ὁ γέρων, quum conari vellet senex. ἴθυσαν δὲ πολὺ προτέρω, recta perrexerunt ulterius multo, *Il.* Δ. 507. ἴθυσε

ἴθυσε μάχη, pugna impetum fecit huc illuc, *Il.* Z. 2. ἰθύει, de leone: irruit, *Il.* Λ. 551. ὅππη δ' ἰθύσει, τῇ εἴκουσι στίχες ἀνδρῶν, ubi impetum facit, ibi cedunt ordines virorum, *Il.* M. 48. ἴθυσε νεὸς, irruit recta contra navem, *Il.* O. 693.

Τῶν ὁπότ' ἰθύσει' ὁ γέρων ἐπὶ χερσὶ μάσασθαι, Quos (*sc.* fructus *vel* arbores) si quando conaretur senex manibus contingere, ἐφάψασθαι. χεῖρ' ἐπιμασσάμενος, *Od.* I. 302. τὸν δ' ἐπιμασσάμενος, *ibid.* 446.

v. 591.

Τὰς δ' ἄνεμος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα, Eos ventus jactabat ad nubes, versus altum. ῥίπτασκον τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ, dejiciebam apprehendens eum de limine cœlesti; & loquitur Jupiter, *Il.* O. 23. δίσκον ῥίπτασκε, *Il.* Ψ. 827.

Νέφεα σκιόεντα, *Od.* Θ. 374.

v. 592.

Καὶ μὴν Σίσυφον εἰσεῖδον, Et profecto Sisyphum contemplabar, intuebar,] Sisyphe est l'emblême des ambitieux. Homere ne nous fait voir, qu'un criminel puni pour chaque vice, mais par-là il nous fait envisager le supplice de tous ceux qui ont vêcu dans le même dereglement. DAC. Vide, præter alios, BANJERS Götterlehre, IV. Band, *p.* 154. *sqq.*

Κρατέρ' ἄλγε' ἔχοντα, duros dolores patientem.

v. 593.

Λᾶαν βαστάζοντα πελώριον ἀμφοτέρῃσιν, *sc.* χερσὶν, Protrudentem ante se in sublime lapidem ingentem ambabus. Hoc βαστάζειν ergo fiebat, propellendo per arduum oppositis manibus.

Λᾶαν — πελώριον, saxum ingens & mirandum.

v. 594.

Σκηρίπτομαι, fulcio me, innitor. σκηρίπτω, fulcio. Est *idem quod* σκήπτω, & σκήπτομαι, inserta syllaba epenthetica ρι.

Σκηριπτόμενος χερσίν τε ποσίν τε, de Sisypho saxum volvente sursum: cum niteretur, & contra fulciret se manibus pedibusque; ut ergo ἀντέρεισιν notet *h. l.*

v. 595.

v. 595.

Λᾶαν ἄνω ὤθεσκε (forma *Jonica* imperfecti, pro ὤθει) πρὸς λόφον, Saxum sursum protrudebat ad verticem clivi. maxime proprie hic positum verbum de re, quæ ἀπὸ τῶν κάτω ἐπὶ τὰ ἄνω βιάζεται: & contrarium ejus est *v.* 597. αὖτις πέδονδε κυλίνδετο λᾶας, retro versus planitiem devolvebatur saxum.

Λόφος *h. l.* summum *vel* suprema pars collis.

Ἀλλ' ὅτε μέλλοι ἄκρον ὑπερβαλέειν, sed quando jam in eo erat, ut lapidem Super superiorem marginem montis trajicere vellet.

v. 596.

Ἄκρον (*sc.* λόφον) ὑπερβαλέειν ὅτε μέλλοι, wann er ihn über den Rand des obersten Gipfels schieben wollte, daß er nun oben liegen bliebe, de Sisypho, lapidem suum urgente. δουρὶ δ' ὑπερέβαλον Φυλῆα, hasta mittenda superavi eum, ich habe mit dem Spiesse weiter geworffen als er, im Wurf-Spiesse übertraff ich ihn, ὑπερηκόντισα. *Il.* Ψ. 637

Τότ' ἀποστρέψασκε κραταιΐς, tunc saxum avertit illa Dea, ut decurreret saxum de monte. αὐτὸν ἀποστρέψασκε (*Jon.* pro ἀπέστρεψε) πρὸς πεδίον, eum avertit inde a muro versus campum, *Il.* X. 197.

Κραταιΐς, ἴδος, ἡ, vis, superioritas. Est & nomen proprium Dæmonis muliebris, ut manifesto apparet ex *Od.* M. 124. βωστρεῖν δὲ Κραταιΐν, μητέρα τῆς Σκύλλης, invoca Kratæin, matrem Scyllæ. Sed *h. l.* τότε ἀποστρέψασκε (ἀπέστρεψε, *sc.* τὸν λᾶαν τοῦ Σισύφου) Κραταιΐς, tunc avertebat lapidem Kratæis. Habetur quoque ab accuratioribus pro Dæmone poëtico muliebri, ut notetur δαίμων τις ἰσχυρὰ, ἡ ὑποφέρεσθαι ἐποίει κάτω τὴν πέτραν ἀποστρέψασα. Alii tamen divisim legunt: κραταῖ' ἴς, *i. e.* κραταιὰ ἰσχὺς τοῦ λίθου: nec mirum, si ἶνα ponit de saxo, quod & ἀναιδῆ vocat *v. seq* Alii contendunt, esse adverbium, pro κραταιῶς, & verbum ἀπέστρεψε exponunt intransitive, avertit se. Sed tamen, si conferas locum ex *Od.* M. adductum, prævalebit eorum sententia, qui κραταιΐς vel pro nomine proprio, vel pro nomine substantivo habent.

v. 597.

Αὖτις ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο λᾶας, Retro deinde ad planitiem devolvebat se saxum.

Λᾶας ἀναιδής, lapis irreverens, qui non verecundatur missus. & dicitur id quasi de ἐμψύχῳ. ita *Il.* Δ. 521. ἀναιδέος πέτρης, asperæ petræ, & quasi duræ frontis, *Il.* N. 139. ὦ μέγ᾽ ἀναιδές, o valde perfrictæ frontis, o valde irreverens aliorum, qui bene de te merentur, *Il.* A. 158. μνηστῆρσιν ἀναιδέσι, *Od.* A. 254.

v. 598.

Αὐτὰρ ὅγ᾽ ἂψ ὤσασκε (*Jon.* pro ὦσε) τιταινόμενος, Sed ille retro pellebat saxum, contendens & intendens se: ea est enim figura τοῦ ἀθῆνος, ὅς χεῖράς τε καὶ πόδας τιταίνει, βιαζόμενος (vi urgens) τὸ ἀθύμενον. προπάροιθε θρόνων ἐτίταινε τραπέζας, *Od.* K. 354.

Κατὰ δ᾽ ἱδρὼς Ἔῤῥεεν ἐκ μελέων, sudor autem Defluxit ex membris.

v. 599.

Κονίη δ᾽ ἐκ κρατὸς ὀρώρει, pulvis vero supra caput molientis saxum attollebatur *vel* attollebat se: pulvis autem circa caput molientis lapidem exoriebatur & densus volabat; de Sisypho.

v. 600.

Βίη Ἡρακληείη, *i. e.* ipse Hercules, præstans robore & virtute. Vide ad *Il.* B. 658.

v. 601.

Εἴδωλον, supra *v.* 212.

v. 602.

Τέρπεται ἐν θαλίης, (*pro* θαλίαις,) Hercules; cujus εἴδωλον est apud inferos, ipse apud Deos oblectat se in splendidis conviviis, delectatur apud Superos lætis conviviis & beata vita.

Θαλίης] ταῖς τῶν Θεῶν εὐωχίαις. *Schol.* ὅς μοι τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ, inquit Agamemnon de filiolo suo unico, domi relicto, *Il.* I. 143.

Καλλισφύρος Ἥβη. καλλισφύρος Ἰνώ, *Od.* E. 333.

Ἥβη, ης, ἡ, mythice est filia Junonis, conjux Herculis in cœlo: & οἰνοχοεῖ Θεοῖς, ministrat præterea Junoni, Martem-

Martemque fratrem suum lavat, ut Heroinæ illo ævo facere consueverunt, *Il.* Δ. 2. Ε. 722. *sqq.* 905. Notat non senescentem, sed semper viridem & vegetam Cœlestium conditionèm.

v. 600 — 602.

Homeri de mortuorum animabus, earumque in inferis statu explicata doctrina diligenter est animadvertenda. Quod nisi fiat, quis illud intelligere poterit, quod de Hercule refert Ulysses, se nempe Herculeam vim, *h. e.* Herculis idolum apud Inferos vidisse; ceterum ipsummet Herculem in cœlo cum beatis Diis degere, eorumque conviviis oblectari? RICC. *Diss. Hom. Tom. III. p.* 131. *sq.*

v. 603.

Χρυσοπέδιλος, ου, ὁ, ἡ, aureos calceos gestans. *Junonis* Epith. ex χρυσὸς & πέδιλον, ου, τὸ, calceus supra talos procedens, eine Art von halben Stiefeln.

v. 604.

Ἀμφὶ δέ μιν κλαγγὴ νεκύων ἦν, Circa autem ipsum sonitus mortuorum erat,] Ceux qu'il avoit domptez & punis en cette vie; ou qui, pour se dérober à sa vengeance, s'étoient cachez dans des cavernes, le craignoient & le fuyoient encore après la mort. DAC.

Οἰωνῶν ὡς, velut avium.

v. 605.

Πάντοσ' ἀτυζομένων, Undique agitatarum, *vel* perturbatarum, ταρασσομένων. Nisi malis hoc participium ad νεκύων referre: metu & admiratione captorum ἵππω γὰρ ἀτυζομένω πεδίοιο, *Il.* Ζ. 38. de hominibus, ἀτυζόμενοι πεδίοιο οἱ Ἀχαιοὶ, alienatis mentibus existentes per campum, *Il.* Σ. 7. πατρὸς φίλου (πρὸς) ὄψιν ἀτυχθεὶς, ad patris sui conspectum conturbatus puerulus, *Il.* Ζ. 468. ἀτυζομένους ὑπὸ καπνοῦ, confusos mente a fumo, *Il.* Ι. 243. ἀτυζόμενοι φοβέοντο, perterriti & amentes fugiebant, *Il.* Ζ. 41. Φ. 4. ἀτυζομένην ἀπολέσθαι, mente captam, usque ad moriendi periculum, *Il.* Χ. 474.

Ἐρεμνῇ νυκτὶ ἐοικὼς, *i. e.* σκοτεινῇ. ἐρεμνὴν αἰγίδα, atram ægidem, *i. e.* nubem tonitruum & fulminum plenam, *Il.* Δ. 167.

v. 606.

Γυμνὸν τόξον ἔχων, Arcum nudum a theca ſua (τὸ ἔξω γωρυτοῦ) habens.

Καὶ ἐπὶ νευρῆφιν (*pro* νευρῆς) ὀϊστὸν, & ad nervum ſagittam.

v. 607.

Δεινὸν παπταίνων, Severo vultu circumſpectans, Hercules: ut jaculabundus, & in id, quod ferire vellet, intentus. παπταίνων ἥρωα Μαχάονα, oculis quærens eum, ſicubi videret, *Il.* Δ. 200.

Αἰεὶ βαλέοντι ἐοικὼς, ſemper jaculaturo ſimilis. fut. 2. partic. diſtracto circumflexo, βαλῶν, βαλέων, ex quo deinde obliqui formantur.

v. 608.

Σμερδαλέος δέ οἱ ἀμφὶ περὶ στήθεσσιν ἀορτὴρ, Ad ſtuporem autem uſque conſpiciendus ei circa pectus baltheus. ἀορτὴρ, *Il.* Λ. 31.

v. 609.

Χρύσεος ἦν τελαμὼν, Auro inductum vel diſtinctum erat lorum, mit Gold geſticket voll Figuren. τελαμὼν, *Il.* B. 388.

Θέσκελα ἔργα, unvergleichliche Arbeit. Vide ad v. 373.

Ἵνα θέσκελα ἔργα τέτυκτο, ubi egregia & admiranda opera inſculpta quaſi & inſerta erant, wo vortrefliche Arbeit daran gemacht war. τέτυκτο, ſupra *v.* 549.

v. 610

Ἄρκτοι τ', Urſique: quibus venandis operam dat Hercules. De ſigno vero cœleſti eſt *Il.* Σ. 487. ἄρκτον τ', ἣν καὶ ἄμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν, & urſam, quam cognomento etiam plauſtrum vocant. Sic & *Od.* E. 273.

Ἀγρότεροί τε σύες, agreſtesque apri. μετ' ἀγροτέρας ἐλάφους, contra cervas agreſtes, *Od.* Z. 133.

Χαροπὸς, οῦ, ὁ, ἡ, eſt factum ab ὁ χάροψ, οπος, quod vi compoſitionis a χαίρω, gaudeo, eſt, gaudium oculis ſignificans & quia oculus eo in ſtatu colore certo emicat; hinc τὸ χαροπὸν eſt χρώματος ὀφθαλμῶν δηλωτικὸν, quando circa pupillam oculi, rubens & ſplendens eſt circulus χαροποί τε λέοντες, *i. e.* οἱ τοιούτους ἔχοντες ὀφθαλμούς. Dicitur idem & ἐπὶ παρδαλέων. Ab hac χαροπότητι etiam

χάρων

χάρων ὁ λέων dicitur, quasi κατ' ἀντίφρασιν, μὴ χαρὰν ποιῶν, ἀλλὰ φοβερὸς καὶ θανατοποιός. Quanquam χαροπὸς non est a ποιέω, sed ab ἡ ὄψις. Per eandem antiphrasin nomen habet ὁ Χάρων, ὁ ἐν ᾅδῃ portitor. LXX. *Gen.* 49: 12. habent: χαροποὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ὑπὲρ οἶνον, quod idem est ac *homericum* istud χαροποί; nam & ibi de leone, vel saltem de Juda, sub leonis imagine, sermo est.

v. 611.

Ὑσμῖναί τε, μάχαι τε, φόνοι τ', ἀνδροκτασίαι τε. hæc omnia fere idem. ὑσμίνη, supra *v.* 416.

Ἀνδροκτασία, *Il.* E. 909.

v. 612.

Μὴ τεχνησάμενος μηδ' ἄλλο τι τεχνήσαιτο, hic optativus velut dubitative est positus, & duplex negatio fortius negat, hoc sensu: Is qui elaboravit hoc tam eximium opus, credi fortasse potest, tale opus aliud non elaborasse, der so das gemachet, mag wohl nichts dergleichen mehr gemachet haben; ut innuatur, illud opus fuisse unicum in suo genere, das einzige von der Art; οὐδὲν ἄλλο τοιοῦτο διὰ βίου ποιήσαιτο ὁ ποιήσας τοῦτο ἔργον, ἀλλ' ἢ μόνον ἐκεῖνο. Alii, satis inepte, accipiunt hunc versum pro detestatione & imprecatione, quasi diceret Poëta: Utinam non elaborasset hoc, (ut ad τεχνησάμενος subintelligatur εἴη,) & ne unquam elaboret aliud tale; ob eamque caussam comma ponunt post participium. Sed manifesta est ineptia hujus explicationis: nam quid mali ortum est apud inferos ex hoc opere? Est potius apud Poëtam admiratio singularis alicujus artis in eo τελαμῶνι. ἱστὸν τεχνῆσαι, *Od.* H. 110.

v. 613.

Ὃς κεῖνον τελαμῶνα ἑῇ ἐγκάτθετο τέχνῃ, Qui illud lorum sua elaboravit arte, variis expictum figuris: Qui illum balteum sua arte variis figuris exornavit, nach seiner Kunst mit güldenen Figuren beleget hat. *pro* ἐγκατέθετο. τοῦτον ἱμάντα τεῷ ἐγκάτθεο κόλπῳ, impone sinui tuo, lege ihn dran, *Il.* Ξ. 219.

v. 615.

Καί μ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα, umbra Her-

culis apud inferos alloquitur Ulyssem, miserando eum; voll Mitleiden. Vide ad *Od.* Κ. 265.

v. 616.

Πολυμήχανος, ε, ὁ, ἡ, qui multa & bona novit consilia, plenus consilii multi, & qui multa novit prudentissime agenda. *Ulyssis* Epith.. Vide etiam ad *Od.* Α. 205.

v. 617.

Ἆ δειλ', (*pro* δειλὲ,) Ah miser! ἆ δειλοὶ, *Od.* Κ. 431. Ἠ τινα καὶ σὺ κακὸν μόρον ἡγηλάζεις Ὅν περ ἐγὼν ὀχέεσκον ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο, inquit Hercules mortuus ad Ulyssem vivum apud inferos. Hic apparet, ἡγηλάζειν & ὀχεῖν esse fere idem. Certe aliquod & tu malum fatum fers, quale & ego aliquando ferebam & ducebam sub radios solis, *e. c.* cum canem ex inferno ad superos adducerem: du must wohl auch eine böse auferlegte Arbeit tragen.

Ἡγηλάζω, *idem quod* ἄγω & ἀγινέω. Possis dicere, compositam esse vocem ex ἄγειν & ἐλᾶν, tragen und treiben; unde esset ἀγελᾶν (a quo ἡ ἀγέλη,) & per paragogen ἀγελάζειν, & Jonica mutatione vocalium ἡγηλάζειν.

v. 618.

Ὅν περ ἐγὼν ὀχέεσκον (imperf. *Jon.* pro ὤχεον) ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο, *i. e.* ἔφερον, ἐβάσταζον, Quale & ego portabam sub sole. ἐχέοντας οἶζὺν, *Od.* Η. 211.] *Ferre solebam.* Vide ad *Il.* Α. 37. Β. 221. CLARK.

Ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο, supra *v.* 497.

v. 619.

Αὐτὰρ οἶζὺν Εἶχον ἀπειρεσίην, sed ærumnam Habebam infinitam, unendliche Noth.

v. 620.

Οἶζὺν ἀπειρεσίην. αἶγες ἀπειρέσιαι, *Od.* Ι. 118.

Μάλα γὰρ πολὺ χείρονι φωτὶ Δεδμήμην, valde enim multo deteriori viro Subjectus eram: inquit Hercules de Eurystheo, comparans se cum eo.

v. 621.

Δεδμήμην, *pro* ἐδεδμήμην, plusq. perf. Pass. v. δαμάω. δέδμηντο, *Od.* Ε. 454.

Ὁ δέ

'Ο δέ μοι χαλεπὺς ἐπέτελλεν ἀέθλυς, ille vero mihi graves & periculofos mandabat *vel* injungebat labores.

v. 622.

Καί ποτέ μ' ἐνθάδ' ἔπεμψε κύν' ἄξοντ', Et olim me huc mifit, ut fibi adducerem canem, daß ich holen follte.

'Ου γάρ ἔτ' ἄλλον φράζετο τῦδέ τι μοι χαλεπώτερον εἶναι ἄεθλον, non enim alium Exiftimabat ifto mihi graviorem effe laborem, *fcil.* Cerberum ἐξ ᾅδυ ἀγαγεῖν.

v. 623.

Φράζετο, Excogitare poterat & credebat.

v. 624.

'Ανενείκω, effero, furfum fero, ich hole oder bringe herauf. ex ἀνὰ & ἐνείκω, fero, porto.

Τὸν μὲν ἐγὼν ἀνένεικα καὶ ἤγαγον ἐξ 'Αΐδαο, *fcil.* Cerberum.

v. 625.

'Ερμείας δέ μ' ἔπεμψεν, Mercurius autem me comitatus & profecutus eft.

v. 627.

'Αυτῦ μένον ἔμπεδον, fupra *v.* 151.

v. 628.

Τὸ πρόσθεν, olim.

v. 629.

Προτέρυς ἴδον ἀνέρας, prifcos vidi Heroas, apud inferos.

v. 630.

Θεῶν ἐρικυδέα τέκνα, *fc.* Thefeum & Pirithoum. Vide ad *v.* 575.

v. 631.

'Επὶ ἔθνε' ἀγείρετο μυρία νεκρῶν, *pro* ἐπαγείρετο, mortui innumeri congregabantur, conveniebant.

"Εθνεα νεκρῶν, *v.* 34.

v. 632.

'Ηχῇ θεσπεσίῃ, Cum clamore ingenti, *Od.* Γ. 150.

'Εμὲ δὲ χλωρὸν δέος ᾕρει, fupra *v.* 43.

v. 633.

Γοργείη κεφαλὴ eft nonnunquam ἡ ὅλη Γοργώ, nonnunquam fola ejus facies. *h. l.* notat τὴν ὅλην Γοργόνα.] Μεδύσης, τῆς Γοργόνος, κεφαλήν. *Schol.* Cela eft plaifant, comme

comme si l'ombre même de la Gorgone avoit pû faire dans les Enfers ce que la Gorgone elle-même faisoit dans cette vie, qui étoit de rendre immobiles & de convertir en pierres ceux qui la regardoient. Mais toute cette idée n'est que pour dire poëtiquement qu'il eut peur que ce sujet si agréable ne l'amusât trop long temps, & ne lui fit oublier son retour. DAC. Vide BURIERS Götterlehre, *Tom. IV. p.* 323. *sqq.* & *p.* 326. *sqq.*

Δεινοῖο πελώρου, terribilis monstri. Vide ad *Od.* K. 168.

v. 634.

Ἀγαυὴ Περσεφόνεια, supra *v.* 212.

v. 636. 637.

Vide ad *Od.* I. 178. 179.

v. 638.

Κῦμα ῥόοιο, unda fluenti.

v. 639.

Εἰρεσίη, *Od.* κ. 78.

Κάλλιμος οὖρος, ventus secundus admodum pulcer & serenus. *χρόα κάλλιμον, v.* 528.

Οὖρος. ἴκμενον οὖρον ἵει, supra *v.* 7.

FINIS

TOMI SEXTI.

